

Fremsat den 15. januar 2019 af udlændinge- og integrationsministeren (Inger Støjberg)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven, integrationsloven, repatrieringsloven og forskellige andre love

(Videre adgang til inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge, loft over antallet af familiesammenføringer, skærpet straf for overtrædelse af indrejseforbud og overtrædelse af opholds-, underrettnings- og meldepligt, ydelsesnedsættelse for forsørgere m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, som ændret bl.a. ved lov nr. 318 af 25. april 2018, lov nr. 742 af 8. juni 2018, § 2 i lov nr. 1572 af 18. december 2018, og senest ved § 38 i lov nr. 1711 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 1, og to steder i stk. 2, og § 8, stk. 1 og 2, indsættes efter »opholdstilladelse«: »med henblik på midlertidigt ophold«.

2. I § 9, stk. 15, nr. 5, og § 11, stk. 3, nr. 6, ændres »erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund« til: »opholds- og selvforsørgelseserklæring«.

3. I § 11, stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 19« til: »§§ 19 og 19 a, stk. 2«.

4. I § 11, stk. 2, 2. pkt., ændres », stk. 3« til »og § 8, stk. 1 og 2«.

5. § 19, stk. 7, ophæves.

Stk. 8-12 bliver herefter stk. 7-11.

6. Efter § 19 indsættes:

»§ 19 a. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8,

er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 2. Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, anvendelse.«

7. I § 34 indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

»Stk. 6. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af § 25, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

8. § 35 a, stk. 1, affattes således:

»En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at udlændingen gentagne gange har overtrådt pålæg givet i medfør af § 34, stk. 4-6, § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., eller § 42 a, stk. 10.«

9. § 35 b ophæves.

10. I § 36, stk. 2, 1. pkt., ændres »og stk. 8, 2. pkt.« til: »og stk. 8, 2. og 5. pkt.«

11. I § 36, stk. 6, ændres »stk. 8, 2. pkt.« til: »stk. 8, 2. og 5. pkt.«

12. Efter § 37 k indsættes i *kapitel 6 a*:

»§ 37 l. Udlændinge- og integrationsministeren skal i særlige tilfælde fastsætte et månedligt loft over antallet af opholdstilladelser, der i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, litra c og d,

stk. 1, nr. 2, litra c og d, stk. 1, nr. 3, litra c og d, samt § 9 c, stk. 1, kan meddeles til familiemedlemmer til herboende udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Tilladelser til familiesammenføring til familiemedlemmer til herboende udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7 og 8 skal dog uanset fastsættelsen af et loft efter 1. pkt. gives, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser. Udlændingestyrelsen vurderer, om en udlænding er omfattet af loftet. Udlændingestyrelsens vurdering og tilkendegivelse herom til udlændingen er ikke en afgørelse.«

13. I § 42 a, stk. 8, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:
»Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af § 25, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge.«

14. I § 42 a, stk. 8, indsættes som 4. pkt., der bliver 5. pkt.:
»Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er omfattet af 2. pkt., og som straffes med betinget eller ubetinget fængselsstraf, anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, eller bøde for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben m.v. eller lov om euforiserende stoffer eller regler udstedt i medfør heraf for et forhold, der er begået på eller omkring det indkvarteringssted, hvor udlændingen er pålagt at tage ophold, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge.«

15. I § 42 a, stk. 10, ændres »jf. stk. 8, 1. pkt.« til: »jf. stk. 8, 1. og 3. pkt.«

16. I § 42 a, stk. 11, nr. 4, ændres »§ 34, stk. 1-3 og 6,« til: »§ 34, stk. 1-3 og 7,«.

17. I § 42 a, stk. 13, nr. 3, ændres »stk. 8, 1. pkt.,« til: »stk. 8, 1. og 3. pkt.,« og i nr. 4 ændres »§ 34, stk. 4 og 5« til: »§ 34, stk. 4«.

18. I § 46 a, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt.,« til: »§ 42 a, stk. 8, 1.-3. og 5. pkt.,«

19. I § 59 b indsættes efter »i henhold til tidligere udlændingelove«: », jf. dog stk. 2«.

20. I § 59 b indsættes som stk. 2:
»Stk. 2. Med fængsel fra 1 år indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold, der er meddelt i forbindelse med udvisning og straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, der ville have medført en straf af denne varighed.«

21. I § 60, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 42 a, stk. 8, 2. pkt.« til: »§ 42 a, stk. 8, 2. og 5. pkt.«

22. I § 60, stk. 2, ændres »§ 34, stk. 4 og 5« til: »§ 34, stk. 4-6«, og »§ 42 a, stk. 8, 1. pkt.« ændres til: »§ 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt.«

23. § 60, stk. 2, affattes således:
»Overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4-6, og § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.«

24. § 60, stk. 2, affattes således:
»Overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4-6, og § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 2 år.«

25. I § 62 a, stk. 1, ændres »§ 34, stk. 4 eller 5« til: »§ 34, stk. 4-6«, og »§ 42 a, stk. 8, 1. pkt.« ændres til: »§ 42 a, stk. 8, 1. eller 3. pkt.«

§ 2

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1127 af 11. oktober 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1690 af 26. december 2017, § 2 i lov nr. 320 af 25. april 2018, § 6 i lov nr. 707 af 8. juni 2018 og ved § 2 i lov nr. 739 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »integrationsprogram« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram«, »integrationsprogrammer« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammer eller introduktionsprogrammer«, »integrationsprogrammet« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet« og »integrationsprogrammets« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammets eller introduktionsprogrammets«.

2. Overalt i loven ændres »integrationsydelse« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse«, og »integrationsydelsen« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen eller overgangsydelsen«.

3. Overalt i loven ændres »integrationskontrakt« til: »kontrakt«, »integrationskontrakten« til: »kontrakten«, og »integrationskontrakter« til: »kontrakter«.

4. § 1 affattes således:

»§ 1. Lovens formål er at sikre, at nyankomne udlændinge har mulighed for at udnytte deres evner og ressourcer med henblik på at blive selverhvervende og aktivt deltage i og bidrage til det danske samfund på lige fod med øvrige borgere i overensstemmelse med grundlæggende værdier og normer i det danske samfund. Dette skal ske gennem en indsats, der

- 1) tager udgangspunkt i udlændingens ansvar for sin egen integration,
- 2) bidrager til, at nyankomne udlændinge sikres mulighed for deltagelse på lige fod med andre borgere i samfun-

dets politiske, økonomiske, arbejdsmæssige, sociale, religiøse og kulturelle liv,

- 3) bidrager til, at nyankomne udlændinge hurtigst muligt bliver selvforsørgende gennem beskæftigelse, og
- 4) bibringer den enkelte udlænding en forståelse for det danske samfunds grundlæggende værdier og normer.

Stk. 2. Loven har endvidere til formål at sikre, at nyankomne udlændinge bliver bekendt med, at rammerne for udlændingens ophold i Danmark defineres af den enkeltes opholdsgrundlag.

Stk. 3. Loven har endelig til formål at fremme muligheden for, at samfundets borgere, virksomheder, myndigheder, institutioner, organisationer og foreninger m.v. kan bidrage til integrationsindsatsen.«

5. I § 2, *stk. 1*, indsættes efter »stk. 3«: »og 4«, og »stk. 4« ændres til: »stk. 6«.

6. I § 2, *stk. 2, nr. 3*, ændres »eller 4« til: », 4, 5 eller 6«.

7. § 2, *stk. 3*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 3.* Ved en familiesammenført udlænding til en flygtning forstås i denne lov

- 1) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, på baggrund af familiesammenføring til en flygtning, jf. stk. 2, eller
- 2) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en flygtning, jf. stk. 2.

Stk. 4. Ved andre familiesammenførte udlændinge forstås i denne lov

- 1) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, b eller e,
- 2) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra a, b eller e,
- 3) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, litra a, b eller e, eller
- 4) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, der ikke er flygtning, jf. stk. 2, eller indvander, jf. stk. 6.

Stk. 5. Loven gælder ikke for en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 6-8.

8. I § 2, *stk. 6, 1. pkt.*, der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »eller 4« til: », 4 eller 6«, og i 2. *pkt.*, ændres »stk. 3,« til: »stk. 3 og 4,«.

9. I § 4, *stk. 3, 2. pkt.*, ændres »§ 2, stk. 4, nr. 1-8« til: »§ 2, stk. 6, nr. 1-8«, og i 3. *pkt.* ændres to steder »§ 2, stk. 4, nr. 9« til: »§ 2, stk. 6, nr. 9«.

10. § 12, *stk. 1* og 2, affattes således:

»Kommunalbestyrelsen skal anvise et midlertidigt opholdssted til en flygtning, som Udlændingestyrelsen visiterer til kommunen efter § 10, jf. dog stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan i stedet anvise en bolig til en flygtning, som er omfattet af 1. pkt. Overstiger lejen halvdelen af husstands-

indkomsten, kan fuld boligstøtte i medfør af § 15 i lov om individuel boligstøtte ikke nægtes.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan ikke anvise et midlertidigt opholdssted eller en bolig, som er beliggende i et udsat boligområde, jf. § 61 a, stk. 1, i lov om almene boliger m.v.«

11. I § 12, *stk. 4*, udgår »snarest muligt«, og efter »anvise« indsættes: »et midlertidigt opholdssted eller«.

12. I § 12, *stk. 6*, ophæves 1. pkt.

13. I § 12, *stk. 7*, udgår »efter stk. 6«.

14. I § 15 ændres »permanente boliger« til: »midlertidige opholdssteder og boliger«, og efter »med henblik på at anvise« indsættes: »midlertidige opholdssteder og«.

15. § 16, *stk. 1*, ophæves, og i stedet indsættes:

»Udlændinge omfattet af § 2, stk. 2 eller 3, skal, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, have tilbudt et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, som tilrettelægges af den ansvarlige kommunalbestyrelse, jf. dog stk. 10.

Stk. 2. Udlændinge omfattet af § 2, stk. 4, skal, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, have tilbudt et introduktionsprogram, som tilrettelægges af den ansvarlige kommunalbestyrelse, jf. dog stk. 10.«

Stk. 2-9 bliver herefter stk. 3-10.«

16. I § 16, *stk. 3*, der bliver stk. 4, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

17. I § 17, *stk. 1*, § 17 a, *stk. 1, 1. pkt.*, og *stk. 2, 1. pkt.*, og § 27 b, *nr. 3*, ændres »§ 16, stk. 2« til: »§ 16, stk. 3«.

18. I § 17 a, *stk. 3*, indsættes som 3. *pkt.*:

»Kommunalbestyrelsen kan derudover fravige kravet efter stk. 1, hvis en udlænding deltager i tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringslovens § 6 a.«

19. I § 18, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »anvisning af«: »et midlertidigt opholdssted eller«.

20. I § 19, *stk. 1, 3. pkt.*, ændres »erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund« til: »opholds- og selvforsørgelseserklæring«.

21. I § 19, *stk. 4, 2. pkt.*, ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 3 og 4«.

22. I § 19, *stk. 4, 3. pkt.* ændres »§ 16, stk. 9« til: »§ 16, stk. 10«.

23. I § 19, *stk. 9, 2. pkt.*, ændres »§ 16, stk. 7« til: »§ 16, stk. 8«, og »§ 16, stk. 2, 3 eller 9« til: »§ 16, stk. 3, 4 eller 10«.

24. I § 24, *stk. 1, 2. pkt.* ændres »§ 16, stk. 6« til: »§ 16, stk. 7«.

25. I § 24 f ændres »§ 2, stk. 4, nr. 1-4 eller 6« til: »§ 2, stk. 6, nr. 1-4 eller 6«.

26. I § 24 g, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 2, stk. 4, nr. 1, 8 og 9« til: »§ 2, stk. 6, nr. 1, 8 og 9«.

27. I § 34 ændres »3 år« til: »5 år«.

28. Efter § 39 indsættes i kapitel 6:

»§ 39 a. Udlændinge, der er omfattet af reglerne i dette kapitel, kan ikke modtage hjælp efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik. Dette gælder dog ikke hjælp efter §§ 81 a og 82 a i lov om aktiv socialpolitik.«

29. § 45, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Kommunalbestyrelsen afholder endeligt udgifter til hjælp i særlige tilfælde, jf. kapitel 6.

Stk. 3. Staten refunderer 50 pct. af kommunernes udgifter i forbindelse med udlændinges deltagelse i selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet, jf. § 23 f, og til hjælpemidler i form af arbejdsredskaber og mindre arbejdspladsindretninger efter § 24 a, stk. 2.«

Stk. 3-9 bliver herefter stk. 4-10.«

30. I § 45, stk. 3, 1. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., i § 45, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., to steder i § 45, stk. 8, nr. 1, der bliver stk. 9, nr. 1, to steder i stk. 8, nr. 2, der bliver stk. 9, nr. 2, i stk. 8, nr. 3, der bliver stk. 9, nr. 3, to steder i stk. 8, nr. 4, der bliver stk. 9, nr. 4, og i § 51 b, stk. 1, ændres »§ 16, stk. 7« til: »§ 16, stk. 8«.

31. I § 45, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., ændres »§ 16, stk. 2 og 3« til: »§ 16, stk. 3 og 4«.

32. I § 45, stk. 4, der bliver stk. 5, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Staten refunderer kommunalbestyrelsens udgifter til kurser m.v. efter repatrieringslovens § 6 a for aktivitetsparate og jobparate udlændinge omfattet af § 17 a, stk. 3, 4. pkt., på tilsvarende måde og inden for samme rådighedsbeløb som i 1. pkt.«

33. I § 45, stk. 7, 3. pkt., der bliver stk. 8, 3. pkt. ændres »stk. 3« til: »stk. 4«, og »stk. 4« til: »stk. 5«.

34. I § 46, stk. 1, 1. pkt., ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 2.-4.«.

35. I § 47, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 45, stk. 3-5, 7 og 8« til: »§ 45, stk. 4-6, 8 og 9«.

36. I § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 45, stk. 7« til: »§ 45, stk. 8«, i stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 45, stk. 4 og 5« til: »§ 45, stk. 5 og 6«, og i stk. 1, 3. pkt., ændres »§ 45, stk. 3 og 8« til: »§ 45, stk. 4 og 9«.

37. I § 50, stk. 1, og to steder i § 51, stk. 2, ændres »rent private forhold« til: »følsomme personoplysninger og oplys-

ninger om strafbare forhold«, og i § 51, stk. 2, 3. pkt. ændres »§ 28, stk. 2« til: »§ 28, stk. 1«.

38. I § 51 b, stk. 2, 1. pkt., ændres »erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund« til: »opholds- og selvforsørgelseserklæring«.

39. I § 53, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 2, stk. 6« til: »§ 2, stk. 8«.

40. I § 57, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 2, stk. 2-4« til: »§ 2, stk. 2, 3, 4 og 6«, i stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 16, stk. 7« til: »§ 16, stk. 8«, og i stk. 4, indsættes efter »ikke anvises«: »et midlertidigt opholdssted eller«.

§ 3

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1129 af 13. oktober 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 739 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, nr. 1, § 3, stk. 6, § 4, stk. 1, § 5, 2. pkt., og § 10, stk. 7, 1. pkt., ændres »udlændinge« til: »personer«.

2. I § 1, nr. 2, og § 2 ændres »udlændinge« til: »personers«.

3. § 3, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab.«

4. I § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1, 1. pkt., § 9 a, stk. 1 og stk. 2, og stk. 3, 1. pkt., § 10, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 10 a, stk. 1 - 3, og § 13, stk. 2, ændres »udlænding« til: »person«.

5. § 6 a affattes således:

»§ 6 a. Kommunalbestyrelsen kan tilbyde vejledning og opkvalificering i Danmark til personer omfattet af lovens § 3, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte eller forberede tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland.

Stk. 2. Personer, der modtager hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., kan fortsat modtage denne hjælp i en periode, hvor den pågældende deltager i vejledning og opkvalificering efter stk. 1.«

6. I § 7, stk. 1, 2. pkt., og stk. 10, § 9 a, stk. 4, § 10, stk. 1 og stk. 2, og stk. 3, 3. pkt., og § 10 a, stk. 4 og 5, ændres »udlændingen« til: »personen«.

7. I § 7, stk. 2, nr. 3 og 5 ændres »udlændingens« til: »personens«.

8. I § 7, stk. 3, indsættes som 4. - 7. pkt.:

»For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til etablering efter stk. 2.

nr. 4, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til etablering, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 4. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 6. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 4. pkt.«

9. I § 7, stk. 4, indsættes som 6. - 9. pkt.:

»For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 6. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 8. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 6. pkt.«

10. I § 7, stk. 5, indsættes som 5. - 8. pkt.:

»For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til behandlingsudgifter, jf. 1. og 2. pkt., ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning

for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.«

11. I § 7, stk. 6, indsættes som 5. - 8. pkt.:

»For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til skolegang efter stk. 2, nr. 9, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til skoleudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.«

12. I § 7 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:

»Stk. 10. En udlænding omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, der repatrierer til et land, hvorfra udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl i Danmark på baggrund af en konkret asylretlig vurdering meddeles midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, omfattes af loven, når udlændingen har haft opholdstilladelse i Danmark i mindst 1 år.«

Stk. 10 bliver herefter stk. 11.

13. I § 9 indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab.«

14. Overskriften til kapitel 5 affattes således:

»Kapitel 5

Indberetning af afgørelser efter repatrieringsloven«

15. § 11 affattes således:

»§ 11. Kommunalbestyrelsen indberetter afgørelser efter denne lov til Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den, som ministeriet har overdraget opgaven til, til brug for forvaltningen af ordningen, herunder tilsyn, statistik og administration.«

§ 4

I lov nr. 1482 af 23. december 2014 om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen m.v. som ændret

senest ved § 9 i lov 1701 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 4 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. I beskæftigelsesplanen indgår en beskrivelse af, hvordan kommunen arbejder med rådgivning og information om repatriering efter repatrieringsloven.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.«

§ 5

I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 1342 af 21. november 2016, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 1526 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »integrationsprogrammet« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet«.

2. Overskriften til *kapitel 9 a* affattes således:

»Kontrakt efter integrationsloven«

3. I § 31 a, stk. 1 og 3, ændres »integrationskontrakt« til: »kontrakt«, i stk. 3 ændres »erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund« til: »opholds- og selvforsørgelseserklæringen«, og i stk. 6 ændres »integrationskontrakten« til: »kontrakten«

4. I § 96 b indsættes efter stk. 2 som stk. 3:

»Stk. 3. Jobcenteret kan fravige stk. 1, hvis en person deltager i tilbud om vejledning og opkvalificering efter repareringslovens § 6 a.«

§ 6

I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 269 af 21. marts 2017, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1000 af 30. august 2015, § 8 i lov nr. 674 af 8. juni 2017, § 5 i lov nr. 1669 af 26. december 2017, § 14 i lov nr. 278 af 17. april 2018 og senest ved § 2 i lov nr. 1526 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, 2. pkt., § 5, stk. 2, nr. 1, § 5, stk. 4, 1. pkt., § 8, stk. 2, § 11, stk. 1, § 13, stk. 2, nr. 5 og nr. 8, § 13, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5, 1. pkt., § 13 a, stk. 4, 2. pkt., § 13 c, § 13 f, stk. 10, nr. 2, § 25, stk. 7, 1. pkt., § 31, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1 og 3, § 40 a, stk. 2, 1. pkt., § 41, stk. 1, nr. 1, og to steder i nr. 2, § 68 a, stk. 3, 1. pkt., § 69 j, stk. 10, 1. pkt., § 93, stk. 1, nr. 2, og stk. 3, og § 94, stk. 2, ændres »integrationsprogrammet« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet«.

2. I § 10 f, stk. 1, nr. 7 ændres »Integrationsydelse« til: »Selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse«.

3. I § 8, stk. 2, 1. pkt., § 8 a, stk. 1 og 2, § 10 e, stk. 1, 1. pkt., § 11, stk. 1, og stk. 5, 1. pkt., § 11, stk. 11, 1. pkt., § 13 a, stk. 1, 3. pkt., og to steder i stk. 2, § 13 b, stk. 1, 1. pkt., § 13

d, stk. 1 og 4, § 13 f, stk. 10, nr. 1, § 25 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 25 b, stk. 6, nr. 1, og stk. 8, § 25 c, stk. 4, § 31, stk. 1, 1. pkt., § 34, stk. 7, § 35, stk. 5, § 42, stk. 2 og 3, to steder i § 43, stk. 2, § 44 a, 1. pkt., to steder i § 82 a, stk. 1, 3. pkt., § 89, stk. 3, og § 96 a, stk. 1, 1. pkt., ændres »integrationsydelse« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse«.

4. I 10 f, stk. 1, § 10 h, stk. 1, § 68, stk. 8, 3. pkt., § 91, stk. 3, ændres »§ 22, stk. 2 og 3« til: »§ 22, stk. 3-5«.

5. I §§ 10 h, 10 i og 11, stk. 1, ændres »integrationsydelse« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse«, og i § 10 f, stk. 1, § 10 g, stk. 1, § 10 h, stk. 1, § 10 i, stk. 1, § 11, stk. 4, 1. og 2. pkt., § 11, stk. 6, 2. pkt., § 11, stk. 11, 3. pkt., § 12, stk. 2, 1. pkt., § 13, stk. 13 og 14, § 13 f, stk. 3, stk. 4, 2. pkt., stk. 5 og 7, § 22, stk. 1, to steder i § 25 b, stk. 11, to steder i § 26, stk. 2, og i stk. 8, 1. pkt., to steder i § 43, stk. 1, § 68, stk. 8, 3. pkt., § 71, stk. 5, § 74 a, stk. 7, 3. pkt., § 82 a, stk. 3, og § 91, stk. 3, ændres »integrationsydelse« til »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse«.

6. I overskriften til kapitel 4 ændres »Integrationsydelse« til: »Selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse«.

7. I § 11, stk. 4, 2. pkt., og stk. 6, 2. pkt., § 74 a, stk. 7, 3. pkt., ændres »§ 22, stk. 2 eller 3« til: »§ 22, stk. 3, 4 eller 5«.

8. I § 13, stk. 5, 3. pkt., og § 37, stk. 3, 2. pkt., ændres »integrationsprogram« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram«.

9. I § 13 a, stk. 4, 4. og 5. pkt., ændres »jobparat integrationsydelsesmodtager« til: »jobparat selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtager og en jobparat overgangsydelsesmodtager«.

10. Før § 22 ændres *overskriften* »Integrationsydelse« til: »Selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse«.

11. § 22, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes som nye stykker:

»Stk. 2. De personer, der er nævnt i stk. 1, og som er omfattet af § 2, stk. 2 og 3, i integrationsloven samt omfattet af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet i integrationsloven, modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse. Øvrige personer, der er nævnt i stk. 1, modtager overgangsydelse.

Stk. 3. Selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse efter stk. 1 udgør et månedligt beløb på

- 1) 10.145 kr. (2019-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, jf. dog stk. 4, nr. 1, stk. 5,
- 2) 7.498 kr. (2019-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, jf. dog stk. 4, nr. 2.

- 3) 6.072 kr. (2019-niveau) for personer, der er fyldt 30 år, og personer under 30 år, der ikke bor hos en eller begge forældre, og
- 4) 2.616 kr. (2019-niveau) for personer under 30 år, der bor hos en eller begge forældre.

Stk. 4. Selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse efter stk. 1 udgør, uanset stk. 3, et månedligt beløb på

- 1) 12.145 kr. (2019-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, jf. dog stk. 5, og har optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov om børne- og ungeydelse.
- 2) 8.498 kr. (2019-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, og at der for parrets barn er optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov om børne- og ungeydelse.«

Stk. 3-8 bliver herefter stk. 5-10.

12. I § 22, stk. 3, 1. pkt., som bliver stk. 5, og § 27 a, 2. pkt., ændres »integrationsydelsen« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen og overgangsydelsen«.

13. § 25 b, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. For personer, der modtager hjælp efter § 22, jf. dog stk. 11, eller som får beregnet hjælp efter § 26, stk. 2, og som ikke er omfattet af stk. 1, kan den samlede hjælp pr. person, jf. stk. 6, højst udgøre et månedligt beløb på

- 1) 11.097 kr. (2019-niveau) for gifte og samlevende personer, som har forsørgelsespligt over for et barn, jf. dog nr. 7,
- 2) 10.930 kr. (2019-niveau) for gifte og samlevende personer, som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn, jf. dog nr. 8,
- 3) 9.246 kr. (2019-niveau) for gifte og samlevende personer, som ikke er forsørgere,
- 4) 12.386 kr. (2019-niveau) for enlige personer, som har forsørgelsespligt over for et barn, jf. dog nr. 9,
- 5) 12.758 kr. (2019-niveau) for enlige personer, som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn, jf. dog nr. 10,
- 6) 9.972 kr. (2019-niveau) for enlige personer, som ikke er forsørgere,
- 7) 12.097 kr. (2019-niveau) for gifte og samlevende personer, som har forsørgelsespligt over for et barn, når der for parrets barn er optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov om børne- og ungeydelse,
- 8) 11.930 kr. (2019-niveau) for gifte og samlevende personer, som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn, når der for parrets børn er optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov om børne- og ungeydelse,
- 9) 14.386 kr. (2019-niveau) for enlige forsørgere, som har forsørgelsespligt over for et barn og har optjent ret

til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov om børne- og ungeydelse, og

- 10) 14.758 kr. (2019-niveau) for enlige forsørgere, som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn og har optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov om børne- og ungeydelse.«

14. I § 25 b, stk. 5, nr. 1 ændres »8.976 kr. (2017-niveau)« til: »8.334 kr. (2019-niveau)«, i nr. 2 ændres »9.044 kr. (2017-niveau)« til: »8.407 kr. (2019-niveau)«, i nr. 4 ændres »7.231 kr. (2017-niveau)« til: »8.334 kr. (2019-niveau)«, og i nr. 5 ændres »7.299 kr. (2017-niveau)« til: »8.407 kr. (2019-niveau)«.

15. I § 25 b, stk. 6, nr. 1, to steder i § 26, stk. 8, 1. pkt., og i § 82 a, stk. 3, ændres »§ 22, stk. 4-8« til: »§ 22, stk. 6-10« og i § 25 b, stk. 10, 2. pkt., ændres »§ 22, stk. 2, nr. 2,« til: »§ 22, stk. 3, nr. 2, eller stk. 4, nr. 2«.

16. I § 26, stk. 2, ændres »integrationsydelsesmodtageren« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtageren eller overgangsydelsesmodtageren«, og »§ 22, stk. 2 og 4« til: »§ 22, stk. 3-5«.

17. I overskrifterne før §§ 36, 39 og 41 ændres »integrationsydelse« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse«.

18. To steder i § 37, stk. 3, 1. pkt., i § 82 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., og § 110, stk. 2, 1. pkt., ændres »integrationsydelses-« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelses-, overgangsydelses-«.

19. I § 37, stk. 3, 2. pkt., ændres »jobparate integrationsydelsesmodtagere« til: »jobparate selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtagere og jobparate overgangsydelsesmodtagere«.

20. I § 42, stk. 1, ændres »integrationsydelse, integrationsydelse og danskbonus« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og danskbonus, overgangsydelse og danskbonus«.

21. I § 43, stk. 1, ændres »integrationsydelse efter § 22, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4, integrationsydelse og danskbonus efter § 22, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4, samt stk. 4« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 4, nr. 3 eller 4, stk. 5, nr. 2, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse og danskbonus efter § 22, stk. 4, nr. 3, 4, 5 eller 6, og stk. 6«.

§ 7

I lov om kommunale og regionale valg, jf. lovbekendtgørelse nr. 1030 af 6. juli 2018, som ændret ved § 2 i lov nr. 1739 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 1, stk. 1, nr. 4, ændres »3 år« til: »4 år«.

§ 8

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1156 af 20. september 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 124, stk. 5, nr. 2, udgår »eller er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 b«.

2. I § 124, stk. 5, nr. 4, udgår »eller 13 b«.

3. § 143 affattes således:

»§ 143. Med fængsel indtil 4 år straffes den, som under særligt skærpende omstændigheder overtræder et pålæg nævnt i udlændingelovens § 60, stk. 2. Som særligt skærpende omstændigheder anses navnlig et betydeligt antal overtrædelser over en længere periode.«

§ 9

I lov om fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1491 af 13. december 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 8, stk. 5, ophæves.

2. I § 20, stk. 3, udgår »1)«, »eller«, og »2) den dømtes bopæl på indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol efter reglerne i §§ 78 g-78 l.«

3. § 46, stk. 5 og 6, ophæves.

4. Kapitel 13 b ophæves.

5. I § 106, stk. 2, udgår »eller som har udstået straf på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, jf. kapitel 13 b,«.

§ 10

I lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 1128 af 13. oktober 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 705 af 8. juni 2017, § 2 i lov nr. 1690 af 26. december 2017, lov nr. 744 af 8. juni 2018 og lov nr. 1735 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 c, ændres »Ved en integrationskursist (I-kursist) forstås i denne lov en flygtning eller en familiesammenført, der henvises til danskuddannelse som led i et integrationsprogram efter integrationslovens § 16,« til: »Ved en integrationskursist (I-kursist) forstås i denne lov en flygtning eller en familiesammenført udlænding til en flygtning, der henvises til danskuddannelse som led i et selvforsørgelses- eller hjemrejseprogram, jf. integrationslovens § 16, stk. 1, eller andre familiesammenførte udlændinge, der henvises til danskuddannelse som led i introduktionsprogrammet, jf. integrationslovens § 16, stk. 2,«.

§ 11

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2019, jf. dog stk. 2-7.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 23, træder i kraft den 1. juni 2019.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 24, træder i kraft den 1. juni 2021.

Stk. 4. Lovens § 2, nr. 2, 27, 28 og 29, træder i kraft den 1. januar 2020.

Stk. 5. Lovens § 8, nr. 3, træder i kraft den 1. juni 2019.

Stk. 6. Udlændinge- og Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 10, 11, 14 og 21.

Stk. 7. Lovens § 6, nr. 1, 3-7, og 9-22, træder i kraft den 1. januar 2020.

Stk. 8. Udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, får virkning fra den 1. juli 2019 for udlændinge, der allerede er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, på tidspunktet for denne lovs ikrafttræden. Er en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, forud for lovens ikrafttræden meddelt med mulighed for varigt ophold, anses opholdstilladelsen efter den 1. juli 2019 for at være meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Stk. 9. Udlændinge, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, stk. 1 eller 2, samt udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har påbegyndt et ophold uden for landet forud for lovens ikrafttræden, vil fortsat efter lovens ikrafttræden kunne påberåbe sig bortfaldsbestemmelsen i udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017.

Stk. 10. En udlænding, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden har påbegyndt varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 b eller afsoning efter straffuldbyrdelseslovens kapitel 13 b, vil fortsat være omfattet af disse regler, straffuldbyrdelseslovens § 8, stk. 5, § 20, stk. 3, nr. 1, § 46, stk. 5 og 6, og § 106, stk. 2, og straffelovens § 124, stk. 5, nr. 2 og 4, frem til den påbegyndte varetægtsfængslings eller afsonings ophør.

Stk. 11. Lovens § 7 finder anvendelse for kommunale og regionale valg, der afholdes efter lovens ikrafttræden, første gang den 3. tirsdag i november 2021.

§ 12

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men lovens §§ 1 og 9 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

2. Opholdstilladelser til flygtninge

2.1. Gældende ret

2.1.1. Udlændingeloven

2.1.1.1. Typer af opholdstilladelser

2.1.1.1.1. Opholdstilladelser meddelt før 2015

2.1.2. Nægtelse af forlængelse

2.1.3. Bortfald

2.1.4. Inddragelse

2.1.5. Udlændingelovens § 26

2.1.6. Udlændingestyrelsens nuværende praksis

2.1.6.1. Tilknytning til det danske samfund, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1

2.1.6.2. Alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 2

2.1.6.3. Tilknytning til herboende personer, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 3

2.1.6.4. Konsekvenser for herboende nære familiedlemmer, herunder i relation til familiens enhed, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 4

2.1.6.5. Manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet mv., jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5

2.1.6.6. Risikoen for, at udlændingen – uden for det i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde – vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 6

2.1.7. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

2.2. Ministeriets overvejelser

2.3. Den foreslåede ordning

2.3.1. Ændret opholdstilladelse

2.3.2. Ny standard for vurdering af inddragelse for flygtninge og familiesammenførte til flygtninge

2.3.2.1. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

2.3.2.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

2.3.2.1.1.1. Længden af det lovlige ophold

2.3.2.1.1.2. Beskæftigelse

2.3.2.1.1.3. Uddannelse

2.3.2.1.1.4. Sprogkundskaber

2.3.2.1.1.5. Børns selvstændige tilknytning

2.3.2.1.1.6. Hensynet til familiens enhed

2.3.2.1.1.7. EMRK artikel 14

3. Integrationsloven

3.1. Ændring af benævnelser

3.1.1. Gældende ret

3.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.2. Justering af formålsbestemmelsen

3.2.1. Gældende ret

3.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.3. Ny opdeling af integrationslovens målgrupper

3.3.1. Gældende ret

3.3.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.4. Præcisering af, hvilke personer, der er omfattet af integrationsloven

3.4.1. Gældende ret

3.4.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.5. Anvisning af midlertidige opholdssteder og boliger

3.5.1. Gældende ret

3.5.1.1. Om midlertidige opholdssteder

3.5.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.6. Opdeling af integrationsprogram

3.6.1. Gældende ret

3.6.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.7. Fravigelse af krav om kontinuerlige virksomhedsrettede tilbud ved deltagelse i tilbud efter repatrieringsloven

3.7.1. Gældende ret

3.7.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.8. Bortfald af statsrefusion for kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 6 og forlængelse af kapitlets anvendelsesperiode fra 3 til 5 år

3.8.1. Gældende ret

3.8.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.9. Statsrefusion for udgifter til opkvalificerede kurser efter repatrieringsloven

3.9.1. Gældende ret

3.9.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.10. Justering af regler om videregivelse af personoplysninger

3.10.1. Gældende ret

3.10.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

4. Repatriering

4.1. Ændring af benævnelser af persongruppen omfattet af repatrieringsloven

4.1.1. Gældende ret

4.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

4.2. Adgang for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab til at søge om repatrieringsstøtte

4.2.1. Gældende ret

4.2.1.1. Løsning fra dansk statsborgerskab

- 4.2.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 4.3. Mulighed for vejledning og opkvalificering**
- 4.3.1. *Gældende ret*
- 4.3.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 4.4. Udbetaling af hjælp til etablering for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab**
- 4.4.1. *Gældende ret*
- 4.4.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 4.5. Udbetaling af udgifter til sygeforsikring for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab**
- 4.5.1. *Gældende ret*
- 4.5.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 4.6. Udbetaling af udgifter til behandling for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab**
- 4.6.1. *Gældende ret*
- 4.6.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 4.7. Udbetaling af hjælp til skolegang for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab**
- 4.7.1. *Gældende ret*
- 4.7.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 4.8. Krav om ét års opholdstilladelse som forudsætning for at få støtte til repatriering til lande, hvor der meddeles ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 3.**
- 4.8.1. *Gældende ret*
- 4.8.1.1. *Vedrørende fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a*
- 4.8.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 4.9. Udvidelse af repatrieringslovens § 9 om tilbagebetaling af repatrieringsstøtte, til også at omfatte danske statsborgere**
- 4.9.1. *Gældende ret*
- 4.9.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 4.10. Indberetning af afgørelser efter repatrieringsloven**
- 4.10.1. *Gældende ret*
- 4.10.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 4.11. Beskrivelse af repatrieringsindsats i beskæftigelsesplan**
- 4.11.1. *Gældende ret*
- 4.11.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 5. Konsekvensændringer i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats**
- 5.1. Konsekvensændringer i den gældende lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 1342 af 21. november 2016 med senere ændringer**
- 5.2. Konsekvensændringer i ny hovedlov om en aktiv beskæftigelsesindsats**
- 6. Integrationsydelsen**
- 6.1. Ændring af benævnelsen på integrationsydelsen og integrationsprogrammet**
- 6.1.1. *Gældende ret*
- 6.1.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 6.2. Nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for forsørgere i lov om aktiv socialpolitik**
- 6.2.1. *Gældende ret*
- 6.2.1.1. *Integrationsydelsen*
- 6.2.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 6.2.2.1. *Nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen og overgangsydelsen (tidligere integrationsydelsen) for forsørgere*
- 6.3. Justering af kontanthjælpsloftet for modtagere af integrationsydelse**
- 6.3.1. *Gældende ret*
- 6.3.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*
- 6.4. Forholdet til grundlovens § 75, stk. 2**
- 7. Mulighed for at indføre et månedligt loft over antallet af familiesammenføringer til herboende flygtninge m.fl. af absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn**
- 7.1. Gældende ret**
- 7.1.1. *Udlændinge omfattet af §§ 7 og 8*
- 7.1.2. *Familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c til herboende udlændinge omfattet af §§ 7 og 8*
- 7.1.2.1. *Indledende bemærkninger*
- 7.1.2.2. *Udlændingelovens § 9*
- 7.1.2.3. *Udlændingelovens § 9 c, stk. 1*
- 7.2. Ministeriets overvejelser**
- 7.2.1. *Baggrund*
- 7.2.2. *Den foreslåede ordning*
- 7.2.2.1. *Indholdet af familiesammenføringsloftet*
- 7.2.2.2. *Situationer, hvor der skal fastsættes et loft*
- 7.2.2.3. *Fastsættelse af niveau*
- 7.2.2.4. *Loftets betydning*
- 7.2.3. *Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser*
- 7.2.3.1. *Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8*
- 7.2.3.2. *Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14*
- 7.2.3.3. *FN's børnekonvention*
- 8. Skærpet kontrol med fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25**
- 8.1. Opholds-, underretnings- og meldepligt**
- 8.1.1. *Gældende ret*
- 8.1.1.1. *Indledning*
- 8.1.1.2. *Kontrol med udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste*
- 8.1.1.3. *Kontrol med afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold*

- 8.1.2. *Ministeriets overvejelser*
- 8.1.3. *Den foreslåede ordning*
- 8.2. Skærpede økonomiske konsekvenser**
 - 8.2.1. Gældende ret
 - 8.2.2. Ministeriets overvejelser
 - 8.2.3. Den foreslåede ordning
- 9. Skærpet straf for overtrædelse af opholds-, underrettings- og meldepligt**
 - 9.1. Straf for overtrædelse af opholds-, underrettings- og meldepligt**
 - 9.1.1. *Gældende ret*
 - 9.1.2. *Ministeriets overvejelser*
 - 9.1.3. *Den foreslåede ordning*
- 10. Løsladelse med henblik på straksudsendelse**
 - 10.1. Gældende ret
 - 10.2. Ministeriets overvejelser
 - 10.3. Den foreslåede ordning
- 11. Flytning af afviste asylansøgers opholdspligt som følge af kriminalitet på og omkring indkvarteringsstedet**
 - 11.1. Gældende ret**
 - 11.1.1. *Den almindelige indkvarteringsregel*
 - 11.1.2. *Opholdspligt*
 - 11.2. Ministeriets overvejelser
 - 11.3. Den foreslåede ordning
- 12. Varetægtsfængsling**
 - 12.1. Gældende ret
 - 12.2. Ministeriets overvejelser
 - 12.3. Den foreslåede ordning
- 13. Afskaffelse af mulighed for afsoning og varetægtsfængsling i fodlænke**
 - 13.1. Gældende ret**
 - 13.1.1. *Varetægtsfængsling på bopælen i indkvarteringsstedet*
 - 13.1.2. *Afsoning med fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet*
 - 13.1.3. *Straffelovens bestemmelser*
 - 13.1.4. *Udgangskarantæne*
 - 13.2. Ministeriets overvejelser
 - 13.3. Den foreslåede ordning
- 14. Skærpelse af straffen for overtrædelse af et indrejseforbud**
 - 14.1. Gældende ret
 - 14.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 15. Ændring af reglerne for tredjelandstatsborgeres valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg**
 - 15.1. Gældende ret
 - 15.2. Ministeriets overvejelser
 - 15.3. Lovforslagets indhold
- 16. Forholdet til grundlovens § 75, stk. 2, og Danmarks internationale forpligtelser**
 - 16.1. Nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for forsørgere i lov om aktiv socialpolitik
- 16.2. Den foreslåede ændring vedrørende danske statsborgere med dobbelt statsborgerskabs mulighed for at søge repatriering
- 16.3. Den foreslåede ordning om opholds-, underrettings- og meldepligt for fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25
- 17. Ligestillingsmæssige konsekvenser
- 18. Økonomiske konsekvenser for det offentlige**
 - 18.1. Opholdstilladelser til flygtninge
 - 18.2. Ændring af benævnelser
 - 18.3. Formålsbestemmelsen i integrationsloven
 - 18.4. Anvisning af midlertidige opholdssteder
 - 18.5. Bortfald af statsrefusion for kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 6 og forlængelse af kapitlets anvendelsesperiode fra 3 til 5 år
 - 18.6. En udvidet og styrket repatrieringsordning
 - 18.7. Nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for forsørgere
 - 18.8. Mulighed for at indføre et månedligt loft over begrænsning på antallet af familiesammenføringer til herboende flygtninge m.fl. af absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn
 - 18.9. Skærpet straf for overtrædelse af opholds-, underrettings- og meldepligt
 - 18.10. Skærpelse af straffen for overtrædelse af et indrejseforbud
 - 18.11. Ændring af reglerne for tredjelandstatsborgeres valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg
 - 18.12. Udrejsecenter Lindholm
- 19. Implementeringskonsekvenser for det offentlige**
 - 19.1. Ændring af benævnelser
 - 19.2. Nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for forsørgere
 - 19.3. En udvidet og styrket repatrieringsordning
 - 19.4. Skærpet kontrol med fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25
 - 19.5. Skærpet straf for overtrædelse af opholds-, underrettings- og meldepligt
 - 19.6. Skærpelse af straffen for overtrædelse af et indrejseforbud
 - 19.7. Ændring af reglerne for tredjelandstatsborgeres valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg
- 20. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.**
- 21. Administrative konsekvenser for borgerne**
- 22. Miljømæssige konsekvenser**
- 23. Forholdet til EU-retten**
- 24. Hørte myndigheder og organisationer m.v.**
- 25. Sammenfattende skema**

1. Indledning

Som led i aftalen om finanslov for 2019 af 30. november 2018 har regeringen og Dansk Folkeparti indgået en aftale på udlændingeområdet.

Aftalen på udlændingeområdet indeholder en ny tilgang til udlændinge- og integrationsområdet med fokus på midlertidighed og hjemsendelse, der sender et klart signal om, at flygtninges ophold i Danmark er midlertidigt, og at Danmark har både viljen og evnen til at agere hurtigt og effektivt, når grundlaget for den enkeltes opholdstilladelse ikke længere er til stede. Med aftalen styrkes muligheden for at inddrage flygtninges og familiesammenførte til flygtninges opholdstilladelser og sende dem hjem, så snart det er muligt, markant. Aftalen øger endvidere kontrollen, så der bliver bedre styr på, hvem der er i Danmark, ligesom der indføres en række initiativer som led i en forstærket konsekvent kurs over for de udlændinge, der er uønskede i Danmark. Med aftalen understreges det endvidere, at nyankomne kan og skal forsørge sig selv i den periode, de er i landet. Derfor nedsættes ydelsen for forsørgere for at styrke incitamentet til at tage et arbejde.

Formålet med dette lovforslag er at gennemføre de initiativer i finanslovsaftalen for 2019 på udlændingeområdet, der kræver lovændringer.

Lovforslaget indeholder for det første en række forslag til ændring af udlændingeloven.

Det foreslås således at ændre udlændingelovens bestemmelser om meddelelse af opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2 (konventionsstatus og beskyttelsesstatus), og § 8, stk. 1 og 2 (konventionsstatus og beskyttelsesstatus til kvoteflygtninge), således, at det fremgår af bestemmelse-nes ordlyd, at opholdstilladelser efter de pågældende bestemmelser alene skal meddeles med henblik på midlertidigt ophold.

Der foreslås endvidere indsat en ny bestemmelse i udlændingeloven, hvorefter inddragelse af en opholdstilladelse til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge alene skal undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Den foreslåede ordning vil bl.a. indebære, at hensyn som udlændingens tilknytning til arbejdsmarkedet, deltagelse i foreningsliv og danskkundskaber vil blive tillagt mindst mulig betydning, når myndighederne skal vurdere, om inddragelse af en opholdstilladelse må antages at virke særligt belastende. Desuden vil betydningen af børns selvstændige tilknytning til Danmark i inddragelsessager blive reduceret.

Formålet med ændringerne er at tydeliggøre, at opholdstilladelser til alle flygtninge fremover alene skal meddeles med henblik på midlertidigt ophold, og at gøre det klart, at udlændingemyndighederne fremover skal inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Der henvises til lovforslagets afsnit 2.

Endvidere foreslås det at indføre et månedligt loft over antallet af familiesammenføringer til herboende flygtninge af absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn. Loftet omfatter familiesammenføring til alle grupper af herboende flygtninge, dvs. både konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus, udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus og kvoteflygtninge. Loftet skal i ekstraordinære tilfælde aktiveres administrativt af udlændinge- og integrationsministeren som et yderligere værktøj for myndighederne i en situation, hvor antallet af asylansøgere stiger kraftigt, og det på den baggrund kan forudses, at det samlede system til håndtering af flygtninge mv. bliver presset. Det kan f.eks. skyldes, at kapaciteten hos udlændingemyndighederne og absorptionsevnen i kommunerne er under meget stort pres eller helt brugt op.

Der henvises til lovforslagets afsnit 7.

Det foreslås – som led i etableringen af Udrejsecenter Lindholm – at skærpe kontrollen med udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere, eller som er udvist efter udlændingelovens § 25, men som ikke er på tålt ophold. De pågældende er i dag alene omfattet af reglerne om kontrol med afviste asylansøgere. Fremover skal fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25, være undergivet samme skærpede kontrolregime som udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste.

Som led i etableringen af Udrejsecenter Lindholm er det desuden besluttet, at afviste asylansøgere, der straffes for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben m.v. eller lov om euforiserende stoffer på eller omkring et udrejsecenter, skal overflyttes til Udrejsecenter Lindholm. De pågældende vil allerede være pålagt opholds- og meldepligt på et udrejsecenter. Det foreslås i den forbindelse, at det i udlændingeloven fastsættes, at Udlændingestyrelsen som led i overflytningen skal pålægge de pågældende at tage ophold på et bestemt udrejsecenter, hvorved i praksis menes Udrejsecenter Lindholm. De pågældende vil herefter under deres indkvartering på udrejsecentret være pålagt opholds- og meldepligt svarende til de kontrolforanstaltninger, der fandt anvendelse under deres hidtidige indkvartering på et udrejsecenter.

Der henvises til lovforslagets afsnit 8 og 11.

Desuden foreslås der en betydelig skærpelse af straffen for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt i forhold til det gældende strafniveau. Den skærpede straf vil foruden udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste også omfatte de udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere eller er udvist efter udlændingelovens § 25, og som nu foreslås omfattet af det skærpede kontrolregime. Strafskærpelserne foreslås den i forbindelse gennemført over to omgange i henholdsvis juni 2019 og i juni 2021.

Der henvises til lovforslagets afsnit 9.

Endvidere foreslås den særlige adgang til varetægtsfængsling af udlændinge, der overtræder de pålagte kontrolforan-

staltninger, der er fastsat i udlændingeloven, skærpet, således at adgangen til varetægtsfængsling afspejler den foreslåede straffeskærpelse.

Det foreslås endvidere, at fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, og som idømmes ubetinget straf for overtrædelse af de pågældende kontrolforanstaltninger, omfattes af reglerne om straksløsladelse, hvis der opstår mulighed for udsendelse.

Endelig foreslås reglerne om varetægtsfængsling og afsoning med fodlænke for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der er idømt straf for overtrædelse af pålæg om opholds-, underretnings- og meldepligt, ophævet som konsekvens af de foreslåede straffeskærpelser, som forudsættes afsonet i fængsel.

Der henvises til lovforslagets afsnit 10, 12 og 13.

Lovforslaget indeholder endvidere et forslag om, at der indføres en mindstestraf for overtrædelse af et indrejseforbud, således at udlændinge, som er udvist i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, straffes med mindst 1 års fængsel, hvis de overtræder indrejseforbuddet ved at genindrejse i Danmark. Mindstestrafpen skal også gælde ved førstegangsovertrædelser.

Det vil betyde, at straffen skærpes væsentligt og generelt set mangedobles i forhold til i dag.

Der henvises til lovforslagets afsnit 14.

Lovforslaget indeholder for det andet en række forslag til ændringer af integrationsloven.

Det foreslås således, at det integrationsprogram, som nyankomne flygtninge tilbydes, skifter navn til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, og at integrationsydelse skifter navn til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse. Endvidere foreslås det, at medborgerskabserklæringen ændrer navn til opholds- og selvforsørgelseserklæring. Som konsekvens heraf foreslås endvidere, at integrationskontrakten ændrer navn til kontrakten.

Der henvises til lovforslagets afsnit 3.1.

Lovforslaget indeholder desuden et forslag om, at landets kommuner fremover alene vil have pligt til at anvise nye flygtninge et midlertidigt opholdssted. Forslaget indebærer således, at det hidtil gældende retskrav på en permanent bolig til flygtninge ophæves.

Der henvises til lovforslagets afsnit 3.5.

Lovforslaget indeholder endvidere en præcisering af personkredsen i integrationslovens § 2, således at det klart fremgår, at personer med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, ikke er omfattet af integrationsloven.

Der henvises til lovforslagets afsnit 3.4.

For det tredje indeholder lovforslaget forslag om ændring af aktivlovens regler om økonomisk hjælp.

Lovforslaget indeholder således et forslag om at reducere selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen. Formålet er at sikre, at det ikke skal være attraktivt at leve af offentlig forsørgelse i stedet for at bidrage til samfundet.

Det foreslås ligeledes, at statsrefusion for kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde bortfalder. Herudover foreslås en udvidelse af perioden for modtagelse af hjælp i særlige tilfælde efter integrationsloven (kapitel 6) fra 3 til 5 år.

Der henvises til lovforslagets afsnit 6.

Lovforslaget indeholder for det fjerde en række forslag til ændring af repatrieringsloven.

Som led i en udvidelse og styrkelse af repatrieringsordningen indeholder lovforslaget således et forslag om, at der fremover vil kunne ydes økonomisk støtte til personer med mere end ét års lovligt ophold i Danmark, der frivilligt ønsker at repatriere til et land, hvor sikkerhedssituationen er af en sådan karakter, at der aktuelt er mulighed for at få midlertidig opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Det foreslås endvidere, at danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab kan søge om repatrieringsstøtte mod at blive betinget løst fra det danske statsborgerskab.

Lovforslaget indeholder endvidere et forslag om, at kommunerne får mulighed for at kunne tilbyde vejledning og opkvalificering i Danmark til alle personer i målgruppen for repatriering, når det vurderes at være relevant i forhold til varig tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, at disse får tilbudt et korterevarende opkvalificerende kursus.

Lovforslaget indeholder derudover et forslag om, at kommunerne fremover – som en fast del af den lokale beskæftigelsesplan – skal beskrive, hvordan den enkelte kommune arbejder med rådgivning og information om repatriering. Formålet er at skabe større lokalpolitisk og administrativt fokus på kommunernes arbejde med repatrieringsindsatsen.

Med henblik på at sikre en systematisk registrering af repatrieringer, herunder gennemføre tilsyn og kontrol med repatrieringsordningen, indeholder lovforslaget desuden indførelse af en kommunal forpligtelse til indberetning af afgørelser efter repatrieringsloven. Dette initiativ følger ikke direkte af aftale om finansloven for 2019, men skal ses i lyset af de initiativer, der er taget med denne aftale samt finanslovsaftalen for 2018 for en udvidet og styrket repatrieringsordning.

Der henvises til lovforslagets afsnit 4.

Lovforslaget indeholder for det femte et forslag om ændring af den kommunale og regionale valglov.

Den foreslåede ændring indebærer, at tredjelandsstatsborgere, dvs. andre udlændinge end nordiske statsborgere og statsborgere i de øvrige medlemsstater i Den Europæiske Union, som betingelse for at opnå valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg uden afbrydelse skal have haft fast bopæl i riget i de sidste fire år forud for valgdagen. Bopælskravet for tredjelandsstatsborgere er i dag tre år.

Der henvises til lovforslagets afsnit 15.

Der vil i tillæg hertil blive taget initiativ til, at de fornødne tiltag gennemføres med henblik på at sikre, at der etableres et tredje udrejsecenter på Lindholm. Dette indebærer bl.a., at der i løbet af 2019 fremsættes de fornødne aktstykker med henblik på bl.a. at sikre udmøntning af den afsatte reserve i 2019 samt med henblik på at kunne igangsætte bygge- og anlægsprojektet.

2. Opholdstilladelser til flygtninge

2.1. Gældende ret

2.1.1. Udlændingeloven

2.1.1.1. Typer af opholdstilladelser

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af FN's flygtningekonvention. Det vil sige, at den pågældende har en velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en social gruppe eller politiske anskuelser (konventionsstatus).

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse, hvis en udlænding risikerer dødsstraf eller risikerer at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i sit hjemland (beskyttelsesstatus).

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der opholdstilladelse, hvis en udlænding risikerer dødsstraf eller risikerer at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, hvis den pågældende vender tilbage til sit hjemland, og hvis denne risiko har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile (midlertidig beskyttelsesstatus).

Efter udlændingelovens § 8, stk. 1 eller 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, som opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 henholdsvis stk. 2, og bliver genbosat i Danmark efter aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR) eller en lignende international organisation (konventionsstatus og beskyttelsesstatus).

En opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8 meddeles for højst 2 år ad gangen, og efter § 7, stk. 2, for højst 1 år og efter 1 år for højst 2 år ad gangen. Disse opholdstilladelser forlænges efter ansøgning, medmin-

dre der er grundlag for at inddrage tilladelsen efter udlændingelovens § 19.

En opholdstilladelse som flygtning meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 3, meddeles for højst 1 år og efter 3 år for højst 2 år ad gangen. For udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus foretages i forbindelse med stillingtagen til forlængelsen automatisk en ny vurdering af, om ansøgeren fortsat opfylder betingelserne for at blive meddelt beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Tidsbegrænsede opholdstilladelser til konventionsflygtninge (udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1) og udlændinge med beskyttelsesstatus (§ 7, stk. 2, og § 8, stk. 2) udstedes i dag med mulighed for varigt ophold. Tidsbegrænsede opholdstilladelser til udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus (§ 7, stk. 3) udstedes derimod med henblik på midlertidigt ophold.

I tillæg hertil bemærkes, at udlændinge under nærmere opregnede betingelser har mulighed for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse. Det følger således af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, at det normalt er en grundlæggende betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har boet lovligt i Danmark i mindst 8 år og i hele denne periode har haft opholdstilladelse. Endvidere skal udlændingen opfylde en række øvrige betingelser, bl.a. krav om beskæftigelse, dansk kundskaber, vandel og selvforsørgelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 2-9, og stk. 4.

2.1.1.1.1. Opholdstilladelser meddelt før 2015

Ved lov nr. 153 af 18. februar 2015 om ændring af udlændingeloven (Midlertidig beskyttelsesstatus for visse udlændinge samt afvisning af realitetsbehandling af asylansøgninger, når ansøgeren har opnået beskyttelse i et andet EU-land m.v.) blev bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 3, om midlertidig beskyttelsesstatus indsat i udlændingeloven. Ifølge bestemmelsen gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde hidtil omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile. Efter denne lovændring vil afgrænsningen af, om en person omfattes af § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), eller den nye bestemmelse i § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelsesstatus), bero på en vurdering af, om den pågældendes individuelle forhold giver grundlag for beskyttelse efter stk. 2, eller om der i hjemlandet foreligger en situation, som beskrevet i den nye bestemmelse i § 7, stk. 3, og den pågældende udlænding kan anses for omfattet af denne situation.

I forlængelsessager vurderes beskyttelsesbehovet i forhold til den aktuelle praksis i asylsagsbehandlingen og de seneste baggrundsoplysninger om de aktuelle forhold i pågældendes hjemland og på det aktuelle indhold af udlændingelovens § 7. Dette betyder, at det er den aktuelle bestemmelse i udlæn-

dingelovens § 7, stk. 2, der skal anvendes, uanset om ansøgeren har fået asyl i medfør af den før 1. juli 2002 gældende § 7, stk. 2 (de facto status). En flygtning, der før 2015 er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af de generelle forhold i hjemlandet, vil efter 2015 i en forlængelsessituation således blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, såfremt betingelserne herfor stadig er opfyldt.

Der kan i dag stadig være flygtninge, som ikke siden lovændringen i 2015 har fået deres opholdstilladelse forlænget, og som derfor stadig er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af de generelle forhold i hjemlandet. I nærværende lovforslag benævnes alene den/de type(r) af opholdstilladelser, der i en forlængelsessituation i dag vil blive meddelt efter reglerne i den nugældende udlændingelov. Med en henvisning til opholdstilladelser efter udlændingelovens § 7, stk. 3, skal således også forstås opholdstilladelser, som tidligere er blevet meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på baggrund af de generelle forhold i hjemlandet.

2.1.2. Nægtelse af forlængelse

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, forlænges en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19. Betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, omhandler alle typer af opholdstilladelser, herunder opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens §§ 7 og 8 (asyl).

En tidsbegrænset opholdstilladelse forlænges, såfremt de forhold, der førte til tildeling af beskyttelsen, fortsat er til stede.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 11, stk. 2, skal for disse flygtnings vedkommende derfor administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det fremgår heraf, at konventionen ikke beskytter en udlænding mod nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, såfremt den pågældende udlænding er omfattet af en af de nedenstående ophørsgrunde:

- 1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- 2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har gen erhvervet denne; eller
- 3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- 4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller

5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet; eller

6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede.

Ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og fortolkes restriktivt, og ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. 5 og nr. 6, at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at »omstændigheder« (artikel 1 c, nr. 5) omhandler fundamentale forandringer i landet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frykten for forfølgelse.

Nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, kan således alene ske, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. At der sker en eventuelt forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og § 8, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, er ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for nægtelse af forlængelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet.

Ved begge typer af sager skal der foretages en vurdering af, om der på forlængelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 3 (forbud mod tortur mv.). Beskyttelsen i artikel 3 gælder ikke kun mod overgreb foretaget inden for statens eget territorium. Det indebærer bl.a., at medlemsstaterne ikke kan udsende en person til et land, hvis der er en konkret og individuel risiko for, at vedkommende der bliver udsat for eller videresendt til behandling i strid med EMRK artikel 3.

Der stilles ikke krav om fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, men dog må ændringerne ikke være af helt midlertidig karakter, og nægtelse af forlængelse kan således efter omstændighederne ske, selv om de generelle for-

hold i hjemlandet fortsat er alvorlige, skrøbelige og uforudsigelige.

Typen af opholdstilladelse afgør, hvorvidt en afgørelse om nægtelse af forlængelse skal vurderes efter udlændingelovens § 26, jf. afsnit. 2.1.5. nedenfor.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse tilsvarende anvendelse.

Ved afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold – herunder bl.a. en opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8 – vurderer udlændingemyndighederne således som ved afgørelser om inddragelse af en opholdstilladelse, jf. pkt. 2.1.4., også de hensyn, der er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1.

Beskyttelsen mod inddragelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, finder derimod ikke anvendelse ved afgørelse om forlængelse af tidsbegrænsede opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold – herunder bl.a. en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Det er i udlændingelovens § 7, stk. 3, lovfæstet, at opholdstilladelse efter bestemmelsen gives med henblik på midlertidigt ophold. Endvidere fremgår det af udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen af egen drift træffer afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, hvis grundlaget fortsat er til stede.

Det er således ikke – i modsætning til udlændinge meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2 – nødvendigt, at udlændingen selv indgiver ansøgning om ny midlertidig opholdstilladelse.

Hvis en flygtnings opholdstilladelse nægtes forlænget, vil der også blive indledt en inddragelsessag vedrørende dennes familiemedlemmer, som er meddelt opholdstilladelse under henvisning til flygtningen, – dvs. efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, om familiesammenføring – idet grundlaget for familiens opholdstilladelse ikke længere vil være til stede.

2.1.3. Bortfald

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 4, ophører en opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

2.1.4. Inddragelse

Betingelserne for inddragelse af en opholdstilladelse er reguleret i udlændingelovens § 19, der omhandler alle typer af opholdstilladelser, herunder opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens §§ 7 og 8 (asyl).

En afgørelse om inddragelse indeholder to led: Først vurderes det, om grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede, f.eks. om forholdene i hjemlandet har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. I denne vurdering tages der hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

Hvis myndighederne vurderer, at grundlaget for en opholdstilladelse ikke længere er til stede, foretages dernæst den såkaldte § 26-vurdering. Det vurderes her, om inddragelse skal undlades, fordi det vil virke særligt belastende for udlændingen. Udlændingelovens § 26 fastsætter en række hensyn, som skal indgå i vurderingen af, hvorvidt det vil virke særligt belastende for udlændingen, at den pågældendes opholdstilladelse inddrages, herunder bl.a. udlændingens familiemæssige tilknytning til Danmark.

Hvis en flygtnings opholdstilladelse inddrages, vil der også blive indledt en tilsvarende sag vedrørende dennes familiemedlemmer – dvs. efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1 om familiesammenføring – som er meddelt opholdstilladelse under henvisning til flygtningen, idet grundlaget for familiens opholdstilladelse ikke længere vil være til stede.

En tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages endvidere, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når en udlænding har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 (asyl), og forholdene, der har begrundet opholdstilladelse, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse.

For udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, gælder det ikke, at opholdstilladelsen kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen ikke længere er til stede, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelse, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse.

Der kan dog altid ske inddragelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse opnået ved svig eller på grund af udlændingens ferieophold og andre korterevarende ophold i hjemlandet, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 og nr. 4.

Konventionsflygtninge, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionen, og udlændingelovens § 19, stk. 1, skal for disse flygtninges

vedkommende derfor administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1, litra C, om ophør af flygtningestatus.

Det fremgår heraf, at konventionen ikke beskytter en udlænding mod inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, såfremt den pågældende udlænding er omfattet af en af de nedenstående ophørsgrunde:

- 1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- 2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har genhvervet denne; eller
- 3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- 4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- 5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet; eller
- 6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede.

Ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og fortolkes restriktivt, og ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. 5 og nr. 6, at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at »omstændigheder« (artikel 1 c, nr. 5) omhandler fundamentale forandringer i landet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse.

Det betyder, at en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, alene inddrages, hvis der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. At der sker en eventuelt forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Udlændinge med beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, og § 8, stk. 2, og midlertidig beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, er ikke omfattet af flygtningekonventionen, og der skal således ikke som betingelse for

inddragelse stilles krav om, at der er sket fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet. For disse udlændinges vedkommende skal der i stedet foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære en risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 om tortur samt umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Udlændingelovens § 19 skelner ikke mellem, om en opholdstilladelse er meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 2, eller § 7, stk. 3.

Ved begge typer af sager skal der foretages en vurdering af, om der på inddragelsestidspunktet aktuelt fortsat er et krav på beskyttelse i henhold til Danmarks internationale forpligtelser, herunder om en tilbagevenden til hjemlandet vil indebære overgreb i strid med EMRK artikel 3 (forbud mod tortur mv.). Der stilles ikke krav om fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, men dog må ændringerne ikke være af helt midlertidig karakter, og inddragelse kan således efter omstændighederne ske, selv om de generelle forhold i hjemlandet fortsat er alvorlige, skrøbelige og uforudsigelige.

Uanset grundlaget for opholdstilladelsen finder bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. pkt. 2.1.5., i dag anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19. Dog finder udlændingelovens § 26, stk. 2, anvendelse ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7.

2.1.5. Udlændingelovens § 26

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26 vedrører, hvilke hensyn der skal inddrages ved en afgørelse om udvisning efter §§ 25 a-25 c. Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser og ved afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser meddelt med mulighed for varigt ophold, jf. § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 7.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse tages hensyn til, om en sådan afgørelse må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,

5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og

6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Som anført ovenfor anvendes § 26, stk. 1, i inddragelsessager og i sager om forlængelse af opholdstilladelser alene i forhold til opholdstilladelser meddelt med mulighed for varigt ophold.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, fastsætter en række obligatoriske hensyn, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises. Det fremgår af formuleringen af § 26, stk. 1, nr. 1-6, at bestemmelsens opregning af hensyn ikke er udtømmende, hvorfor der kan tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af andre grunde, som måtte komme frem under sagen, må antages at virke særlig belastende, jf. udtrykket ”.. om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af...”. Opregningen af hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1, er således ikke udtømmende, og de enkelte hensyn er ikke vægtet i forhold til hinanden.

Principperne i udlændingelovens § 26, stk. 1, er udtryk for hensyn, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) tillægger vægt ved afgørelser i udvisningssager. Der er imidlertid ingen lovgivningsmæssig forudsætning om, at myndighederne skal inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. De hensyn, der er opregnet i § 26, stk. 1, kan således efter omstændighederne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse undlades, uden at dette i det konkrete tilfælde følger af Danmarks internationale forpligtelser.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, om hensynet til udlændingens tilknytning til det danske samfund kan varigheden af en udlændings ophold her i landet have betydning, idet en udlænding, der har opholdt sig her i landet gennem en årrække, normalt alt andet lige vil have opnået en stærkere tilknytning her til landet end en udlænding, som kun har opholdt sig her i landet i kortere tid.

Den samlede vurdering af, om den pågældende har opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, således at den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse skal undlades inddraget eller nægtes forlænget, afhænger af udlændingens øvrige forhold.

I denne vurdering kan f.eks. indgå, om den pågældende har tilknytning til arbejdsmarkedet, om den pågældende er engageret i foreningslivet, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber, og om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb.

Endelig kan varigheden af udlændingens ophold i Danmark indgå som et kriterium i den samlede vurdering af udlændingens tilknytning til det danske samfund. Dog skal selve det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i en årrække på op til 7 år, ikke i sig selv føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse af den pågældendes opholdstilladelse undlades.

Vedrørende de af udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 2, omfattede hensyn til udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold skal der tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen vil være særligt belastende på grund af disse hensyn.

I vurdering af hensynet i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 3, om hensynet til udlændingens tilknytning til herboende personer skal indgå, om den pågældende er gift eller fast samlevende med en herboende person, og om den pågældende har børn, forældre eller søskende her i landet.

I denne vurdering vil styrken af den faktiske tilknytning til de herboende personer tillige skulle indgå. Det vil således være af betydning, hvor nært forholdet til de pågældende kan anses at være.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 4, om hensynet til afgørelsens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer skal der under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, i forbindelse med en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse lægges vægt på, om beslutningen må antages at virke særligt belastende for den pågældendes nære familiemedlemmer her i landet.

I overensstemmelse med EMRK artikel 8 vil der således skulle lægges vægt på, om udlændingen her i landet har en ægtefælle, fast samlever eller mindreårige børn, som inddragelsen eller nægtelse af forlængelsen vil have alvorlige følger for.

I vurderingen skal der bl.a. lægges vægt på, om udlændingens herboende ægtefælle, faste samlever eller mindreårige børn som følge af deres tilhørsforhold her til landet vil have særligt vanskeligt ved at følge med den pågældende udlænding til dennes hjemland eller et andet land.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5, om hensynet til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, skal der tages hensyn til udlændingens eventuelt manglende eller svage tilknytning til det eller de lande, hvor udlændingen efter en inddragelse eller nægtelse af forlængelse kan ventes at tage ophold. En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, f.eks. fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder. Der sigtes med bestemmelsen til ringe tilknytning som følge af mangeårigt fravær og eventuelt fravær af tilbageværende nære slægtninge i hjemlandet.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 6, om hensynet til risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, har ingen selvstændig betydning i sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser for flygtninge og deres eventuelt familiesammenførte familier.

I forbindelse med afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse eller inddragelse af en tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, eller stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, kan en udlændings opholdstilladelse altid inddrages eller nægtes forlænget, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. Bestemmelsen i § 26, stk. 2, er relateret til afgørelser om udvisning efter §§ 22-24 og § 25, men det følger af udlændingelovens § 19, stk. 7, at bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse og afgørelser om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser meddelt med mulighed for varigt ophold, § 19, stk. 7, jf. § 11, stk. 2.

2.1.6. Udlændingestyrelsens nuværende praksis

Udlændingestyrelsen er forpligtet til at undersøge, om der er grundlag for at inddrage en tidsbegrænset opholdstilladelse, når styrelsen bliver opmærksom på forhold, der kan tyde på, at opholdsgrundlaget for en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, eller § 8, stk. 1 og 2, var urigtigt eller ikke længere er til stede. Dette gælder både, hvis konkrete forhold om den enkelte udlænding har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, og hvis de generelle baggrundsplysninger viser, at forholdene i den pågældendes hjemland har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse.

For så vidt angår forlængelsessager foretages alt efter udlændingens nationalitet og opholdsgrundlag en vurdering af, om udlændingen kommer fra et land, hvor udviklingen af de generelle forhold taler for, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

Hvis udlændingen kommer fra et land, hvor der er sket en forbedring af de generelle forhold, tages sagen ud til nærmere vurdering af, om grundlaget for nægtelse af forlængelse er til stede. Det samme sker, hvis der er længere perioder i udlændingens ophold uden CPR-tilmelding og/eller perioder uden indkomst.

Den fornyede vurdering af beskyttelsesbehovet i forbindelse med forlængelse af en opholdstilladelse baseres på den aktuelle praksis i asylsagsbehandlingen og de seneste baggrundsplysninger om de aktuelle forhold i pågældendes hjemland og på det aktuelle indhold af udlændingelovens § 7 og

§ 8, stk. 1 og 2. Hvis der ikke ses at være særlige oplysninger i sagen, forlænges opholdstilladelsen.

Finder Udlændingestyrelsen derimod, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, foretages den såkaldte § 26-vurdering.

Vurderingen efter udlændingelovens § 26 er skønsmæssig, og nedenstående beskrivelse er derfor alene udtryk for udgangspunktet for vurderingen.

2.1.6.1. Tilknytning til det danske samfund, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1

Ved Udlændingestyrelsens vurdering af en udlændings tilknytning til det danske samfund lægges navnlig vægt på varigheden af udlændingens ophold her i landet, udlændingens dokumenterede dansk kundskaber og tilknytning til det danske arbejdsmarked samt hvorvidt udlændingen har gennemført en uddannelse her i landet og opnået tilknytning til det danske foreningsliv.

Hensynet til en udlændings lovlige ophold kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget.

En udlænding, der har opholdt sig i Danmark i cirka 5 år eller mindre, skal som udgangspunkt have gjort en helt særlig indsats for at integrere sig, før det må antages, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse vil virke særlig belastende.

En udlænding, der har opholdt sig i Danmark i mere end 5 år, men færre end 10 år, skal som udgangspunkt have dokumenterede dansk kundskaber og have været i beskæftigelse og/eller under uddannelse, før det må antages, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse vil virke særlig belastende.

Hvis en udlænding har opholdt sig i Danmark i cirka 10 år eller mere, er udgangspunktet, at varigheden af opholdet her i landet indgår med særlig vægt ved vurderingen af, om en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at virke særlig belastende. Det er dog fortsat en betingelse, at udlændingen herudover har gjort en aktiv indsats for at integrere sig her i landet – også inden for de seneste år – f.eks. via beskæftigelse, dokumenterede dansk kundskaber eller deltagelse i foreningsliv med integrationsfremmende aspekter.

Kendskab til det danske sprog anses for at være af væsentlig betydning for en udlændings integration og dermed for den pågældendes tilknytning til Danmark. På den baggrund lægges der derfor vægt på beståede prøver i dansk. Hensynet til en udlændings dokumenterede dansk kundskaber kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget.

Hensynet til en udlændings tilknytning til det danske arbejdsmarked eller en udlændings igangværende eller færdiggjorte uddannelsesforløb i Danmark kan ikke i sig selv føre

til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget. Det indgår dog med særlig vægt ved vurderingen, om en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at virke særligt belastende, hvis en udlænding har været i fuldtidsbeskæftigelse i ca. 3 år eller deltidbeskæftigelse i ca. 5 år eller har færdiggjort en videregående uddannelse i Danmark og efterfølgende er kommet i relevant beskæftigelse.

Hensynet til en udlændings deltagelse i foreningsliv eller fritidsinteresser kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget.

Hvis et mindreårigt barn har opnået selvstændig tilknytning til Danmark, bliver den pågældendes opholdstilladelse ikke inddraget eller nægtet forlænget, uanset at barnets forældre ikke længere har et beskyttelsesbehov. Ved denne vurdering lægges der bl.a. vægt på barnets alder, varigheden af barnets lovlige og sammenhængende ophold i Danmark og barnets integration i det danske samfund.

Der lægges ved vurderingen betydelig vægt på, om barnet har haft en del af sine formative år – fra ca. 6-7 årsalderen til ca. 15 årsalderen – her i landet. I de formative år tager barnets sociale færdigheder, sproglige kompetencer og faglige kundskaber i særlig grad form, og barnet etablerer i stadig højere grad selv personlige kontakter og et socialt netværk.

Ved den såkaldte Osman-dom afsagt af EMD den 14. juni 2011 (appl.no. 38058/09, Osman vs. Denmark), blev Danmark dømt for at have tilsidesat barnet Sahro Osmans ret til familie- og privatliv efter EMRK artikel 8. Sagen vedrørte afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse i forbindelse med barnets genopdragelsesrejse. Principperne i dommen finder ligeledes anvendelse ved afslag på, inddragelse af og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse. Det fremgår af dommen, at myndighederne skal tage hensyn til barnets ret til respekt for sit familie- og privatliv. Det fremgår endvidere, at når et barn har haft de formative år af sin barndom og ungdom i et land og har hele sin nære familie i dette land, skal der foreligge meget alvorlige grunde, før det kan være berettiget at afvise at dispensere fra bortfald af barnets opholdstilladelse. Domstolen lagde i den konkrete sag vægt på, at barnet havde boet i Danmark fra 7 årsalderen til 15 årsalderen, at barnet havde gået i dansk skole fra 7 årsalderen til ca. 14 årsalderen, og at barnet dermed havde tilbragt de formative år af sin barndom og ungdom i Danmark, ligesom barnets forældre og søskende boede i Danmark.

Højesteret fastslog i kendelse af 7. november 2012 (sag 288/2011, A mod Justitsministeriet), at udlændingemyndighedernes afslag på dispensation fra bortfald af opholdstilladelse i forbindelse med barnet A's genopdragelsesrejse var i strid med A's ret til familie- og privatliv efter konventionens artikel 8. Højesteret lagde herved vægt på, at A havde boet i Danmark fra 3 årsalderen til ca. 12 årsalderen, at A havde gået i skole her i landet i mere end 6 år, og at A dermed havde tilbragt en væsentlig del af de formative år af sin barndom og ungdom i Danmark, ligesom A talte, læste og skrev

dansk og havde hele sin nærmeste familie boende i Danmark.

Små børn under 6 år har som udgangspunkt ikke opnået selvstændig tilknytning til det danske samfund.

Børn over 6-7 år har som udgangspunkt opnået selvstændig tilknytning til det danske samfund, hvis de har opholdt sig lovligt i Danmark i sammenhængende 6-7 år og har gået i vuggestue og/eller børnehave her i landet. Derudover indgår det i vurderingen, om børnene er begyndt i skole her i landet.

For større børn over 7 år – herunder eksempelvis børn som først er indrejst nogle år efter fødslen – er udgangspunktet fortsat, at børnene har opnået selvstændig tilknytning til det danske samfund, hvis de har opholdt sig lovligt i Danmark i sammenhængende 6-7 år og i denne periode har gået i institution og skole. Dog lægges der i praksis særlig vægt på, om børnene har haft en væsentlig del af deres formative år med skolegang her i landet. Det betyder, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse i praksis undlades under henvisning til større børns selvstændige tilknytning til Danmark, allerede hvis børnene har haft ca. 5-5½ års ophold med skolegang her i landet.

2.1.6.2. Alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 2

En udlændings alder vil kun i sjældne tilfælde i sig selv have afgørende betydning for, om en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at virke særligt belastende for den pågældende.

Jo ældre en udlænding er ved indrejsen i Danmark, desto større tilknytning formodes udlændingen at have bevaret til sit hjemland. Omvendt kan en udlændings høje alder kombineret med den pågældendes helbredstilstand føre til, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at virke særligt belastende for den pågældende.

Hvis en udlænding i løbet af opholdet i Danmark har haft jævnlige, længerevarende besøgsophold i sit hjemland, kan det føre til, at udlændingen vurderes at have bevaret en væsentlig tilknytning til hjemlandet.

2.1.6.3. Tilknytning til herboende personer, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 3

Hensynet til en udlændings tilknytning til herboende personer kan ikke i sig selv føre til, at en opholdstilladelse ikke inddrages eller nægtes forlænget.

Hvis en udlænding har en nær tilknytning til herboende personer, eksempelvis hvis der består et afhængighedsforhold mellem udlændingen og en herboende person, f.eks. hvis udlændingen har en plejefunktion over for et herboende familiemedlem, kan dette tale for at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse vil virke særligt belastende for en udlænding.

I praksis har dette hensyn kun yderst sjældent betydning i den samlede vurdering.

2.1.6.4. Konsekvenser for herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til familiens enhed, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 4

Hensynet til Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig hensynet til familiens enhed, er i praksis ofte af stor betydning for, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse må antages at virke særlig belastende for en udlænding. Dette gør sig også gældende, uanset om udlændingen i øvrigt har opnået tilknytning til det danske samfund.

I sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, hvor det konstateres, at der foreligger et familieliv, som er omfattet af EMRK artikel 8, skal det altid vurderes, om Danmark er forpligtet til at beskytte familielivet, eller om familien kan henvises til at udøve det i et andet land. Hvis familien ikke kan henvises til at udøve familielivet i et andet land, bliver udlændingens opholdstilladelse ikke inddraget eller nægtet forlænget.

Udlændingens herboende ægtefælle eller samlever kan ikke henvises til at udøve familielivet med udlændingen i et andet land, hvis den herboende ægtefælle eller samlever

- på grund af risiko for forfølgelse ikke kan tage ophold i sit eller udlændingens hjemland,
- har dokumenteret ikke at kunne få opholdstilladelse i udlændingens hjemland,
- har regelmæssigt samvær med særbørn i Danmark, eller
- har dokumenteret at lide af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap, og derfor ikke kan tage ophold i et andet land.

I sådanne tilfælde vil en udlændings opholdstilladelse ikke blive inddraget eller nægtet forlænget.

I sager hvor udlændingens herboende ægtefælle eller samlever bor sammen med mindreårige særbørn her i landet, som vurderes at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark, vil Udlændingestyrelsen inddrage eller nægte at forlænge opholdstilladelsen, hvis der ikke er andre grunde til at træffe afgørelse om ikke at inddrage eller nægte at forlænge den oprindelige opholdstilladelse, og samtidig meddele udlændingen en ny opholdstilladelse af ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingens herboende mindreårige børn kan ikke henvises til at udøve familielivet med udlændingen i et andet land, hvis de herboende mindreårige børn

- har dokumenteret ikke at kunne få opholdstilladelse i udlændingens hjemland, eller
- har dokumenteret at lide af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap, og derfor ikke kan tage ophold i et andet land.

I sådanne tilfælde vil en udlændings opholdstilladelse ikke blive inddraget eller nægtet forlænget.

Derudover bliver en udlændings opholdstilladelse efter nuværende praksis ikke inddraget eller nægtet forlænget, hvis udlændingen bor sammen med sit mindreårige barn/sine mindreårige børn her i landet, og barnet/børnene vurderes at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark.

Et barn har som det klare udgangspunkt ret til at se begge sine forældre. Hvis en inddragelse/nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse medfører, at det bliver umuligt for en udlænding at gennemføre et aftalt eller fastsat samvær med sit herboende barn/sine herboende børn, bliver udlændingens opholdstilladelse derfor heller ikke inddraget eller nægtet forlænget.

2.1.6.5. Manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet mv., jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5

Udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlænding kan ventes at tage ophold, kan indgå i den samlede vurdering, men kan ikke i sig selv føre til, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse må antages at virke særlig belastende for den pågældende.

2.1.6.6. Risikoen for, at udlændingen – uden for det i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde – vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 6

Dette hensyn har ikke et selvstændigt anvendelsesområde i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse.

2.1.7. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Ifølge praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har en stat ret til at kontrollere udlændingens indrejse og ophold på dens territorium. Det kan således udledes af EMD's praksis, at EMRK artikel 8 om retten til respekt for bl.a. privat- og familieliv ikke garanterer en ret for en udlænding til at indrejse og opholde sig i et bestemt land.

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2.

En konkret afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse vil i almindelighed kunne udgøre et indgreb i udlændingens privat- eller familieliv,

hvorfor staten skal påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

Det følger af EMD's praksis, at indgreb i retten til privat- eller familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, som indgrebet (f.eks. inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse) skal varetage (proportionalitetsafvejning).

Der er så vidt ses ikke praksis fra EMD, der vedrører den situation, at en opholdstilladelse til en udlænding, der har fået asyl i et land, er blevet inddraget eller nægtet forlænget som følge af, at forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse.

Menneskerettighedsdomstolen har imidlertid behandlet en række sager om beslutning om inddragelse af opholdstilladelse og tvangsmæssig udsendelse af udlændinge, der lovligt har opholdt sig i en medlemsstat, i andre situationer.

Fra EMD's praksis kan der henvises til sagen *Slivenko mod Letland*, dom af 9. oktober 2003, hvor EMD fandt, at en tvangsmæssig udsendelse fra Letland af en tidligere sovjetisk soldats familie udgjorde et indgreb i hustruens og datterens ret til respekt for privatliv og hjem. Indgrebet skulle ikke vurderes i forhold til retten til respekt for familielivet, idet udsendelsen omfattede hele familien, der dermed ikke blev brudt op. Hustruen havde boet i Letland, fra hun var 1 måned, til hun var 40 år, og datteren fra fødslen, til hun var 18 år. Domstolen fandt om klagerne, at de havde udviklet personlig, social og økonomisk tilknytning til Letland. Domstolen vurderede, at indgreb som følge af tilbagetrækningen af et lands tropper fra et andet land som udgangspunkt vil være forenelige med konventionen. I den konkrete sag fandtes der dog at foreligge et uforholdsmæssigt indgreb. Domstolen lagde vægt på, at der var tale om en pensioneret militærpersons familiemedlemmer, at de ikke udgjorde en konkret trussel mod statens sikkerhed, at de havde opholdt sig det meste af deres liv i landet, og at de var tilstrækkeligt integrerede. Domstolen lagde i den forbindelse vægt på, at klagerne boede i en boligblok, hvor der også boede andre civile, og at den ene klager fandt arbejde i lettiske selskaber efter landets selvstændighed, og at niveauet af klagernes lettiske sprogkundskaber ikke var utilstrækkeligt til, at de kunne leve et normalt liv i Letland. I særdeleshed var der ikke bevis for, at klagernes sprogkundskaber var ringere end hos andre med russisk som modersmål, der kunne opnå permanent opholdstilladelse i Letland.

I sagen *Sisojeva mod Letland*, dom af 16. juni 2005, fandt EMD, at en nægtelse af at meddele en mand, kvinde og deres voksne datter tilladelse til permanent ophold udgjorde et indgreb i retten til respekt for privatlivet. Den nationale begrundelse for at nægte permanent ophold var, at klagerne hver især var i besiddelse af to tidligere sovjetiske pas, som muliggjorde, at de kunne være registreret som boende både i Rusland og Letland, at de ikke havde oplyst om besiddelsen af de yderligere pas, og ved at de havde afgivet forkert in-

formation til de lettiske myndigheder under deres ansøgning om permanent ophold. Manden og kvinden var russiske statsborgere og var 20 og 22 år, da de kom til Letland, hvor de havde boet i mere end 30 år, og hvor datteren var født og opvokset. Domstolen vurderede, at de havde udviklet personlige, sociale og økonomiske bånd til Letland, som var af en sådan styrke, at de kunne anses for tilstrækkeligt integreret, selv om deres kendskab til det lettiske sprog var mangelfuldt. Om end de var russiske statsborgere og havde en bolig i Rusland, havde de ikke knyttet tilsvarende bånd til Rusland. Domstolen vurderede, at en nægtelse af at lovliggøre det fortsatte ophold krævede særdeles tungtvejende grunde, som ikke fandtes at foreligge. Domstolen udtalte i den forbindelse, at til trods for, at den anerkendte enhver stats ret til at tage effektive skridt til at sikre overholdelse af udlændingelovgivningen, så kunne et sådant skridt alene anses for proportionalt, hvis klagerne have ageret på en særligt farlig måde. Domstolen fandt efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, herunder især den lange periode med uvished og juridisk usikkerhed, som klagerne blev udsat for i Letland, at der var tale om en krænkelse af klagernes ret til respekt for privatliv.

I sagen *Shevanova mod Letland*, dom af 15. juni 2006, var klager blevet slettet i registeret over fastboende og udvist som følge af, at hun havde handlet uærligt og givet urigtige oplysninger for at opnå en opholdstilladelse, idet hun blandt andet havde benyttet et tidligere bortkommet pas, der var blevet erstattet med et andet. Domstolen fandt, at dette udgjorde et indgreb i klagers ret til respekt for privatliv. Det kunne lægges til grund, at hun kunne have fået opholdstilladelse på lovlige vis. Klager havde ifølge EMD skabt den personlige, sociale og økonomiske tilknytning, som udgør privatlivet for ethvert menneske. Domstolen lagde i den forbindelse vægt på, at klager var ankommet til Letland i 1970, da hun var 22 år, at hun havde levet der lige siden med undtagelse af to arbejdsrelaterede perioder i 1995 og 1996, at hun i syv år var gift og fødte en søn (i Letland). Domstolen fandt, henset til den mindre alvorlige karakter af den forseelse, som klager havde begået, over for konsekvenserne for klager, at udvisning af klager var et uforholdsmæssigt indgreb efter EMRK artikel 8. Domstolen udtalte i den forbindelse, at selv i en situation, hvor en udlænding overtræder udlændingereglerne, og hvor udvisning ville lade til at være den mest logiske sanktion, kan udvisning efter omstændighederne være uforholdsmæssig, navnlig når udlændingen har en tilstrækkelig stærk personlig eller familiemæssig tilknytning. Domstolen vurderede, at størstedelen af de sammenlignelige klager, som Domstolen har vurderet efter EMRK artikel 8, vedrørte sager, hvor den udlænding, som skulle udvises, havde begået kriminalitet eller alvorlige forseelser. I nogle af disse sager fandt Domstolen, at EMRK artikel 8 var krænkelse, uagtet alvorligheden af den kriminalitet, som klageren havde begået. I denne sag var de handlinger, som klager var anklaget for, derimod ikke en strafferetlig overtrædelse, men blot en administrativ forseelse, der medførte en relativt lille bøde.

Det bemærkes, at i de tre lettiske sager (Slivenko, Sisojeva og Shevanova) var der alene tale om indgreb i klagerens ret til respekt for privatlivet. Hvis der også gøres indgreb i retten til respekt for familielivet, vil der efter EMD's praksis derudover skulle foretages en vurdering af en række yderligere forhold.

Der foreligger herudover en meget omfattende praksis om udvisning af kriminelle udlændinge. EMD har for så vidt angår udvisning på grund af kriminalitet i sagen Maslov mod Østrig, dom af 23. juni 2008, givet retningslinjer for proportionalitetsvurderingen efter EMRK artikel 8 ved at opstille en række kriterier, der i den forbindelse skal inddrages, bl.a. med henblik på at vejlede de nationale domstole om anvendelsen af artikel 8 i udvisningssager. Det må bl.a. på baggrund af de tre lettiske sager (Slivenko, Sisojeva og Shevanova) antages, at en række af Maslov-kriterierne også vil skulle inddrages i sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, og at praksis fra Domstolen på udvisningsområdet i et vist omfang kan anvendes til at vurdere, hvornår inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse skal undlades som følge af, at en sådan afgørelse vil være i strid med EMRK artikel 8, jf. bl.a. Shevanova mod Letland, præmis 77. Det drejer sig om følgende kriterier:

- Varigheden af udlændingens ophold i bopælslandet.
- De berørte personers statsborgerskab.
- Udlændingens familiesituation, herunder ægteskabets varighed og andre faktorer, der viser familielivets effektivitet.
- Hvorvidt der er børn i ægteskabet og i så fald deres alder.
- Alvorligheden af de vanskeligheder, den medfølgende ægtefælle med sandsynlighed vil møde i det land, som udlændingen udvises til.
- Børnenes bedste interesser og velbefindende, herunder navnlig alvorligheden af de vanskeligheder, som udlændingens børn med sandsynlighed vil møde i det land, som udlændingen udvises til.
- Fastheden af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og med modtagerlandet.

For så vidt angår tilknytningen (de sociale, kulturelle og familiemæssige bånd) til værtslandet lægger EMD bl.a. vægt på arbejde, uddannelse, sprogkundskaber, eksistensen og styrken af det sociale netværk og på, om klager har haft et familieliv. Særligt for så vidt angår mindreårige børns tilknytning lægger Domstolen vægt på, hvor barnet har tilbragt sine formative år af sin barn- og ungdom, jf. bl.a. Osman mod Danmark, dom af 14. juni 2011, præmis 65, hvor Domstolen lagde vægt på, at klager havde tilbragt otte af sine formative år af sin barn- og ungdom i medlemsstaten (fra klager var 7 til 15 år gammel).

For så vidt angår tilknytningen til modtagerlandet lægger Domstolen bl.a. vægt på ophold i landet, sprogkundskaber, om klager ejer fast ejendom, og på, om klager må anses for at være fuldstændig isoleret ved en tilbagevendelse.

Det fremgår af EMD's praksis i sager, hvor udlændingen har begået strafbare forhold, at det i visse sager har haft afgørende betydning for spørgsmålet om muligheden for at udvise, om udlændingen har en reel tilknytning til det land, som den pågældende må forventes at tage ophold i. Domstolen har bl.a. vurderet, at der var tilknytning i en situation, hvor klager havde opholdt sig de første fem år af sit liv i nationalitetslandet, og hvor det lod til, at klageren talte sproget nogenlunde, jf. Loy mod Tyskland, afvisningsafgørelse af 7. oktober 2014, præmis 38.

For så vidt angår alvorligheden af de vanskeligheder, som mindreårige børn med sandsynlighed vil møde i det land, som familien forventes at tage ophold i, lægger EMD vægt på, om barnet let vil kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur (såkaldt "adaptable age"). Domstolen har vurderet, at dette var tilfældet med to børn, der var henholdsvis 4-5 og 8-9 år gamle, og som gik i børnehave og skole, jf. Salija mod Schweiz, dom af 10. januar 2017, præmis 50.

Udover de nævnte Maslov-kriterier tillægges det i EMD's praksis betydning, hvis et familieliv er blevet etableret på et tidspunkt, hvor de involverede personer var klar over, at opholdsgrundlaget hos en af dem var af en sådan karakter, at en fortsættelse af familielivet i værtsstaten fra begyndelsen af ville være usikkert, jf. Nunez mod Norge, dom af 28. juni 2011, præmis 70.

EMD har fundet, at opholdsgrundlaget var usikkert i en situation, hvor opholdstilladelsen oprindeligt var blevet meddelt på grundlag af urigtige oplysninger, som kunne henregnes klageren, jf. bl.a. Nunez mod Norge. Domstolen har også fundet, at opholdsgrundlaget var usikkert i en situation, hvor afgørelsen om udvisning af udlændingen var endelig forud for etableringen af et familieliv, jf. Alam mod Danmark, afvisningsafgørelse af 6. juni 2017. Herudover har Domstolen fundet, at opholdsgrundlaget var usikkert i en situation, hvor ægteskabet blev indgået på et tidspunkt, hvor udlændingen alene havde midlertidigt ophold i værtslandet, jf. Mccalla mod Storbritannien, afvisningsafgørelse af 31. maj 2005. Det samme må antages at gælde ved privatliv, der er etableret på et tidspunkt, hvor personen var klar over, at opholdsgrundlaget var af en sådan karakter, at en fortsættelse af privatlivet i værtsstaten fra begyndelsen af ville være usikkert.

Det må på den baggrund antages at have en vis betydning for vurderingen af, hvorvidt en opholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget, at de pågældende udlændinge fra start af har været bekendt med, at deres ret til ophold i Danmark kunne ophøre, hvis der ikke længere er et behov for beskyttelse.

Det bemærkes, at det bl.a. følger af sagen Slivenko mod Letland, som er omtalt ovenfor, at der, når opholdstilladel-

sen inddrages for samtlige familiemedlemmer, og hvor der således ikke sker opsplitting af familien, ikke er et hensyn at tage til retten til respekt for familieliv, hvorfor indgrebet i et sådant tilfælde – hvor det er blevet vurderet, at der ikke er risiko for, at udlændingen udsættes for behandling i strid med EMRK artikel 3 – alene vil skulle vurderes i forhold til de enkelte familiemedlemmers ret til respekt for privatlivet.

2.2. Ministeriets overvejelser

Som nævnt under pkt. 2.1.5. er der ingen lovgivningsmæssige forudsætninger om, at myndighederne i deres praksis vedrørende inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser efter § 7 og § 8 skal inddrage eller nægte at forlænge, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Vurderingen af, om der foreligger forhold, som vil gøre en sådan afgørelse særligt belastende for den pågældende udlænding, er desuden skønmæssig.

Ministeriet finder, at inddragelse af en opholdstilladelse til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge fremover alene skal undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det vil bl.a. indebære, at hensyn som udlændingens tilknytning til arbejdsmarkedet, udlændingens deltagelse i foreningsliv og udlændingens danskundskaber fremover vil blive tillagt mindst mulig betydning, når myndighederne skal vurdere, om opholdstilladelsen kan inddrages.

Det er ministeriets forventning, at de flygtninge, der er meddelt beskyttelsesstatus under henvisning til de generelle forhold i hjemlandet, som hovedregel oftere vil blive omfattet af de foreslåede ændringer, end de flygtninge, der er meddelt beskyttelse under henvisning til individuelle forhold.

Inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, kan som ovenfor beskrevet alene ske, hvis en af ophørsgrundene oplyst i flygtningekonventionens artikel 1, litra C, indtræder. At der sker en eventuelt forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtning frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er således ikke tilstrækkeligt til, at inddragelsesbetingelserne i udlændingelovens § 19 kan anses for opfyldt.

Samlet set må det derfor antages, at de foreslåede tiltag alt andet lige vil få en forholdsmæssigt mindre effekt i forhold til konventionsflygtninge, men i det omfang, at der er indtrådt fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, vil ændringen af forlængelsesproceduren og den nye vurdering af, om inddragelse må antages at virke særligt belastende for den pågældende, have samme effekt på denne gruppe som på gruppen af udlændinge med opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, § 8, stk. 2, og § 7, stk. 3.

Ændringerne må endvidere generelt forventes at have størst effekt for udlændinge, som har fået opholdstilladelse de senere år, og udlændinge, som endnu ikke har fået opholdstilladelse.

Regeringen og Dansk Folkeparti er enige om, at opholdstilladelser til samtlige flygtninge og familiesammenførte til flygtninge for fremtiden skal meddeles med henblik på midlertidigt ophold.

Ministeriet finder det endvidere hensigtsmæssigt, at den gældende praksis for forlængelse af opholdstilladelser efter § 7, stk. 3, hvorefter Udlændingestyrelsen af egen drift meddeler forlængelse, hvis grundlaget herfor fortsat er til stede, jf. pkt. 2.1.2., udvides til at gælde alle opholdstilladelser efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2. Familiesammenførte til udlændinge med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, vil – som i dag – fortsat selv skulle indgive ansøgning om forlængelse.

2.3. Den foreslåede ordning

2.3.1. Ændret opholdstilladelse

Tidsbegrænsede opholdstilladelser til konventionsflygtninge og udlændinge med beskyttelsesstatus meddeles i dag ”med mulighed for varigt ophold”. Tidsbegrænsede opholdstilladelser til udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus (§ 7, stk. 3) udstedes derimod ”med henblik på midlertidigt ophold”.

Med lovforslaget ændres dette, således at også tidsbegrænsede opholdstilladelser til konventionsflygtninge og udlændinge med beskyttelsesstatus meddeles ”med henblik på midlertidigt ophold”. Det bemærkes, at bekendtgørelse nr. 330 af 24. april 2018 om udlændinges adgang her til landet tillige vil blive opdateret for så vidt angår opholdstilladelser meddelt familiesammenførte til flygtninge forud for ikrafttræden af den foreslåede lovændring.

Fremover vil det således fra begyndelsen af en flygtningsophold i Danmark blive understreget, at retten til ophold i Danmark er midlertidig. Det vil således, når en opholdstilladelse meddeles med henblik på midlertidigt ophold, klart blive signaleret, at retten til ophold vil ophøre, når der ikke længere er et behov for beskyttelse.

Dette budskab vil endvidere løbende under opholdet her i landet over for flygtninge og deres familier blive kommunikeret tydeligt til de pågældende. En tydelig kommunikation herom må således antages fremadrettet at kunne indgå med en vis vægt i myndighedernes vurdering af, hvornår inddragelse skal undlades under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1.

En udlændings opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark.

Opholdstilladelsen bortfalder endvidere, hvis en udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder.

Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2

år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt.

Med dette lovforslag lægges der op til, at udlændinge meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte til flygtninge, der tidligere blev meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, men som fremadrettet vil blive meddelt opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, ikke vil være omfattet af udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt.

Udlændinge meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold som følge af familiesammenføring til en flygtning, og som er udrejst af Danmark før lovens ikrafttræden, vil dog i en bortfaldssituation efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., fortsat skulle vurderes som værende meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Dette skyldes, at den pågældende udlænding på udrejsetidspunktet efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., har været berettiget til at tage ophold i udlandet i 12 på hinanden følgende måneder, uden at dette kunne få betydning for den pågældendes opholdstilladelse, og at udlændinge, der må have indrettet sig herefter, ikke på udrejsetidspunktet har haft mulighed for at orientere sig i denne lovs retsvirkninger.

Derimod vil udlændinge, der er udrejst efter lovens ikrafttræden, have haft mulighed for at orientere sig i gældende ret.

Udlændinge meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold som følge af familiesammenføring til en flygtning, og som er udrejst af Danmark efter lovens ikrafttræden, vil derfor ikke – efter den foreslåede overgangsregel om, at overgangen træder i kraft den 1. juli 2019 – i en bortfaldssituation efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3., pkt. skulle vurderes som værende meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., indebærer, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med forlængelse af midlertidige opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1, og stk. 2, ved opholdstilladelsens udløb af egen drift meddeler forlængelse, hvis grundlaget fortsat er til stede.

I dag forlænges opholdstilladelser meddelt til udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus automatisk, såfremt de forhold, der førte til tildeling af beskyttelsen, fortsat er til stede. I modsætning til udlændinge meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold skal udlændingen således ikke selv ansøge om forlængelse.

Denne ordning vil fremover også gælde ved forlængelse af opholdstilladelser meddelt udlændinge med opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, således at de tre grupper af flygtninge i udlændingelovens § 7 og § 8, stk. 1 og 2, behandles efter samme procedure.

Den foreslåede ordning ændrer på kriterierne for en forlængelse af den meddelte opholdstilladelse. Således vil den nuværende beskyttelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, jf. § 19, stk. 7, ikke længere finde anvendelse ved afgørelser om nægtelse af forlængelse, idet opholdstilladelser meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, fremover meddeles med henblik på midlertidigt ophold. Den nye inddragelsesbestemmelse (§ 19 a) vil i overensstemmelse hermed heller ikke finde anvendelse på afgørelser om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser meddelt til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge.

Spørgsmålet om forlængelse af opholdstilladelsen skal fortsat afgøres under inddragelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder relevant praksis fra EMD. I tilfælde, hvor de generelle forhold i sig selv har begrundet beskyttelsen, skal der meddeles afslag på forlængelse, hvis situationen i det pågældende land eller område har udviklet sig på en sådan måde, at der ikke længere er grund til at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i landet, og hvis EMRK artikel 8 ikke vil være til hinder herfor. Ved vurderingen i forhold til EMRK artikel 3 vil der bl.a. kunne lægges vægt på en ændring af den væbnede konflikt, der begrundede beskyttelsen, herunder militære eller geografiske ændringer eller et fald i antallet af civile ofre. Udviklingen i det pågældende land eller område vil kunne føre til afslag på forlængelse, selvom situationen fortsat er alvorlig, skrøbelig og uforudsigelig.

Det forudsættes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen løbende følger udviklingen i de lande, hvorfra Danmark har modtaget eller aktuelt modtager udlændinge, der er eller eventuel vil skulle meddeles midlertidig beskyttelse efter bestemmelsen.

Udlændingen vil uanset udløbet af sin tidsbegrænsede opholdstilladelse have ret til at opholde sig her i landet under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Træffer udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen, vil afgørelsen efter udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 2. pkt., anses for påklaget til Flygtningenævnet.

Stadfæster Flygtningenævnet afgørelsen, vil Flygtningenævnet skulle fastsætte en udrejsefrist efter de almindelige bestemmelser herom i udlændingelovens § 33.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

2.3.2. Ny standard for vurdering af inddragelse for flygtninge og familiesammenførte til flygtninge

Efter den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 6, skal inddragelse af opholdstilladelser til flygtninge og familiesammenførte

til flygtninge kun undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. En sådan bestemmelse vil ændre på den vurdering, som skal foretages over for flygtninge og familiesammenførte til flygtninge, når det skal vurderes, om en opholdstilladelse kan inddrages som følge af, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

En familiesammenført til en flygtning skal i denne sammenhæng forstås som en udlænding meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8.

En afgørelse om inddragelse indeholder som tidligere beskrevet, jf. pkt. 2.1.3, to led: Først vurderes det, om grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede. Hvis myndighederne vurderer, at grundlaget for en opholdstilladelse ikke længere er til stede, foretages der som det næste en vurdering af, om opholdstilladelsen alligevel ikke inddrages, fordi inddragelse vil virke særligt belastende for udlændingen. Dette lovforslag ændrer ikke på opbygningen af denne 2-ledede vurdering og ændrer endvidere ikke på, hvornår grundlaget for en opholdstilladelse (§ 19) vurderes ikke længere at være til stede.

Vurderingen af, om en inddragelse vil virke særligt belastende for udlændingen, sker i dag ud fra hensyn opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1. Principperne i § 26 er udtryk for hensyn, som EMD tillægger vægt ved afgørelser i udvisningssager. I visse tilfælde bevarer en udlænding imidlertid efter praksis sin opholdstilladelse, uanset at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse ikke ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Med dette forslaget lægges der op til at indsætte en særlig regel om 2. led i inddragelsesvurderingen for så vidt angår udlændinge meddelt opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte til flygtninge. Denne gruppe skal således ikke længere vurderes efter § 26.

For alle øvrige opholdstilladelser vil der fortsat skulle tages hensyn til, om en inddragelse må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af de anførte hensyn i § 26, stk. 1. Hvis der er tale om en inddragelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, vil der også fremover altid skulle ske inddragelse af opholdstilladelsen, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Formålet med denne del af lovforslaget er således at udvide muligheden for, at en opholdstilladelse kan inddrages, når betingelserne i § 19 er opfyldt. Fremover skal opholdstilladelser meddelt efter § 7 og 8, stk. 1 og 2, og opholdstilladelser for familiesammenførte til flygtninge således inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

For at udlændingemyndighederne også fremover skal inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, forudsættes det, at udlændingemyndighederne løbende følger med i praksis fra navnlig EMD og tilpasser sin praksis i overensstemmelse hermed.

Udlændingemyndighederne vil løbende følge udviklingen i retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og andre lignende internationale organer og forudsættes i den forbindelse at udarbejde et notat, der løbende holdes opdateret i overensstemmelse med ny praksis på området.

Udlændingemyndighederne forventes således at følge, udarbejde og løbende opdatere et dynamisk notat over relevant praksis til brug for behandling af sager om inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 19 a.

Notatet forudsættes offentliggjort på udlændingemyndighedernes hjemmeside.

2.3.2.1. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

Som anført ovenfor er inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser meddelt til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge undergivet den begrænsning, at inddragelse og nægtelse af forlængelse ikke vil kunne finde sted, hvis det er i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I praksis er EMRK med tilhørende tillægsprotokoller særligt relevant.

FN's Torturkonvention, FN's Flygtningekonvention, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's konvention om barnets rettigheder, og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) indeholder dog ligeledes relevante bestemmelser på dette område.

2.3.2.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Som nævnt under pkt. 2.1.1. indeholder EMRK ikke regler, der direkte tager sigte på at regulere medlemsstaternes adgang til at inddrage udlændinges opholdstilladelser på grund af ændrede forhold. Nogle af konventionens bestemmelser har dog alligevel betydning i den forbindelse, navnlig EMRK artikel 3 og 8.

Efter EMRK artikel 3 må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er absolut og tillader ikke nogen undtagelser. En udlænding kan således aldrig udsendes til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3. Vurderingen af artikel 3 foretages allerede i forbindelse med vurderingen i § 19, hvorfor denne ikke har relevans for nærværende gennemgang.

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt

i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2.

Efter EMD's praksis omfatter begrebet familieliv blandt andet forhold mellem samlevende ægtefæller. De facto forhold kan ligeledes være omfattet, jf. f.eks. Domstolens dom af 26. maj 1994 i sagen Keegan mod Irland, præmis 44. Forhold mellem et barn, der fødes af forældre, der udgør en de facto familie, er også omfattet, selvom forældrene ikke lever sammen, hvis de har et de facto familieliv, jf. f.eks. Domstolens dom af 27. oktober 1994 i sagen Kroon m.fl. mod Holland, præmis 30. Ved vurderingen af, om et forhold kan siges at udgøre et familieliv, lægges der vægt på flere momenter, herunder om der er tale om samlevende par, varigheden af forholdet, om parterne ved at have fået børn eller på anden måde har udtrykt forpligtelse over for hinanden. Det følger endvidere af Domstolens praksis, at relationer mellem voksne børn og deres forældre, hvilket ikke kan siges at være en del af kernen af en familie, ikke i almindelighed er beskyttet af retten til respekt for familielivet efter EMRK artikel 8, medmindre der beviseligt er yderligere elementer af afhængighed, som involverer mere end de almindelige effektive bånd, jf. bl.a. Shevanova mod Letland, præmis 67. Hvis der er tale om unge voksne (dvs. personer over 18), som endnu ikke har stiftet deres egen familie, kan forholdet til deres forældre og andre tætte familiemedlemmer imidlertid udgøre familieliv i konventionens forstand, jf. bl.a. Maslov mod Østrig, præmis 62.

Efter EMD's praksis skal begrebet privatliv forstås bredt, og det er således ikke muligt at give en udtømmende definition heraf. Retten til privatliv beskytter et individs ret til at etablere og udvikle personlige relationer til andre mennesker og til omverdenen og kan i visse tilfælde omfatte aspekter af et individs sociale identitet, jf. bl.a. Botta mod Italien, dom af 24. februar 1998, præmis 32, Van Kück mod Tyskland, dom af 12. juni 2003, præmis 69, og Maslov mod Østrig, præmis 63.

I det omfang, der med en konkret afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

En afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse træffes under hensyn til den offentlige interesse i at opretholde en effektiv immigrationskontrol, jf. hensynet til "statens økonomiske velfærd" efter artikel 8, stk. 2.

Det følger af EMD's praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet (inddragelsen) skal varetage. Denne proportionalitetsafvejning foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer. I proportionalitetsafvejningen indgår udlændingens tilknytning til opholdslandet, her-

under opholdstiden, alderen på indrejsetidspunktet, familieforhold i opholdslandet, herunder om udlændingen har ægtefælle/samlever og børn, samt øvrige tilknytningsfaktorer i form af arbejde, uddannelse e.l. Det indgår også i vurderingen, om udlændingen har undladt at søge statsborgerskab, hvis udlændingen herudover opfyldte betingelserne. Endvidere indgår udlændingens tilknytning til sit oprindelsesland ud over det formelle statsborgerskab, herunder opvækst dér, f.eks. under de formative år, bopælstid dér før udrejsen til det aktuelle opholdsland, senere ophold og besøg i oprindelseslandet samt disses varighed og karakter, udlændingens værnepligtsforhold, om udlændingen taler sproget, er fortrolig med kulturen og eventuelt har fået en uddannelse dér, om der findes familiemedlemmer og i så fald den faktiske tilknytning til disse samt anden form for tilknytning til personer i oprindelseslandet.

Som det fremgår oven for under pkt. 2.1.1, må det bl.a. på baggrund af de tre lettiske sager (Slivenko, Sisojeva og Shevanova) antages, at en række af Maslov-kriterierne også vil skulle inddrages i sager om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse, og at praksis fra Domstolen på udvisningsområdet i et vist omfang kan anvendes til at vurdere, hvornår inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse skal undlades som følge af, at en sådan afgørelse vil være i strid med EMRK artikel 8.

Det fremgår af forarbejderne til lov nr. 469 af 14. maj 2018 om ændring af udlændingeloven (Skærpede regler om udvisning af kriminelle udlændinge), jf. Folketingstidende 2017-2018, tillæg A, L 156, som fremsat, side 15, at Menneskerettighedsdomstolen så vidt ses i alle tilfælde har accepteret udvisning af kriminelle udlændinge, der er kommet til værtslandet som voksne og ikke har stiftet familie. Det fremgår endvidere, at kategorien omfatter mange forskellige grupper af kriminelle udlændinge, og at omfattet er både udlændinge, der alene har opholdt sig i kort tid i Danmark med det ene formål at begå kriminalitet, og udlændinge, der har opholdt sig i Danmark hele deres voksne liv.

Ved vurderingen af, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse for en udlænding som følge af, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, vil være i overensstemmelse med EMRK artikel 8, skal der tages højde for, at udlændingen ikke har begået kriminalitet eller alvorlige forseelser, jf. bl.a. Shevanova mod Letland, præmis 77.

Der vil, bl.a. i lyset af den gennemgåede praksis fra EMD, jf. oven for pkt. 2.1.1, blive redegjort nærmere for en række af de oven for oplyste tilknytningsmomenter til opholdslandet.

2.3.2.1.1.1. Længden af det lovlige ophold

I de tre lettiske sager (Slivenko, Sisojeva og Shevanova) havde klagerne opholdt sig mellem 18 år og 40 år i opholdslandet, før der blev truffet afgørelse, der havde betydning for deres opholdsgrundlag. EMD har i de tre sager foretaget

en indgående prøvelse af klagerens tilknytning til opholdslandet, hvor der lægges vægt på en lang række forhold, herunder, som et af de disse forhold, længden af deres ophold, som et led i vurderingen af, om statens indgreb over for de pågældende udlændinge var i overensstemmelse med EMRK artikel 8. Det må på den baggrund antages, at jo længere en udlændings lovlige ophold er, desto større tilknytning vil den pågældende alt andet lige have opnået til opholdslandet.

Det må samtidig antages, at når længden af det lovlige ophold skal vurderes efter EMRK artikel 8, og ikke som i dag efter udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, vil længden af en udlændings lovlige ophold skulle tillægges mindre vægt end den vægt, som det i dag efter udlændingemyndighedernes praksis tillægges i den samlede vurdering af, hvornår inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal undlades, jf. ovenfor pkt. 2.1.6.1.

Der må bl.a. på baggrund af sagen Osman mod Danmark, gengivet oven for under pkt. 2.1.6.1, være forskel på den vægt som længden af det lovlige ophold skal tillægges for en udlænding, der har opholdt sig i opholdslandet under sine formative år af sin barn- og ungdom, og en udlænding, der først er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år.

Det må antages, at et lovligt ophold ikke i sig selv vil kunne føre til, at en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal undlades, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede på grund af ændrede forhold. Det må dog antages, at jo længere en udlændings lovlige ophold er, desto større tilknytning vil den pågældende alt andet lige have opnået til opholdslandet.

For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i hvert fald de første 15 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, hvis udlændingen ikke har andre tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse.

For en udlænding, der er kommet til opholdslandet efter, at vedkommende er fyldt 18 år, må det antages, at et lovligt ophold i op til 8 år i almindelighed ikke vil kunne føre til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse skal undlades, selv om udlændingen har andre væsentlige tilknytningsmomenter i form af f.eks. uddannelse og/eller beskæftigelse.

Udlændingens tilknytning til oprindelseslandet, herunder eventuel opvækst dér, sprogkundskaber, familie mv., indgår også i vurderingen af, om inddragelse eller forlængelse skal undlades.

2.3.2.1.1.2. *Beskæftigelse*

I Slivenko mod Letland lagde Menneskerettighedsdomstolen vægt på, at en af klagerne fandt arbejde i lettiske selskaber efter landets selvstændighed. Herudover lagde Domstolen i alle de tre lettiske sager vægt på, at klagerne havde ud-

viklet personlig, social og økonomisk tilknytning, og i Shevanova mod Letland udtalte Domstolen, at klager havde skabt den personlige, sociale og økonomiske tilknytning, som udgør privatlivet for ethvert menneske. Herudover lagde Domstolen i Gezginci mod Schweiz, dom af 9. december 2010, bl.a. vægt på, at klager klart med sin adfærd har demonstreret, at han ikke kunne og ikke ønskede at blive en del af arbejdsmarkedet, hvilket viste sig ved, at han meget ofte skiftede arbejde, akkumulerede stor gæld, og ved at være afhængig af arbejdsløshedsunderstøttelse og hjælp fra det offentlige, jf. sagens præmis 76. Selvom sagen vedrører nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse i en situation, hvor klager under sit ophold i medlemsstaten havde begået strafbare forhold, hvilket har haft betydning for Domstolens vurdering i forhold til EMRK artikel 8, jf. Shevanova-sagen, præmis 77, må det antages, at Domstolen også i en sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse i en situation, hvor klager ikke har begået strafbare forhold, vil tillægge det betydning, om klager i en væsentlig grad har været en del af arbejdsmarkedet.

En udlændings beskæftigelse i opholdslandet kan ikke i sig selv antages at føre til, at nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse skal undlades, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede på grund af ændrede forhold.

Derudover må det antages, at tilknytning til opholdslandet i form af beskæftigelse skal have været en væsentlig del af udlændingens lovlige ophold i opholdslandet, før det i sammenhæng med andre tilknytningsmomenter vil kunne føre til, at en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en midlertidig opholdstilladelse skal undlades, fordi inddragelse eller nægtelse af forlængelse ikke vil være i overensstemmelse med EMRK artikel 8.

Inddragelse eller nægtelse af forlængelse må i almindelighed alene antages at skulle undlades, hvor udlændingen i tilfælde til sådan væsentlig beskæftigelse også har andre tilknytningsmomenter i form af f.eks. langvarigt ophold og/eller uddannelse. I den vurdering indgår dog også udlændingens tilknytning til oprindelseslandet, herunder eventuel opvækst dér, sprogkundskaber, familie mv.

2.3.2.1.1.3. *Uddannelse*

En udlændings igangværende eller færdiggjorte uddannelsesforløb i opholdslandet må, på tilsvarende vis som arbejde, anses for at være et element, der kan indgå i vurderingen af, om en udlænding har skabt tilknytning til opholdslandet i form af personlig, social og økonomisk tilknytning.

En udlændings igangværende eller færdiggjorte uddannelsesforløb i opholdslandet, herunder videregående uddannelsesforløb eller integrationsuddannelsen (IGU), kan ikke i sig selv føre til, at nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse skal undlades, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede på grund af ændrede forhold.

Inddragelse eller nægtelse af forlængelse må i almindelighed alene antages at skulle undlades, hvor udlændingen i tillæg til igangværende eller færdiggjorte uddannelsesforløb også har andre tilknytningsmomenter i form af f.eks. langvarigt ophold og langvarig beskæftigelse. I den vurdering indgår dog også udlændingens tilknytning til oprindelseslandet, herunder eventuel opvækst dér, sprogkundskaber, familie mv.

2.3.2.1.1.4. Sprogkundskaber

I Slivenko mod Letland vurderede Menneskerettighedsdomstolen, at niveauet af klagerens sprogkundskaber var tilstrækkeligt til, at de kunne leve et normalt liv i Letland, jf. sagens præmis 124. I Sisojeva mod Letland vurderede Domstolen, at klagerne var knyttet til Letland, selvom deres kendskab til det lettiske sprog var mangelfuldt, jf. sagens præmis 107.

En udlændings sprogkundskaber i opholdslandet må på den baggrund anses for at være et element, der kan indgå i vurderingen af, om en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal undlades, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede, selvom betydningen af sprogkundskaber til opholdslandet i forbindelse med den samlede og konkrete vurdering af, om der er forhold, der taler henholdsvis for og imod inddragelse eller nægtelse af en opholdstilladelse, relativt set må anses at være minimal. En udlændings kundskaber i forhold til opholdslandets sprog kan endvidere ikke i sig selv føre til, at nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse skal undlades.

Særligt i forhold til udlændingens sprogkundskaber bemærkes, at det bør tillægges vægt i myndighedernes sagsbehandling, at udlændingen har sprogkundskaber i forhold til det sprog, der tales i det land, som udlændingen må forventes at tage ophold i.

2.3.2.1.1.5. Børns selvstændige tilknytning

For flygtningebørnefamilier vil et ophold her i landet af en vis varighed alt andet lige betyde, at barnet i kraft af et børneliv i Danmark med alt, hvad dertil hører, herunder skolegang, god og grundig læring af det danske sprog, deltagelse i fritidsaktiviteter, knytning af kammeratskaber etc., opnår en vis tilknytning her til landet.

Praksis viser, at et barns erhvervede tilknytning i kraft af et børneliv her i landet i visse sager i sig selv kan tale for, at en inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særlig belastende for barnet – med den konsekvens, at de resterende familiemedlemmer i kraft heraf får lov til fortsat at blive i Danmark, selvom det klare udgangspunkt er, at deres opholdstilladelser er af midlertidig karakter, og at disse opholdstilladelser isoleret set kunne inddrages.

I praksis tillægges barnets alder væsentlig betydning. Hvis barnet f.eks. har opholdt sig her i landet fra sit 1. til 5. leveår, har gået i en dansk daginstitution og kun kan tale dansk,

lægges der i almindelighed ikke vægt på barnets tilknytning til Danmark. Det lægges der ikke op til at ændre på med dette lovforslag for så vidt angår andre børn end flygtningebørn og børn, der er familiesammenført til flygtninge.

Det er imidlertid ministeriets vurdering, at hensynet til flygtningebørn og børn familiesammenført til en flygtning selvstændige tilknytning til Danmark kan vurderes anderledes, end tilfældet er i dag.

I forhold til børns selvstændige tilknytning har EMD således i sagen Salija mod Schweiz vurderet, at to børn, der var 4-5 og 8-9 år gamle, og som gik i børnehave og skole, let kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur (var i en "adaptable age"), hvilket havde betydning for alvorligheden af de vanskeligheder, som barnet med sandsynlighed ville blive mødt med.

På den baggrund vurderes det, at der, i al fald indtil barnet fylder 8 år, kan lægges yderligere vægt på, at barnet let vil kunne tilpasse sig hjemlandets sprog og kultur med den konsekvens, at barnet som udgangspunkt ikke kan anses for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark, før barnet fylder 8 år. Det vil betyde, at den tilknytning, som barnet har opnået til Danmark i en situation, hvor barnet er under 8 år, ikke i udgangspunktet skal indgå i vurderingen af, om der kan ske inddragelse af opholdstilladelsen for barnet og medlemmerne af barnets familie. Det bemærkes i den forbindelse, at den ændrede vægt på barnets tilknytning i disse situationer ikke ændrer på, at der kan være andre forhold, f.eks. handicap eller helbredstilstand, som fortsat vil skulle inddrages som en del af vurderingen.

Hvis barnet er fyldt 8 år, har det betydning for, om der skal foretages en vurdering af barnets selvstændige tilknytning, hvor stor en del af de formative år af barn- og ungdommen, som barnet har tilbragt i Danmark, hvor lang tid barnet har gået i skole i de formative år, og hvor længe barnet har opholdt sig i Danmark.

2.3.2.1.1.6. Hensynet til familiens enhed

Det følger bl.a. af sagen Slivenko mod Letland, som er omtalt ovenfor, at der, når opholdstilladelsen inddrages for samtlige familiemedlemmer, og hvor der således ikke sker opsplitting af familien, ikke er et hensyn at tage til retten til respekt for familieliv.

Hvis en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse for en udlænding vil føre til, at et eller flere familiemedlemmer bevarer opholdstilladelsen i opholdslandet på grund af tilknytning, mens andre ikke gør, vil det skulle vurderes, om hensynet til retten til respekt for familielivet efter EMRK artikel 8 medfører, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal undlades for de familiemedlemmer, som ikke selvstændigt har tilstrækkelig tilknytning til opholdslandet til, at deres opholdstilladelse ikke inddrages.

Hvis der er tale om en situation, hvor et mindreårigt barns opholdstilladelse ikke kan inddrages på grund af tilknytning til opholdslandet, mens en forælder eller begge forældres tilknytning ikke i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse, vil hensynet til familiens enhed i almindelighed føre til, at forældrenes opholdstilladelse ikke kan inddrages eller nægtes forlænget. Hvis barnets tilknytning ikke i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse, f.eks. fordi barnet er 5 år, vil barnets opholdstilladelse dog ikke kunne inddrages, hvis en eller begge forældre opretholder opholdstilladelsen i opholdslandet.

Der vil som udgangspunkt skulle foreligge særlige omstændigheder, f.eks. handicap eller helbredstilstand, der gør sig gældende, før der er et hensyn at tage til retten til respekt for familielivet mellem forældre og børn efter det tidspunkt, hvor barnet fylder 18 år.

Det medfører f.eks., at hvis det er en mindreårig udlændings selvstændige tilknytning til Danmark, der fører til, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse til denne udlændings familiemedlemmer, typisk forældrene, skal undlades, vil det på ny konkret skulle vurderes, om forældrenes selvstændige tilknytning medfører, at inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal undlades, når der ikke længere eksisterer et beskyttelsesværdigt familieliv mellem forældrene og barnet, hvilket typisk vil være, når barnet fylder 18 år.

2.3.2.1.1.7. EMRK artikel 14

Efter EMRK artikel 14 skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørighed til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller andet forhold.

Bestemmelsen i artikel 14 indeholder et forbud mod usaglig forskelsbehandling, der efter EMD's praksis indebærer, at personer i sammenlignelige situationer som udgangspunkt skal behandles ens, og at forskelsbehandling kun er berettiget, hvis den har et legitimt formål og samtidig står i et rimeligt forhold til dette formål.

Anvendelsesområdet for EMRK artikel 14 er begrænset derved, at bestemmelsen er accessorisk til konventionens øvrige bestemmelser. Det betyder, at bestemmelsen kun kan anvendes sammen med én eller flere af disse bestemmelser. Heri ligger intet krav om, at en anden rettighed skal være krænket, men derimod alene et krav om, at den foreliggende situation skal ligge inden for rettighedens anvendelsesområde ("ambit"). Vurderingen af, hvad der lægges vægt på i en situation, hvor en person ikke længere opfylder betingelserne for sin opholdstilladelse, må som udgangspunkt anses for omfattet af anvendelsesområdet for EMRK artikel 8 om retten til privatliv.

Det vurderes, at flygtninge og familiesammenførte til flygtninge i en inddragelses- eller forlængelsessituation er i en

sammenlignelig situation med udlændinge med opholdstilladelse som studerende, arbejdstagere og familiesammenførte til udlændinge med tidsubegrænset opholdstilladelse og danske statsborgere, da vurderingen af, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal undlades, for alle grupper først bliver relevant, når grundlaget for den oprindelige opholdstilladelse som følge af ændrede faktiske omstændigheder ikke længere er til stede. Det er desuden vurderingen, at et barn til en flygtning vil være i en sammenlignelig situation med et barn af en udlænding, der har en tidsbegrænset opholdstilladelse på andet grundlag.

Forskelsbehandling mellem på den ene side flygtninge og familiesammenførte til flygtninge og på den anden side arbejdstagere og studerende og deres medfølgende familie kan begrundes med, at Danmark har ønsket at tiltrække de pågældende arbejdstagere eller studerende til Danmark.

Forskelsbehandling i forhold til familiesammenførte til personer med dansk statsborgerskab eller tidsubegrænset ophold kan begrundes med, at disse udlændinge har haft en forventning om et mere varigt ophold i Danmark, fordi den person, de familiesammenføres til, har et tidsubegrænset ophold i Danmark. Derved adskiller deres situation sig fra situationen for flygtninge og familiesammenførte til flygtninge, der ikke kan have haft samme forventning om et varigt ophold i Danmark.

I forhold til forskelsbehandling af flygtnings børn synes EMD i forhold til vægtningen af tilknytning, der er opnået under et ulovligt ophold i en stat, herunder omhandlende betydningen af familiernes forventninger om at kunne blive i landet og den afsmittende virkning af forældrenes adfærd på vurderingen af børnene, forudsætningsvist at anerkende, at børns forventninger om ophold i en stat i en vis udstrækning kan identificeres med deres forældres forventninger. Forskelsbehandling af flygtnings børn kan på den baggrund begrundes med de samme forhold, som gør sig gældende i forhold til børnenes forældre.

Der er ministeriet bekendt ikke praksis fra EMD, der vedrører spørgsmålet om forskelsbehandling af udlændinge, der har haft opholdstilladelse på forskellige grundlag, når grundlaget for deres oprindelige opholdstilladelse ikke længere er til stede. Henset hertil er der en risiko for, at de danske domstole eller EMD i forbindelse med prøvelse af en konkret sag om inddragelse- eller nægtelse af forlængelse vil finde, at forskelsbehandlingen ikke kan begrundes med de anførte forhold.

Da staterne normalt har en vis skønsmargin ved vurderingen af, om forskelle i ellers sammenlignelige situationer kan begrunde forskelsbehandling, og om forskelsbehandlingen er proportional, er det imidlertid ministeriets opfattelse, at den foreslåede ændring af vurderingen i inddragelses- og forlængelsessager for flygtninge og familiesammenførte til flygtninge kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 14, jf. EMRK artikel 8.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6.

3. Integrationsloven

3.1. Ændring af benævnelser

3.1.1. Gældende ret

I dag anvendes ordet integrationsprogram om den indsats, som alle nyankomne flygtninge og familiesammenførte udlændinge skal have, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, jf. integrationslovens § 16. Det nuværende program omfatter blandt andre familiesammenførte til flygtninge og familiesammenførte til danske statsborgere.

Endvidere anvendes benævnelsen integrationsydelse om den ydelse, som personer, der ikke kan forsørge sig selv, og som ikke opfylder opholdskravet, dvs. har opholdt sig her i riget i sammenlagt 9 ud af de seneste 10 år, modtager. Der blev ligeledes pr. 1. januar 2019 indført et krav om beskæftigelse på 2,5 år inden for de sidste 10 år, jf. lov nr. 743 af 8. juni 2018. Personer, der er omfattet af opholdskravet og beskæftigelseskravet, skal opfylde disse for at få mulighed for at modtage kontanthjælp, der udgør et højere niveau end integrationsydelse.

Det følger endvidere af integrationslovens § 19, stk. 1, at kommunalbestyrelsen inden 1 måned efter at have overtaget ansvaret for en udlænding omfattet af reglerne om integrationsprogram i samarbejde med udlændingen skal udarbejde en integrationskontrakt, som begge parter skal underskrive.

Udlændingen skal samtidig med underskrivelsen af kontrakten underskrive en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt.

3.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For at sikre en ny klar ramme og en mere tydelig forventningsafstemning for nyankomne flygtninge og familiesammenførte til flygtninge om, at flygtninges ophold i Danmark som udgangspunkt er midlertidigt, foreslås det, at integrationsprogrammet for alle nyankomne flygtninge mv. omfattet af integrationslovens personkreds og familiesammenførte til flygtninge, jf. integrationslovens § 2, stk. 2, og den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, benævnes selvforsørgelses- og hjemrejseprogram. Formålet hermed er samtidig at understrege, at indsatsen rettet mod job og selvforsørgelse ikke ændrer på, at rammerne for opholdet i Danmark udgøres af opholdsgrundlaget, og at man som udgangspunkt skal vende tilbage til sit hjemland, når beskyttelsesbehovet ophører eller opholdstilladelsen ikke forlænges.

For andre familiesammenførte udlændinge, f.eks. familiesammenførte til danskere, foreslås det, at programmet benævnes introduktionsprogram.

I lyset af, at de opholdsmæssige rammer for nyankomne flygtninge mv., jf. de i integrationslovens § 2, stk. 2 og 3,

nævnte personkredse, der indgår i et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram adskiller sig fra opholdsgrundlaget for øvrige grupper af personer, jf. bl.a. de i integrationslovens § 2, stk. 4, nævnte personkredse, foreslås det endvidere, at navnet på integrationsydelsen ændres. For udlændinge, der er omfattet af det kommende selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, jf. integrationslovens § 2, stk. 2, og den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 3, foreslås det, at ydelsen fremover benævnes selvforsørgelses- og hjemrejseydelse. For øvrige personer, jf. de foreslåede bestemmelser i integrationslovens § 2, stk. 4 og 6, foreslås det, at ydelsens navn benævnes overgangsydelse.

Som konsekvens heraf foreslås det derudover, at integrationskontrakten ændrer navn til kontrakten. Herved sikres en mere hensigtsmæssig benævnelse af selve rammen og aftalen om indholdet af programmet i kontrakten, uanset om der er tale om en kontrakt i henhold til et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram.

Derudover foreslås det, at navnet på erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund ændres til opholds- og selvforsørgelseserklæring, således at erklæringen på tilsvarende vis betoner og afspejler, at rammerne for opholdet i Danmark defineres af den enkelte udlændings opholdsgrundlag, herunder at der for nogle grupper er tale om et midlertidigt ophold, der ikke indeholder en garanti om et varigt ophold i Danmark, samt at der er fokus på selvforsørgelse under opholdet.

Endelig foretages en række konsekvensændringer som følge af de nye bestemmelser, der skal henvises til.

3.2. Justering af formålsbestemmelsen

3.2.1. Gældende ret

Formålet med integrationsloven er fastsat i lovens § 1. Det fremgår heraf, at lovens formål er at sikre, at nyankomne udlændinge får mulighed for at udnytte deres evner og ressourcer med henblik på at blive deltagende, selverhvervende og ydende medborgere på lige fod med samfundets øvrige borgere i overensstemmelse med grundlæggende værdier og normer i det danske samfund, jf. § 1, stk. 1.

Det følger endvidere af bestemmelsen, at det skal ske gennem en integrationsindsats, der 1) tager udgangspunkt i den enkelte udlændings ansvar for sin egen integration, 2) bidrager til, at nyankomne udlændinge sikres mulighed for deltagelse på lige fod med andre borgere i samfundets politiske, økonomiske, arbejdsmæssige, sociale, religiøse og kulturelle liv, 3) bidrager til at nyankomne udlændinge hurtigst muligt bliver selvforsørgede gennem beskæftigelse, og 4) bibringer den enkelte udlænding en forståelse for det danske samfunds grundlæggende værdier og normer, jf. § 1, stk. 2.

Af bestemmelsen følger derudover, at loven har til formål at fremme muligheden for, at samfundets borgere, virksomheder, myndigheder, institutioner, organisationer og foreninger m.fl. kan bidrage til integrationsindsatsen, således at enhver

kan bidrage til en vellykket integration af nyankomne udlændinge, jf. § 1, stk. 3.

Endelig følger det af bestemmelsen, at loven har til formål at sikre, at nyankomne udlændinge har kendskab til, at en vellykket integration er en forudsætning for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 1, stk. 4.

Integrationslovens formålsbestemmelse er senest blevet revideret i 2010.

3.2.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

Formålsbestemmelsen i integrationsloven sætter rammerne for integrationspolitikken og favner alle nyankomne udlændinge med ophold i Danmark, omfattet af lovens personkreds i integrationslovens § 2. Bestemmelsen skal fortsat omfatte den samme, brede gruppe af nyankomne udlændinge i Danmark og betone vigtigheden af at tage ansvar for egen integration, hurtigst muligt blive selvforsørgende gennem beskæftigelse og at bibringe forståelse for de danske værdier mv.

Formålsbestemmelsen indeholder ikke en klar betoning af, at rammerne for udlændinges ophold i Danmark defineres af deres opholdsgrundlag, og at integrationsindsatsen sker inden for denne ramme, herunder at flygtninge og deres familiers ret til ophold her i landet er midlertidigt, og at tidsbegrænsede opholdstilladelser som det klare udgangspunkt skal inddrages eller nægtes forlænget, hvis der ikke længere er et behov for beskyttelse.

Det er vurderingen, at bestemmelsen ikke er tilstrækkelig tidssvarende i forhold til en ny og klar ramme for udlændingepolitikken, hvor udgangspunktet i langt højere grad er et fokus på midlertidigt ophold, når det gælder flygtninge mv.

Det foreslås derfor, at den hidtidige § 1, stk. 4, hvorefter loven endelig har til formål at sikre, at nyankomne udlændinges kendskab til, at en vellykket integration er en forudsætning for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, udgår.

Integrationslovens formålsbestemmelse vil fortsat betone regeringens overordnede målsætning om, at nyankomne udlændinge hurtigst muligt bliver selvforsørgende. Det foreslås endvidere, at der indarbejdes et nyt og væsentligt element, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 2, der klart afspejler, at rammerne for udlændinges ophold i Danmark defineres af den enkeltes opholdsgrundlag, hvor der for nogle grupper i udgangspunktet er tale om et midlertidigt ophold. Det er også et formål at sikre, at den enkelte udlænding bliver bekendt med rammerne for det enkelte opholdsgrundlag.

3.3. Ny opdeling af integrationslovens målgrupper

3.3.1. *Gældende ret*

Integrationslovens personkreds omfatter tre hovedgrupper af udlændinge, nemlig flygtninge, familiesammenførte udlæn-

dinge og indvandrere. Den nærmere afgrænsning af, hvilke udlændinge der er omfattet af de nævnte hovedgrupper, er fastsat i integrationslovens § 2.

Det følger således af integrationslovens § 2, stk. 2, at der ved en flygtning i denne lov forstås en udlænding, der har fået asyl, herunder kvoteflygtninge, humanitær opholdstilladelse, opholdstilladelse som uledsaget mindreårig asylansøger eller opholdstilladelse på andet asylrelateret grundlag.

Ved en familiesammenført forstås en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 (den almindelige familiesammenføringsbestemmelse til ægtefælle/samlevere og mindreårige børn) eller en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 (ganske særlige grunde), som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, som ikke er omfattet af bestemmelsen i integrationslovens § 2, stk. 4, jf. integrationslovens § 2, stk. 3.

Integrationslovens § 2, stk. 4, vedrører indvandrere. Bestemmelsen i § 2, stk. 4, indebærer, at blandt andet medfølgende familiemedlemmer til udenlandske arbejdstagere og udenlandske studerende, jf. udlændingelovens §§ 9 m og n, ikke skal anses som familiesammenførte i integrationslovens forstand, men i denne lov benævnes indvandrere.

Opdelingen af lovens personkreds i tre hovedgrupper har baggrund i, at nogle af lovens bestemmelser og indsatser alene gælder for en eller to af de nævnte hovedgrupper af udlændinge. Reglerne om integrationsprogram, jf. lovens kapitel 4, gælder således kun for flygtninge og familiesammenførte udlændinge.

3.3.2. *Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning*

Med dette lovforslag foreslås, at integrationsprogrammet for alle nyankomne flygtninge i integrationslovens forstand og familiesammenførte til flygtninge benævnes selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, og at integrationsprogrammet for andre familiesammenførte benævnes introduktionsprogram.

Der er som konsekvens heraf behov for yderligere at opdele lovens personkreds, så det tydeliggøres, hvilke hovedgrupper af udlændinge der fremover skal tilbydes henholdsvis et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram. Udlændinge vil herefter kunne modtage henholdsvis selvforsørgelses- og hjemrejseudsendelse eller overgangsydelse. Indvandrere i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 6, som er identisk med den tidligere stk. 4, skal fortsat have tilbudt et introduktionsforløb, jf. integrationslovens § 24 c, stk. 1.

Formålet med opdelingen af integrationsprogrammet i disse to benævnelser er ligeledes en understregning af, at rammerne for opholdet i Danmark defineres af den enkelte udlændings opholdsgrundlag, og at et vellykket program efter integrationsloven også kan være en styrke i forhold til at skulle vende hjem, når et ophold i Danmark ophører.

Det foreslås derfor, at lovens personkreds af familiesammenførte udlændinge opdeles i to nye hovedgrupper, således at familiesammenførte til flygtninge bliver en selvstændig gruppe, og andre familiesammenførte udlændinge, herunder familiesammenførte til fastboende danske statsborgere og fastboende udlændinge, der har haft tidsbegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år, udgør en særskilt gruppe. Integrationsloven vil fortsat omfatte en bredere kreds af nyankomne udlændinge, men personkredsen vil for fremtiden være opdelt i fire hovedgrupper, nemlig flygtninge, familiesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge, samt indvandrere.

3.4. Præcisering af, hvilke personer, der er omfattet af integrationsloven

3.4.1. Gældende ret

Det følger af integrationslovens § 2, stk. 2, nr. 3, at der ved en flygtning i denne lov blandt andet forstås en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, medmindre udlændingen er omfattet af stk. 3 (familiesammenførte) eller stk. 4 (indvandrere).

I 2013 blev der med lov nr. 432 af 1. maj 2013 om ændring af udlændingeloven om bedre beskyttelse af ofre for menneskehandel indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 9 c, stk. 5, hvoraf det fremgår, at der gives opholdstilladelse til udlændinge, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningssmæssige hensyn. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over den periode, hvori efterforskningen eller retsforfølgningen pågår.

I den forbindelse blev integrationslovens § 2 ikke præciseret.

Den manglende præcisering betyder, at de personer, der får opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, i dag – efter bestemmelsens ordlyd – ikke eksplicit er undtaget fra integrationslovens bestemmelser om, hvem der er omfattet af loven.

Der er i alt truffet 6 afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 5, siden bestemmelsen trådte i kraft den 3. maj 2013 og frem til den 10. oktober 2018. I praksis har Udlændingestyrelsen ikke anset de pågældende udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, for omfattet af integrationsloven ud fra en formålsfortolkning af integrationsloven. Der er herved lagt vægt på den helt midlertidige karakter af opholdstilladelsen, som kun meddeles for den periode, hvor udlændingens tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningssmæssige hensyn.

Der har således alene været meddelt et begrænset antal af denne type opholdstilladelse, og derfor er praksis på området sparsom.

3.4.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Formålet med indsatsen og programmerne efter integrationsloven er bl.a. at sikre, at nyankomne udlændinge får mulighed for at udnytte deres evner og ressourcer med henblik på at blive selverhvervende og aktivt deltage i og bidrage til det danske samfund, jf. integrationslovens § 1, stk. 1.

Formålet med udlændingelovens § 9 c, stk. 5, er, at Udlændingestyrelsen kan give midlertidig opholdstilladelse til bl.a. ofre for menneskehandel med henblik på, at de pågældende kan bistå myndighederne med efterforskning af kriminelle forhold eller bistå under retsforfølgning mv., f.eks. gennem vidneudsagn. Bestemmelsen omfatter efterforskning og retsforfølgning af alle kriminelle forhold og er således ikke begrænset til menneskehandel. Opholdstilladelsen er betinget af konkret efterforskningsarbejde eller en konkret retssag, og opholdstilladelse vil alene kunne gives med henblik på konkret deltagelse heri og for den periode, hvor efterforskningen eller retssagen pågår.

Det er således ikke forudsat, at de pågældende udlændinge med opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 5, efter ophør af den periode, hvor deres tilstedeværelse er påkrævet her i landet, og ophør af de forhold, der har begrundet deres opholdstilladelse, skal blive i Danmark eller være omfattet af indsatser og programmer i medfør af integrationsloven.

Det foreslås på den baggrund, at § 2 præciseres, således at det klart fremgår, at personer med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, ikke er omfattet af integrationsloven.

3.5. Anvisning af midlertidige opholdssteder og boliger

3.5.1. Gældende ret

Kommunerne er efter reglerne i integrationsloven forpligtede til at sørge for boliger til nye flygtninge, som boligplaces til den enkelte kommune.

Den integrationsansvarlige kommune har pligt til at anvise nyankomne flygtninge en bolig, når det er muligt efter, at kommunen har overtaget ansvaret for flygtningen, jf. integrationslovens § 12, stk. 1. Indtil det er muligt at anvise en permanent bolig, skal kommunen anvise flygtningen et midlertidigt opholdssted, jf. integrationslovens § 12, stk. 6.

Kommunen kan ikke opfylde sin pligt til at anvise en permanent bolig til de flygtninge, der er omfattet af integrationsloven, ved at anvise et tidsbegrænset lejemål.

Kommunen kan heller ikke opfylde pligten ved at anvise en bolig, som er beliggende i et ghettoområde eller i et område, som opfylder betingelserne for at være omfattet af reglerne om kombineret udlejning. Der er tale om et ubetinget forbud mod anvisning af bolig til en flygtning i sådanne områder, jf. integrationslovens § 12, stk. 2. Det gælder både permanente boliger og midlertidige opholdssteder.

Kommunen kan kun anvise boliger, som ifølge byggelovgivningen og planlovgivningen kan anvendes som lovlig bolig.

Der er ikke i integrationsloven et særligt krav om, at den permanente bolig skal være en selvstændig bolig. Kommunen kan således efter omstændighederne f.eks. anvise en flygtning et værelse i et bofællesskab, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, og lejeforholdet ikke er tidsbegrænset.

Der er ikke fastsat nogen tidsmæssig grænse for, hvad der forstås ved ”når det er muligt”, jf. § 12, stk. 1, 1. pkt. i integrationsloven. Et tidligere krav om anvisning af en bolig snarest muligt blev ophævet ved lov nr. 665 af 8. juni 2016 om bedre rammer for at modtage og integrere flygtninge og styrket virksomhedsrettet integrationsprogram m.v. med henvisning til behovet for at tydeliggøre, at kommunen ikke er forpligtet til at finde en permanent bolig inden for en bestemt tidsramme, og at kommunen ikke er forpligtet til at sætte opgaven med at finde permanente boliger til flygtninge over behovet for at finde boliger til andre.

Kommunerne er således ikke forpligtet til at finde en permanent bolig inden for en bestemt tidsramme. Endvidere kan omfanget af nye flygtninge, der visiteres til kommunerne, i sig selv indebære, at flygtninge indkvarteres midlertidigt i længere perioder. Retten til at få anvist den første permanente bolig efter integrationsloven bortfalder ikke, selv om kommunen i et konkret tilfælde ikke har haft mulighed for at anvise en permanent bolig inden for den femårige introduktionsperiode.

Kommunernes boliganvisningsforpligtelse efter integrationsloven omfatter ikke familiesammenførte, som forventes at tage ophold hos den, der er familiesammenført til. Kommunen har alene pligt til at anvise den første permanente bolig. Får flygtningen senere behov for en anden (permanent) bolig, f.eks. som følge af familiesammenføring, har kommunen ikke efter reglerne i integrationsloven pligt til at anvise en sådan. Spørgsmålet om, hvorvidt en kommune i sådanne situationer skal anvise en bolig, skal afgøres efter de almindelige principper og regler for løsning af kommunale boligsociale opgaver.

Kommunen kan løfte sin forpligtelse til at anvise en permanent bolig ved enten at anvise en bolig i den almene sektor efter de særlige anvisningsregler til boligtrængende eller i den private udlejningssektor, herunder ved selv at stå som udlejer eller fremlejer af en bolig.

Efter § 59, stk. 1, i lov om almene boliger m.v. skal den almene boligorganisation efter kommunalbestyrelsens bestemmelse stille indtil hver fjerde almene familiebolig til rådighed for kommunalbestyrelsen til løsning af påtrængende boligsociale opgaver i kommunen, herunder for at opnå en mere afbalanceret beboersammensætning i enkelte almene afdelinger. Loven indeholder – bortset fra hensynet til en afbalanceret beboersammensætning – ingen definition af de bo-

ligsociale opgaver, der kan løses efter bestemmelsen. Derimod fremgår det af vejledning nr. 4120 af 27. december 1996 bl.a., at der skal være tale om et akut behov for de pågældende boligsøgende, som f.eks. kan være personer med handicap, ældre, unge gravide uden egen bolig eller enlige med børn. Af andre grupper nævnes i vejledningen enlige fraskilte, flygtninge, tvangsauktionsramte og fraskilte i øvrigt, som ikke har mulighed for at skaffe sig bolig på anden måde – alt afhængig af hvor akut boligbehovet skønnes at være for de pågældende.

Det er således kommunen, der alene træffer beslutning om, hvem der kan anvises under hensyntagen til den enkeltes boligsociale behov og det område, der anvises til. Formålet med kommunernes anvisningsret er således at give kommunerne mulighed for at løse en boligsøgendes akutte behov for en bolig. Det er derfor kun de boligsøgendes egen situation, der kan inddrages ved vurderingen af, hvem der skal tilbydes en ledig lejlighed omfattet af bestemmelsen.

Lov om almene boliger m.v. indeholder regler, som begrænser kommunalbestyrelsens muligheder for at anvise boliger i visse almene boligafdelinger. Reglerne indebærer, at ledige boliger, som er stillet til rådighed for kommunalbestyrelsen efter almenboliglovens § 59, stk. 1-5, og som er beliggende i et udsat boligområde, jf. almenboliglovens § 61 a, stk. 1, bl.a. ikke vil kunne anvises til boligsøgende, hvor et medlem af husstanden ikke er statsborger i et EU/EØS land, eller i 6 sammenhængende kalendermåneder har modtaget integrationsydelse, medmindre kommunalbestyrelsen vurderer, at der ikke er mulighed for at anvise en bolig i en boligafdeling, der ikke er beliggende i et udsat boligområde, jf. almenboliglovens § 59, stk. 7.

Det bemærkes i øvrigt, at den almene boligorganisation skal afvise boligsøgende på ventelisten i en almen boligafdeling, der er beliggende i et hårdt ghettoområde, jf. § 61, stk. 4, i lov om almene boliger mv., når den boligsøgende og dennes ægtefælle modtager integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 51 c, stk. 1, i lov om almene boliger mv., medmindre kommunalbestyrelsen i helt særlige tilfælde dispenserer fra bestemmelsen.

3.5.1.1. Om midlertidige opholdssteder

Der er ikke i integrationsloven fastsat krav til standarden eller karakteren af det midlertidige opholdssted. Indkvarteringen skal dog være lovlig. Det betyder, at bygge- og planlovgivningen skal være overholdt, og at stedet skal være godkendt til beboelse, herunder f.eks. i relation til sanitære forhold, sikkerhed, brandforskrifter mv.

For at sikre kommunerne større fleksibilitet og bedre muligheder for at finde midlertidige indkvarteringssteder til flygtninge fik kommunalbestyrelserne ved lov nr. 539 af 29. april 2015 mulighed for at fravige planlovens bestemmelser om tilvejebringelse af lokalplaner, landzonetilladelse og dispensationer fra lokalplaner mv. med henblik på etablering af

midlertidige opholdssteder til flygtninge (planlovens § 5 u, stk. 1-3). Kommunerne kan således hurtigt etablere midlertidige opholdssteder til flygtninge, f.eks. i skoler, børnehaver eller erhvervslokaler ved at dispensere fra anvendelsesbestemmelserne i en lokalplan. Ved lov nr. 1705 af 21. december 2015 blev planlovens § 5 u endvidere ændret således, at kommunalbestyrelsen kan meddele dispensation efter stk. 1 eller tilladelse efter stk. 1-3 til etablering af midlertidige opholdssteder til flygtninge på støjbelastede arealer. Efter reglerne vil kommunalbestyrelsen kunne stille vilkår til opholdsstederne om etablering af afskærmningsforanstaltninger.

Beskyttelsesniveauet for midlertidige opholdssteder for flygtninge er således sænket med hensyn til støjbelastning.

Lejeloven finder ikke anvendelse i forbindelse med indkvartering på midlertidige opholdssteder, jf. integrationslovens § 12, stk. 6. Det betyder bl.a., at lejelovens opsigelsesvarsler ikke finder anvendelse. Flygtningen har således alene ret til at bo på det midlertidige opholdssted, indtil kommunen tilbyder et andet midlertidigt opholdssted eller en bolig. Et midlertidigt opholdssted har således ikke karakter af et egentligt lejemål. Der er fastsat et loft for, hvor meget en kommune kan kræve i egenbetaling fra en flygtning, jf. bekendtgørelse om flygtninge og andres betaling for ophold i midlertidige indkvarteringer og opholdssteder. Denne bekendtgørelse er udstedt i medfør af integrationslovens § 12, stk. 8. For enlige udgør den maksimale egenbetaling i 2019 2.281 kr. om måneden. Det bemærkes, at der under midlertidig indkvartering ikke er mulighed for at søge støtte til dækning af boligudgifter.

Det midlertidige opholdssted behøver ikke være en selvstændig bolig eller et selvstændigt værelse. Det betyder, at kommunen kan anvise et værelse i et bofællesskab eller – hvis man er enlig flygtning – et værelse til deling med en eller flere (enlige flygtninge), jf. § 18 i bekendtgørelsen om boligplacering af flygtninge. Der skal herved tages hensyn til de pågældende flygtninges personlige forhold, herunder alder, køn og særlig psykisk sårbarhed, f.eks. grundet traumatisering, og disse forhold skal sammenholdes med opholdsstedets beskaffenhed, herunder rummets størrelse og egnet til at dele mellem flere.

Der kan endvidere lægges vægt på adgangen til fælles faciliteter og den forventede tidsmæssige udstrækning af den midlertidige indkvartering. Endelig skal der ved vurderingen tages højde for det integrationsmæssige sigte med de særlige boligplaceringsregler for flygtninge, således at det anviste midlertidige opholdssted i videst muligt omfang understøtter en tidlig igangsættelse af flygtningens integrationsproces.

Der kan således ikke opsættes en udtømmende liste over, hvad der kan tjene som midlertidig indkvartering. Der kan f.eks. være tale om indkvarteringssteder, der oprettes særligt med henblik på at kunne fungere som midlertidigt opholdssted, f.eks. omdannelse af eksisterende bygninger, herunder tidlige plejecentre eller institutioner og skoler. Som mid-

lertidige indkvarteringssteder kan endvidere benyttes f.eks. ledige ældreboliger og kollegieværelser eller leje af værelser på nærliggende hoteller og vandrerhjem, campinghytter mv. Derudover kan der ske midlertidig indkvartering hos private, ligesom der kan opsættes midlertidige beboelsespavilloner mv.

Det bemærkes, at indkvartering på midlertidige opholdssteder alene kan ske i en anden kommune, såfremt der foreligger en aftale herom mellem den integrationsansvarlige kommune og den kommune, hvor opholdsstedet er beliggende, jf. integrationslovens § 12, stk. 6.

Integrationsansvaret, som omfatter integrationsindsatsen, boligplacering og udgifterne i forbindelse med den enkelte flygtning, vil dog fortsat påhvile den kommune, hvortil flygtningen er visiteret.

3.5.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

For at understrege, at rammerne for opholdet i Danmark defineres af den enkeltes opholdsgrundlag, og at flygtninges ophold her i landet som udgangspunkt er midlertidigt, foreslås det, at nyankomne flygtninges særlige krav på en permanent bolig efter integrationsloven ophæves, og at kommunernes pligt til at anvise en permanent bolig afskaffes. Selv om situationen i dag er forskellig fra efteråret 2015, er det vurderingen, at der er kommuner, som fortsat har udfordringer med at finde tilstrækkelig egnede boliger og derfor fortsat er nødt til at anvende midlertidige opholdssteder for nye flygtninge i længere perioder. Det foreslås derfor i den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 1, at kommunerne fremover alene har pligt til at anvise et midlertidigt opholdssted til flygtninge omfattet af integrationslovens regler om boligplacering. Kommunerne vil således fremover ikke længere have en særlig forpligtelse efter integrationsloven til at anvise en permanent bolig. Det vil derfor som udgangspunkt være op til de pågældende selv at skaffe sig en bolig f.eks. ved leje og ved at skrive sig op på en venteliste.

Såfremt den pågældende udlænding ikke har mulighed for selv at finde en bolig, vil spørgsmålet om, hvorvidt en kommune i sådanne situationer skal anvise en bolig, skulle afgøres efter de almindelige principper og regler for løsning af kommunale boligsociale opgaver. De pågældende flygtninge vil således fremover have samme adgang til at få hjælp fra kommunen, som alle andre boligtrængende borgere i landet.

De flygtninge, hvis introduktionsperiode under integrationsloven er ophørt, men som fortsat er boligsøgende, skal ligesom i dag have mulighed for at blive boende på det midlertidige opholdssted under uændrede vilkår, indtil den pågældende selv kan skaffe en bolig, eller kommunen kan anvise en anden bolig.

Det foreslås endvidere, at kommunerne fortsat skal have mulighed for at anvise en (permanent) bolig efter integrationsloven til de personer, som bor i et midlertidigt opholdssted og fortsat er boligsøgende. Formålet hermed er at sikre kommunerne øget fleksibilitet og bedre rammer for kommu-

nernes modtagelse og boligplacering af flygtninge. Kommunen vil således fremover have mulighed for – men ikke pligt til – at anvise en permanent bolig til de flygtninge, som Udlændingestyrelsen visiterer til kommunen. Kommunerne får fortsat mulighed for at lægge vægt på risikoen for større koncentration af flygtninge i bestemte områder, ghettodannelser og udvikling af parallelsamfund.

Det foreslås i den forbindelse endvidere i den foreslåede bestemmelse i § 12, stk. 2, at det gældende forbud mod anvisning af boliger i et ghettoområde eller et område, der opfylder betingelserne i § 51 b, stk. 3 og 4, i lov om almene boliger, dels videreføres, dels tilpasses de ændringer af lov om almene boliger, som blev gennemført ved lov nr. 1322 af 27. november 2018 om nye kriterier for udsatte boligområder og ghettoområder, initiativer til udvikling eller afvikling af ghettoområder, skærpelse af anvisnings- og udlejningsregler, ophævelse af lejekontrakt på grund af kriminalitet m.v., således at kommunalbestyrelsen ikke vil kunne anvise et midlertidigt opholdssted eller en bolig, der er beliggende i et udsat boligområde, jf. § 61 a, stk. 1, i lov om almene boliger mv.

3.6. Opdeling af integrationsprogram

3.6.1. Gældende ret

Det følger af integrationslovens § 16, at målgruppen for integrationsprogrammet er alle nyankomne flygtninge og familiesammenførte udlændinge, der er fyldt 18 år, jf. integrationslovens § 2, stk. 2 og 3.

3.6.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at integrationsprogrammet for alle nyankomne flygtninge og familiesammenførte til flygtninge benævnes selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, og at det nuværende program for andre familiesammenførte udlændinge benævnes introduktionsprogram, herunder for familiesammenførte til fastboende danske og nordiske statsborgere samt til fastboende udlændinge, der har haft tidsbegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år. Formålet med opdelingen af integrationsprogrammet skal sende et klart signal om, at rammerne for udlændinges ophold defineres af den enkelte udlændings opholdsgrundlag, og at vellykket integration også kan være en styrke i forhold til at skulle vende hjem for gruppen af flygtninge og familiesammenførte til flygtninge.

Programmets indhold vil være uændret og primært have fokus på beskæftigelse og danskuddannelse i forhold til selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet og introduktionsprogrammet. Der er for så vidt angår indholdet af programmerne bl.a. lagt vægt på, at hensynet til en målrettet beskæftigelsesindsats for den enkelte er væsentlig under opholdet i Danmark og også kan have en positiv effekt på den enkelte udlændings muligheder ved tilbagevenden til hjemlandet.

Det fortsatte fokus på en indsats rettet mod, at den enkelte hurtigst muligt kommer i beskæftigelse og bliver selvforsørgende kan således understøtte, at personer med midlertidig

opholdstilladelse står godt rustede til at deltage i opbygningen af deres hjemland, når beskyttelsesbehovet ikke længere er til stede, og de kan rejse tilbage.

3.7. Fravigelse af krav om kontinuerlige virksomhedsrettede tilbud ved deltagelse i tilbud efter repatrieringsloven

3.7.1. Gældende ret

Efter integrationsloven mødes alle flygtninge og familiesammenførte som jobparate, og de skal senest 1 måned efter overgangen til en kommune tilbydes et virksomhedsrettet tilbud og dernæst en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats. Efter 3 måneder gennemføres en egentlig visitation af den enkelte udlænding som enten jobparat eller aktivitetsparat.

Det følger af integrationsloven § 16, stk. 2, at for flygtninge og familiesammenførte udlændinge, der er berettiget til at modtage integrationsydelse efter lov om aktiv socialpolitik, omfatter integrationsprogrammet danskuddannelse, jf. lovens § 21, og beskæftigelsesrettede tilbud jf. lovens § 23.

Efter integrationslovens § 17 a, stk. 1, gælder, at for udlændinge omfattet af lovens § 16, stk. 2, skal beskæftigelsesrettede tilbud tilrettelægges som en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats. For jobparate må der maksimalt være 6 uger mellem hvert virksomhedsrettet tilbud i form af virksomhedspraktik eller ansættelse med løntilskud. For en aktivitetsparat udlænding skal den kontinuerlige virksomhedsrettede indsats tilrettelægges efter en konkret vurdering af udlændingens forudsætninger og behov, og de virksomhedsrettede tilbud kan i de første 6 måneder efter kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret for udlændingen omfatte forberedende forløb til virksomhedsrettede tilbud.

Efter integrationslovens § 17 a, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen fravige kravet om, at der for en jobparat udlænding maksimalt må være 6 uger mellem hvert virksomhedsrettet tilbud i form af virksomhedspraktik eller ansættelse med løntilskud, hvis betingelserne for at tilbyde et særligt højskoleophold i medfør af § 24 er opfyldt. Kommunalbestyrelsen kan endvidere fravige kravet om en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats, hvis en udlænding deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekonosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

3.7.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i repatrieringslovens § 6 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 5, etableres hjemmel til, at kommunalbestyrelsen kan give tilbud om vejledning og opkvalificering til personer omfattet af repatrieringslovens § 3, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte og forberede tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland. De pågældende vil under tilbuddet fortsat kunne modtage ydelser efter ydelseslovgivningen, dvs. lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., sygedagpengeloven og lov om aktiv socialpolitik.

Med det formål at sikre, at både jobparate og aktivitetsparate udlændinge har mulighed for at modtage og deltage i tilbud om vejledning og opkvalificering til personer omfattet af repatrieringsloven efter den foreslåede nye § 6 a i repatrieringsloven, foreslås det, at der i integrationslovens § 17 a, stk. 3, 3. pkt., indsættes en yderligere adgang for kommunalbestyrelsen til at fravige kravene om en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats mv. Det vil gælde, hvis en udlænding omfattet af integrationsloven deltager i et tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringslovens § 6 a, med henblik på at kunne understøtte eller forberede tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på repatriering, og deltagelsen i kurset vil betyde, at den pågældende ikke kan overholde kravene i en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats m.v.

3.8. Bortfald af statsrefusion for kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 6 og forlængelse af kapitlets anvendelsesperiode fra 3 til 5 år

3.8.1. Gældende ret

Efter gældende ret finder bestemmelserne i kapitel 6 i integrationsloven om hjælp i særlige tilfælde anvendelse de første 3 år, jf. § 34, efter at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for udlændingen. Hjælp i særlige tilfælde i integrationsloven omfatter hjælp til enkeltudgifter efter § 35, hjælp til sygebehandling mv. efter § 36, særlig hjælp vedrørende børn efter §§ 37 og 38 og hjælp til flytning efter § 39.

I medfør af integrationslovens § 45, stk. 2, refunderer staten 50 pct. af kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde, jf. kapitel 6.

§§ 81, 82 og 83-85 i lov om aktiv socialpolitik svarer til §§ 35-39 i integrationsloven.

Dog indeholder kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik to bestemmelser, der ikke svarer til en bestemmelse i integrationsloven. Efter § 81 a i lov om aktiv socialpolitik kan kommunen yde hjælp til rimeligt begrundede midlertidige huslejeudgifter til en person, der er udsættelsestruet på grund af huslejerestancer, hvis det på sigt kan forebygges, at personen udsættes af boligen. Efter § 82 a i lov om aktiv socialpolitik kan kommunen yde tilskud til betaling for tandpleje til personer, som modtager integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp på lavt niveau.

Efter gældende ret forhindrer lovgivningen ikke, at der udbetales hjælp efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik til udlændinge i de første 3 år efter, at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for udlændingen.

3.8.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås i § 45, stk. 2, at kommunalbestyrelsen endeligt afholder udgifterne til hjælp i særlige tilfælde, jf. kapitel 6 i integrationsloven. Forslaget har baggrund i aftalen om finansloven for 2019 mellem regeringen og Dansk Folkeparti, hvoraf fremgår, at den statslige refusion på 50 pct. af kom-

munernes udgifter til tillægsydelser og enkelttydelser efter integrationsloven afskaffes. Den foreslåede ændring af § 45, stk. 2, indebærer, at kommunalbestyrelsernes ret til 50 pct. statsrefusion af kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde efter integrationsloven ophæves. Med den foreslåede bestemmelse, der foreslås indsat som en ny § 45, stk. 3, fastslås, at staten fortsat refunderer 50 pct. af kommunernes udgifter i forbindelse med udlændinges deltagelse i selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet, jf. § 23 f, og til hjælpemidler i form af arbejdsredskaber og mindre arbejdspladsindretninger efter § 24 a, stk. 2.

Det foreslås i § 39 a, at udlændinge, der er omfattet af kapitel 6 i integrationsloven, ikke kan modtage hjælp efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik. Dette gælder dog ikke hjælp efter §§ 81 a og 82 a i lov om aktiv socialpolitik. Dette forslag skal ses i sammenhæng med den ovenfor foreslåede ændring af refusionsbestemmelsen i integrationsloven § 45, stk. 2, hvorefter udgifter til hjælp i særlige tilfælde efter integrationslovens kapitel 6 afholdes endeligt af kommunen. Imidlertid refunderer staten fortsat 50 pct. af kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik. For at undgå, at hjælpen i de første 5 år efter kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret for en udlænding ydes efter lov om aktiv socialpolitik frem for integrationsloven, foreslås det i integrationslovens § 39 a, at udlændinge omfattet af integrationslovens kapitel 6 alene kan modtage hjælp i særlige tilfælde efter integrationslovens kapitel 6. Personer omfattet af integrationslovens kapitel 6 vil dog fortsat kunne modtage hjælp efter §§ 81 a og 82 a i lov om aktiv socialpolitik. Det betyder, at udlændinge under integrationsprogrammet (som foreslås benævnt selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet, jf. lovforslagets § 2, nr. 1) efter forslaget fortsat vil have adgang til at modtage hjælp efter §§ 81 a og 82 a i lov om aktiv socialpolitik også i de første 5 år efter, at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for dem, i det omfang de i øvrigt opfylder betingelserne herfor.

Det foreslås i § 34, at bestemmelserne i integrationsloven kapitel 6 om hjælp i særlige tilfælde finder anvendelse de første 5 år efter at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for udlændingen. Også dette forslag skal ses i sammenhæng med forslaget om at ophæve statsrefusionen på 50 pct. af udgifterne til hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 6 i integrationsloven jf. den foreslåede ændring af § 45, stk. 2, men har primært baggrund i, at integrationsprogrammet ved lov nr. 665 af 8. juni 2016 blev ændret fra 3 år til 1 år, og i de tilfælde, udlændinge ikke opnår ordinær beskæftigelse eller uddannelse inden for 1 år, skal integrationsprogrammet forlænges og kan højst have en varighed på 5 år. Den højeste, samlede varighed af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet bliver således i medfør af integrationsloven 5 år. Den periode, hvori udlændinge er omfattet af integrationslovens kapitel 6 kommer med forslaget til at svare til den varighed, som integrationsprogrammet (som foreslås benævnt selvforsørgelses- og

hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet, jf. lovforslagets § 2, nr. 1) maksimalt kan have.

3.9. Statsrefusion for udgifter til opkvalificerede kurser efter repatrieringsloven

3.9.1. Gældende ret

Efter integrationslovens § 45, stk. 4, refunderer staten inden for et rådighedsbeløb i introduktionsperioden, jf. § 16, stk. 7, 50 pct. af kommunalbestyrelsens udgifter til integrationsprogrammer, herunder danskuddannelse og mentorstøtte. Rådighedsbeløbet opgøres til 36.053 kr. pr. år (2019-PL) gange antallet af udlændinge i kommunen, der modtager tilbud efter integrationslovens kapitel 4 om integrationsprogram for flygtninge og familiesammenførte udlændinge. Antallet af udlændinge i kommunen opgøres som helårspersoner.

3.9.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med lovforslagets § 3, nr. 5, foreslås det, at der i repatrieringsloven § 6 a etableres hjemmel til, at kommunalbestyrelsen kan give tilbud om vejledning og opkvalificering, herunder kortere kurser af som udgangspunkt få ugers varighed til personer omfattet af lovens § 3, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte en tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland.

Med den foreslåede formulering i integrationslovens § 45, stk. 4, der bliver stk. 5, 2. pkt., foreslås det, at kommunerne vil få mulighed for statslig refusion for udgifterne til aktivitetsparate og jobparate udlændinge, der deltager i opkvalificerende kurser m.v. efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 6 a.

Med forslaget vil staten refundere 50 pct. af kommunalbestyrelsens udgifter til tilbud om vejledning og opkvalificerende kurser efter repatrieringslovens § 6 a. Dette vil ske inden for samme årlige rådighedsbeløb, som gælder for de øvrige indsatser eller tilbud, der er omfattet af bestemmelsen.

3.10. Justering af regler om videregivelse af personoplysninger

3.10.1. Gældende ret

Integrationslovens §§ 50 og 51 omhandler reglerne om indhentning og videregivelse af oplysninger. Der henvises i § 51 til udveksling af oplysninger om rent private forhold inden for den offentlige forvaltning.

Med betegnelsen rent private forhold menes oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssige tilhørsforhold og oplysninger om helbredsmæssige og seksuelle forhold samt oplysninger om strafbare forhold, væsentlige sociale problemer og andre rent private forhold, dvs. de samme oplysninger som omfattet af ordlyden af den tidligere gældende persondatalovs § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1.

Betegnelsen rent private forhold i den tidligere gældende persondatalovs § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, svarer i dag til reglerne i databeskyttelsesforordningens art. 6 om almindelige fortrolige oplysninger, art. 9 i om følsomme personoplysninger og art. 10 om oplysninger om strafbare forhold. Følsomme personoplysninger omfatter oplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt behandling af genetiske data, biometriske data med det formål entydigt at identificere en fysisk person, helbredsoplysninger eller oplysninger om en fysisk persons seksuelle forhold eller seksuelle orientering.

Forvaltningslovens § 28 regulerer spørgsmålet om, i hvilke tilfælde en forvaltningsmyndighed må videregive personoplysninger og andre oplysninger af fortrolig karakter til en anden forvaltningsmyndighed. Forvaltningslovens § 28, stk. 1, henviser for så vidt angår reglerne om videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder til reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven, jf. art. 9 og 10 i databeskyttelsesforordningen og § 8 i databeskyttelsesloven.

3.10.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Adgangen til både elektronisk og manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder reguleres i dag af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen, jf. forvaltningslovens § 28, stk. 1. Der er således ikke længere regler i forvaltningsloven om adgangen til at videregive (fortrolige) personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder.

I den nugældende bestemmelse i integrationslovens § 51, stk. 2, burde der rettelig være henvist til § 28, stk. 1, i forvaltningsloven, der vedrører videregivelse af personoplysninger, i stedet for § 28, stk. 2. Forvaltningslovens § 28, stk. 2, vedrører oplysninger om juridiske personer og oplysninger, som (uden at være personoplysninger) af andre grunde er fortrolige.

Det foreslås derfor, at der i bestemmelsen om Udlændingestyrelsens videregivelse af personoplysninger til kommunen uden samtykke i integrationslovens § 51, stk. 2, sidste pkt., indsættes en henvisning til forvaltningslovens § 28, stk. 1, der henviser til reguleringen i databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen, jf. lov nr. 503 af 23. maj 2018 om videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed.

Som følge af, at persondataloven er ophævet og databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven trådte i kraft den 25. maj 2018, foreslås det at betegnelsen rent private forhold ændres til følsomme personoplysninger, oplysninger om strafbare forhold og almindelige fortrolige personoplysninger i disse to bestemmelser i integrationsloven.

4. Repatriering

4.1. Ændring af benævnelser af persongruppen omfattet af repatrieringsloven

4.1.1. Gældende ret

I dag anvendes benævnelsen udlændinge som fælles benævnelse for den gruppe af personer, der er omfattet af repatrieringslovens bestemmelser. Ved udlændinge forstås i denne sammenhæng personer, der ikke har dansk statsborgerskab.

Herudover anvendes benævnelsen udlændinge i repatrieringsloven med henvisning til konkrete bestemmelser i udlændingeloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1-5, § 7, stk. 3-6 og stk. 8-9, og § 9.

4.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med lovforslaget vil også danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab være omfattet af repatrieringsloven. Der henvises til afsnit 4.2. Det betyder, at benævnelsen udlænding ikke længere kan anvendes som en fælles benævnelse for de personer, der er omfattet af repatrieringsloven.

Det foreslås derfor, at personer anvendes i stedet for udlændinge. Benævnelsen udlændinge bibeholdes dog de steder i loven, hvor der henvises til udlændingelovens bestemmelser.

4.2. Adgang for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab til at søge om repatrieringsstøtte

4.2.1. Gældende ret

Repatrieringslovens personkreds fremgår af repatrieringslovens § 3. Det følger af § 3, at loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. og andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4. Loven omfatter endvidere udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse.

Det følger af repatrieringslovens § 3, stk. 2, at ved flygtninge m.v. forstås udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, udlændingelovens § 9 b, udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller udlændingelovens § 9 e.

Ved familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. forstås udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af stk. 2. Jf. herved repatrieringslovens § 3, stk. 3.

Ved andre familiesammenførte udlændinge forstås udlændinge, der har haft opholdstilladelse her i landet i mindst 5 år, og som har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en

person, der ikke er omfattet af stk. 2, § 9 m eller § 9 n, jf. herved repatrieringslovens § 3, stk. 4.

Endvidere kan udlændinge med opholdstilladelse på andet grundlag end nævnt i § 3, stk. 2-4 ansøge om at blive anset som omfattet af repatrieringsloven, jf. herved repatrieringslovens § 3, stk. 7.

En ansøgning om repatriering omfatter tillige umyndige børn, som de repatrierende forældre har forældremyndighed over. Det er en forudsætning for repatriering med et mindreårigt barn, at forældremyndighedsindehaveren/erne samtykker hertil. Et barn, der er fyldt 12 år, skal høres om repatrieringen.

Repatrieringsloven gælder ikke for statsborgere fra andre nordiske lande eller statsborgere samt fra EU, EØS og Schweiz og udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbe- grænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Dette følger af repatrieringslovens § 3, stk. 6.

Videre er danske statsborgere ikke omfattet af repatrieringslovens målgruppe. Dette gælder, uanset om de pågældende – forud for erhvervelse af dansk statsborgerskab – har tilhørt den personkreds, der er omfattet af loven. Personer med dansk statsborgerskab samt et andet statsborgerskab (dobbelt statsborgerskab) er ligeledes ikke omfattet af loven.

Det fremgår af repatrieringslovens § 1, at lovens formål er gennem en repatrieringsindsats at give udlændinge det bedst mulige grundlag for at tage stilling til og eventuelt træffe beslutning om at repatriere og at støtte udlændinges repatriering.

Det følger af repatrieringslovens § 2, at ved repatriering forstås udlændinges frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Det er således en betingelse for at modtage støtte efter repatrieringsloven, at den pågældende person vender varigt tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland og dermed opgiver sin opholdsretlige tilknytning til Danmark. Der henvises til vejledning af 16. november 2017 til repatrieringsloven.

4.2.1.1. Løsning fra dansk statsborgerskab

Efter indfødsretslovens § 9, stk. 1, kan udlændinge- og integrationsministeren eller den, han bemyndiger dertil, løse den, som er eller ønsker at blive fremmed statsborger, fra dennes statsborgerlige forhold til Danmark. Løsning kan ikke nægtes en person, som er fremmed statsborger, og som har sin faste bopæl i et andet land, jf. indfødsretslovens § 9, stk. 2.

Der vil altid blive givet afslag på løsning, hvis hovedforudsætningen – at den pågældende har dobbelt statsborgerskab

eller en aktuel ansøgning om fremmed statsborgerskab – ikke er til stede.

I andre tilfælde giver indfødsretslovens § 9 udlændinge- og integrationsministeren eller den, han bemyndiger dertil, bemyndigelse til – efter et skøn – at træffe afgørelse om eventuel løsning fra dansk statsborgerskab.

Hvis der er tale om en person med bopæl i det danske rige, er udgangspunktet, at ansøgningen om løsning ikke imødekommes. Løsning er dog ikke udelukket, hvis den pågældende kan påvise et legitimt behov for at blive løst fra sit danske statsborgerskab.

Et legitimt behov kan eksempelvis være, at den pågældende ansøger ønsker at indgå i offentlig tjeneste for et andet land, som ansøgeren er statsborger i. Det kan endvidere være et legitimt behov for løsning, at ansøgerens dobbelte statsborgerskab står i vejen for en indrejsetilladelse til det andet land, som den pågældende er statsborger i.

Såfremt en ansøger om løsning ikke allerede er i besiddelse af et andet statsborgerskab, vil den pågældende i praksis blive løst på betingelse af, at vedkommende dokumenterer at have en aktuel ansøgning om et fremmed statsborgerskab. I praksis vil ansøgeren således få udstedt en betinget løsningsattest. Ansøgeren skal herefter dokumentere at have opnået statsborgerskab i et andet land inden for seks måneder efter den betingede løsning. Hvis betingelsen herom opfyldes, udstedes en ubetinget løsningsattest med virkning fra den dato, hvor den pågældende ansøger har erhvervet fremmed statsborgerskab.

Såfremt en forælder ansøger om løsning på vegne af sit barn, skal barnets forældremyndighedsindehavere underskrive ansøgningen. Såfremt den forælder, der søger om løsning på vegne af barnet, har eneforældremyndighed over barnet, skal denne fremvise dokumentation herfor i forbindelse med ansøgningen. Efter fast praksis indhentes der endvidere samtykke fra barnet, hvis barnet er fyldt 12 år.

4.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Regeringen ønsker, at danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab i lighed med udlændinge, der ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl dér, kan modtage støtte efter repatrieringsloven.

På den baggrund foreslås det, at repatrieringslovens § 3, stk. 1, 1. pkt. udvides til at omfatte danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab.

Det vil være en betingelse for at få adgang til støtten, at den pågældende person indledningsvis løses betinget og herefter ubetinget fra sit danske statsborgerskab. Dette kan ske ved ansøgning om løsning til Udlændinge- og Integrationsministeriet efter den eksisterende bestemmelse i § 9 i lov om dansk indfødsret. En betinget løsning betyder, at ansøgeren

fortsat er dansk statsborger og først løses endeligt, når betingelserne herfor er opfyldt.

Det vil rent praktisk betyde, at en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der ønsker at søge om hjælp til at repatriere til sit hjemland eller tidligere opholdsland, i lighed med udlændinge, der ønsker at søge om hjælp til repatriering, skal indgive en ansøgning herom hos bopælskommunen, som herefter vurderer, om den pågældende opfylder betingelserne for at få hjælp efter repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1. En ansøgning om repatriering omfatter tillige umyndige børn, der følger den repatrierende person. Det vil sige børn, som den repatrierende har forældremyndighed over og som bosætter sig sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold.

I tilfælde hvor en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab opfylder betingelserne, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, for at få hjælp efter repatrieringsloven, vil den pågældende få tilsagn om repatrieringsstøtte betinget af, at den pågældende inden en frist på to måneder ansøger om betinget løsning fra sit danske statsborgerskab. De nærmere betingelser for udbetaling af repatrieringsstøtten vil fremgå af tilsagnet fra kommunen, herunder at første del af repatrieringsstøtten udbetales ved tilbagevenden, når den danske statsborger med dobbelt statsborgerskab og dennes børn, som er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af repatrieringsstøtten, når den pågældende og dennes børn, som er omfattet af repatrieringen, samt børn født efter kommunens endelige tilsagn om repatrieringsstøtte, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab, jf. de foreslåede ændringer af repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, se nærmere afsnit 4.4 – 4.7.

Ansøgeren skal herefter inden for en frist på 2 måneder ansøge om betinget løsning fra sit danske statsborgerskab, jf. indfødsretslovens § 9, stk. 1. En dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der er forælder til et mindreårigt barn, der er omfattet af ansøgningen om repatriering, vil samtidig skulle søge om betinget løsning fra det danske statsborgerskab på vegne af det omfattede barn. Forældremyndigheds-haveren eller forældremyndighedshaverne skal i den forbindelse underskrive ansøgningen om løsning, ligesom barnet, hvis det er fyldt 12 år, skal samtykke til ansøgningen.

Ansøgningen skal indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Idet den pågældende person på ansøgningstidspunktet har bopæl i Danmark, er det en betingelse for løsning, at den pågældende kan påvise et legitimt behov for at blive løst.

Det er vurderingen, at et ønske om at forlade Danmark med henblik på at lade sig repatriere til sit andet hjemland som udgangspunkt vil udgøre et legitimt behov for løsning fra dansk statsborgerskab.

Når der er truffet afgørelse om betinget løsning og kommunen har modtaget dokumentation herfor, afgiver kommunen

endeligt tilsagn om hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7, stk. 1. Kommunen skal i den forbindelse sikre, at eventuelle børn født efter kommunen har afgivet betinget tilsagn om hjælp til repatriering omfattes af afgørelsen om repatriering, herunder at disse børn er betinget løst fra det danske statsborgerskab.

Det foreslås, at første del af repatrieringsstøtten udbetales ved tilbagevenden, når den danske statsborger med dobbelt statsborgerskab, samt dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og i øvrigt fortsat opfylder betingelserne for at få hjælp til repatriering.

Det foreslås, at den resterende del af hjælp til repatriering udbetales, når den pågældende person samt dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen fra Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Efter ansøgning kan fristen på 12 måneder udvides med yderligere 12 måneder. Under helt særlige omstændigheder vil det være muligt at behandle en ansøgning indgivet efter denne frist. Repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, foreslås ændret i overensstemmelse hermed, se afsnit 4.3-4.6.

Der vil endvidere blive stillet krav om ubetinget løsning af eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, såfremt børnene følger den repatrierende forælder. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Ansøgeren skal således senest 12 måneder efter repatrieringen, jf. de foreslåede ændringer af § 7, stk. 3-6, ansøge Udlændinge- og Integrationsministeriet om ubetinget løsning fra sit og sine omfattede børns danske statsborgerskab.

Ansøgerne skal videre søge om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab for børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, og som følger den repatrierende forælder. Det forudsættes, at ansøgningen om ubetinget løsning på vegne af disse børn indgives samtidig med ansøgning om ubetinget løsning fra den repatrierende forælder og eventuelle børn omfattet af repatrieringen, og at forælderen og børnene løses ubetinget fra dansk statsborgerskab samtidig. I tilfælde af at en repatrieret forælder får et barn, efter den pågældende har indgivet ansøgning om ubetinget løsning, men før der er truffet afgørelse om ubetinget løsning, skal den pågældende forælder ansøge om løsning også på dette barns vegne, og fremsende dokumentation for ubetinget løsning til kommunen, før der kan ske udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 3-6.

Som led i ansøgningen om ubetinget løsning skal den pågældende fremlægge dokumentation for, at vedkommende og de børn, der er omfattet af repatrieringen, samt eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, er statsborgere i et andet land end Danmark, og Udlændinge- og Integrationsministeriet påser, om de pågældende aktuelt har bopæl i udlandet. Ministeriet træffer herefter afgørelse om, hvorvidt der kan ske ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremsender dokumentation for sit udenlandske statsborgerskab, eller hvis vedkommende ikke har aktuel bopæl i udlandet, vil betingelserne for at blive endeligt løst fra den pågældendes danske statsborgerskab ikke være opfyldt, og den pågældende vil ikke blive løst. Tilsvarende gælder for ubetinget løsning af børn. Hvis vedkommende eller dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, samt eventuelle børn født efter kommunens tilsagn om hjælp til repatriering, ikke løses ubetinget, betyder det samtidig, at den pågældende ikke længere opfylder betingelserne for at modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven.

Det foreslås derfor, at repatrieringslovens § 9 vedr. tilbagebetaling af hjælp til repatriering ændres, således, at kommunalbestyrelsen også i tilfælde, hvor en dansk statsborger, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke opfylder betingelserne herfor, træffer beslutning om tilbagebetaling af den udbetalte hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9. Der henvises til afsnit 4.9.

Den foreslåede ordning betyder, at der kan opstå situationer, hvor en dansk statsborger eller dennes børn, der er repatrieret, ikke længere opfylder betingelserne for at blive ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Dette kan eksempelvis være tilfældet, såfremt en ansøger eller dennes børn har fortabt eller har ladet sig løse fra det øvrige statsborgerskab, mens den pågældende har været betinget løst fra sit danske statsborgerskab, og ansøgeren dermed ville blive statsløs, såfremt denne blev endeligt løst fra sit danske statsborgerskab. I en sådan situation vil det være i strid med den Europæiske Konvention af 6. november 1997 om Statsborgerret (statsborgerretskonventionen) at løse den pågældende fra sit danske statsborgerskab.

I det nævnte eksempel vil betingelserne for at modtage hjælp til repatriering ikke være opfyldt, og kommunalbestyrelsen vil i dette tilfælde skulle træffe beslutning om tilbagebetaling af først halvdel af den udbetalte hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9.

4.3. Mulighed for vejledning og opkvalificering

4.3.1. Gældende ret

I henhold til § 6 i repatrieringsloven kan kommunalbestyrelsen uanset bestemmelserne i § 5 i lov om aktiv socialpolitik, § 3 i lov om sygedagpenge og § 62 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. efter ansøgning give tilladelse til, at en udlænding modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov

om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering. Kommunen skal til brug for vurderingen af ansøgningen indhente en udtalelse fra Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den myndighed, organisation eller forening, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til.

Udlændinge har således i dag mulighed for at deltage i praktik eller uddannelsesforløb i hjemlandet eller det tidligere opholdsland og samtidig modtage hjælp til forsørgelse. Det er en betingelse for at modtage hjælp til forsørgelse, at opholdet sker som led i et forløb eller et projekt, der er planlagt af en myndighed eller en organisation. Det fremgår af repatrieringslovens § 6, at kommunalbestyrelsen ved vurderingen af ansøgningen skal indhente en udtalelse om opholdets karakter fra Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den organisation, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til, det vil sige for tiden Dansk Flygtningehjælp.

Der er efter repatrieringsloven ikke adgang til at tilbyde vejledning og opkvalificering, der finder sted i Danmark, til udlændinge omfattet af repatrieringslovens målgruppe med det formål at opkvalificere de pågældende med henblik på, at et sådant kursus kan understøtte eller forberede tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

I medfør af integrationsloven kan kommunalbestyrelsen give udlændinge omfattet af integrationslovens integrationsprogram tilbud om vejledning og opkvalificering, der kan bestå af korte vejlednings- og afklaringsforløb, særligt tilrettelagte projekter og uddannelsesforløb, herunder højskoleophold, praktik under uddannelsesforløbet samt fagspecifik danskundervisning, ordinære uddannelsesforløb, særlige opkvalificerende forløb med henblik på anvendelse af uddannelseskvalifikationer på det danske arbejdsmarked eller forberedende forløb til virksomhedsrettede tilbud, jf. integrationslovens § 23 a. Disse tilbud skal bidrage til at afdække og udvikle udlændingens faglige sociale eller sproglige kompetencer med henblik på opkvalificering til det danske arbejdsmarked.

I Beskæftigelsesministeriets lov om en aktiv beskæftigelsesindsats er der mulighed for at give tilbud om vejledning og opkvalificering til blandt andet modtagere af arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge, integrationsydelse (personer, der ikke er omfattet af integrationslovens integrationsprogram), uddannelseshjælp og kontanthjælp, der kan bestå af uddannelser, kurser, særligt tilrettelagte projekter og uddannelsesforløb, herunder praktik under uddannelsesforløb, danskundervisning og korte vejlednings- og afklaringsforløb. Disse tilbud er rettet mod beskæftigelse på det danske arbejdsmarked. For unge, der skal have en uddannelsesrettet indsats, gives tilbuddet med henblik på at kunne påbegynde og gen-

nemføre en studie- eller erhvervskompetencegivende uddannelse på almindelige vilkår.

Personen modtager under tilbuddet den hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., som pågældende efter disse regler har ret til. Personen skal under tilbuddet opfylde de almindelige betingelser for ydelsen, f.eks. deltage i kontaktføreløbet, og jobparate skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, herunder være aktivt jobssøgende.

Kommunerne har som led i integrationsprogrammet efter integrationsloven pligt til at vejlede udlændingen om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven i forbindelse med den konkrete opfølgning på integrationskontrakten efter integrationslovens § 20, stk. 1. Tilsvarende følger det på Beskæftigelsesministeriets område af bekendtgørelse om en aktiv beskæftigelsesindsats, at jobcentre skal vejlede udlændinge, der er omfattet af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, og som jobcentre har kontakt med via reglerne om kontaktføreløb og opfølgning, og udlændinge, der er omfattet af lov om sygedagpenge, om mulighederne for repatriering, hvis de er omfattet af repatrieringslovens personkreds.

Kommunen vejleder således om mulighederne for at søge repatrieringsstøtte i forbindelse med opfølgning på integrationskontrakten og beskæftigelsesindsatsen. Kommunen kan derudover vejlede om muligheden i situationer hvor udlændingemyndighederne i første instans har inddraget eller nægtet at forlænge en udlændings opholdstilladelse.

4.3.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af aftalen om finansloven for 2019, at regeringen og Dansk Folkeparti ønsker yderligere at styrke repatrieringsordningen på en række punkter, herunder at give kommunerne mulighed for i dialog med personen, der er omfattet af repatrieringsloven, at give tilbud om vejledning og opkvalificering, hvor det konkret vurderes at være relevant i forhold til den enkelte persons opholdssituation i Danmark med henblik på at understøtte en sandsynlig repatriering til hjemlandet eller et tidligere opholdsland med repatrieringsstøtte.

Det er ministeriets opfattelse, at etableringen af dette tilbud i repatrieringsloven skal medvirke til mere effektivt at sikre, at en meget stor gruppe af udlændinge, herunder også den store gruppe af udlændinge i kontanthjælpssystemet, kan få et tilbud om opkvalificering, der kan understøtte hjemrejse gennem at opkvalificere og forberede en person i forhold til relevante og realistiske arbejds- og erhvervs muligheder med henblik på en fremtid i hjemlandet, hvor det af kommunen efter en konkret vurdering findes relevant.

Kommunalbestyrelsen vil ved vurdering af, om tilbud om opkvalificering m.v. vil være relevant for den enkelte person skulle tage hensyn til personens samlede situation og omstændighederne vedrørende den pågældendes ophold i Dan-

mark, herunder overvejelser vedrørende tilbagevenden til hjemlandet. Der vil eksempelvis kunne være tale om konkret dialog med den pågældende om vejledning eller rådgivning vedrørende repatriering efter repatrieringsloven i forbindelse med frivillig tilbagevenden eller i forbindelse med en inddragelsesproces. Tilbuddet om vejledning og opkvalificering vil være frivilligt for udlændingen.

Det foreslås, at der i repatrieringsloven etableres hjemmel til, at kommunalbestyrelsen kan give tilbud om vejledning og opkvalificering til personer i Danmark omfattet af denne lovs § 3, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte en tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland. Det foreslåede tilbud om vejledning og opkvalificering vil kunne omfatte relevante kurser og opkvalificering m.v. af som udgangspunkt få ugers varighed, som kommunen, efter en konkret vurdering og på baggrund af en dialog med den pågældende person, vurderer, kan opkvalificere og forberede en person ift. relevante og realistiske arbejds- og erhvervs muligheder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland for den pågældende. Det vil f.eks. kunne omfatte korte værkstedskurser i regi af AMU eller lignende. Der vil som udgangspunkt alene kunne tilbydes ét kursus pr. person.

Det vil være kommunalbestyrelsen, der træffer beslutning om, hvorvidt et konkret kursus m.v. er relevant for at understøtte tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland. Kommunen vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om et konkret kursus giver relevante færdigheder i forhold til den pågældende persons eventuelle fremtidige arbejds- og erhvervs muligheder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Tilbuddet om vejledning og opkvalificering gælder for alle, der er omfattet af repatrieringsloven.

4.4. Udbetaling af hjælp til etablering for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab

4.4.1. Gældende ret

Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 3, at hjælp til etablering, jf. lovens § 7, stk. 2, nr. 4, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 55.709 kr. pr. person (2019-niveau), der er fyldt 18 år, og indtil 16.990 kr. pr. person (2019-niveau), der ikke er fyldt 18 år. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til etablering 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

4.4.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I forlængelse af forslaget om, at danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab får adgang til at søge om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven foreslås det, at § 7, stk. 3, vedrørende udbetaling af hjælp til etablering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, ændres således, at det af bestemmelsen fremgår, at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, udbe-

tales den første del af hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, når den pågældende og dennes børn, som er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, som er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Der vil endvidere blive stillet krav om ubetinget løsning af eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, såfremt børnene følger den repatrierende forælder. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det foreslås videre, at det af samme bestemmelse fremgår, at fristen på 12 måneder efter ansøgning kan udvides med yderligere 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder skal indgives til kommunen inden udløbet af denne frist.

Det foreslås herudover, at det af bestemmelsen fremgår, at kun i helt undtagelsesvise tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fristen vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fristen for en kortere periode.

Dokumentation for ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab i form af en ubetinget løsningsattest skal sendes til den kommunalbestyrelse, som har forestået udbetalingen af hjælp til repatriering. Når kommunalbestyrelsen har modtaget den ubetingede løsningsattest, kan anden del af etableringshjælpen udbetales.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremlægger en ubetinget løsningsattest inden for den angivne frist, opfylder den pågældende ikke betingelserne for at modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde træffe beslutning om tilbagebetaling, jf. den foreslåede ændring af repatrieringslovens § 9. Der henvises endvidere til afsnit 4.9

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.2 om danske statsborgere med dobbelt statsborgerskabs adgang til at søge om repatrieringsstøtte.

4.5. Udbetaling af udgifter til sygeforsikring for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab

4.5.1. Gældende ret

Det følger af § 7, stk. 4, at hjælp til sygeforsikring, jf. stk. 2, nr. 6, udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. Det er en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan udbetaling af første del dog ske på baggrund af et tilbud om forsikring. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

4.5.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I forlængelse af forslaget om, at danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab får adgang til at søge om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven foreslås det, at § 7, stk. 4, vedrørende udbetaling af hjælp til udgifter til sygeforsikring, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, ændres således, at det af bestemmelsen fremgår, at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, når den pågældende og dennes børn, som er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra sit danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at pågældende og dennes børn, som er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Der vil endvidere blive stillet krav om ubetinget løsning af eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, såfremt børnene følger den repatrierende forælder. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det foreslås videre, at det af samme bestemmelse fremgår, at fristen på 12 måneder efter ansøgning kan udvides med yderligere 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder skal indgives til kommunen inden udløbet af denne frist.

Det foreslås herudover, at det af bestemmelsen fremgår, at kun i helt undtagelsesvise tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

Der henvises til afsnit 4.4.2. vedrørende fremsendelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab til kommunen samt krav om tilbagebetaling i tilfælde, hvor der ikke over for kommunalbestyrelsen fremlægges dokumentation for ubetinget løsning fra statsborgerskab, jf. repatrieringslovens § 9.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.2 om danske statsborgere med dobbelt statsborgerskabs adgang til at søge om repatrieringsstøtte.

4.6. Udbetaling af udgifter til behandling for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab

4.6.1. Gældende ret

Det følger af § 7, stk. 5, at i de tilfælde, hvor sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan kommunalbestyrelsen i stedet yde hjælp til dækning af behandlingsudgifter. Hjælpen udgør 7.803kr. pr. år (2019-niveau) i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

4.6.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I forlængelse af forslaget om, at danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab får adgang til at søge om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven, foreslås det, at § 7, stk. 5, vedrørende de tilfælde, hvor udbetaling af hjælp til udgifter til sygeforsikring efter § 7, stk. 2, nr. 6, ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, og hvor kommunalbestyrelsen i stedet kan yde hjælp til dækning af behandlingsudgifter, ændres således, at det af bestemmelsen fremgår, at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til behandlingsudgifter, jf. 1. og 2. pkt., når den pågældende og dennes børn, som er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra sit danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, som er

omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Der vil endvidere blive stillet krav om ubetinget løsning af eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, såfremt børnene følger den repatrierende forælder. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det foreslås videre, at det af samme bestemmelse fremgår, at fristen på 12 måneder efter ansøgning kan udvides med yderligere 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder skal indgives til kommunen inden udløbet af denne frist.

Det foreslås herudover, at det af bestemmelsen fremgår, at kun i helt undtagelsesvise tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

Der henvises til afsnit 4.4.2. vedrørende fremsendelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab til kommunen samt krav om tilbagebetaling i tilfælde, hvor der ikke over for kommunalbestyrelsen fremlægges dokumentation for ubetinget løsning fra statsborgerskab, jf. repatrieringslovens § 9.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.2 om danske statsborgere med dobbelt statsborgerskabs adgang til at søge om repatrieringsstøtte.

4.7. Udbetaling af hjælp til skolegang for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab

4.7.1. Gældende ret

Det følger af § 7, stk. 6, at hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 2, nr. 9, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes efter stk. 2, nr. 9. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 2, nr. 9, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til skoleudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælp til skoleudgifter, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole.

4.7.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I forlængelse af forslaget om, at danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab får adgang til at søge om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven, foreslås det, at § 7, stk. 6, vedrørende de tilfælde, hvor udbetaling af hjælp til udgifter til skolegang efter jf. § 7, stk. 2, nr. 9, ændres således, at det af bestemmelsen fremgår, at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til skolegang efter stk. 2, nr. 9, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra sit danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, som er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Der vil endvidere blive stillet krav om ubetinget løsning af eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, såfremt børnene følger den repatrierende forælder. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det foreslås videre, at det af samme bestemmelse fremgår, at fristen på 12 måneder efter ansøgning kan udvides med yderligere 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder skal indgives til kommunen inden udløbet af denne frist.

Det foreslås herudover, at det af bestemmelsen fremgår, at kun i helt undtagelsesvise tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

Der henvises til afsnit 4.4.2. vedrørende fremsendelse af dokumentation for ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab til kommunen samt krav om tilbagebetaling i tilfælde, hvor der ikke over for kommunalbestyrelsen fremlægges dokumentation for ubetinget løsning fra statsborgerskab, jf. repatrieringslovens § 9.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.2 om danske statsborgere med dobbelt statsborgerskabs adgang til at søge om repatrieringsstøtte.

4.8. Krav om ét års opholdstilladelse som forudsætning for at få støtte til repatriering til lande, hvor der meddeles ophold efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

4.8.1. Gældende ret

Repatrieringslovens personkreds er fastlagt i repatrieringslovens § 3. Det følger således af § 3, stk. 1, at loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. og andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4, samt udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983 eller som er født her i landet som efterkommere af disse.

Det fremgår af repatrieringslovens § 3, stk. 2, at ved flygtninge m.v. forstås udlændinge, der har opholdstilladelse efter

- 1) udlændingelovens §§ 7 eller 8,
- 2) udlændingelovens § 9 b,
- 3) udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,
- 4) udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller
- 5) udlændingelovens § 9 e.

Ved familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. forstås udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af stk. 2. Dette følger af repatrieringslovens § 3, stk. 3.

Ved andre familiesammenførte udlænding forstås udlændinge, der har haft opholdstilladelse her i landet i mindst 5 år, og som har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person, der ikke er omfattet af stk. 2, § 9 m eller § 9 n, jf. herved repatrieringslovens § 3, stk. 4.

Endvidere kan udlændinge med opholdstilladelse på andet grundlag end nævnt i § 3, stk. 2-4 ansøge om at blive anset som omfattet af repatrieringsloven, jf. herved repatrieringslovens § 3, stk. 7.

Repatrieringsloven gælder ikke for nordiske statsborgere samt statsborgere fra EU, EØS og Schweiz og udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Dette følger af lovens § 3, stk. 6. Videre er danske statsborgere ikke omfattet af lovens anvendelsesområde.

Efter de gældende regler i repatrieringsloven stilles der ikke krav om, at flygtninge m.v.'s ophold i Danmark skal have

haft en vis varighed, for at der kan ydes hjælp til repatriering, mens der for andre familiesammenførte udlændinge, jf. lovens § 3, stk. 4, stilles krav om mindst 5 års opholdstilladelse i Danmark.

Ud over den i repatrieringslovens § 3, stk. 4, nævnte tidsmæssige begrænsning indeholder repatrieringsloven ikke krav om, at en udlænding skal have haft lovligt ophold i Danmark i en periode, forud for at den pågældende kan søge om repatriering.

Efter repatrieringsloven kan der ydes støtte til repatriering til en udlændings hjemland eller tidligere opholdsland. Bortset fra danske statsborgere og nordiske statsborgere samt statsborgere fra EU, EØS og Schweiz og udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser, der følger af § 3, stk. 6, kan der som udgangspunkt ske repatriering til alle lande.

Det følger af repatrieringslovens § 2, at ved repatriering forstås udlændinges frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl. Ved vurderingen af, om der kan ske repatriering til et konkret land, ser kommunalbestyrelsen således på, om udlændingen vender tilbage til landet med henblik på at tage varig bopæl.

Repatrieringsordningen var oprindelig hjemlet i lov om social bistand, lov nr. 464 af 30. juni 1993, hvoraf det fremgik, at udlændinge, herunder flygtninge, som ønsker at tage varigt ophold i deres hjemland eller tidligere opholdsland kan modtage hjælp til repatriering. Det fremgår af forarbejderne til L 464, jf. Folketingstidende 1992-93, tillæg A, af 30. juni 1993, til denne lov giver ikke nærmere svar på, hvorledes begrebet "tilbagevenden med henblik på varig bopæl" skal forstås.

I 1999 blev repatrieringsordningen kodificeret i en selvstændig lov, jf. herved lov nr. 353 af 2. juni 1999, hvor definitionen af repatriering fremgår af § 2. Det fremgår af forarbejderne til L 190 jf. Folketingstidende 1998-99, tillæg A, s. 4511 af 25. februar 1999, at definitionen af repatriering er i overensstemmelse med den almindelige internationale forståelse af begrebet.

I dette lovforslag henvises til to konklusioner fra UNHCRs eksekutivkomité om frivillig repatriering af henholdsvis 1980 (nr. 18, XXXI) og 1985 (nr. 40, XXXVI), som er udtryk for internationale retningslinjer, og hvor det understreges, at frivillig repatriering i almindelighed er den bedste løsning på flygtningeproblemer, og at staterne bør arbejde for at lette adgangen til at repatriere i sikkerhed og værdighed. UNHCR har endvidere flere gange understreget, at frivillig repatriering skal sikres i et samarbejde mellem hjemlandet, værtslandet, UNHCR og relevante frivillige organisationer.

Det fremgår dertil af konklusion nr. 18, at det er vigtigt, at flygtninge bliver givet den nødvendige information om forholdene i deres hjemland med henblik på, at de kan træffe beslutning om repatriering.

Forarbejderne til repatrieringslovens § 2 giver således ikke nærmere fortolkningsbidrag til, hvilke oplysninger, der kan inddrages ved vurderingen af, om det kan antages at være muligt for den pågældende udlænding at vende tilbage til det pågældende land med henblik på at tage varig bopæl.

Begrebet varig bopæl er nærmere beskrevet i vejledning af 17. november 2017 til repatrieringsloven, afsnit 6.1.2.

Det fremgår af vejledningen, at der i vurderingen af, om en repatriering i medfør af repatrieringsloven sker med henblik på varig bopæl, foretages dels en subjektiv vurdering af, om den pågældende har til hensigt at tage varig bopæl i oprindelseslandet eller det tidligere opholdsland, dels en objektiv vurdering af, om det er muligt for den pågældende at vende tilbage og etablere varig bopæl i landet. I denne vurdering vil kunne inddrages oplysninger om den generelle situation i det pågældende land, herunder oplysninger om sikkerhedssituationen, væbnede konflikter og andre forhold, der er egnede til at have indflydelse på, hvorvidt det er muligt at tage varig bopæl.

Efter gældende praksis bevilges der generelt ikke hjælp til repatriering til et land, der er i væbnet konflikt, idet betingelsen i repatrieringslovens § 2 om tilbagevenden med henblik på varig bopæl i sådanne situationer ikke anses for opfyldt. Det kan også være tilfældet, selv om personen f.eks. har en konkret bolig at vende tilbage til, da der i lyset af en væbnet konflikt eller lign. i området kan være mangel på den fornødne sikkerhed for, at den pågældende person kan tage ophold i boligen på længere sigt.

Konkret betyder dette, at der aktuelt efter gældende praksis ikke ydes hjælp til repatriering til Syrien efter repatrieringsloven.

Syriske statsborgere og statsløse fra Syrien, der søger om asyl i Danmark, bliver aktuelt på baggrund af en asylretlig vurdering af ansøgningen af udlændingemyndighederne meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, stk. 2 eller stk. 3.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, der blev indført ved lov nr. 153 af 18. februar 2015, havde baggrund i den særlig alvorlig situation i Syrien præget af ekstreme og vilkårlige overgreb på civile, og blev indført med henblik på at kunne yde midlertidig beskyttelse til denne gruppe af udlændinge. Det fremgår af § 7, stk. 3, at i tilfælde, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

Det bemærkes, at der efter gældende praksis ydes repatrieringsstøtte efter repatrieringsloven til lande, hvor kun dele af landet er i væbnet konflikt, f.eks. Somalia.

4.8.1.1. Vedrørende fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a

Det fremgår af udlændingelovens § 17, stk. 1, at en opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, eller når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end to år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Det gælder dog ikke, hvis udlændingen er vendt tilbage som led i repatriering.

Efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse – uanset udgangspunktet i § 17 – således først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland (repatriering), har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter udlændingelovens

1) §§ 7 eller 8,

2) § 9 b,

3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,

4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,

5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsubegrænset,

6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller

7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Efter § 17 a, stk. 2, kan en udlænding, der er omfattet af stk. 1, endvidere ansøge om, at opholdstilladelsen først skal anses for bortfaldet efter en periode på op til 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Fortrydelsesretten kan således samlet set vare op til to år.

En ansøgning om forlængelse af fortrydelsesretten skal indgives inden udløbet af den generelle fortrydelsesfrist på 12 måneder. Kun i helt undtagelsesvise tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet

lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 174, som fremsat, side 11 f.

En ansøgning om forlængelse af fortrydelsesretten kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fortrydelsesretten vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fortrydelsesretten for en kortere periode. En ansøgning om forlængelse af fortrydelsesretten skal imødekommes, hvis den pågældende udlænding angiver en rimelig begrundelse for at udskyde endelig stillingtagen til spørgsmålet om fortrydelse. Der kan gives afslag på ansøgningen, hvis den ikke efter en konkret individuel vurdering er rimeligt begrundet. En ansøgning om, at opholdstilladelsen ikke skal anses som bortfaldet, indgives til Udlændingestyrelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 174, som fremsat, side 11 f.

En udlænding kan kun benytte muligheden for at bevare sin opholdstilladelse i Danmark én gang, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 6.

Fortrydelsesretten indebærer, at udlændingen bevarer sin opholdstilladelse i Danmark.

Er opholdstilladelsen udløbet i den periode, hvor den pågældende har opholdt sig uden for Danmark, vil en fornyet opholdstilladelse blive udstedt, jf. lovforslag nr. L 190 af 25. februar 1999 (Folketingstidende 1998/1999, Tillæg A) som fremsat, side 4505 f.

Hvis en repatrieret flygtning ønsker at vende tilbage til Danmark inden for fortrydelsesfristen, men hvor den pågældendes tidligere opholdstilladelse er udløbet, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Udlændingestyrelsen bemyndiger i den forbindelse den lokale repræsentation i landet, hvor den pågældende opholder sig, til at udstede en tilbagerejsetilladelse til Danmark. I afgørelsen om, at flygtningens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, vejleder Udlændingestyrelsen flygtningen om, at den pågældende efter genindrejse i Danmark skal søge om forlængelse af opholdstilladelsen.

I forbindelse med Udlændingestyrelsens sagsbehandling af forlængelsesansøgningen, kan styrelsen – afhængig af hvilken landegruppe ansøger stammer fra – foretage en vurdering af, om der er grundlag for at nægte at forlænge opholdstilladelsen.

Det bemærkes, at tidsbegrænset opholdstilladelse efter de nærmere regler i udlændingelovens § 11, stk. 3, vil kunne opnås, når den samlede udstrækning af udlændingens ophold i Danmark før repatrieringen og udlændingens ophold i Danmark efter tilbagevenden hertil er syv år, og når de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Tilsvarende gælder for så vidt angår de tidsmæssige betingelser for at opnå dansk statsborgerskab.

4.8.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Repatrieringsloven understøtter, at flere udlændinge frivilligt vender tilbage til deres hjemland eller tidligere oprindelsesland og får adgang til at benytte sig af repatrieringsordningens muligheder for at understøtte en varig tilbagevenden.

Udlændingemyndighederne i Danmark meddeler midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, til udlændinge, der flygter fra en situation, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Det vurderes, at der kan være en risiko for, at personer fra sådanne lande kan søge til Danmark alene med det formål at få udbetalt hjælp til repatriering. I modsætning til asylansøgere fra andre lande, kan personer fra disse lande have en forventning om, at de vil blive meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3.

På denne baggrund foreslås det, at repatrieringslovens § 7, tilføjes et nyt stykke, hvorefter en ansøgning om hjælp til repatriering til et land, hvor sikkerhedssituationen har en sådan karakter, at udlændingemyndighederne på baggrund af en konkret ansøgning om asyl aktuelt meddeler opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3, alene kan imødekommes, hvis ansøgningen indgives efter, at den pågældende udlænding har haft lovligt ophold i Danmark i mindst ét år.

Varigheden af en udlændings opholdstilladelse regnes fra den pågældendes meddelelse af opholdstilladelse i Danmark.

Personer, der frivilligt ønsker at repatriere til et land, hvor sikkerhedssituationen er af en sådan karakter, at der aktuelt er mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3, skal også kunne bevilges hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Forslaget tager sigte på alle personer omfattet af repatrieringslovens målgruppe, jf. repatrieringslovens § 3.

Det betyder, at der med lovens ikrafttræden vil kunne bevilges hjælp efter repatrieringsloven til repatriering f.eks. til Syrien.

Det vurderes, at en sådan tidsmæssig begrænsning vil modvirke, at repatrieringsordningen i sig selv kan udgøre motivation for en asylansøgning i Danmark.

På baggrund af ønsket om at også personer, der frivilligt ønsker at repatriere til et land, hvorfra personer, der indgiver ansøgning om asyl i Danmark på baggrund af en konkret asylretlig vurdering meddeles midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan bevilges hjælp til repatriering, vil vejledning til repatrieringsloven, blive ændret,

således, at der fremover bl.a. skal lægges vægt på den pågældende ansøgers egne oplysninger om forholdene i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, herunder de lokale forhold, og den pågældende ansøgers egen vurdering af mulighederne for frivillig tilbagevenden med henblik på at tage varigt ophold der. Der lægges i den forbindelse bl.a. vægt på, at beslutningen om repatriering er frivillig og ansøgers egen.

Med den foreslåede ændring af repatrieringsloven vil det fremadrettet vil være muligt modtage repatrieringsstøtte til et land, hvor sikkerhedssituationen har en sådan karakter, at udlændingemyndighederne på baggrund af en konkret ansøgning om asyl aktuelt meddeler opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 3,

Vejledning af 17. november 2017 til repatrieringsloven vil blive ændret i overensstemmelse hermed.

Det bemærkes, at i tilfælde, hvor en person, der har modtaget hjælp til repatriering, anvender fortrydelsesretten, vil den pågældende være forpligtet til at tilbagebetale den modtagne støtte, jf. repatrieringslovens § 9.

4.9. Udvidelse af repatrieringslovens § 9 om tilbagebetaling af repatrieringsstøtte, til også at omfatte danske statsborgere

4.9.1. Gældende ret

Det følger af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første to år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Det fremgår af repatrieringslovens § 9, at tilbagebetalingskrav skal behandles efter § 95 i lov om aktiv socialpolitik og de i medfør af denne bestemmelse fastsatte regler. Det betyder bl.a., at tilbagebetalingskravet bortfalder, når der er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Hjælpen skal herudover kræves tilbagebetalt, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger.

4.9.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I forlængelse af forslaget om, at danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab får adgang til at søge om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven, foreslås det, at § 9 ved-

rørende tilbagebetaling af hjælp til repatriering, udvides til også at omfatte danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, hvis de pågældende ikke inden for den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Det følger af de foreslåede ændringer til § 7, stk. 3 – 6, at anden del af hjælp til etablering, hjælp til udgifter til sygeforsikring, hjælp til udgifter til behandling i de tilfælde, hvor sygeforsikring ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, samt hjælp til udgifter til skolegang, udbetales til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab på betingelse af, at den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab. Efter ansøgning kan den nævnte frist udvides med 12 måneder. Kun hvis der foreligger helt særlige omstændigheder kan en ansøgning, der er indgivet efter 12 måneder, behandles.

I tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen konstaterer, at en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab ikke inden for den i § 7, stk. 3-6 angivne frist fremsender dokumentation for løsning fra sit danske statsborgerskab skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning efter repatrieringslovens § 9.

4.10. Indberetning af afgørelser efter repatrieringsloven

4.10.1. Gældende ret

Kommunalbestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om hjælp til repatriering til en udlænding, der ønsker at vende tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens kapitel 3 og 4.

Når kommunalbestyrelsen har truffet en afgørelse om repatriering sender kommunalbestyrelsen opholdskort og underskrevet erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelse og oplysninger om udrejsedato for den person, om hvem der er truffet afgørelse om støtte til repatriering, til Udlændinge- og Integrationsministeriet. De modtagne oplysninger indeholder navn, cpr-nummer samt udlændingenummer eller personID samt biometriske oplysninger.

I praksis sendes disse oplysninger til Dansk Flygtningehjælp (DFH), som pt. på vegne af Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager den individuelle og generelle rådgivningsopgave om repatriering. DFH registrerer de modtagne oplysninger og indberetter en gang månedligt statistik herom til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

DFH sender opholdskort og erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelse til Udlændingestyrelsen (US). US registrerer oplysningen om repatrieringen i Udlændingemyndighedernes database for Elektroniske sags- og dokumenthåndtering (ESDH). US anmoder om indlevering af opholdskort med henblik på at undgå misbrug af disse.

De indberettede oplysninger anvendes til statistik, tilsyn, samt til administration, herunder kontrol af hvorvidt en udlænding, der genindrejser i Danmark på baggrund af et nyt opholdsgrundlag, tidligere har modtaget støtte til repatriering og dermed skal underlægges krav om tilbagebetaling, jf. repatrieringslovens § 9.

Der foregår således allerede i dag en indberetning fra kommunalbestyrelsen til Udlændinge- og Integrationsministeriet om afgørelser om støtte til repatriering efter repatrieringsloven. Der foreligger imidlertid ikke en retslig forpligtelse for kommunerne til at foretage en indberetning.

4.10.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med finanslovsaftalerne for 2018 og 2019 har regeringen i samarbejde med Dansk Folkeparti med en række nye tiltag styrket repatrieringsordningen betragteligt. Regeringen ønsker med forslaget, at etablere en retslig forpligtelse for kommunalbestyrelsen til at indberette afgørelser efter denne lov til Udlændinge- og Integrationsministeriet, eller den som ministeriet har overdraget opgaven til, til brug for forvaltningen af ordningen, herunder tilsyn, statistik og administration.

Der sker allerede i dag en indberetning af afgørelser om repatriering, som anvendes til brug for statistik, tilsyn og administration. Det foreslås, at der etableres en retslig forpligtelse til at foretage en indberetning. Ud over afgørelser om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens kapitel 3 og 4, vil der fremover fx også kunne være tale om afgørelser om tilbud om vejledning og opkvalificering, se forslag herom i afsnit 4.3.

De oplysninger, som kommunalbestyrelsen i dag indberetter til Dansk Flygtningehjælp, som handler på ministeriets vegne, om en person, om hvem der er truffet afgørelse om støtte til repatriering, indeholder oplysninger om navn, cpr-nummer samt udlændingenummer eller personID samt biometriske oplysninger.

Der vil til brug for i den foreslåede ordning være behov for indberetning af navn og cpr-nummer og oplysning om afgørelser om repatriering, herunder om hvornår kommunen har truffet afgørelse om hjælp til repatriering efter repatrieringslovens § 7, samt forventet udrejsedato.

Den foreslåede indberetning af afgørelser om repatriering indebærer behandling af personoplysninger i som omfattes af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger m.v. (databeskyttelsesforordningen).

Det fremgår af databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1, at ved »personoplysninger« forstår enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (»den registrerede«); ved identificerbar fysisk person forstås en fysisk person, der direkte eller indirekte kan identificeres,

navnlig ved en identifikator som f.eks. et navn, et identifikationsnummer, lokaliseringsdata, en onlineidentifikator eller et eller flere elementer, der er særlige for denne fysiske persons fysiske, fysiologiske, genetiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet.

Det fremgår videre af databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2, at ved »behandling« forstår enhver aktivitet eller række af aktiviteter - med eller uden brug af automatisk behandling - som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfindning, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse.

Den foreslåede indberetning vil omfatte navn og cpr-nummer og vedrører dermed behandling af almindelige personoplysninger, som beskrevet i Databeskyttelsesforordningens artikel 6.

De indsamlede data vil anvendes til statistik, tilsyn samt administrative formål, herunder hvorvidt der er grundlag for at kræve tilbagebetaling af udbetalt repatrieringsstøtte, jf. repatrieringslovens § 9. Denne behandling af de indsamlede almindelige personoplysninger vurderes at være i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 6, nr. 1, litra e, hvorefter behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt.

Databeskyttelsesforordningens artikel 5 indeholder en række grundlæggende principper for behandling af personoplysninger. Af artiklens stk. 1 følger således, at behandling af personoplysninger skal ske i overensstemmelse med god databehandlingsskik. Endvidere skal indsamling af personoplysninger ske til udtrykkeligt angivne og legitime formål, og senere behandling må ikke være uforenelig med disse formål, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 5, nr. 1, litra b. Databehandleren må endvidere ikke behandle flere oplysninger end formålet tilsiger, jf. samme artikels litra c.

Det er vurderingen, at forslaget er i overensstemmelse med persondataforordningens krav om, at behandling af personoplysninger skal ske til udtrykkeligt angivne og legitime formål, jf. forordningens artikel 5, idet der er tale om behandling til brug for statistik, tilsyn og administrative formål, herunder hvorvidt der er grundlag for at kræve tilbagebetaling af udbetalt repatrieringsstøtte, jf. repatrieringslovens § 9.

De indsamlede oplysninger videregives fra kommunerne til DFH, som handler på ministeriets vegne. Det fremgår af § 11 stk. 2, i databeskyttelsesloven (lov nr. 502 af 23. maj 2018), som indeholder supplerende bestemmelser til databeskyttelsesforordningen, at private må behandle oplysninger om personnummer, når den registrerede har givet samtykke

hertil i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 7. Artikel 7 indeholder betingelserne for, hvornår der er afgivet samtykke. Det påhviler kommunalbestyrelsen i den kommune, som har truffet en afgørelse efter repatrieringsloven, og som videregiver de nævnte oplysninger, at sikre, at kommunen har opnået den pågældende persons samtykke hertil.

4.11. Beskrivelse af repatrieringsindsats i beskæftigelsesplan

4.11.1. Gældende ret

Kommunerne vejleder i medfør af repatrieringsloven og integrationsloven om repatriering i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om muligheden for at modtage hjælp til repatriering.

Efter bekendtgørelse nr. 977 af 28. juni 2018 om en aktiv beskæftigelsesindsats og bekendtgørelse nr. 790 af 14. juni 2018 om opfølgning i sygedagpengesager vejleder kommunen endvidere alle personer omfattet af repatrieringsloven, som deltager i et kontaktførløb efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller deltager i sygedagpengeopfølgning efter kapitel 6 i lov om sygedagpenge, om mulighederne for repatriering efter repatrieringsloven under alle samtaler.

Kommunerne er efter gældende ret i øvrigt ikke forpligtede til at beskrive, hvordan de arbejder med rådgivning og information om repatriering.

4.11.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås yderligere at styrke repatrieringsordningen gennem at give kommunerne pligt til som et led i udarbejdelse af beskæftigelsesplanen, at beskrive den kommunale indsats med at yde rådgivning og information om repatriering til de personer, som er omfattet af repatrieringsloven og det dermed kan være relevant for.

Det foreslås således, at kommunerne i den årlige beskæftigelsesplan efter lov om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen m.v. forpligtes til at beskrive det kommunale arbejde med at yde rådgivning og informere om arbejdet på repatrieringsområdet.

Formålet med en beskrivelse af den kommunale indsats med rådgivning og information om repatriering i den årlige beskæftigelsesplan er at skabe større lokalpolitisk og administrativt fokus på kommunernes arbejde med repatrieringsindsatsen. Det skal gælde både internt i kommunen og mellem kommuner og andre aktører med relevans for repatrieringsindsatsen, herunder fokus på, hvordan kommunerne har implementeret den systematiske vejledningsforpligtelse om repatriering til udlændinge omfattet af henholdsvis integrationsloven, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om sygedagpenge samt at dele erfaringer i den forbindelse med henblik på at vurdere, hvordan arbejdet hermed kan forbedres, så kommunerne får vejledt den størst mulige del af den

målgruppe, der er omfattet af repatrieringsloven, og som potentielt kan gøre brug af retten til at søge om repatrieringsstøtte.

Forpligtelsen til at beskrive indsatsen med rådgivning og information om repatriering kan tillige bidrage til at danne udgangspunkt for en kommunalpolitisk drøftelse af, hvordan kommunen arbejder med repatrieringsområdet, herunder hvordan man eventuelt yderligere kan styrke og udvikle arbejdet.

Derudover er formålet at sikre åbenhed og dialog omkring, hvordan kommunalbestyrelsen har tilrettelagt sit arbejde med rådgivning og information om repatriering, herunder hvor højt området prioriteres i den enkelte kommune.

5. Konsekvensændringer i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats

5.1. Konsekvensændringer i den gældende lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 1342 af 21. november 2016 med senere ændringer

Der foreslås en række konsekvensændringer i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 1342 af 21. november 2016 med senere ændringer, som følge af, at integrationsprogrammet, integrationskontrakten og erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund ændrer navn til selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet, kontrakten og opholds- og selvforsørgelseserklæringen i integrationsloven.

Ligeledes foreslås det som konsekvens af, at kommunen fremover kan gives tilbud om vejledning og opkvalificering i Danmark efter repatrieringsloven, jf. forslaget til § 6 a i repatrieringsloven, at jobcenteret kan fravige kravet om kontinuerlig aktivering for unge omfattet af lovens § 96 b, stk. 1, hvis den unge deltager i et tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringsloven. Den unge vil således være fritaget for kontinuerlig aktivering i perioden, hvor personen deltager i tilbuddet om vejledning og opkvalificering efter repatrieringsloven. Dermed sikres det, at unge, der får et sådant tilbud af kommunen, har mulighed for at modtage og deltage i tilbuddet. Bestemmelsen er svarende til den foreslåede ændring af integrationslovens § 17 a, stk. 3.

5.2. Konsekvensændringer i ny hovedlov om en aktiv beskæftigelsesindsats

Der forventes fremsat lovforslag om en ny hovedlov på beskæftigelsesområdet - lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Lovforslaget forventes fremsat i marts 2019.

Som følge af de foreslåede ændringer i nærværende lovforslag vil der skulle foretages konsekvensændringer i den nye hovedlov: Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, således at:

- Integrationsprogrammet, integrationsydelsen, integrationskontakten ændrer navne, så benævnelsen af disse bringes i overensstemmelse med nærværende lovforslag.

- Der gives mulighed for, at når kommunerne giver tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringsloven, jf. forslaget til § 6 a i repatrieringsloven, kan jobcenteret fravige kravet om kontinuerlig aktivering for unge – svarende til den foreslåede ændring af gældende lovs § 96 b, stk. 1, jf. afsnit 5.1. ovenfor.

Det er af lovtekniske årsager ikke muligt i nærværende lovforslag at foreslå ændringer til det kommende lovforslag om en ny hovedlov: Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Disse konsekvensændringer forventes i stedet indarbejdet i den nye lov om en aktiv beskæftigelsesindsats ved først-kommende lejlighed.

6. Integrationsydelsen

6.1. Ændring af benævnelsen på integrationsydelsen og integrationsprogrammet

6.1.1. Gældende ret

I dag anvendes ordet integrationsprogram for den indsats, som alle nyankomne flygtninge og familiesammenførte udlændinge skal have, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, jf. integrationslovens § 16. Det nuværende program omfatter bl.a. familiesammenførte til flygtninge og familiesammenførte til danske statsborgere.

Personer, der ikke kan forsørge sig selv, og som ikke opfylder opholdskravet i lov om aktiv socialpolitik, dvs. har opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 ud af de seneste 8 år, får udbetalt integrationsydelse. Fra 1. januar 2019 ændres opholdskravet i § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik til 9 ud af de seneste 10 år, og der indføres samtidig et nyt beskæftigelseskrav på 2 år og 6 måneder inden for de sidste 10 år som betingelse for at få udbetalt kontanthjælp, jf. § 11, stk. 8, i lov om aktiv socialpolitik. Beskæftigelseskravet finder anvendelse for personer, der på baggrund af indrejse fra udlandet er blevet folkeregistreret her i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere, og som ikke tidligere har været folkeregistreret her i riget, og for personer, der er blevet folkeregistreret som indrejst fra udlandet i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere efter udlandsophold i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Opholds- og beskæftigelseskravet gælder for såvel danskere som udlændinge.

6.1.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at navnet på integrationsydelse pr. 1. januar 2020 ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse. Formålet er at markere, at rammerne for opholdet i Danmark for nytilkomne flygtninge mv., der indgår i et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, adskiller sig fra øvrige ydelsesmodtagere, hvorfor navnet på ydelsen ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, der afspejler programmets titel. For udlændinge, der er omfattet af det kommende selvforsørgelses- og hjemrejseprogram benævnes ydelsen fremover således selvforsørgelses- og hjemrej-

seydelse. For øvrige personer ændres ydelsens navn til overgangsydelse.

Det betyder således, at ydelsesmodtagere, der er omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram efter integrationsloven, efter afslutning af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet, overgår fra hjemrejse- og selvforsørgelsesydelse til overgangsydelse, jf. § 6, nr. 12, der indsætter et nyt stykke efter stk. 2 i § 22 i lov om aktiv socialpolitik.

6.2. Nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for forsørgere i lov om aktiv socialpolitik

6.2.1. Gældende ret

6.2.1.1. Integrationsydelsen

Pr. 1. september 2015 blev der ved lov nr. 1000 af 30. august 2015 indført et opholdskrav som betingelse for at få ret til uddannelseshjælp og kontanthjælp. Kravet er, at ansøgeren lovligt har opholdt sig her i riget i sammenlagt mindst 7 år ud af de seneste 8 år. Personer, der ikke opfylder denne betingelse, vil i stedet kunne modtage integrationsydelse. Integrationsydelsen blev oprindeligt fastsat på niveau med uddannelseshjælp (som bygger på SU-systemets satser) og uden mulighed for aktivitetstillæg. Opholdskravet er fastsat i § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, mens satserne for integrationsydelse og danskbonus er fastsat i § 22 i samme lov.

Indførelsen af opholdskravet har som formål at gøre det mindre attraktivt at søge asyl i Danmark og at give nytilkomne flygtninge og andre udlændinge et større incitament til at arbejde og blive integreret i det danske samfund.

Pr. 1. juli 2018 blev integrationsydelsen ved lov nr. 320 af 25. april 2018 reduceret med 3 pct. for yderligere at tilskynde modtagere af ydelsen til at tage et arbejde.

Pr. 1. januar 2019 blev opholdskravet strammet fra sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år til sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år, ligesom der blev indført et beskæftigelseskrav på 2 år og 6 måneders beskæftigelse inden for de seneste 10 år for at kunne modtage kontanthjælp, jf. lov nr. 743 af 8. juni 2018. Beskæftigelseskravet finder anvendelse for udlændinge, der på baggrund af indrejse fra udlandet er blevet folkeregistreret her i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere, og som ikke tidligere har været folkeregistreret her i riget, og for personer, der er blevet folkeregistreret som indrejst fra udlandet i riget med virkning fra den 1. januar 2008 eller senere efter udlandsophold i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 11, stk. 8, i lov om aktiv socialpolitik.

For så vidt angår såvel børne- og ungedydelse som børnetilskud gælder det, at den fulde ydelse først opnås efter en op-tjeningsperiode på 6 år. Der tages i forslaget udgangspunkt i børne- og ungedydelsen, der udbetales til såvel enlige som gifte og samlevende forsørgere. Lov nr. 1402 af 5. december

2017 om børne- og ungeydelse m.v. trådte i kraft den 1. januar 2018, hvor kravet om tilknytning til Danmark for at opnå ret til den fulde børne- og ungeydelse blev strammet, således at den tidligere gældende optjeningsperiode på 2 år blev hævet til 6 år.

For at kunne modtage den fulde børne- og ungeydelse skal én eller begge forældre derfor have haft bopæl eller beskæftigelse her i riget i mindst 6 år inden for de seneste 10 år forud for den periode, udbetalingen vedrører. Det er ikke muligt for forældre at sammenlægge optjeningsperioder. Det er derfor ikke tilstrækkeligt, at begge forældre har optjent ret til 50 pct. af ydelsen for at opnå fuld ydelse. Én af forældrene skal opfylde 6 års-kravet inden for de seneste 10 år, for at familien er berettiget til den fulde ydelse.

I optjeningsperioden udbetales en forholdsmæssig andel af ydelsen hvert halve år. Det første år, hvor det 6-årige optjeningsprincip har fuld virkning for børneydelser, vil være i 2024.

6.2.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

6.2.2.1. Nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen og overgangsydelsen (tidligere integrationsydelsen) for forsørgere

Det foreslås, at selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse til forsørgere nedsættes. Således foreslås det at nedsætte satsen for

- selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for enlige forsørgere med 2.000 kr. pr. måned fra 12.145 kr. til 10.145 kr. (2019-niveau), og
- selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for samboende og gifte forsørgere med 1.000 kr. pr. person pr. måned fra 8.498 kr. til 7.498 kr. (2019-niveau) pr. person – svarende til 2.000 kr. pr. husstand.

Enlige forsørgere defineres i lov om aktiv socialpolitik – uanset alder – på baggrund af, om forælderen har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag. Samlevende og gifte forsørgere afgrænses i loven på baggrund af, at de ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

Nedsættelsen af selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen og overgangsydelsen foreslås at skulle gælde alle forsørgere, der modtager disse ydelser.

Dog foreslås nedsættelsen af ydelsen først skal gælde, når der er optjent ret til den halve børne- og ungeydelse, jf. nedenfor, dvs. efter 36 måneders ophold i Danmark.

Når ydelsen nedsættes efter 36 måneder, vil familierne efter de standardiserede familietypeberegninger fortsat have et rådighedsbeløb, der er højere (enlige forsørgere) eller stort set på niveau (gifte eller samlevende forsørgere) med rådighedsbeløbet umiddelbart efter ankomsten til Danmark. Efter

6 år vil rådighedsbeløbet for alle familietyper fortsat være højere, end de tilsvarende familier havde i starten af deres ophold i Danmark. Det skyldes den gradvise optjening af retten til børne- og ungeydelse.

Personer, der har optjent børne- og ungeydelse efter den tidligere optjeningsperiode på 2 års bopæl eller beskæftigelse inden for de seneste 10 år, vil være omfattet af nedsættelsen, da alle, omfattet af denne ordning pr. 1. januar 2020 vil være berettiget til den fulde børne- og ungeydelse.

Har begge forældre optjent hel eller delvis ret til børne- og ungeydelse, er den af forældrene, der har arbejdet eller boet i Danmark i den længste periode, afgørende for udbetalingsniveauet.

6.3. Justering af kontanthjælpsloftet for modtagere af integrationsydelse

6.3.1. Gældende ret

Efter gældende regler afhænger loftsstørrelsen for den enkelte modtager af integrationsydelse, uddannelseshjælp og kontanthjælp af, hvilken ydelsessats personen modtager, og af den familietype, personen tilhører (gift, samlevende, enlig og forsørger eller ikke-forsørger, samt antallet af børn). Lofterne er fastsat ens for personer, der tilhører samme familietype, uanset den enkelte persons individuelle forhold.

Som følge af forskellen i ydelsessats mellem kontanthjælp på voksensats og integrationsydelse er der særskilt fastsatte lofter for modtagere af integrationsydelse, som også finder anvendelse for uddannelseshjælpsmodtagere og kontanthjælpsmodtagere, der er gift eller samlevende med en integrationsydelsesmodtager, og derfor får nedsat deres hjælp efter beregningsreglen i lovens § 26, stk. 2. De særskilt fastsatte loftstørrelser skal kompensere for, at loftet ikke tager højde for, om de ydelser, der ligger over eller under loftet, er skattepligtige eller ej. Således ville de samme lofts niveauer for alle medføre, at personer med en lavere skattepligtig ydelse – f.eks. integrationsydelse – kunne have et højere rådighedsbeløb end modtagere af kontanthjælp på voksensats, idet der bliver plads under loftet til mere boligstøtte, som er en skattefri ydelse.

Der er endvidere særskilt fastsatte loftstørrelser for gifte integrationsydelsesmodtagere samt uddannelseshjælpsmodtagere og kontanthjælpsmodtagere, der er gift med en integrationsydelsesmodtager, og hvor ægteparret har fået nedsat hjælpen som følge af manglende opfyldelse af kravet om 225 timers ordinært og ustøttet arbejde inden for de seneste 12 måneder. Baggrunden for disse loftstørrelser er, at disse personer ellers ville kunne have et højere rådighedsbeløb end ægtepar på kontanthjælp, der berøres af 225-timersreglen, idet ægtepar på integrationsydelse ellers ville have plads til mere boligstøtte under loftet end det tilsvarende ægtepar på kontanthjælp.

Uddannelseshjælpsmodtagere og kontanthjælpsmodtagere, der modtager hjælp, der inklusiv eventuelt aktivitets-, bar-

sels- eller bidragstillæg bringer dem op på et samlet ydelsesbeløb svarende til kontanthjælpsstatserne for personer, der er fyldt 30 år, jf. § 25, stk. 2, i loven, indplaceres på de loftstørrelser, der fremgår af lovens § 25 b, stk. 1. Loftstørrelserne i § 25 b, stk. 1, nr. 1-5, afhænger af, om ydelsesmodtageren er forsørger, hvor mange børn personen har, og om personen er enlig eller gift eller samlevende.

Kontanthjælpsmodtagere under 30 år, som ikke via diverse tillæg opnår et ydelsesniveau svarende til kontanthjælpsstatserne for personer fyldt 30 år, jf. § 25, stk. 2, i loven, indplaceres på de loftstørrelser, der fremgår af § 25 b, stk. 2, i loven. Loftstørrelserne i § 25 b, stk. 2, nr. 1-6, afhænger ligeledes af, om personen er forsørger, antallet af børn og om personen er enlig eller gift/samlevende.

§ 25 b, stk. 3, i loven omfatter personer, der modtager hjælp efter §§ 23-24, eller som får beregnet hjælp efter § 26, stk. 2, og som ikke via diverse tillæg opnår et ydelsesniveau svarende til kontanthjælpsstatserne for personer fyldt 30 år, jf. § 25, stk. 3 og 4, i loven.

6.3.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

En nedsættelse af integrationsydelsen til forsørgere uden en tilsvarende nedsættelse af loftet over ydelser til kontanthjælpsmodtagere m.v. med henholdsvis 2.000 kr. for enlige forsørgere og 1.000 kr. for samlevende og gifte forsørgere pr. person ville indebære, at ydelsesmodtagerne fik plads under de gældende loftstørrelser til yderligere boligstøtte eller særlig støtte.

Der foreslås derfor en nedsættelse af kontanthjælpslofterne for forsørgere, der modtager integrationsydelse, jf. § 6, nr. 13, der ændrer § 25 b, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik.

Der foreslås endvidere en nedsættelse af loftet for ægtefæller, som ikke opfylder 225-timersreglen, og hvor en eller begge ægtefæller er berettiget til integrationsydelse, for at sikre, at nedsættelsen af integrationsydelsen ikke neutraliseres af øget boligstøtte og særlig støtte. Der henvises til § 6, nr. 15, der ændrer § 25 b, stk. 5, i lov om aktiv socialpolitik.

Eftersom ydelsesnedsættelsen ikke gælder integrationsydelsesmodtagere, der har optjent mindre end 36 måneders børne- og ungedydelse i henhold til lov nr. 1402 af 5. december 2017, er loftstørrelserne for disse personer uændrede, jf. § 25 b, stk. 4, nr. 7-10.

6.4. Forholdet til Grundlovens § 75, stk. 2

Det følger af grundlovens § 75, stk. 2, at den, der ikke kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, er berettiget til hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de forpligtelser, som loven påbyder herom.

Efter grundlovens § 75, stk. 2, påhviler det således det offentlige at sikre et vist eksistensminimum for personer, der er omfattet af bestemmelsen. Hjælpens størrelse og form,

dvs. pengebeløb eller mad og husly, er ikke fastsat i grundlovens § 75, stk. 2.

Domstolene kan prøve, om retten til forsørgelse efter bestemmelsen er overholdt, jf. UfR. 2012.1761H, i den såkaldte ”starthjælpsag”.

Det fremgår af dommen, at starthjælpen, der svarede til SU-satserne, ikke var den eneste ydelse, som de pågældende udlændinge havde mulighed for at få. Herudover var der mulighed for enkeltydelser og boligsikring m.v. Højesteret fandt, at niveauet for starthjælpen efter den daværende integrationslov, der var lavere end kontanthjælp, ikke var i strid med grundlovens § 75, stk. 2.

I sin begrundelse anførte Højesteret vedrørende spørgsmålet om grundlovens eksistensminimum bl.a. følgende:

”Efter størrelsen af den introduktionsydelse/starthjælp og de andre ydelser, som han og hans ægtefælle modtog fra det offentlige, tiltræder Højesteret, at der ikke er grundlag for at fastslå, at A ikke modtog hjælp fra det offentlige i overensstemmelse med grundlovens § 75, stk. 2.”

Starthjælpen blev ophævet i 2011, men svarer i vidt omfang til den nuværende integrationsydelse, der blev indført i 2015.

Det fremgår af lovforslagets § 6, nr. 11, at integrationsydelsen for forsørgere, der i 3 år har optjent ret til børne- og ungedydelser, nedsættes med 2.000 kr. månedligt for enlige forsørgere fra 12.145 kr. til 10.145 kr. (2019-niveau) og 1.000 kr. månedligt for gifte og samlevende forsørgere fra 8.498 kr. til 7.498 kr. (2019-niveau) pr. person. I og med at ydelsen først nedsættes, når der er optjent ret til halv børne- og ungedydelse, vil familierne efter de standardiserede familietypeberegninger fortsat have et rådighedsbeløb, der er højere (enlige forsørgere) eller stort set på niveau (gifte eller samlevende forsørgere) med rådighedsbeløbet umiddelbart efter ankomsten til Danmark.

På denne baggrund vurderes det, at den foreslåede nedsættelse af integrationsydelsen for forsørgere er i overensstemmelse med grundlovens § 75, stk. 2.

7. Mulighed for at indføre et månedligt loft over antallet af familiesammenføringer til herboende flygtninge m.fl. af absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn

7.1. Gældende ret

7.1.1. Udlændinge omfattet af §§ 7 og 8

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (herefter flygtningekonventionen) nævnte grunde (konventionsstatus).

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden

til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (beskyttelsesstatus på grund af individuelle omstændigheder). Udlændingelovens § 7, stk. 2, omfatter udlændinge, der ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men som på grund af den pågældendes individuelle forhold har krav på beskyttelse mod overgreb efter andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile (midlertidig beskyttelsesstatus). Udlændingelovens § 7, stk. 3, omfatter udlændinge, der ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men som har krav på beskyttelse mod overgreb efter andre internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, fordi der består en reel risiko for overgreb mod enhver alene i kraft af en tilstedeværelse på området.

Efter udlændingelovens § 8, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissionær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen, jf. § 7, stk. 1.

Efter udlændingelovens § 8, stk. 2, gives der efter ansøgning ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 8, stk. 3, gives der efter ansøgning ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

De enkelte kvoteflygtninge, jf. § 8, udvælges i praksis blandt UNHCR-flygtninge.

7.1.2. Familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c til herboende udlændinge omfattet af §§ 7 og 8

7.1.2.1. Indledende bemærkninger

Udlændinge, som meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, og udlændinge, der har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år, vil som oftest have krav på familiesammenføring med ægtefælle eller fast samlever og børn i Danmark på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser, idet fa-

milielivet altovervejende ikke vil kunne udøves i et fælles hjemland på grund af risikoen for asylrelevant forfølgelse.

Ægtefællesammenføring til herboende flygtninge forudsætter, at en række grundlæggende krav er opfyldt. Der stilles altid krav om et retsgyldigt ægteskab eller fast samlivsforhold af længere varighed, jf. § 9, stk. 1, nr. 1, krav om underskrift af en integrationserklæring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2, krav om at påtage sig forsørgelsen af en samlever, jf. § 9, stk. 3, samt krav om, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet ikke må være at opnå opholdstilladelse (proforma-reglen), jf. § 9, stk. 12. Det gælder, uanset om ægtefællens eller den faste samlevers opholdstilladelse meddeles efter § 9, stk. 1, nr. 1, litra c og d, eller § 9 c, stk. 1.

7.1.2.2. Udlændingelovens § 9

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra c og d, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse (ægtefællesammenføring) til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, eller som har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra c og d, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse (familiesammenføring med børn) til et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, eller har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, litra c og d, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse (familiesammenføring med henblik på adoption m.v.) til en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, eller har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år.

Udlændingelovens § 9 indeholder i tillæg til de grundlæggende betingelser, jf. afsnit 7.1.2.1., en række almindelige betingelser for ægtefællesammenføring, herunder krav om økonomisk sikkerhedsstillelse, jf. § 9, stk. 4, et selvforsørgelseskrav, jf. § 9, stk. 5, et boligkrav, herunder at boligen ikke må ligge i et boligområde omfattet af boligkravslisten for familiesammenføring, jf. § 9, stk. 6, et integrationskrav med krav til ansøgerens og den herboendes sprogkundskaber, erhvervs erfaring og uddannelse, jf. § 9, stk. 8, et besøgskrav, jf. § 9, stk. 10, at der er tale om et ægteskab eller

samlivsforhold indgået eller etableret efter begge parter eget ønske, jf. § 9, stk. 11, karenperiode i tilfælde af fængselsstraf o. lign. for bestemte former for kriminalitet begået mod en tidligere ægtefælle eller samlever, jf. § 9, stk. 13, samt et efterfølgende danskprøvekrav, jf. § 9, stk. 34 og 35.

Endvidere indeholder udlændingelovens § 9 en række almindelige betingelser for familiesammenføring med børn, herunder et selvforsørgelses- og boligkrav, hvis væsentlige hensyn taler derfor (§ 9, stk. 19), et krav om udsigt til vellykket integration, hvis barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land, og barnet er over 8 år (§ 9, stk. 20), vurderinger op imod barnets tarv (§ 9, stk. 21 og 22), og en karenperiode i tilfælde af frihedsstraf o. lign. for bestemte former for kriminalitet begået mod mindreårige børn af den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever (§ 9, stk. 23).

Desuden indeholder udlændingelovens § 9, stk. 24, et selvforsørgelses- og boligkrav ved familiesammenføring med henblik på adoption m.v.

De almindelige betingelser for familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 4-6, 8, 10, 11, 13, 14, 19, 20, 23, 34 og 35, stilles, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod. Det indebærer bl.a., at bestemmelserne skal fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

7.1.2.3. Udlændingelovens § 9 c, stk. 1

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt., som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-24, 34 og 35, nævnte betingelser er opfyldt, jf. § 9 c, stk. 1, 2. pkt. Bestemmelserne i § 9, stk. 26-33 og 36-42, finder tilsvarende anvendelse, jf. § 9 c, stk. 1, 3. pkt.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 3, i lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, Folketingstidende 2001-02, tillæg A side 4016, at udlændingelovens § 9 c, stk. 1, navnlig skal anvendes, hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, er nødvendigt at tillade familiesammenføring, og dispensationsmulighederne i § 9 ikke kan finde anvendelse.

Ansøgninger om familiesammenføring til familiemedlemmer, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 9, herunder adgangen til efter § 9 at fravige visse af de almindelige betingelser for familiesammenføring, hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det, skal således behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det kan f.eks. være en ægte-

fælle under 24 år, et ugift mindreårigt barn over 15 år, eller en udlænding, som ikke har haft midlertidig beskyttelsesstatus efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år.

I disse tilfælde kan ganske særlige grunde eksempelvis gøre sig gældende, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforvarsomt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder. Tilsvarende vil ganske særlige grunde eksempelvis kunne foreligge, hvis den herboende har samvær af et vist omfang med mindreårige børn, der er bosiddende i Danmark. I forhold til betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, om, at begge parter skal være fyldt 24 år, vil ganske særlige grunde endvidere eksempelvis kunne foreligge, hvis den herboende udlænding er flygtning og fortsat risikerer forfølgelse i sit hjemland, og parret heller ikke kan bo sammen i f.eks. ansøgerens hjemland.

Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser ved udskydelse af adgangen til familiesammenføring er nærmere beskrevet i forarbejderne til lov nr. 102 af 3. februar 2016 (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidig beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsbegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne om inddragelse af flygtnings opholdstilladelse m.v.), jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015.

Udlændingemyndighederne er forpligtet til at efterleve Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, ved behandlingen af en sag om familiesammenføring og skal således i hver enkelt sag foretage en konkret og individuel vurdering, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der vil således i de enkelte tilfælde skulle foretages en konkret vurdering af, om der er krav på familiesammenføring, idet der vil kunne være særlige situationer, hvor hensynet til familiens enhed tilsiger, at der skal gives opholdstilladelse.

I relation til sager om udskydelse af retten til familiesammenføring i 3 år for udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus kan hensynet til familiens enhed tilsige, at der gives opholdstilladelse allerede inden for de første 3 år, eksempelvis hvis personen i Danmark før udrejsen fra hjemlandet har passeret en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. I sådanne tilfælde kan et afslag på familiesammenføring være særligt indgribende allerede inden for de første 3 år. Ligeledes kan der i forhold til børn være situationer, hvor FN's børnekonvention, herunder konventionens artikel 3, stk. 1, om hensynet til barnets tarv, kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, omfatter endvidere ansøgninger om familiesammenføring i de tilfæl-

de, hvor den herboende udlænding eller dennes familiemedlem når myndighedsalderen inden for de første 3 år af den herboende udlændings ophold her i landet. Spørgsmål om familiesammenføring i de nævnte tilfælde, når den herboende har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de seneste 3 år, og når udlændingen indgiver (ny) ansøgning om familiesammenføring, er således ikke reguleret i udlændingelovens § 9. Udlændingen vil derfor skulle opfylde de betingelser, som ved indgivelsen af den pågældende nye ansøgning om familiesammenføring er gældende for vedkommende. Ansøgningen skal derfor vurderes i lyset af udlændingens alder på tidspunktet for indgivelsen af den pågældende nye ansøgning.

Efter udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 1 og 2, kan der for Udlændingenævnet bl.a. indbringes klager over Udlændingestyrelsens afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9 og 9 c til familiemedlemmer til en herboende udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 og 8.

7.2. Ministeriets overvejelser

7.2.1. Baggrund

Som del af finanslovsaftalen for 2019 er regeringen og Dansk Folkeparti enige om, at der er behov for at sende et klart signal om, at der er en grænse for, hvor mange familiesammenføringer til flygtninge Danmark kan håndtere. For aftaleparterne er det centralt, at tilstrømningen af flygtninge og deres familier ikke må true sammenhængskraften i Danmark, og at Danmark i videst muligt omfang selv styrer tilstrømningen. Det er afgørende, at Danmark ikke igen kommer i en situation som i efteråret 2015. Regeringen og Dansk Folkeparti er derfor enige om at indføre et familiesammenføringsloft.

Loftet skal være et yderligere værktøj for myndighederne i en situation, hvor antallet af asylansøgere stiger kraftigt, og det på den baggrund kan forudses, at det samlede system til håndtering af flygtninge mv. bliver presset. Det kan f.eks. skyldes, at kapaciteten hos udlændingemyndighederne og absorptionsevnen i kommunerne er under meget stort pres eller helt brugt op.

Den foreslåede ordning indebærer en månedlig grænse (et loft) for antallet af familiesammenføringstilladelser til herboende flygtninge. Loftet skal i særlige tilfælde aktiveres administrativt af udlændinge- og integrationsministeren. Loftet omfatter familiesammenføring til alle grupper af flygtninge, dvs. både konventionsflygtninge, udlændinge med beskyttelsesstatus, udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus og kvoteflygtninge efter udlændingelovens §§ 7 og 8.

Loftet skal aktiveres, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at foretage en ekstraordinær udskydelse af retten til familiesammenføring baseret på absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn.

Regeringen ønsker at leve op til sine internationale forpligtelser, og loftet skal derfor administreres inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser. Det indebærer, at det kan blive nødvendigt at meddele flere tilladelser til familiesammenføring til flygtninge, end der er plads til inden for loftet.

7.2.2. Den foreslåede ordning

7.2.2.1. Indholdet af familiesammenføringsloftet

Efter de gældende regler i udlændingelovens § 9 og § 9 c, stk. 1, meddeles der familiesammenføring til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, når det er konstateret, at de pågældende udlændinge har en ret til familiesammenføring.

Regeringen ønsker at give myndighederne et yderligere værktøj i en situation, hvor antallet af asylansøgere i lighed med efteråret 2015 stiger kraftigt, og det på den baggrund kan forudses, at det samlede modtagelsessystem bliver presset, bl.a. fordi kapaciteten hos udlændingemyndighederne og absorptionsevnen i kommunerne er under meget stort pres eller helt brugt op.

Det foreslås på den baggrund med lovforslaget, at udlændinge- og integrationsministeren i særlige tilfælde skal fastsætte et månedligt loft over antallet af opholdstilladelser, der i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, litra c og d, stk. 1, nr. 2, litra c og d, stk. 1, nr. 3, litra c og d, og § 9 c, stk. 1, kan meddeles til familiemedlemmer til en herboende udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udskyde retten til familiesammenføring ekstraordinært.

Loftet skal omfatte både flygtninge omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsflygtninge), stk. 2 (flygtninge med beskyttelsesstatus) og stk. 3 (flygtninge med midlertidig beskyttelsesstatus). For flygtninge omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3 (udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus) udgør loftet som udgangspunkt et supplement til den 3-årsudskydelse af adgangen til familiesammenføring, der normalt gælder for denne gruppe.

Fastsættelsen af et loft indebærer, at der indføres en grænse for, hvor mange familiesammenføringstilladelser der som udgangspunkt kan meddeles til familiemedlemmer til flygtninge pr. måned. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter loftets niveau i forbindelse med indførelsen, og loftets niveau kan løbende justeres.

Formålet med loftet er at styrke kapaciteten og absorptionsevnen i kommunerne mv. ved at forbedre mulighederne for at håndtere modtagelsen og integrationen af flygtninge og familiesammenførte til flygtninge i tilfælde af en markant øget tilstrømning. Et loft vil således bl.a. kunne bidrage til at give kommunerne bedre tid til at opbygge den nødvendige kapacitet.

Loftet kan anvendes midlertidigt til at håndtere ekstraordinære situationer og skal ikke finde anvendelse, når der ikke længere foreligger ekstraordinære forhold, f.eks. fordi tilstrømningen ikke længere stiger, eller der har været mulighed for at opbygge den nødvendige kapacitet til i praksis at håndtere tilstrømningen.

Loftet skal administreres inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser. Det indebærer, at der i alle tilfælde skal meddeles familiesammenføring til herboende udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser, også selvom det vil indebære, at der meddeles flere familiesammenføringstilladelser til flygtninge, end der er plads til inden for loftet. Der vil skulle foretages en konkret vurdering i hver enkelt sag af, om det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udskyde retten til familiesammenføring efter loftets indførelse.

Det kan f.eks. være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udskyde retten til familiesammenføring, hvis den herboende udlænding før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. Det kan også være tilfældet, hvor den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring. I sådanne tilfælde kan selv en helt kortvarig udskydelse således være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det vurderes også at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis venteperioden efter loftet bliver for lang. Det forudsættes således med forslaget, at der i alle tilfælde skal foretages en konkret vurdering af, om retten til familiesammenføring kan udskydes under loftet. Det vurderes endvidere, at en familiesammenføring til en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 (flygtninge) under loftet maksimalt vil kunne udskydes op til 3-4 måneder, fordi der er tale om en udskydelse af en anerkendt ret til familiesammenføring, jf. afsnit 7.2.3. nedenfor.

En flygtning, hvis ret til familiesammenføring ikke følger af Danmarks internationale forpligtelser, men af, at de almindelige familiesammenføringsbetingelser i udlændingelovens § 9 er opfyldt, vil ikke være omfattet af loftet. Det skyldes, at de absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn, der ligger bag ordningen, ikke vurderes at kunne begrunde en udskydelse af retten til familiesammenføring inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser i en sådan situation, hvor krav om bl.a. selvforsørgelse, beskæftigelse eller uddannelse, bolig mv. er opfyldt.

7.2.2.2. *Situationer, hvor der skal fastsættes et loft*

Det foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren skal fastsætte et loft i særlige tilfælde, hvorved der forstås en situation, hvor absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn kan begrunde en midlertidig udskydelse af retten til familiesammenføring på op til 3-4 måneder. Loftet skal fastsættes,

medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at foretage en sådan ekstraordinær udskydelse af retten til familiesammenføring.

Det vil bero på en konkret vurdering, hvornår pligten til at fastsætte et loft indtræder. Heri skal bl.a. indgå foreliggende asyldrejsetal, prognoser for asyldrejsetal og anerkendelsesprocent samt det forventede antal forestående tilladelser til familiesammenføring til flygtninge. Endvidere skal indgå oplysninger om kapacitet i kommunerne og øvrige myndigheder, der har forpligtelser i forbindelse med modtagelsen mv. af flygtninge og familiesammenførte til flygtninge.

Der vil ikke skulle fastsættes et loft i en situation med indrejsetal, der svarer til det gennemsnitlige indrejsetal over en flerårig periode eller i en situation, hvor indrejsetallet er lidt højere. Det skyldes, at absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn i en sådan normalsituation ikke vurderes at kunne begrunde mere end en helt marginal udskydelse af en anerkendt ret til familiesammenføring til en flygtning.

I praksis vil forpligtelsen til at fastsætte et loft indtræde, hvor der foreligger en meget betydelig stigning i antallet af asylansøgninger på kort tid, og der forventes en heraf afledt markant stigning i antallet af tilladelser til familiesammenføringer til herboende flygtninge m.fl., og hvor kapaciteten og absorptionsevnen som følge heraf vil komme under alvorligt pres, bl.a. fordi kommunernes kapacitet til at modtage flygtninge og deres eventuelle familiemedlemmer som følge af tilstrømningen vil blive sat under meget stort pres, eller det ikke vil være muligt for kommunerne at leve op til de forpligtelser, kommunerne har over for nytilkomne i medfør af den til enhver tid gældende lovgivning.

Det bemærkes, at loftet vil kunne fastsættes baseret på en begrundet forventning om, at antallet af meddelte asyltilladelser og dertil knyttede ansøgninger om familiesammenføring vil komme til at udgøre en tilstrækkeligt stor absorptions- og kapacitetsmæssig udfordring. Det vurderes således ikke nødvendigt at afvente en egentlig konstatering af, at antallet af konkrete ansøgninger om familiesammenføring til flygtninge har nået et sådant niveau.

Loftet vil finde anvendelse i forhold til sager, der ikke er endeligt afgjort, når loftet fastsættes, herunder også klagesager ved Udlændingenævnet (dvs. sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag). Det har derimod ikke betydning for, om en sag omfattes af loftet, om den familiesammenførte har anvendt tilladelsen og er indrejst her i landet.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7.2.3.1. om vurderingen af loftet i forhold til EMRK artikel 8.

Det bemærkes endvidere, at kriterierne for, hvornår der kan fastsættes et loft, er afgørende forskellige fra kriterierne for aktivering af den nødbremse, der blev indført ved lov nr. 476 af 17. maj 2017 om ændring af udlændingeloven (Mulighed for i en krisituation at afvise asylansøgere ved grænsen), der i visse tilfælde gør det muligt at afvise asylansøgere ved grænsen. Nødbremsen kan således alene aktive-

res, hvis der foreligger en krisesituation, hvor Dublin-samarbejdet formelt set stadig fungerer, men hvor Dublin-samarbejdet efter den danske regerings opfattelse i realiteten er holdt op med at fungere.

Loftet er i modsætning til nødbremsen ikke knyttet til Dublin-samarbejdet. Loftet er uafhængigt af situationen i de øvrige EU-medlemslande, og det er ikke en forudsætning for at fastsætte et loft, at nødbremsen aktiveres.

7.2.2.3. Fastsættelse af niveau

Det foreslås, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter loftets størrelse, dvs. hvor mange tilladelser til familiesammenføring til herboende flygtninge m.fl. der kan gives om måneden. Niveauet vil skulle fastsættes under hensyntagen til de konkrete forhold på det pågældende tidspunkt.

Loftet skal fastsættes på et realistisk niveau i forhold til det forventede antal af familiesammenføringstilladelser over en given periode og under hensyntagen til, at absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn efter EMRK artikel 8 højst vil kunne begrunde en midlertidig ekstraordinær udskydelse af retten til familiesammenføring på op til 3-4 måneder.

Absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn vil i særlige tilfælde, f.eks. hvis der meddeles et meget stort antal tilladelser til flygtninge, kunne medføre, at der indledningsvist og i en kortere periode som udgangspunkt ikke meddeles familiesammenføring til herboende flygtninge m.fl. I sådanne tilfælde vil niveauet for begrænsningen således indledningsvist kunne sættes til 0. Hvis loftet i en sådan situation sættes til 0, vil loftet dels skulle brydes, hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis familiesammenføring ikke meddeles straks, dels vil der senest i måned 4 skulle gives tilladelse til de udlændinge, hvis ret til familiesammenføring blev anerkendt, men udskudt i måned 1. Det skyldes, at de absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn som nævnt efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke vurderes at kunne begrunde en længere udskydelse af en ret til familiesammenføring til en flygtning end op til 3-4 måneder.

7.2.2.4. Loftets betydning

Når udlændinge- og integrationsministeren fastsætter et loft, vil Udlændingestyrelsen hver måned skulle tage stilling til, hvilke ansøgere der den pågældende måned skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Loftet vil som udgangspunkt omfatte alle sager, der afgøres efter loftet er fastsat.

Loftet vil som nævnt højst kunne medføre en midlertidig udskydelse af flygtninges ret til familiesammenføring på op til 3-4 måneder.

Fastsættelsen af et loft vil således kunne betyde en længere ventetid, som kommer i forlængelse af den almindelige sagsbehandlingstid, der medgår til at vurdere, om en ansøger har ret til familiesammenføring.

Et loft vil dog ikke nødvendigvis betyde, at alle ansøgere, der søger om familiesammenføring med herboende flygtninge m.fl., skal vente længere på at blive meddelt opholdstilladelse. Om og i givet fald hvor længe den enkelte ansøgers familiesammenføring udskydes som følge af loftet, vil således bl.a. afhænge af niveauet for loftet sammenholdt med antallet af sager, hvor der anerkendes en ret til familiesammenføring med en flygtning. Hvis der således i en given måned er plads inden for loftet til at meddele familiesammenføring i alle sager, hvor der er konstateret en ret, vil loftet denne måned ikke medføre en udskydelse.

Spørgsmålet om, hvorvidt en familiesammenføringstilladelse udskydes, vil endvidere afhænge af forholdene i de konkrete sager.

Det skyldes for det første, at der som nævnt vil skulle foretages en konkret vurdering i hver enkelt sag af, om det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udskyde retten til familiesammenføring i medfør af loftet. Hvor det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udskyde en ret til familiesammenføring, skal der således meddeles en tilladelse til familiesammenføring, enten inden for loftet, eller – hvis der ikke er plads inden for loftet – ved at bryde loftet. Der henvises til afsnit 7.2.2.1. for en nærmere beskrivelse af, i hvilke tilfælde en ret til familiesammenføring ikke kan udskydes inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser. For det andet kan forholdene i de konkrete sager have betydning for prioriteringen af sager, der udskydes i medfør af loftet, jf. herom nedenfor.

Det bemærkes i den forbindelse, at udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i almindelighed først opnår ret til familiesammenføring efter 3 år. Dette udgangspunkt fraviges dog, hvis der foreligger ganske særlige grunde. Er der ikke meddelt tilladelse til familiesammenføring til herboende udlændinge med midlertidig beskyttelsesstatus inden for de første 3 år som følge af særlige grunde, vil familiesammenføring typisk også kunne udskydes under loftet. Omvendt må de forhold, der i en sag har ført til, at der er gjort undtagelse fra 3-årsreglen, antages i mange tilfælde også at føre til, at sagen ikke kan udskydes i medfør af loftet.

Loftet forudsættes administreret således, at udlændingemyndighederne fortsat vurderer, om den enkelte ansøger har ret til opholdstilladelse som familiemedlem til en herboende flygtning efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 1, litra c og d, stk. 1, nr. 2, litra c og d, stk. 1, nr. 3, litra c og d. Hvor ansøgeren har en ret til opholdstilladelse efter disse bestemmelser, vil udlændingemyndighederne – som noget nyt – skulle vurdere, om en udskydelse under loftet vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I så fald skal der meddeles tilladelse til familiesammenføring umiddelbart.

Hvis det ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udskyde familiesammenføringen under lof-

tet, vil udlændingemyndighederne skriftligt tilkendegive, at myndigheden agter at meddele tilladelse til familiesammenføring i sagen, men at tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen afhænger af, hvornår sagen vil blive prioriteret inden for loftet. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren og den herboende undtagelsesvist måtte opfylde de almindelige familiesammenføringsbetingelser i § 9, herunder selvforsørgelseskravet og beskæftigelseskravet, idet sagen i så fald ikke vil være omfattet af loftet, jf. afsnit 7.2.2.1.

Ansøgere vil i forbindelse med tilkendegivelsen efter omstændighederne blive anmodet om at oplyse, hvis der foreligger særlige forhold, som myndighederne ikke allerede er bekendt med, f.eks. om alvorlig sygdom eller handicap, således at disse kan indgå i myndighedens prioritering af sagen. Ansøger vil endvidere blive vejledt om, at sagen ikke omfattes af loftet, hvis der indsendes dokumentation for, at de almindelige betingelser for familiesammenføring i § 9 er opfyldt.

Myndighedens vurdering af sagen i forhold til loftet og tilkendegivelse over for ansøgeren herom er ikke en afgørelse, og der vil således bl.a. ikke skulle ske partshøring eller gives en begrundelse for, hvorfor ansøgeren ikke har en umiddelbar ret til familiesammenføring, ligesom der ikke kan klages over vurderingen i tilkendegivelsen om, at ansøgeren omfattes af den månedlige begrænsning.

Det ændrer ikke ved, at domstolene vil kunne tage stilling til, om en udskydelse af en ret til familiesammenføring i medfør af loftet er i overensstemmelse med f.eks. Danmarks internationale forpligtelser, f.eks. som led i en prøvelse af den samlede tid, der er medgået til at meddele tilladelse til familiesammenføring.

Der vil som nævnt – uanset loftet – skulle meddeles familiesammenføring uden udskydelse i alle sager, hvor dette følger af Danmarks internationale forpligtelser. Overskrider antallet af disse sager niveauet for loftet i en måned, meddeles der ikke i øvrigt tilladelse til familiesammenføring i denne måned. Ligger antallet af sager, hvor tilladelse skal gives ifølge Danmarks internationale forpligtelser, under niveauet for loftet i en måned, meddeles der tilladelse til familiesammenføring blandt de sager, der kan udskydes i medfør af loftet.

Prioriteringen tager udgangspunkt i tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring, således at de tilladelser, der kan gives inden for loftet hver måned som udgangspunkt vil blive meddelt til de ansøgere, der har ventet længst på familiesammenføring.

Konkrete forhold kan dog efter omstændighederne bevirke en anden prioritering. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis myndighederne i forlængelse af ovennævnte tilkendegivelse bliver bekendt med særlige forhold i en ansøgers sag, f.eks. at hensynet til barnets tarv med vægt taler for, at en sag prioriteres hurtigst muligt inden for loftet.

Er det ikke muligt at meddele en ansøger tilladelse i den pågældende måned, skydes sagen som udgangspunkt til den følgende måned. Den næste måned prioriteres det samlede antal sager, hvor betingelserne for familiesammenføring til herboende flygtninge mv. i øvrigt er opfyldt, på ny. I den forbindelse vil ældre sager, der er overført fra en tidligere måned, som udgangspunkt skulle prioriteres over nye sager.

En tilladelse vil som nævnt højst kunne skydes 3-4 måneder i medfør af loftet som følge af absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn. Endvidere vil der uanset loftet som nævnt skulle meddeles familiesammenføring uden udskydelse (eller med en kortere udskydelse) i alle sager, hvor dette følger af Danmarks internationale forpligtelser.

Hvis der ikke længere foreligger en ekstraordinær situation, f.eks. fordi antallet af asylansøgninger mv. ikke længere stiger, eller fordi der har været mulighed for at opbygge den nødvendige kapacitet til i praksis at håndtere tilstrømningen, vil der ikke længere kunne fastsættes et loft over antallet af tilladelser med den konsekvens, at der ikke længere vil ske en udskydelse, efter at retten til familiesammenføring er anerkendt, ligesom de personer, hvis ret til familiesammenføring er blevet udskudt under loftet, skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Loftet er således et redskab, der vil kunne anvendes midlertidigt til at håndtere ekstraordinære situationer, og som ikke længere kan finde anvendelse, når der ikke længere foreligger ekstraordinære forhold. Loftet vil derfor i almindelighed alene kunne anvendes kortvarigt, medmindre tilstrømningen i en længere periode fortsætter med at stige betydeligt.

7.2.3. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

7.2.3.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Efter artikel 8, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har enhver ret til respekt for bl.a. sit privatliv og familieliv. Det følger endvidere af artikel 8, stk. 2, at ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder eller friheder.

Ifølge praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol omfatter retten til et familieliv retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse. Staten har en vis skønsmargin i denne henseende. Der følger ikke en generel forpligtelse for staterne af artikel 8 til at respektere udlændinges valg af opholdsland og til at tillade familiesammenføring på deres territorier.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol lægger i sin praksis i den forbindelse vægt på en flerhed af momenter, herunder

- i. konsekvenserne for familielivet, herunder om det i praksis vil blive brudt,
- ii. tidspunktet for familielivets etablering,
- iii. årsagen til den adskillelse, der nu ønskes tilendebragt, herunder om det skyldes den herboende persons eget frie valg,
- iv. karakteren og omfanget af parternes tilknytning til den stat, der søges om familiesammenføring i,
- v. den indrejsendes kulturelle og familiemæssige tilknytning til oprindelsesstaten,
- vi. momenter som immigrationskontrol, herunder om der er sket en overtrædelse af statens lovgivning om immigration,
- vii. om der foreligger hensyn til offentlige orden, der taler for udelukkelse fra statens område,
- viii. om den indrejsende er mindreårig eller på anden måde afhængig af en herboende person,
- ix. om der foreligger uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land, samt
- x. om der er noget til hinder for, at den herboende person rejser til det land, hvor udlændingen opholder sig.

Domstolen har endvidere gentagne gange påpeget, at der er international og europæisk konsensus om nødvendigheden af at give konventionsflygtninge adgang til mere lempelige familiesammenføringsprocedurer end andre udlændinge, jf. f.eks. Menneskerettighedsdomstolens dom af 10. juni 2014 i sagen Mugenzi mod Frankrig, pr. 54.

De anførte momenter er nærmere beskrevet i Jon Fridrik Kjølbro, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – for praktikere, 4. udgave 2017, side 924 ff. med henvisning til praksis. Der henvises for en beskrivelse af Menneskerettighedsdomstolens praksis endvidere til Peer Lorenzen m.fl., Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, 3. udgave 2011, side 740 ff.

Fastsættelsen af et loft i medfør af den foreslåede ordning vil kunne medføre en kortvarig udskydelse af en flygtninges anerkendte ret til familiesammenføring efter EMRK artikel 8. Loftet skal fastsættes i særlige tilfælde, hvorved der forstås en situation, hvor absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn kan begrunde en udskydelse af retten til familiesammenføring på 3-4 måneder. Retten til familiesammenføring til flygtninge vil med loftet højst kunne udskydes op til 3-4 måneder. Der skal endvidere i alle tilfælde foretages en konkret vurdering af, om det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udskyde en ret til familiesammenføring i medfør af loftet. Endelig vil loftet alene kunne

finde anvendelse i en midlertidig periode, hvor der er ekstraordinære absorptions- og kapacitetsmæssige udfordringer.

Der foreligger ikke ministeriets bekendt praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende en ordning svarende til den foreslåede, hvor en anerkendt ret til familiesammenføring til en flygtning udskydes med henblik på varetagelse af absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn.

Det forventes imidlertid, at Menneskerettighedsdomstolen vil tage udgangspunkt i de ovennævnte momenter ved vurderingen af, om en tilladelse til familiesammenføring skal meddeles umiddelbart i forlængelse af, at der er konstateret en ret til familiesammenføring, eller om absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn, jf. hensynet til effektiv immigrationskontrol og »landets økonomiske velfærd« efter artikel 8, stk. 2, i tilfælde af en ekstraordinær stigning i tilstrømningen til Danmark kan begrunde en udskydelse af retten til familiesammenføring.

Efter ministeriets opfattelse må det endvidere antages, at udskydelsens korte varighed vil indgå med betydelig vægt i Domstolens vurdering af henholdsvis den skønsmargin, den overlader Danmark som medlemsstat, og af, om en konkret udskydelse er et proportionalt indgreb efter EMRK artikel 8. Det må derudover forventes, at det vil indgå i vurderingen, at der er tale om en ordning, der ikke afskærer adgangen til familiesammenføring, men alene midlertidigt udskyder meddelelsen af opholdstilladelse i en kortere periode, samt at ordningen alene finder anvendelse i ekstraordinære situationer med en meget betydelig stigning i antallet af asylansøgere mv. og under hensyn til absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn.

Der vil som nævnt i de enkelte tilfælde skulle foretages en konkret vurdering af, om en ret til familiesammenføring kan udskydes i medfør af et loft. Den foreslåede ordning tager således højde for, at der kan være særlige situationer, hvor en kort udskydelse af en familiesammenføring i medfør af loftet af absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn ikke kan anses for et proportionalt indgreb i retten til respekt for familielivet. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis personen i Danmark før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. Det vil også kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring. I sådanne tilfælde kan selv en helt kortvarig yderligere ventetid således være særligt indgribende og udelukke en udskydelse af retten til familiesammenføring. Endelig skal der som nævnt senest gives tilladelse til familiesammenføring, når udskydelsen af retten til familiesammenføring har varet 3-4 måneder.

Henset til, at ordningen vil kunne indebære en kortere udskydelse af en anerkendt ret til familiesammenføring til en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7-8 (flygtninge), er der en vis mindre risiko for, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i forbindelse med prøvelse af en kon-

kret sag vil kunne nå frem til, at det ikke efter EMRK artikel 8 er muligt generelt at udskyde en anerkendt ret til familiesammenføring til en flygtning pga. absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn.

Idet den foreslåede ordning alene kan medføre en udskydelse af begrænset varighed og grundet det forhold, at den alene kan finde anvendelse midlertidigt i tilfælde med ekstraordinært stor tilstrømning, samt at der i alle tilfælde skal foretages en konkret vurdering af, om en sag kan udskydes i medfør af loftet, er det imidlertid vurderingen, at der er tungtvejende argumenter for, at den foreslåede ordning er i overensstemmelse med EMRK artikel 8.

7.2.3.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14 skal de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres, uden at der gøres forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørighed til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller andet forhold.

Bestemmelsen indeholder et forbud mod usaglig forskelsbehandling, der efter Menneskerettighedsdomstolens praksis indebærer, at personer i sammenlignelige situationer som udgangspunkt skal behandles ens, og at forskelsbehandling kun er berettiget, hvis den har et legitimt formål og samtidig står i et rimeligt forhold til dette formål.

Den foreslåede ordning indebærer, at der indføres et loft, der kan medføre en kort udskydelse af retten til familiesammenføring til udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 (flygtninge). Loftet gælder ikke i forbindelse med familiesammenføring til andre grupper end flygtninge i Danmark.

Formålet med ordningen er som ovenfor omtalt at forbedre kapaciteten og absorptionen i kommunerne mv. i tilfælde med en meget betydelig stigning i tilstrømningen af asylansøgere mv. til Danmark. Baggrunden for, at loftet vil omfatte familiesammenførte til flygtninge, er bl.a., at de almindelige familiesammenføringsbetingelser (herunder boligkrav, selvforsørgelseskrav, beskæftigelseskrav og krav om garantistillelse) i praksis fraviges for denne gruppe, fordi de pågældende i almindelighed vil have ret til familiesammenføring efter EMRK artikel 8 om retten til respekt for bl.a. familielivet, samt at modtagelsen og integrationen af denne gruppe generelt udgør en forholdsvis ressourcerelevende samfundsmæssig opgave. Endvidere gælder dette i særlig grad i de tilfælde, hvor loftet finder anvendelse, idet der i disse tilfælde vil være eller blive forventet en ekstraordinært stor gruppe af familiesammenførte til flygtninge, som skal modtages og integreres.

Loftet vil kunne medføre en midlertidig udskydelse af retten til familiesammenføring til flygtninge på op til 3-4 måneder. Der skal endvidere i alle tilfælde foretages en konkret vurdering af, om en ret til familiesammenføring kan udskydes.

Endvidere vil flygtninge, der ikke meddeles familiesammenføring som følge af Danmarks internationale forpligtelser, men som følge af, at de opfylder de almindelige familiesammenføringsbetingelser i udlændingelovens § 9, ikke være omfattet af loftet, jf. også afsnit 7.2.1.1.

Den foreslåede ordning vurderes på den baggrund ikke at rejse spørgsmål i forhold til artikel 14, jf. artikel 8 om retten til respekt for bl.a. familielivet.

7.2.3.3. FN's børnekonvention

I præamblen til FN's konvention om barnets rettigheder (FN's børnekonvention) anføres det, at familien – som den grundlæggende enhed i samfundet og naturlige ramme for alle sine medlemmer og særligt børns vækst og trivsel – bør gives den nødvendige beskyttelse og hjælp, og at barnet med henblik på fuld og harmonisk udvikling af sin personlighed bør vokse op i et familiemiljø.

Det grundlæggende hensyn til barnets tarv fastslås i artikel 3, stk. 1, i FN's børnekonvention, hvorefter barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række.

Efter artikel 9, stk. 3, i FN's børnekonvention, skal deltagerstaterne respektere retten for et barn, der er adskilt fra den ene eller begge forældre, til at opretholde regelmæssig personlig forbindelse og direkte kontakt med begge forældre, undtagen hvis dette strider mod barnets tarv.

Det følger af artikel 10, stk. 1, i FN's børnekonvention, at ansøgninger fra et barn eller dets forældre om indrejse i eller udrejse fra en deltagerstat med henblik på familiesammenføring skal behandles på en positiv, human og hurtig måde af deltagerstaterne. Deltagerstaterne skal endvidere sikre, at indgivelse af en sådan ansøgning ikke medfører negative virkninger for ansøgere og deres familiemedlemmer.

Efter artikel 10, stk. 2, skal et barn, hvis forældre har fast bopæl i forskellige stater, have ret til, undtagen under særlige omstændigheder, regelmæssigt at have personlig forbindelse og direkte kontakt med begge forældre. Med henblik herpå skal deltagerstaterne respektere barnets og dets forældres ret til at forlade et hvilket som helst land, herunder deres eget, og til at indrejse i deres eget land. Retten til at forlade et hvilket som helst land skal kun underkastes sådanne begrænsninger, som er fastsat ved lov, og som er nødvendige for at beskytte den nationale sikkerhed, den offentlige orden (ordre public), folkesundheden eller sædeligheden, eller andre personers rettigheder og friheder, og som er i overensstemmelse med de øvrige rettigheder, der er anerkendt i konventionen.

Efter artikel 12, stk. 1, i FN's børnekonvention har et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører

barnet. Barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med dets alder og modenhed.

FN's børnekonvention anerkender således ikke en generel og ubetinget ret til familiesammenføring af børn.

Den foreslåede loftordning skal administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's børnekonvention. Det indebærer bl.a., at hensynet til barnets tarv indgår i vurderingen af, om en sag kan udskydes i medfør af loftet.

8. Skærpet kontrol med fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25

8.1. Opholds-, underretnings- og meldepligt

8.1.1. Gældende ret

8.1.1.1. Indledning

Der er i udlændingelovens kapitel 7 fastsat nærmere regler om myndighedernes kontrol med udlændinge, der opholder sig her i landet uden et lovligt opholdsgrundlag. Der skelnes i udlændingeloven mellem dels kontrolforanstaltninger over for udlændinge på tålt ophold og udlændinge, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22-24 (kriminelle udviste), dels kontrolforanstaltninger over for afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold.

8.1.1.2. Kontrol med udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste

Reglerne om kontrol med udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste er fastsat i udlændingelovens § 34, stk. 4 og 5 (om meldepligt), 42 a, stk. 8, 1. pkt. (om opholdspligt), og § 42 a, stk. 10 (om underretningspligt).

Reglerne omfatter udlændinge, der er udelukket fra opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens udelukkelsesregler, jf. § 10, men som ikke kan udsendes tvangsmæssigt, jf. § 31, (udlændinge på tålt ophold), og udlændinge, der er udvist ved dom efter udlændingelovens § 22-24 (kriminelle udviste).

Reglerne i udlændingeloven indebærer overordnet set, at der for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste gælder et skærpet kontrolregime, som omfatter opholds-, underretnings- og meldepligt.

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. pkt., bestemmer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 eller 2, nævnte udlændinge (opholdspligt).

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 10, bestemmer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 8, 1. pkt., skal give underretning til indkvarteringsoperatøren, hvis udlændingen i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 6.00 opholder sig uden for indkvarteringsstedet (underretningspligt). Ophæves opholdspligten, vil underretningspligten også blive ophævet.

Efter udlændingelovens § 34, stk. 4, bestemmer politiet, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted (meldepligt).

Endvidere bestemmer politiet efter udlændingelovens § 34, stk. 5, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning (meldepligt).

Reglerne om kontrol med udlændinge på tålt ophold omfatter enhver udlænding, der befinder sig her i landet på tålt ophold.

Bestemmelserne omfatter i den forbindelse udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25, fordi udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, men som befinder sig her i landet på tålt ophold.

Bestemmelsen omfatter endvidere udlændinge, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, dvs. de såkaldte fremmedkrigere, men som befinder sig her i landet på tålt ophold. Der vil her være tale om udlændinge, som har opholdt sig uden for landet og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet har deltaget i aktiviteter, der kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, men som ikke kan udsendes som følge af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31.

8.1.1.3. Kontrol med afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold

Reglerne om kontrol med afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold, er fastsat i udlændingelovens § 34, stk. 3 (om meldepligt), og i § 42 a, stk. 8, 2. pkt. (om opholdspligt).

Spørgsmålet om, hvorvidt en afvist asylansøger eller udlænding uden lovligt ophold skal pålægges opholds- og meldepligt, beror som udgangspunkt på, om den pågældende medvirker til sin udsendelse.

Medvirker udlændingen ikke til udsendelsen, bestemmer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, at udlændingen skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 eller 2, nævnte udlændinge, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 2. pkt.

Endvidere bestemmer politiet efter § 34, stk. 3, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til udrejsen, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter (meldepligt).

Reglerne om kontrol med afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold omfatter bl.a. udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25, og som kan udsendes tvangsmæssigt. Reglerne omfatter endvidere fremmedkrigere, jf. § 21 b, som kan udsendes tvangsmæssigt.

8.1.2. Ministeriets overvejelser

Aftalen om finansloven for 2019 på udlændingeområdet indebærer, at der skal etableres et nyt udrejsecenter, Udrejsecenter Lindholm, der skal varetage indkvarteringen af bl.a. udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, udlændinge, der udvist i medfør af udlændingelovens § 25, og fremmedkrigere.

Udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der skal indkvarteres på udrejsecentret, vil i den forbindelse som udgangspunkt være omfattet af det skærpede kontrolregime og vil således som udgangspunkt være undergivet opholds-, underretnings- og meldepligt under deres indkvartering på udrejsecentret. En fremmedkriger og en udlænding, der er udvist i medfør af § 25, og som opholder sig her i landet på tålt ophold, vil i den forbindelse også være omfattet af det skærpede kontrolregime.

Kan en fremmedkriger eller en udlænding, der er udvist i medfør af § 25, udsendes tvangsmæssigt, vil de pågældende fortsat skulle indkvarteres på Udrejsecenter Lindholm, men vil efter de gældende regler alene blive pålagt kontrolforanstaltninger efter reglerne om kontrol med afviste asylansøgere og udlændinge uden lovligt ophold. De pågældende vil derfor alene blive pålagt kontrolforanstaltninger, hvis de ikke medvirker til deres udsendelse, og de vil i givet fald alene blive pålagt opholds- og meldepligt.

Det skærpede kontrolregime, som gælder for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, afspejler, at de pågældende udlændinge er uønskede her i landet. Der er tale om udlændinge, som har begået grove forbrydelser eller lignende, og som derfor er udelukket fra opholdstilladelse eller udvist af landet. De pågældende udlændinge skal udsendes af landet, så snart muligheden herfor opstår. De danske myndigheder har derfor en interesse i at føre kontrol med og have

kendskab til de pågældendes opholdssted, og de pågældende udlændinge er derfor pålagt opholds-, underretnings- og meldepligt.

Fremmedkrigere antages at have deltaget i aktiviteter, som kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller udgøre en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Der er således tale om personer, der i lighed med udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste opholder sig uønsket her i landet, og som skal udsendes, så snart muligheden herfor opstår. Der er derfor tale om personer, som de danske myndigheder har en interesse i at føre tæt kontrol med.

Udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25, opholder sig også uønsket her i landet, og de danske myndigheder har en interesse i at føre en tæt kontrol med disse udlændinge, således at der kan ske udsendelse, så snart muligheden herfor opstår.

Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at reglerne om anvendelse af kontrolforanstaltninger over for udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere, og udlændinge, der er udvist efter § 25, bør skærpes, således at de pågældende udlændinge fremover er omfattet af det skærpede kontrolregime, uanset om de befinder sig her i landet på tålt ophold eller ej.

Det bemærkes, at det følger af finanslovsaftalen, at de pågældende fremover skal indkvarteres på Udrejsecenter Lindholm, som først vil være etableret i 2021. Det er dog ministeriets opfattelse, at det skærpede kontrolregime skal træde i kraft hurtigst muligt og således vil finde anvendelse under indkvartering på et af de eksisterende udrejsecentre.

8.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det i udlændingeloven fastsættes, at udlændinge, der opholder sig her i landet som fremmedkrigere, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, uden at være på tålt ophold, fremover som udgangspunkt skal pålægges opholds-, underretnings- og meldepligt.

Den foreslåede ændring vil omfatte udlændinge, som kan udsendes tvangsmæssigt, dvs. at udlændingen er pålagt at udrejse, og at udlændingen, såfremt denne ikke udrejser frivilligt, kan udsendes med tvang. Det vil sige udlændinge, hvor det ikke vil være i strid med § 31 at udsende de pågældende tvangsmæssigt.

Formålet med den foreslåede ordning er at sikre, at Udlændingestyrelsen og politiet løbende har kendskab til, hvor de pågældende udlændinge opholder sig, således at der kan ske udsendelse, når muligheden herfor opstår.

Kontrolforpligtelserne vil skulle pålægges den enkelte udlænding, uanset om denne medvirker til rejsen. Pålægget om opholdspligt skal så vidt muligt meddeles, så snart det er konstateret, at udlændingen ikke er udrejst i overensstem-

melse med en fastsat udrejsefrist, og at der ikke er grundlag for frihedsberøvelse. Det vil være politiet, der indstiller til Udlændingestyrelsen, at den pågældende pålægges opholdspligt på et udrejsecenter.

Den pågældende vil have pligt til at opfylde alle tre forpligtelser, og der vil – ved manglende overholdelse – skulle foretages en selvstændig vurdering af, om udlændingen har overholdt hver enkelt af sine forpligtelser, med henblik på at myndighederne kan vurdere, om der er grundlag for at træffe afgørelse om at nedsætte kontante ydelser, og om der skal ske politianmeldelse, jf. nærmere nedenfor under pkt. 8.2. og 9.

Kontrolforanstaltningerne vil skulle pålægges den pågældende fremmedkriger eller udlænding, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen vil kunne undlade at træffe afgørelse om, at en fremmedkriger eller en udlænding, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, skal tage ophold på et udrejsecenter, hvis særlige grunde taler herfor, herunder hvis det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis den pågældende udlænding på grund af sygdom har behov for særlig pleje, der ikke kan tilbydes på eller i tilknytning til centeret. Tilsvarende grunde kan føre til at kontrolforpligtelserne ophæves.

I helt særlige tilfælde vil den pågældende fremmedkriger eller udlænding, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, desuden kunne få ophævet kontrolforanstaltningerne, hvis den pågældende gennem flere år har været pålagt kontrolforanstaltninger og medvirket til udsendelsen, men hvor udsendelsen må anses for at være udsigtsløs på grund af forhold, der ikke beror på den pågældende udlænding selv. Hvis den pågældende efter ophævelsen af kontrolforanstaltningerne ikke længere medvirker til udrejsen, vil den pågældende igen kunne pålægges kontrolforanstaltninger.

Det forudsættes, at udlændinge, der skal pålægges opholds-, underretnings- og meldepligten, som det klare udgangspunkt vil skulle indkvarteres på Udrejsecenter Lindholm. Det forudsættes dog, at Udlændingestyrelsen i særlige tilfælde – som f.eks. af tvingende ordensmæssige hensyn – vil kunne beslutte, at en udlænding, der er overflyttet til Udrejsecenter Lindholm, vil kunne flyttes til et andet udrejsecenter, herunder tilbage til det udrejsecenter, hvor den pågældende tidligere har været indkvarteret.

Udlændingestyrelsen skal – ligesom for andre udlændinge, der er pålagt opholds- og underretningspligt – vurdere, om fremmedkrigeren eller udlændingen, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, overholder sin opholds- og underretningspligt med henblik på at vurdere, om der er grundlag for at træffe afgørelse om at nedsætte eventuelle kontante ydelser og politianmelde for manglende overholdelse af forpligtelserne, mens politiet – ligesom for andre udlændinge, der er pålagt meldepligt – skal vurdere, om udlændingen overholder sin meldepligt med henblik på at vurdere, om der

er grundlag for at indlede en straffesag mod den pågældende, og om Udlændingestyrelsen skal orienteres med henblik på at nedsætte eventuelle kontante ydelser.

Det foreslås endvidere – i lighed med, hvad der gælder for andre udlændinge, der pålægges opholdspligt – at Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdspligt for fremmedkrigere, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, ikke kan påklages. Klage over politiets afgørelser om meldepligt foreslås ikke ændret med dette lovforslag, og afgørelsen vil som hidtil kunne påklages til Rigs politiet, hvis afgørelsen træffes af politikredsen, eller af Udlændinge- og Integrationsministeriet, hvis afgørelsen træffes af Rigs politiet som første instans.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, 13 og 15.

8.2. Skærpede økonomiske konsekvenser

8.2.1. Gældende ret

Udlændingelovens § 42 a indeholder bl.a. regler om Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt over for udlændinge, der opholder sig her i landet som asylansøgere, og over for udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet. Styrelsen afholder i medfør af bestemmelsen som udgangspunkt udgifterne til de pågældendes underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser.

Der er i § 42 a fastsat nærmere regler om nedsættelse eller ophør af udbetaling af kontante ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet uden et lovligt opholdsgrundlag. Der skelnes i udlændingeloven mellem dels økonomiske sanktioner over for udlændinge på tålt ophold og udlændinge, der er udvist ved endelig dom efter udlændingelovens §§ 22-24 (kriminelle udviste), dels økonomiske sanktioner over for afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold.

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 11, kan Udlændingestyrelsen bestemme, at en udlænding ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er vederlagsfri bospisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden vederlagsfri bospisningsordning, såfremt udlændingen er omfattet af de i bestemmelsens nr. 1-6 nævnte grunde til ophør eller nedsættelse af kontante ydelser.

Bestemmelsen omfatter afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold, herunder fremmedkrigere, dvs. udlændinge hvis opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, men som ikke er på tålt ophold.

Bestemmelsen indebærer, at Udlændingestyrelsen kan bestemme, at kontante ydelser skal nedsættes eller ophøre, og der er hermed givet Udlændingestyrelsen en vis videre ad-

gang til at undlade at nedsætte eller ophæve udbetaling af kontante ydelser.

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 13, skal Udlændingestyrelsen bestemme, at en udlænding på tålt ophold eller en kriminel udvist ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bospisningsordning, såfremt udlændingen er omfattet af en eller flere af de i bestemmelsens nr. 1-7 nævnte grunde til ophør eller nedsættelse af kontante ydelser.

Bestemmelsen omfatter udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste.

Bestemmelsen i § 42 a, stk. 13, indebærer, at Udlændingestyrelsen som udgangspunkt skal bestemme, at udbetaling af kontante ydelser skal ophøre eller nedsættes. Dette skal sikre, at det hurtigt får økonomiske konsekvenser, hvis udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste ikke overholder deres forpligtelser eller i øvrigt udviser uacceptabel adfærd. I situationer, der er omfattet af bestemmelsens nr. 1-7, skal der derfor som det helt klare udgangspunkt ikke udbetales kontante ydelser, eller ydelserne skal nedsættes.

For udlændinge på tålt ophold eller kriminelle udviste indebærer bestemmelsen, at de ikke får udbetalt kontante ydelser, dvs. tillægsydelse (lomme penge), hvis udlændingen misligholder de i bestemmelsen nævnte forpligtelser, herunder ikke overholder en pålagt opholds-, underretnings- eller meldepligt, idet de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted med bospisningsordning.

Udlændingestyrelsen kan dog, selv om udlændingen er omfattet af § 42 a, stk. 13, nr. 1-7, efter en konkret vurdering undlade at træffe sådan bestemmelse, hvis udlændingens manglende medvirken er bagatelagtig eller undskyldelig, eller hvis inddragelse af ydelserne efter udlændingens personlige og familiemæssige forhold vil virke særligt belastende for udlændingen, f.eks. hvis udlændingen har børn i den undervisningspligtige alder, eller hvis udlændingen er alvorligt syg.

I tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 11 eller 13, har truffet afgørelse om, at udlændingen ikke får udbetalt kontante ydelser eller alene får udbetalt nedsatte kontante ydelser, vil udlændingen ikke kunne opnå støtte til dækning af de pågældende udgifter i medfør af anden lovgivning, herunder efter sociallovgivningens bestemmelser.

En afgørelse om ophør af ydelser som følge af manglende overholdelse af de forpligtelser, der følger af bestemmelserne i stk. 11 og 13, vil skulle ændres, så snart udlændingen på ny overholder forpligtelserne. Er der f.eks. tale om en udlænding, der ikke overholder sin opholdspligt, vil ophøret alene gælde frem til, at den pågældende på ny begynder at overholde sin opholdspligt. Det bemærkes, at Udlændinge-

styrelsens afgørelse om reduktion af ydelserne i praksis først vil blive truffet på et senere tidspunkt, idet det forudsætter, at styrelsen nærmere vurderer grundlaget for reduktionen og herefter træffer afgørelse herom. Det bemærkes endvidere, at Udlændingestyrelsen ikke vil reducere i fremtidige ydelser, men kun i den indeværende optjeningsperiode. Dog kan en afgørelse række ind i fremtiden, hvis den pågældende udlænding får reduceret sine ydelser som følge af udeblivelse.

Bestemmelsen i § 42 a, stk. 13, indebærer, at der for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste gælder skærpede regler om økonomiske sanktioner. Det skærpede økonomiske sanktionsregime omfatter bl.a. udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, dvs. fremmedkrigere, der befinder sig her i landet på tålt ophold, og udlændinge, der er udvist efter § 25, og som befinder sig her i landet på tålt ophold.

En fremmedkriger, der ikke er på tålt ophold, og en udlænding, der er udvist efter § 25, men som ikke er på tålt ophold, vil derimod være omfattet af bestemmelsen i § 42 a, stk. 11, og ikke af det skærpede økonomiske sanktionsregime i § 42 a, stk. 13.

Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 42 a, stk. 11-14, kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 13.

8.2.2. Ministeriets overvejelser

Aftalen om finansloven for 2019 på udlændingeområdet indebærer endvidere, at der skal etableres et nyt udrejsecenter, Udrejsecenter Lindholm, der bl.a. skal varetage indkvarteringen af fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25.

Det er ministeriets opfattelse, at det skærpede kontrolregime, som gælder for kriminelle udviste, også skal omfatte fremmedkrigere, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, og som kan udsendes tvangsmæssigt.

Som det fremgår af pkt. 8.1.3., er det endvidere ministeriets opfattelse, at det skærpede regime for økonomiske sanktioner, som gælder for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, også skal omfatte fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25. Derved sikres en bedre overholdelse af de pålagte kontrolforanstaltninger, og der sendes et klart signal til den enkelte udlænding om, at manglende overholdelse ikke accepteres, hvilket bidrager til at forebygge fremtidige overtrædelser af opholds-, underretnings- og meldepligten.

Den skærpede ordning vil navnlig kunne have konsekvenser for fremmedkrigere, der medvirker til deres udsendelse, men som endnu ikke er udsendt, og som er pålagt kontrolforpligtelser. Fremmedkrigere, der ikke medvirker til deres udsendelse, vil derimod som altovervejende hovedregel allerede være afskåret fra at modtage kontante ydelser, fordi de ikke medvirker til udrejsen. Der vil derfor som udgangspunkt ik-

ke opstå spørgsmål om økonomiske konsekvenser som følge af manglende overholdelse af opholds-, underretnings- og meldepligten for denne gruppe af udlændinge. Det samme vil gøre sig gældende for udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25.

8.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at reglerne i udlændingeloven om ophør eller nedsættelse af økonomiske ydelser ændres således, at bestemmelsen i udlændingelovens § 42 a, stk. 13, fremover også vil skulle omfatte udlændinge, der opholder sig her i landet som fremmedkrigere, eller som er udvist efter udlændingelovens § 25, og som kan udsendes tvangsmæssigt.

Forslaget indebærer, at udbetaling af ydelser vil skulle opføre, hvis den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt udlændingen ikke overholder de forpligtelser, der er omfattet af § 42 a, stk. 13. Det bemærkes i den forbindelse, at fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, som det klare udgangspunkt fremover vil skulle være pålagt opholdspligt jf. pkt. 8.1., og at den pågældende vil være indkvarteret i et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, og hvor udlændingen derfor modtager mad i indkvarteringsstedets cafeteria. Det indebærer, at den pågældende udlænding ikke vil skulle modtage ydelser til dækning af kost, men alene vil kunne modtage en tillægsydelse, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Forslaget indebærer endvidere, at udbetaling af ydelser vil skulle nedsættes, hvis udlændingen undtagelsesvist er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der ikke er en vederlagsfri bespisningsordning. I praksis indebærer dette, at den pågældende alene vil kunne få udbetalt ydelser til dækning af kost, men ikke lommepenge (tillægsydelse).

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 17.

9. Skærpet straf for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt

9.1. Straf for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt

9.1.1. Gældende ret

Udlændingelovens kapitel 9 indeholder regler om straf for overtrædelse af bestemmelserne i udlændingeloven.

Det følger af udlændingelovens § 60, stk. 1, at overtrædelse af bl.a. de i medfør af § 34, stk. 3 (meldepligt), og § 42 a, stk. 8, 2. pkt. (opholdspligt), givne pålæg straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Bestemmelsen i § 60, stk. 1, indebærer bl.a., at en afvist asylansøger, der ikke overholder et pålæg om meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 3, eller et pålæg om opholdspligt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 2. pkt., kan straffes.

Det følger af udlændingelovens § 60, stk. 2, at overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4 og 5 (meldepligt), § 42 a, stk. 8, 1. pkt. (opholdspligt), og stk. 10 (underretningspligt) givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Bestemmelsen i § 60, stk. 2, indebærer, at en udlænding på tålt ophold og en kriminel udvist, der ikke overholder et pålæg om meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 4 og 5, eller som ikke overholder pålæg om opholdspligt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller underretningspligt efter § 42 a, stk. 10, kan straffes.

Bestemmelsen i § 60, stk. 2, der blev indført ved lov nr. 189 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og straffeloven (Styrket kontrol med udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, herunder indførelse af underretningspligt, skærpet straf, afsoning i fodlænke og særlig adgang til varetægtsfængsling, og ændring af klageadgang), indebærer, at der gælder en skærpet strafferamme på 1 år og 6 måneder for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der overtræder de pålagte kontrolforpligtelser.

Det er forudsat i bestemmelsens forarbejder, at straffen for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste som udgangspunkt fastsættes efter et takstmæssigt fastlagt straffniveau, hvor antallet af overtrædelser som udgangspunkt vil være afgørende for den konkret udmålte straf, jf. Folketings-tidende 2016-17, A, L 51 som fremsat, side 13.

Det er endvidere forudsat, at det anses som en skærpene omstændighed i forbindelse med strafudmålingen for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten, hvis udlændingen tidligere har været dømt for overtrædelse af de nævnte forpligtelser. Den nærmere straffeskærpelse i gentagelsestilfælde er som udgangspunkt forudsat fastsat efter et takstmæssigt fastlagt straffniveau, som fremgår af bilaget til lovforslaget, hvoraf det også fremgår, hvilke skærpelser af straf der som udgangspunkt skal idømmes i gentagelsestilfælde.

Straffastsættelsen beror ligesom i andre straffesager på domstolens konkrete vurdering af forholdets karakter og grovhed sammenholdt med sagens øvrige omstændigheder, herunder oplysninger om den tiltaltes personlige forhold.

Er en udlænding tidligere straffet for overtrædelse af et pålæg om opholds-, underretnings- eller meldepligt, kan det efter den almindelige bestemmelse i straffelovens § 81, nr. 1, indgå som en skærpene omstændighed ved straffens fastsættelse i gentagelsestilfælde.

Som eksempler fra praksis om overtrædelse af et pålæg om opholds-, underretnings- og meldepligt kan nævnes følgende domme:

Retten i Hernings dom af 13. marts 2018, hvor en kriminel udvist blev idømt 20 dages fængsel for overtrædelse af opholds- og meldepligten. Udlændingen havde overtrådt sin

opholdspligt i 17 dage og sin meldepligt i 110 tilfælde. Overtrædelserne af opholdspligten var begået i 2016, dvs. før strafskærpelsen i udlændingelovens § 60, stk. 2, trådte i kraft den 1. marts 2017. 36 af overtrædelserne af meldepligten var begået forud for strafskærpelsen, mens de resterende 74 overtrædelser var begået efter strafskærpelsen trådte i kraft den 1. marts 2017. Retten bemærkede, at straffen var takstmæssig, og at der ikke var behov for at regulere den i op- eller nedadgående retning.

Retten i Hernings dom af 30. august 2018, hvor en kriminel udvist blev idømt 50 dages fængsel, for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten. Udlændingen havde overtrådt sin opholdspligt i 379 dage, sin underretningspligt i 378 tilfælde og sin meldepligt i 157 tilfælde. Alle overtrædelserne var begået efter strafskærpelsen trådte i kraft den 1. marts 2017. Retten lagde vægt på omfanget af overtrædelserne. Vestre Landsret stadfæstede den 17. oktober 2018 byrettens dom.

Retten i Hernings dom af 4. september 2018, hvor en udlænding på tålt ophold blev idømt 7 dages fængsel for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten. Udlændingen havde overtrådt sin opholdspligt i 1 dag, sin underretningspligt i 2 tilfælde og sin meldepligt i 6 tilfælde. Alle overtrædelserne var begået efter strafskærpelsen trådte i kraft den 1. marts 2017. Retten lagde vægt på antallet af overtrædelser.

Retten i Hernings dom af 8. oktober 2018, hvor en udlænding på tålt ophold blev idømt 20 dages fængsel for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten. Udlændingen havde overtrådt sin opholdspligt i 38 dage, sin underretningspligt i 4 tilfælde og sin meldepligt i 55 tilfælde. Alle overtrædelserne var begået efter strafskærpelsen trådte i kraft den 1. marts 2017. Retten lagde vægt på, at udlændingen havde overtrådt sine forpligtelser i alt 97 gange.

Der er ikke i dag i straffeloven fastsat regler om overtrædelse af pålagt opholds-, underretnings- og meldepligt.

9.1.2. Ministeriets overvejelser

Aftalen om finansloven for 2019 på udlændingeområdet indebærer, at der skal etableres et nyt udrejsecenter, Udrejsecenter Lindholm, der bl.a. skal varetage indkvarteringen af udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25.

Aftalen indebærer endvidere, at der skal ske en skærpelse af straffen for bl.a. udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der overtræder den pålagte opholds-, underretnings- og meldepligt.

Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at straffen for manglende overholdelse af et pålæg om opholds-, underretnings- og meldepligt bør skærpes væsentligt for udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, fremmedkrigere og

udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25.

Den skærpede straf vil omfatte en skærpelse af strafudmålingsniveauet og en forhøjelse af strafferammen i udlændingelovens § 60, stk. 2.

Et skærpet strafudmålingsniveau og en forhøjet strafferamme vil efter ministeriets opfattelse medvirke til at sikre, at det har klare konsekvenser, hvis en udlænding ikke overholder de pålagte kontrolforanstaltninger. Det skærpede strafniveau skal bidrage til at forhindre overtrædelser af forpligtelserne og dermed sikre, at Udlændingestyrelsen og politiet løbende får oplysninger til brug for myndighedernes kontrol med de udlændinge, der er pålagt kontrolforanstaltninger.

Under hensyn til, at opholdspligt er en daglig pligt, at underretningspligten skal opfyldes dagligt, og at meldepligt skal afvikles flere eller alle dage ugentligt, vurderes det fortsat hensigtsmæssigt at indrette en eventuel skærpelse af reglerne således, at straffen udmåles i forhold til, hvor mange overtrædelser af opholds-, underretnings- og meldepligt en udlænding på tålt ophold, kriminel udvist, fremmedkriger eller udlænding, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, har begået.

Efter den hidtil gældende ordning fastsættes straffen ud fra det samlede antal overtrædelser, uanset over hvor lang en periode overtrædelserne har fundet sted. Den foreslåede ændring indebærer, at straffen fastsættes ud fra antallet af overtrædelser inden for en kalendermåned. Ved overtrædelser i flere kalendermåneder, dvs. i gentagelsestilfælde, indebærer dette, at straffen vil skulle fastsættes ud fra de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10, og der vil således være tale om en skærpelse i forhold til de gældende regler.

Formålet er hermed at understrege, at den enkelte udlænding løbende har pligt til at overholde de pålagte kontrolforanstaltninger og samtidig sikre, at det også har konsekvenser, hvis en udlænding løbende overtræder de pålagte kontrolforanstaltninger et mindre antal gange.

Den skærpede straf skal omfatte de grupper af udlændinge, der er omfattet af det skærpede kontrolregime, dvs. pålæg om opholds-, underretnings- og meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 4-6, § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., og stk. 10. Det omfatter som hidtil udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste. Det vil endvidere i medfør af dette lovforslag skulle omfatte de grupper af fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, som nu foreslås omfattet af det skærpede kontrolregime.

De foreslåede skærpede strafniveauer og den foreslåede forhøjede strafferamme i udlændingeloven foreslås gennemført over to omgange for dermed at sikre, at der er den fornødne kapacitet i kriminalforsorgen. Den første del af strafskærpelserne foreslås at træde i kraft i den 1. juni 2019, mens de yderligere strafskærpelser, herunder en forhøjet strafferamme, foreslås at træde i kraft den 1. juni 2021.

Det er endvidere ministeriets vurdering, at der er behov for en selvstændig skærpelse af straffen for særligt grove tilfælde af overtrædelse af kontrolforpligtelserne. Det foreslås derfor, at der indsættes en bestemmelse i straffeloven med en højere strafferamme end strafferammen i udlændingelovens § 60, stk. 2. Den forhøjede strafferamme vil give mulighed for at idømme højere straf for de særligt grove tilfælde af overtrædelser af en pålagt opholds-, underretnings- og meldepligt. Indsættelsen i straffeloven af en regel om særligt grove tilfælde af overtrædelser af en pålagt opholds-, underretnings- og meldepligt vil samtidig være en markering af, at forholdet har en sådan strafværdighed, at det skal straffes efter straffeloven og ikke blot efter bestemmelserne i udlændingeloven.

9.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der inden for den gældende strafferamme i udlændingelovens § 60, stk. 2, på 1 år og 6 måneder skal ske en betydelig skærpelse af strafniveauet for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt i forhold til det gældende strafniveau.

Strafskærpelserne foreslås i første omgang at træde i kraft for overtrædelser af kontrolforpligtelser, der er begået efter den 1. juni 2019. Strafudmålingen for overtrædelser begået forud for denne dato skal således ske efter de hidtil gældende takstmæssige niveauer.

Det foreslås endvidere, at strafniveauet skærpes yderligere for overtrædelse af kontrolforpligtelser, der er begået efter den 1. juni 2021. Det foreslås samtidig, at strafferammen i udlændingelovens § 60, stk. 2, forhøjes fra 1 år og 6 måneder til 2 år.

Med forslagene forudsættes det, at straffen for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten som nævnt i udlændingelovens § 60, stk. 2, fortsat som udgangspunkt fastsættes efter et takstmæssigt fastlagt strafniveau, hvor antallet af overtrædelser som udgangspunkt vil være afgørende for den konkrete udmålte straf, jf. lovforslagets bilag 1 og 2.

Det betyder f.eks., at udgangspunktet for strafudmålingen fra den 1. juni 2019 for henholdsvis 6-9 overtrædelser pr. kalendermåned i førstegangstilfælde vil være 40 dages fængsel. Det betyder også, at der i andengangstilfælde eksempelvis vil være tale om en fængselsstraf i 50 dage for 6-9 overtrædelser pr. kalendermåned, ligesom der i fjerdegangstilfælde vil være tale om en fængselsstraf i 3 måneder for det samme antal overtrædelser pr. måned.

Udgangspunktet for strafudmålingen vil fra den 1. juni 2021 være 60 dages fængsel for 6-9 overtrædelser pr. kalendermåned i førstegangstilfælde. I andengangstilfælde vil straffen være 3 måneders fængsel for 6-9 overtrædelser pr. kalendermåned, mens straffen i fjerdegangstilfælde vil være 9 måneders fængsel for samme antal overtrædelser pr. kalendermåned.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets bilag 1 og 2.

Det gælder for begge de foreslåede skærpelser, at der allerede ved 10 overtrædelser inden for en kalendermåned sker en skærpelse af straffen. Der foreslås ikke i de takstmæssige strafniveauer fastsat en yderligere skærpelse af straffen ved et højere antal overtrædelser inden for en kalendermåned. Dette skal ses i sammenhæng med, at der allerede sker en markant skærpelse af straffen ved 10 overtrædelser eller derover, og at straffastsættelsen fremover sker på grundlag af overtrædelser pr. kalendermåned. Fordeler overtrædelserne sig over flere måneder, vil den pågældende udlænding skulle idømmes straf for hver kalendermåned, jf. nærmere nedenfor.

Hvis antallet af overtrædelser er betydeligt højere end 10 inden for en kalendermåned, eller hvis der er tale om 5. gangstilfælde eller derover, vil der dog kunne fastsættes en højere straf end dem, som fremgår af de takstmæssige strafniveauer.

Det forudsættes endvidere som hidtil, at én overtrædelse svarer til én overtrædelse af meldepligten eller underretningspligten eller én dags overtrædelse af opholdspligten. Hvis både opholds-, underretnings- og meldepligten overtrædes i en dag, svarer dette derfor til tre overtrædelser.

Fastsættelse af straffen for en udlænding, der i flere kalendermåneder har begået et større antal overtrædelser af opholds-, underretnings- eller meldepligten, vil skulle ske efter den almindelige bestemmelse i straffelovens § 88, hvorefter der fastsættes en fælles straf inden for den foreskrevne strafferamme, hvis nogen ved en eller flere handlinger har begået flere lovovertrædelser. Det betyder, at en udlænding, der har begået flere overtrædelser af en pålagt opholds-, underretnings- og/eller meldepligt, som skal pådømmes under samme sag, skal have en fælles straf, som ligger inden for den strafferamme, som gælder for overtrædelse af en pålagt opholds-, underretnings- og/eller meldepligt.

Fastsættelsen af straffen vil i øvrigt fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny bestemmelse i straffelovens § 143, hvorefter den, som under særligt skærpene omstændigheder overtræder et pålæg nævnt i udlændingelovens § 60, stk. 2, straffes med fængsel i indtil 4 år. Som særligt skærpene omstændigheder anses navnlig et betydeligt antal overtrædelser over en længere periode.

Den foreslåede bestemmelse indebærer ikke en udvidelse af det straffbare område for overtrædelse af en pålagt opholds-, underretnings- og meldepligt. Bestemmelsen er alene en overbygning på straffebestemmelsen i udlændingelovens § 60, stk. 2.

Der vil eksempelvis kunne være tale om særligt skærpene omstændigheder, hvis en udlænding, som er pålagt alle tre typer af kontrolforpligtelser, i en periode på flere måneder slet ikke opholder sig på det indkvarteringssted, som udlændingen er pålagt at opholde sig på efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, hvorved den pågældende som udgangspunkt dagligt i hele perioden overtræder alle tre typer af kontrolforpligtelser. En sådan situation vil kunne medføre, at den pågældende op mod flere hundrede gange overtræder de givne pålæg og vil derfor falde ind under den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde.

Der vil ligeledes kunne være tale om særligt skærpene omstændigheder, hvis en udlænding, der er pålagt opholds-, underretnings- og meldepligt, tidligere adskillige gange er blevet dømt for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt.

Særligt for så vidt angår de grupper af fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, og som nu foreslås omfattet af det skærpede kontrolregime bemærkes, at det skærpede kontrolregime foreslås at træde i kraft den 1. marts 2019. Det foreslås i den forbindelse, at de pågældende fra den 1. marts 2019 bliver omfattet af de gældende strafferegler, således at de fra det tidspunkt kan straffes for manglende overholdelse svarende til udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 23 og 24 og § 11, stk. 2 og 3.

10. Løsladelse med henblik på straksudsendelse

10.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 62 a kan kriminalforsorgsområdet efter indstilling fra politiet bestemme, at en udlænding, der er idømt fængselsstraf for overtrædelse af udlændingelovens § 34, stk. 4 eller 5, eller § 42 a, stk. 8, 1. pkt. eller 10, dvs. opholds-, underretnings- eller meldepligten, skal løslades med henblik på straksudsendelse, uanset at straffen ikke er helt afsonet.

Bestemmelsen giver mulighed for, at kriminalforsorgsområdet kan bestemme, at en udlænding kan løslades med henblik på straks at blive udsendt af Danmark (løsladelse med henblik på straksudsendelse).

Der kan således ske udsendelse af den pågældende udlænding, også selv om straffen for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten endnu ikke er helt afsonet.

Løsladelse ved straksudsendelse indebærer, at udlændingen ikke skal afsone yderligere fængselsstraf for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten.

Er den pågældende endnu ikke påbegyndt strafafsoning, vil der kunne ske frihedsberøvelse efter § 36 i udlændingeloven frem mod udsendelsens iværksættelse.

Det er en forudsætning, at der er opstået mulighed for at gennemføre en faktisk udsendelse af udlændingen. Der vil således kunne ske løsladelse med henblik på straksudsendelse, hvis der er udsigt til, at udsendelse af udlændingen rent faktisk kan gennemføres.

Hvis det viser sig, at udsendelsen ikke kan gennemføres, vil den pågældende udlænding skulle tilbageføres til fortsat afsoning af den idømte straf.

Der kan efter § 62 a ikke ske løsladelse med henblik på straksudsendelse i tilfælde, hvor udlændingen afsone fængselsstraf for overtrædelse af anden lovgivning. Hvis en udlænding således afsone en dom for overtrædelse af opholdspligt og vold, vil der ikke kunne ske løsladelse med henblik på straksudsendelse.

Efter § 62 a, stk. 2, vil straffuldbyrdsen skulle genoptages, hvis udlændingen efter udsendelsen – uanset et eventuelt indrejseforbud – på ny måtte indrejse i landet.

Straffuldbyrdsen vil skulle genoptages, hvis udlændingen på ny indrejser i landet inden for 5 år, efter at straksudsendelsen er gennemført. De nærmere regler herom er fastsat i bekendtgørelse nr. 200 af 27. februar 2017 om løsladelse med henblik på straksudsendelse.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 62 a omfatter udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste.

10.2. Ministeriets overvejelser

Det er ministeriets opfattelse, at muligheden for straksløsladelse, som i dag omfatter kriminelle udviste, der skal udsendes af landet, og udlændinge på tålt ophold, også skal omfatte fremmedkrigere, der skal udsendes af Danmark, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, og som skal udsendes af Danmark.

Der er her tale om udlændinge, som skal udsendes af landet, og afsoning af en idømt straf for overtrædelse af opholds-, underretnings- eller meldepligt skal ikke hindre, at en udsendelse kan gennemføres, såfremt der opstår mulighed herfor.

Det er ministeriets opfattelse, at hensynet til at udsende udlændingen af landet vejer tungere end hensynet til, at den pågældende udlænding skal afsone sin straf for overtrædelse af de udlændingeretlige forpligtelser, der netop er fastsat med henblik på at sikre, at myndighederne har kendskab til den pågældendes opholdssted, således at der kan ske udsendelse, når muligheden herfor opstår.

Den foreslåede udvidelse af reglerne om straksløsladelse skal ses i sammenhæng med den foreslåede skærpelse af kontrollen med de nævnte grupper af udlændinge, jf. pkt. 8, og den foreslåede skærpelse af straffen for overtrædelse af kontrolforpligtelserne, jf. pkt. 9.

10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at kriminalforsorgsområdet efter indstilling fra politiet kan bestemme, at en fremmedkriger, der kan udsendes af Danmark, men som endnu ikke er udrejst eller udsendt, og som er idømt fængselsstraf for overtrædelse af udlændingelovens § 34, stk. 6, eller § 42 a, stk. 8, eller stk. 10, dvs. overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten, skal løslades med henblik på at blive udsendt straks, hvis muligheden herfor opstår, uanset at straffen ikke er helt eller delvist afsonet. Tilsvarende foreslås at gælde for en udlænding, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25.

Fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, vil således kunne straksløslades i medfør af udlændingelovens § 62 a, hvilket indebærer, at udlændingen ikke vil skulle afsone yderligere fængselsstraf for overtrædelse af opholds-, underretnings-, eller meldepligten, hvis der er opstået mulighed for at gennemføre en udsendelse af udlændingen og det er en forudsætning for løsladelse, at udsendelsen rent faktisk gennemføres.

Hvis det viser sig, at udsendelsen ikke kan gennemføres, vil den pågældende udlænding således ikke skulle være at anse som løsladt og vil umiddelbart kunne tilbageføres til fortsat afsoning af den idømte straf.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 25.

11. Flytning af afviste asylansøgere og opholdspligt som følge af kriminalitet på og omkring indkvarteringsstedet

11.1. Gældende ret

11.1.1. Den almindelige indkvarteringsregel

Det følger af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 1. pkt., som er den almindelige indkvarteringsregel, at Udlændingestyrelsen træffer bestemmelse om indkvarteringen af de udlændinge, der er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt, jf. § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3 (anvisning af indkvartering). Dette gælder udlændinge på processuelt ophold og udlændinge uden lovligt ophold.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen i § 42 a, stk. 7, jf. Folketingstidende 2012-2013, tillæg A, L 130 som fremsat s. 33, at Udlændingestyrelsen efter bestemmelsen vil kunne bestemme, at der vil skulle ske flytning af en udlænding fra et center til et andet. Af forarbejderne fremgår det videre, at det ikke er muligt udtømmende at angive de hensyn, som kan begrunde en flytning. En flytning vil således bl.a. kunne være begrundet i den almindelige indkvarteringsituation, herunder Udlændingestyrelsens ønske om en mere effektiv udnyttelse af centerkapaciteten. Hertil kommer, at almindelige ordenshensyn også vil kunne begrunde en flytning. Der kan være opstået modsætningsforhold mellem udlændinge på et center, som nødvendiggør en flytning, ligesom en flytning kan være nødvendig, hvis en udlænding f.eks. har udvist voldelig og truende adfærd over for personalet.

Spørgsmålet om, hvorvidt der skal ske flytning, beror således på en mere skønsmæssig vurdering, hvor Udlændingestyrelsen kan inddrage en række forskellige hensyn.

Beslutning om anvisning af indkvarteringssted og beslutning om flytning af en udlænding fra et indkvarteringssted til et andet, der som udgangspunkt også sker ved anvisning, vil have karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed.

Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 7, 3. pkt., pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse (flyttepåbud). Et pålæg om at tage ophold vil, modsat en beslutning om flytning, være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, hvilket indebærer, at forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring skal iagttages.

Udlændingestyrelsens afgørelser om flyttepåbud kan ikke påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, 1. pkt.

Overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 3. pkt., kan efter udlændingelovens § 60, stk. 1, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Det fremgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., at en sådan udlænding ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, må lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., kan efter udlændingelovens § 60, stk. 1, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Det fremgår desuden af § 25 a, at en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan udvises, hvis den pågældende er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1.

11.1.2. Opholdspligt

Det fremgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 2. pkt., at hvis politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, skal Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at udlændingen skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted (opholdspligt).

Bestemmelsen indebærer, at Udlændingestyrelsen skal pålægge afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold at tage ophold på et udrejsecenter eller på et andet indkvarteringssted, hvis de pågældende ikke medvirker til udrejsen, og hvis der ikke er grundlag for frihedsberøvelse med henblik på udsendelse. Pålæg om opholdspligt vil skulle gives til afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold, som ikke kan frihedsberøves med hen-

blik på udsendelse. Det vil navnlig omfatte udlændinge, hvor der ikke er udsigt til tvangsmæssig udsendelse.

Pålægget om opholdspligt skal så vidt muligt meddeles, så snart det er konstateret, at udlændingen ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, og at der ikke er grundlag for frihedsberøvelse. Det er politiet – på grund af politiets vurdering af, om den pågældende medvirker til udreisen – der indstiller til Udlændingestyrelsen, at den pågældende pålægges opholdspligt på et udrejsecenter.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 2. pkt., indebærer, at pålæg om opholdspligt skal gives, medmindre særlige grunde taler derimod. Der kan f.eks. være tale om, at den pågældende på grund af sygdom har behov for at opholde sig på et indkvarteringssted, der ligger nær behandlingsmuligheder mv. Der kan endvidere i ganske særlige tilfælde være hensyn til familielivet, som gør, at den pågældende ikke skal meddeles pålæg om opholdspligt.

Hvis en udlænding ikke efterkommer et pålæg efter § 42 a, stk. 8, 2. pkt., om at tage ophold på f.eks. et udrejsecenter, kan den pågældende frihedsberøves, jf. § 36, stk. 2, 1. pkt. Bestemmelsen indebærer, at politiet under anvendelse af frihedsberøvelse kan overføre en udlænding til det af Udlændingestyrelsen bestemte opholdssted. Ved overtrædelse af pålægget kan udlændingen desuden straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år, jf. § 60, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdspligt vil være en selvstændig afgørelse i forvaltningslovens forstand. Afgørelsen kan ikke påklages.

Afviste asylansøgere, der er pålagt opholdspligt, vil i dag være indkvarteret på enten Udrejsecenter Kærshovedgård (enlige på 18 år eller derover) eller Udrejsecenter Sjælsmark (familier).

11.2. Ministeriets overvejelser

Som anført under afsnit 1 skal der som led i udmøntningen af finanslovsaftalen for 2019, etableres et nyt udrejsecenter, Udrejsecenter Lindholm, som bl.a. skal varetage indkvartering af afviste asylansøgere, som er indkvarteret på et udrejsecenter, og som straffes for overtrædelse af straffeloven, våbenloven, lov om knive og blankvåben m.v. eller lov om euforiserende stoffer på eller omkring udrejsecentret.

Efter aftalen om finansloven skal der således indføres en ordning, hvorefter udlændinge, der opholder sig her i landet som afviste asylansøgere, skal flyttes fra det udrejsecenter, hvor den pågældende er indkvarteret, til Udrejsecenter Lindholm, hvis udlændingen straffes for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben m.v. eller lov om euforiserende stoffer på eller omkring et udrejsecenter.

Som det er i dag, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om opholdspligt og fastsætter i den forbindelse stedet for op-

holdspligtens afvikling, dvs. på hvilket udrejsecenter den pågældende skal indkvarteres. Det er i den forbindelse udgangspunktet, at Udlændingestyrelsen pålægger afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold opholdspligt på Udrejsecenter Kærshovedgård.

Ordringen for de udlændinge, der fremover skal flyttes fra Udrejsecenter Kærshovedgård til Udrejsecenter Lindholm, bør derfor efter ministeriets opfattelse indrettes i overensstemmelse med denne almindelige ordning, hvorefter stedet for opholdspligtens afvikling fastsættes som led i en afgørelse om opholdspligt. Ordningen bør derfor udmøntes således, at Udlændingestyrelsen – uanset at den pågældende allerede er pålagt opholdspligt – træffer afgørelse om pålæg af opholdspligt, såfremt den pågældende udlænding straffes for overtrædelse af de nævnte love, og som følge heraf – eventuelt efter udståelse af frihedsstraf – skal indkvarteres på Udrejsecenter Lindholm. Denne ordning vil som udgangspunkt også svare til den ordning, der gælder for andre udlændinge på Udrejsecenter Kærshovedgård, som udvises efter udlændingelovens §§ 22-24, og som derfor pålægges opholdspligt efter den særlige bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. pkt., om opholdspligt for kriminelle udviste, uanset at den pågældende allerede er pålagt opholdspligt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 2. pkt.

Den foreslåede ordning giver dog Udlændingestyrelsen en adgang til i særlige tilfælde at undlade at give et pålæg om opholdspligt efter den foreslåede bestemmelse og dermed også at undgå at give pålæg om flytning til Udrejsecenter Lindholm.

Det bemærkes, at de pågældende udlændinge, der skal overflyttes, vil være pålagt opholds- og meldepligt. Det forudsættes, at de pågældende også efter overflytningen – foruden opholdspligt – også vil være pålagt meldepligt, og at meldepligten forudsættes afviklet i samme omfang som hidtil. De pågældende vil ikke være omfattet af det skærpede kontrolregime, som vil gælde for de øvrige beboere på Udrejsecenter Lindholm.

11.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler herimod, bestemmer, at en udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 8, 2. pkt. (afviste asylansøgere, der ikke frivilligt medvirker til udrejse), og som straffes med betinget eller ubetinget fængselsstraf, anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse eller bødestraf for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben mv. eller lov om euforiserende stoffer for et forhold, der er begået på eller omkring det indkvarteringssted, hvor udlændingen er pålagt at tage ophold, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted. Det foreslås endvidere, at den foreslåede bestemmelse ikke finder anvendelse for udlændinge, der efter den foreslåede bestemmelse allerede er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted.

Med bestemt indkvarteringssted sigtes der i den forbindelse til Udrejsecenter Lindholm. Det bemærkes, at den foreslåede ordning som konsekvens heraf først vil træde i kraft samtidig med ibrugtagelsen af Udrejsecenter Lindholm.

Den nævnte gruppe vil som udgangspunkt allerede være pålagt opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 2. pkt.

Den nye ordning har til formål at sikre, at der, når en udlænding begår kriminalitet i eller omkring indkvarteringsstedet, skal gives pålæg om opholdspligt på Udrejsecenter Lindholm, også selvom den pågældende allerede er pålagt ophold på et bestemt indkvarteringssted efter den gældende bestemmelse i § 42 a, stk. 8, 2. pkt.

Det foreslås, at ordningen etableres således, at politiet skal indstille til Udlændingestyrelsen, at en udlænding, der er pålagt opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 2. pkt., fremadrettet pålægges opholdspligt efter den foreslåede bestemmelse og som konsekvens heraf indkvarteres på Udrejsecenter Lindholm, hvis udlændingen straffes for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben mv. eller lov om euforiserende stoffer og overtrædelsen er begået på eller omkring det indkvarteringssted, hvor udlændingen er pålagt opholdspligt.

Ordningen foreslås i overensstemmelse med de i finanslovsaftalen fastlagte kriterier for Udrejsecenter Lindholm alene anvendt på afviste asylansøgere på 18 år eller derover. Ordningen foreslås ikke anvendt på personer, som bor sammen med deres familier, og som i dag er indkvarteret på Udrejsecenter Sjælsmark.

Begår en afvist asylansøger kriminalitet, der medfører, at den pågældende udvises ved dom efter §§ 22-24 i udlændingeloven, vil Udlændingestyrelsen som hidtil skulle træffe afgørelse om pålæg af opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 1. pkt., og den pågældende vil herefter falde ind under kategorien kriminel udvist. Udlændingen vil herefter i forbindelse med pålæg af opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 1. pkt. blive pålagt opholdspligt på Udrejsecenter Lindholm.

Den foreslåede ordning vil alene omfatte afviste asylansøgere, der ikke medvirker til deres udrejse, og som er indkvarteret på et udrejsecenter. Påbegynder en afvist asylansøger, der er pålagt opholdspligt på Udrejsecenter Lindholm at medvirke, og vurderer politiet, at der er tale om reel medvirken, vil den pågældende dog ikke skulle flyttes til et hjemrejsecenter, da en udrejse som udgangspunkt må anses for nært forestående. Den pågældende vil dog få ophævet den pålagte opholdspligt og meldepligt. Er det i særlige tilfælde ikke umiddelbart muligt for udlændingen at udrejse, og skyldes dette ikke udlændingens egne forhold, vil den pågældende dog skulle flyttes til et hjemrejsecenter.

Den foreslåede ordning indebærer endvidere, at Udlændingestyrelsen skal undlade at træffe afgørelse om opholdspligt efter den foreslåede bestemmelse, såfremt der foreligger særlige grunde. Sådan særlige grunde omfatter bl.a. grupper

af udlændinge, hvor der er udsigt til, at udsendelse kan ske hurtigt.

Den foreslåede ordning vil således ikke omfatte udlændinge, der skal overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (Dublin-forordningen) og udlændinge omfattet af den såkaldte åbenbart grundløs haster-procedure. Karakteren af de to procedurer betyder, at det normalt er muligt meget hurtigt at udsende eller overføre udlændingen til et andet land, og at det derfor som det klare udgangspunkt vurderes ikke at være hensigtsmæssigt, at de pågældende udlændinge flyttes.

En udlænding, der pålægges opholdspligt på Udrejsecenter Lindholm, vil fortsat skulle pålægges meldepligt på udrejsecentret. Kompetencen til at træffe afgørelse om meldepligt henhører under politiet.

En udlænding, der pålægges opholds- og meldepligt på udrejsecentret, men som ikke flytter, vil kunne straffes for manglende overholdelse af de pålagte forpligtelser efter udlændingelovens § 60, stk. 1.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 14.

12. Varetægtsfængsling

12.1. Gældende ret

Efter retsplejelovens § 762, stk. 1, kan en sigtet varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at den pågældende har begået en lovovertrædelse, som er undergivet offentlig påtale, og lovovertrædelsen efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover. Det kræves endvidere, at der er bestemte grunde til at antage, at der er fare for, at den sigtede enten vil unddrage sig retsforfølgningen eller fuldbyrdelsen (nr. 1), på fri fod vil begå ny lovovertrædelse af samme beskaffenhed (nr. 2) eller vil vanskeliggøre forfølgningen i sagen, navnlig ved at fjerne spor eller advare eller påvirke andre (nr. 3).

Endvidere kan der efter bestemmelsen i retsplejelovens § 762, stk. 2, ske varetægtsfængsling, når hensynet til retshåndhævelsen kræver det, såfremt der foreligger en særligt bestyrket mistanke om, at vedkommende har begået en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover (nr. 1), eller har gjort sig skyldig i overtrædelse af en række nærmere angivne straffelovsbestemmelser (f.eks. §§ 244-246 om vold), såfremt lovovertrædelsen kan ventes at medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage (nr. 2).

Det følger endvidere af retsplejelovens § 762, stk. 3, at varetægtsfængsling ikke kan anvendes, hvis lovovertrædelsen kan ventes at ville medføre straf af bøde eller fængsel i højst

30 dage, eller hvis frihedsberøvelsen vil stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af sigtedes forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis sigtede findes skyldig.

Det er retten, der træffer afgørelse om varetægtsfængsling, mens kriminalforsorgsområdet varetager den centrale gennemførelse af varetægtsopholdet.

Forholdene under varetægtsfængslingen reguleres af retsplejeloven og de forskrifter, der er udstedt i medfør heraf, herunder varetægtsbekendtgørelsen, jf. lovbekendtgørelse nr. 869 af 25. juni 2018.

Efter udlændingelovens § 35 kan en udlænding varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24, eller når udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Bestemmelsen i § 35 har til formål at sikre, at der kan ske varetægtsfængsling med henblik på at sikre udlændingens tilstedeværelse, uanset at betingelserne efter retsplejelovens § 762 ikke er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 35 a kan en udlænding, der gentagne gange har overtrådt et pålæg om opholds-, underrettings- eller meldepligt, varetægtsfængsles, uanset at betingelserne efter retsplejelovens § 762 ikke er opfyldt.

Bestemmelsen i § 35 a omfatter udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste.

Ved gentagne overtrædelser forstås, at den pågældende slet ikke overholder eller i væsentlig grad misligholder sine forpligtelser. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding i væsentlig grad misligholder sine forpligtelser, vil bero på en individuel og konkret vurdering.

Bestemmelsen i § 35 a har til formål at sikre, at udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste på baggrund af den særlige fængslingsbestemmelse i udlændingeloven på et tidligere tidspunkt bliver stillet for en dommer og forhindres i at begå fortsat kriminalitet. Varetægtsfængslingen har således til formål at sikre, at der hurtigt gribes ind, hvis en udlænding på grov vis ikke overholder sin opholds-, underrettings- eller meldepligt.

Bestemmelsen i § 35 a er således tænkt som en særlig adgang til varetægtsfængsling, som supplerer de gældende regler i retsplejeloven. I sager om overtrædelse af opholds-, underrettings- eller meldepligten vil retsplejelovens indikationskrav, dvs. kravet til indgrebets betydning for efterforskningen, formentlig i en række tilfælde ikke være opfyldt. Der vil således være en række sager, hvor der ikke vil være fare for, at udlændingen forsøger at unddrage sig retsfor-

følgningen, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1. Herudover vil der være en række sager, hvor der ikke er kollisionsfare, da der i de fleste sager primært vil være tale om tekniske beviser, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. Det vil endvidere ikke kunne udelukkes, at der vil være en række sager, hvor kravet til gentagelsesfare ikke er opfyldt, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2. Der skønnes derfor at kunne være sager, hvor de gældende regler i retsplejeloven om varetægtsfængsling ikke vil kunne finde anvendelse.

Det er forudsat i forarbejderne til udlændingelovens § 35 a, at den periode, som retten skal vurdere overtrædelsernes omfang over, skal være op til 4 måneder, når der er tale om udlændinge, der ikke tidligere er dømt for overtrædelse af kontrolforanstaltninger, mens perioden skal være op til 2 måneder, når der er tale om udlændinge, der tidligere er dømt for overtrædelse af kontrolforpligtelserne.

Ved vurderingen af, om der er tale om gentagne overtrædelser inden for de nævnte perioder, forudsættes det i bestemmelsens forarbejder, at der er tale om overtrædelser af et sådant omfang, at den pågældende vil kunne straffes med fængsel i mere end 30 dage, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

12.2. Ministeriets overvejelser

Det er ministeriets opfattelse, at den særlige fængslingsbestemmelse i udlændingelovens § 35 a, hvorefter der kan ske varetægtsfængsling af udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der overtræder deres opholds-, underrettings- og meldepligt gentagne gange, skal skærpes i lyset af, at straffen for overtrædelse af kontrolforpligtelserne foreslås skærpet og fremover vil fastsættes på grundlag af antallet af overtrædelser inden for en kalendermåned. De foreslåede strafskærpelser har til formål at sikre, at det hurtigt har konsekvenser for den enkelte udlænding, der ikke overholder de pålagte forpligtelser, og det bør derfor også sikres, at der hurtigere end i dag kan ske varetægtsfængsling

Det er således ministeriets opfattelse, at den periode, som retten skal vurdere overtrædelsernes omfang over, skal være kortere end de 4 måneder i førstegangstilfælde og 2 måneder i andengangstilfælde, der er udgangspunktet i dag.

Det er endvidere ministeriets opfattelse, at bestemmelsen i § 35 a fremover også bør omfatte udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere, eller som er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, henset til, at fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, også omfattes af det skærpede kontrolregime og den foreslåede strafskærpelse, som gælder udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste.

12.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre bestemmelsen om varetægtsfængsling i udlændingelovens § 35 a, således at udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere, jf. § 21 b, stk. 1, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, omfattes af bestemmelsen.

Det foreslås i den forbindelse i øvrigt at affatte udlændingelovens § 35 a på ny. Nyaffattelsen har til formål at give mulighed for at ændre den periode, over hvilken retten skal vurdere overtrædelsernes omfang, i forbindelse med en kendelse om varetægtsfængsling.

Der vil fortsat gælde samme mistankekrav, som gælder for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, og der vil således fortsat stilles krav om, at der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået gentagne overtrædelser af udlændingelovens § 34, stk. 4, 5 eller 6, § 42 a, stk. 8, eller § 42 a, stk. 10.

Ved gentagne overtrædelser forstås som hidtil, at den pågældende slet ikke overholder eller i væsentlig grad misligholder sine forpligtelser. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding i væsentlig grad overtræder sine forpligtelser, vil bero på en individuel og konkret vurdering af den pågældendes forhold.

Bestemmelsen forudsættes som hidtil udmøntet således, at retten skal vurdere overtrædelsernes omfang over en vis periode. Det forudsættes i den forbindelse, at overtrædelsernes omfang fremover vil skulle vurderes inden for en periode på 2 måneder, hvis der er tale om en udlænding, der ikke tidligere er straffet for overtrædelser af kontrolforpligtelserne. Er der tale om, at den pågældende tidligere har været straffet for overtrædelse af kontrolforpligtelserne, vil der skulle mindre til, og perioden vil derfor være kortere og op til 1 måned. Som hidtil vil én overtrædelse svare til én overtrædelse af meldepligten eller underretningspligten eller én dags overtrædelse af opholdspligten. Hvis både opholdspligten, meldepligten og underretningspligten overtrædes på én dag, vil dette som hidtil som udgangspunkt svare til tre overtrædelser.

Ved vurderingen af, om der er tale om gentagne overtrædelser inden for de nævnte perioder, vil det fortsat være forudsat, at der er tale om overtrædelser af et sådant omfang, at den pågældende vil kunne straffes med fængsel i mere end 30 dage, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

I det omfang § 35 a ikke finder anvendelse, vil der fortsat kunne ske varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1 og 2, ligesom der også kan ske varetægtsfængsling efter § 35 i udlændingeloven eller frihedsberøvelse efter § 36 i udlændingeloven, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8.

13. Afskaffelse af mulighed for afsoning og varetægtsfængsling i fodlænke

13.1. Gældende ret

13.1.1. Varetægtsfængsling på bopælen i indkvarteringsstedet

Reglerne om udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste mulighed for varetægtsfængsling på bopælen på indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol blev indført ved lov nr. 189 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og straffeloven (Styrket kontrol med udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, herunder indførelse af underretningspligt, skærpet straf, afsoning i fodlænke og særlig adgang til varetægtsfængsling, og ændring af klageadgang).

Efter udlændingelovens § 35 a, stk. 1, kan en udlænding varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at udlændingen gentagne gange har overtrådt pålæg, der er meddelt udlændingen efter udlændingelovens § 34, stk. 4, § 34, stk. 5 (meldepligt), § 42 a, stk. 8, 1. pkt. (opholdspligt), eller § 42 a, stk. 10 (underretningspligt). Efter bestemmelsens stk. 2 finder retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, i øvrigt anvendelse.

Efter udlændingelovens § 35 b, stk. 1, træffer retten, såfremt betingelserne for anvendelse af varetægtsfængsling efter § 35 a er til stede, og hvis sigtede samtykker heri, bestemmelse om anbringelse af udlændingen på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, medmindre særlige forhold taler herimod.

Bestemmelsen i § 35 b, stk. 1, indebærer, at udlændinge, der varetægtsfængsles efter udlændingelovens § 35 a, som udgangspunkt varetægtsfængsles på bopælen i indkvarteringsstedet med fodlænke. Når udlændingen samtykker til varetægtsfængslingen på bopælen i indkvarteringsstedet, samtykker udlændingen ligeledes til, at kriminalforsorgsområdet kan skaffe sig adgang til bopælen for at varetage opgaven med kontrol.

Efter udlændingelovens § 35 b, stk. 2, fastsætter udlændinge- og integrationsministeren efter forhandling med justitsministeren regler om varetægtsfængslingens iværksættelse og gennemførelse og om anvendelse af elektronisk overvågning, herunder karakteren af elektronisk kontrol m.v.

Der er i bekendtgørelse nr. 1198 af 2. november 2017 om anbringelse på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol fastsat nærmere regler om varetægtsfængsling med fodlænke på indkvarteringsstedet.

13.1.2. Afsoning med fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet

Reglerne om fuldbyrdelse af straf på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, der gælder for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste blev ligeledes indført ved lov nr. 189 af 27. februar 2017 som kapitel 13 b i straffuldbyrdelsesloven. Reglerne i kapitel 13 b indebærer, at udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der er idømt ubetinget fængselsstraf for overtrædelse af udlændingelovens regler om opholds-, underretnings- eller meldepligt, som udgangspunkt skal afsone en del af straffen med fodlænke på indkvarteringsstedet.

Formålet med reglerne om afsoning med fodlænke er bl.a., at den enkelte udlænding skal afsone i det udrejsecenter, hvor den pågældende i øvrigt er pålagt at tage ophold, således at den pågældende under afsoningen gradvist tilpasser og vænner sig til forholdene på indkvarteringsstedet.

Efter straffuldbyrdelseslovens § 78 g bestemmer justitsministeren eller den, der bemyndiges dertil, at en udlænding, der er idømt fængselsstraf for overtrædelse af udlændingelovens § 34, stk. 4 eller 5, eller § 42 a, stk. 8, 1. pkt. eller stk. 10, efter bestemmelserne i dette kapitel skal udstå hele eller en del af straffen under intensiv overvågning og kontrol på bopælen i det indkvarteringssted, hvor udlændingen er pålagt at tage ophold, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. pkt., jf. dog straffuldbyrdelseslovens § 78 h.

Bemyndigelsen er udmøntet således, at det henhører under kriminalforsorgsområdet at træffe bestemmelse om adgang til afsoning med fodlænke, jf. § 3 i bekendtgørelse nr. 871 af 25. juni 2018 om fuldbyrdelse af straf på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol.

Afsoning med fodlænke forudsættes afviklet på bopælen i det indkvarteringssted, hvor udlændingen er pålagt at tage ophold. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der med ”det indkvarteringssted, hvor den pågældende er pålagt at tage ophold”, menes det indkvarteringssted, hvor Udlændingestyrelsen i henhold til udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. pkt., har pålagt den pågældende udlænding at tage ophold. Det fremgår endvidere, at det som udgangspunkt vil være Udrejsecenter Kærshovedgård, og at det forudsættes med lovforslaget, at fodlænkeafsoning afvikles i dette udrejsecenter. Er udlændingen undtagelsesvist pålagt at tage ophold på et andet indkvarteringssted, forudsættes det, at Udlændingestyrelsen, inden straffuldbyrdelsen iværksættes, træffer afgørelse om opholdspligt på Udrejsecenter Kærshovedgård.

Strafudståelse på bopælen under intensiv overvågning og kontrol efter § 78 g skal efter straffuldbyrdelseslovens § 78 h ikke indgå i straffuldbyrdelsen, hvis 1) den dømte ikke giver samtykke til at overholde de vilkår, der finder anvendelse under strafudståelsen, jf. § 78 i, eller 2) denne fuldbyrdelsesform som følge af den dømtes forhold ikke findes hensigtsmæssig.

Afgørelse om strafudståelse på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol meddeles efter straffuldbyrdelseslovens § 78 i på en række nærmere bestemte vilkår, herunder på vilkår af, at den dømte i fuldbyrdelsesperioden undergiver sig kriminalforsorgsområdets tilsyn og kontrol, herunder elektronisk kontrol m.v., og overholder de forskrifter, som kriminalforsorgsområdet fastsætter til gennemførelsen af tilsynet.

Efter straffuldbyrdelseslovens § 78 j fører kriminalforsorgsområdet under fuldbyrdelsen tilsyn med den dømte, herunder med overholdelsen af de i § 78 i nævnte vilkår. Inden fuldbyrdelsen iværksættes, skal kriminalforsorgsområdet

vejlede den dømte om de rettigheder og pligter, som tilsynet og de for fuldbyrdelsen fastsatte vilkår indebærer, herunder om virkninger af vilkårsovertrædelser.

En afgørelse om strafudståelse på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol kan efter straffuldbyrdelseslovens § 78 k tilbagekaldes af justitsministeren eller den, der bemyndiges dertil i en række nærmere angivne tilfælde.

Tilbagekaldes en afgørelse om strafudståelse på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol efter fuldbyrdelsens iværksættelse, skal den dømte overføres til fængsel eller arresthus til afsoning af reststraffen, jf. straffuldbyrdelseslovens § 78 l.

Den nærmere udmøntning af ordningen er fastsat administrativt ved bekendtgørelse nr. 871 af 25. juni 2018 om fuldbyrdelse af straf på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol.

13.1.3. Straffelovens bestemmelser

Straffelovens § 124 indeholder regler om straf for den, der flygter som anholdt eller fængslet. Af § 124, stk. 5, nr. 2, fremgår det, at reglerne herom også gælder for personer, der i stedet for varetægtsfængsel er frihedsberøvet i institution m.v. eller er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 b. Efter bestemmelsens stk. 5, nr. 4, gælder tilsvarende for personer, der i forbindelse med fuldbyrdelse af straf uden for arresthuse og fængsler, jf. stk. 1, er frihedsberøvet på bopælen under intensiv overvågning og kontrol efter straffuldbyrdelseslovens kapitel 13 a eller 13 b eller i institution m.v.

13.1.4. Udgangskarantæne

Det følger af straffuldbyrdelseslovens § 3, at fuldbyrdelse af straf skal ske med fornøden hensyntagen såvel til straffens gennemførelse som til behovet for at hjælpe eller påvirke den dømte til at leve en kriminalitetsfri tilværelse.

Det følger af straffuldbyrdelsesloven § 46, stk. 1, at en indsat, hvis hensynet til retshåndhævelsen ikke taler derimod, kan få tilladelse til udgang, når udgangsformålet er rimeligt begrundet i en række forskellige hensyn, og der ikke er bestemte grunde til at antage, at den indsatte i forbindelse med udgangen vil begå ny kriminalitet, unddrage sig fortsat straffuldbyrdelse eller på anden måde misbruge udgangstilladelsen.

I § 46, stk. 2, er opregnet en række momenter, som skal tillægges særlig vægt ved vurderingen af risikoen for misbrug af udgangstilladelsen, herunder oplysninger om strafbart forhold begået under strafudståelsen.

Der er i straffuldbyrdelseslovens § 46, stk. 5, indført en særlig ordning for udgangskarantæne for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der ikke samtykker i fodlænkeafsoning. Efter bestemmelsen kan udgang ikke, medmindre helt særlige omstændigheder undtagelsesvis taler herfor, fin-

de sted i en periode på 3 måneder, hvis 1) den dømte ikke samtykker i at ville overholde de vilkår, der finder anvendelse under strafudståelse på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, jf. § 78 h, stk. 1, nr. 1, 2) den dømte ikke medvirker til en undersøgelse af den dømtes personlige forhold, jf. § 78 h, stk. 2, eller 3) en afgørelse om strafudståelse på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol er tilbagekaldt efter § 78 k, stk. 1, nr. 1 eller 4, eller stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding på tålt ophold eller en kriminel udvist kan pålægges udgangskarantæne under afsoning i fængsel i 3 måneder, hvis udlændingen ikke samtykker i fodlænkeafsoning, ikke medvirker til en undersøgelse af den pågældendes personlige forhold eller ikke overholder vilkårene under afsoning med fodlænke.

Perioden på 3 måneder efter stk. 5, nr. 1 og 2, regnes fra fuldbyrdelsens iværksættelse, jf. stk. 6.

13.2. Ministeriets overvejelser

Som anført under afsnit 9.1.2. foreslås det som led i udmøntningen af finanslovsaftalen for 2019, at straffen for udlændinge på tålt ophold og udviste kriminelle, der overtræder opholds-, underretnings- og meldepligten, skal skærpes, således, at de fremover straffes markant hårdere end i dag.

Det fremgår desuden af finanslovsaftalen, at hvis udlændinge på tålt ophold og udviste kriminelle bryder de forpligtelser, de er pålagt, skal de i fængsel.

Der skal således ikke længere ske varetægtsfængsling i surrogat ved brug af fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet, ligesom afsoning af straffen for overtrædelser af opholds-, underretnings- og meldepligt ikke længere skal omfatte en periode, hvor straffen udstås i udrejsecenteret ved brug af fodlænke.

Den gældende ordning om adgangen til varetægtsfængsling og afsoning i fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet foreslås derfor ophævet.

Som konsekvens af, at adgangen til varetægtsfængsling og afsoning i fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet ophæves, vil muligheden for at pålægge udgangskarantæne under afsoning i fængsel i 3 måneder, hvis udlændingen ikke samtykker i fodlænkeafsoning, ikke medvirker til en undersøgelse af den pågældendes personlige forhold eller ikke overholder vilkårene under afsoning med fodlænke, ikke længere være relevant, og ordningen foreslås derfor ophævet.

13.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve udlændingelovens § 35 b om varetægtsfængsling i fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet ved overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten. Det foreslås ligeledes at ophæve kapitel 13 b i strafful-

byrdelsesloven om afsoning i fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet ved overtrædelse af de nævnte pligter.

Den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 35 b vil indebære, at det ikke længere er muligt at være varetægtsfængslet i fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet. Den foreslåede ophævelse vil derfor indebære, at en udlænding, som varetægtsfængsles, som udgangspunkt vil blive fængslet i et arresthus i overensstemmelse med retsplejelovens § 770, stk. 2, 1 pkt., hvorefter varetægtsarrestanter anbringes i varetægtsfængsel (arresthus), så vidt muligt på det sted, hvor straffesagen behandles.

Den foreslåede ophævelse af straffuldbyrddelseslovens kapitel 13 b indebærer, at en udlænding, der idømmes straf for overtrædelse af opholds- underretnings- og meldepligt, vil skulle afsone hele straffen i fængsel eller arresthus.

Det bemærkes, at fængselsstraf i særlige tilfælde kan fuldbyrdes på den dømtes bopæl under intensiv overvågning og kontrol (afsoning i elektronisk fodlænke), jf. straffuldbyrddelseslovens kapitel 13 a (§§ 78 a-78 f) efter den såkaldt almindelige fodlænkeordning. Den almindelige fodlænkeordning i straffuldbyrddelseslovens kapitel 13 a giver dog som altovervejende hovedregel ikke denne gruppe af personer mulighed for at afsone i elektronisk fodlænke på bopælen, herunder mulighed for at afsone en del af straffen i fodlænke på bopælen.

Som konsekvens af, at kapitel 13 b i straffuldbyrddelsesloven ophæves, foreslås det tillige at ophæve straffuldbyrddelseslovens § 46, stk. 5 og 6, der indeholder en bestemmelse om udgangskarantæne under afsoning i fængsel i 3 måneder, hvis udlændingen ikke samtykker i fodlænkeafsoning, ikke medvirker til en undersøgelse af den pågældendes personlige forhold eller ikke overholder vilkårene under afsoning med fodlænke.

Det foreslås desuden at ophæve straffuldbyrddelseslovens § 8, stk. 5, om iværksættelse af fuldbyrdelse af afsoning i fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet samt § 20, stk. 3, nr. 2, der indeholder en angivelse af, at fængselstraf i særlige tilfælde kan udstås med fodlænke på den dømtes bopæl på indkvarteringsstedet.

Endelig foreslås det, at straffuldbyrddelseslovens § 106, stk. 2, om erstatning efter reglerne i retsplejelovens § 1018 a og straffelovens § 124, stk. 5, nr. 2 og 5, om anvendelsesområdet for reglerne i straffelovens § 124, stk. 1-3, konsekvensrettes således, at udlændingelovens § 35 b og straffuldbyrddelseslovens kapitel 13 b ikke længere er omfattet af bestemmelseernes anvendelsesområde.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9 og § 9.

14. Skærpelse af straffen for overtrædelse af et indrejseforbud

14.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Det følger af udlændingelovens § 59 b, at en udlænding, der indrejser i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove, straffes med bøde eller fængsel indtil 3 år.

Udlændingelovens § 59 b blev indsat ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpe af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.). Efter bestemmelsen var straffen for at indrejse i strid med et indrejseforbud bøde eller fængsel indtil 2 år.

Udlændingelovens § 59 b er senest ændret ved lov nr. 601 af 14. juni 2011 om ændring af udlændingeloven og lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (Reform af ægtefællesammenføringsreglerne m.v.), hvorved strafferammen blev forhøjet fra 2 års fængsel til 3 års fængsel.

Det fremgår af afsnit 3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 29, jf. Folketingstidende 2010-11, tillæg A, L 168, som fremsat, side 46 og 63, at det forudsættes, at indrejse i strid med et indrejseforbud i 1. gangstilfælde normalt skal straffes med ubetinget frihedsstraf fra 10 dage og op til 2 måneder. I 2. gangstilfælde skal en overtrædelse normalt straffes med ubetinget frihedsstraf fra 2-4 måneder og i 3. gangstilfælde med ubetinget frihedsstraf i mere end 4 måneder.

Ved fastsættelsen af straffen skal det betragtes som en skærpende omstændighed, hvis der foreligger gentagelsestilfælde. Det vil endvidere tale i skærpende retning, hvis udlændingen er udvist af landet på grund af kriminalitet og formodes at være indrejst i strid med indrejseforbuddet med det formål at begå ny kriminalitet.

Hvis der efter en konkret vurdering af sagens omstændigheder ikke er grundlag for at idømme ubetinget fængselsstraf i 1. gangstilfælde, kan der idømmes en bøde på ikke under 5.000 kr.

14.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af aftale om finansloven for 2019, at aftaleparterne er enige om, at straffen for at genindrejse i strid med et indrejseforbud skal skærpes på en sådan måde, at der sendes et klart og mærkbart signal, og at udlændinge, der har begået alvorlig kriminalitet, ikke skal kunne spekulere i at trodse et indrejseforbud og vende tilbage til Danmark for i værste fald at begå ny kriminalitet.

Det fremgår endvidere af aftalen, at straffen derfor skal skærpes fra i dag normalt 10 dage til 2 måneders fængsel i

1. gangstilfælde til minimum 1 års fængsel for de udlændinge, som oprindelig er udvist ved dom i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, men som alligevel genindrejser i strid med et indrejseforbud.

Det foreslås derfor, at der indsættes et nyt stykke i udlændingelovens § 59 b, hvorefter straffen i sådanne tilfælde fremover er fængsel fra 1 år og indtil 3 år.

Det forudsættes, at straffen på mindst 1 års fængsel normalt skal fastsættes som en ubetinget fængselsstraf.

Forslaget betyder således, at udlændinge, som er udvist ved dom med indrejseforbud i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, men som alligevel indrejser i strid med indrejseforbuddet, omfattes af en ny skærpet strafferamme og mindst skal straffes med 1 års fængsel. Straffen kan fastsættes til indtil 3 års fængsel.

Det samme gælder i forhold til udlændinge, der er meddelt et tilhold (indrejseforbud) i henhold til tidligere udlændingelove, dvs. før udlændingeloven af 8. juni 1983, i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, og som indrejser i strid med det meddelte tilhold.

Tilsvarende vil gælde, hvis udlændingen oprindelig er idømt en anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, og udlændingen ville være idømt ubetinget frihedsstraf af mindst 3 måneders fængsel, hvis ikke der var idømt en anden strafferetlig retsfølge. Der er med forslaget ikke tilsigtet ændringer af strafniveaet for indrejse i strid med et indrejseforbud for udlændinge, der ikke er omfattet af den foreslåede nye bestemmelse i § 59 b, stk. 2. Strafniveaet vil således være uændret for udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 59 b, stk. 1, men som ikke er omfattet af den foreslåede bestemmelse i stk. 2.

Forslaget indebærer, at der fastsættes en minimumsstraf, som er bindende for domstolene, og som alene kan fraviges i medfør af straffelovens § 83, 1. pkt., hvorefter straffen kan nedsættes under den foreskrevne strafferamme, når oplysninger om gerningen, gerningsmandens person eller andre forhold afgørende taler herfor.

Ministeriet er i den forbindelse opmærksom på de betænkeligheder ved minimumsstraf, som Straffelovrådet har givet udtryk for navnlig i betænkning nr. 1531/2012 om strafudmåling – samspillet mellem lovgiver og domstole.

Straffen for at genindrejse i strid med et indrejseforbud bør dog skærpes på en sådan måde, at der sendes et klart og mærkbart signal. Udlændinge, der har begået alvorlig kriminalitet, skal ikke kunne spekulere i at trodse et indrejseforbud og vende tilbage til Danmark for i værste fald at begå ny kriminalitet.

Hertil kommer, at gerningsindholdet i den foreslåede bestemmelse i § 59 b, stk. 2, har en karakter, der gør, at der sjældent – sammenlignet med andre typer af lovovertrædelser – vil være behov for, at domstolene kan fastsætte straf-

fen mere skønsmæssigt fra sag til sag ud over de særlige tilfælde, som straffelovens § 83, 1. pkt., giver mulighed for.

Ministeriet finder på den baggrund, at der er grundlag for helt undtagelsesvist at indføre en minimumsstraf på 1 års fængsel.

Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 19 og 20.

15. Ændring af reglerne for tredjelandsstatsborgeres valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg

15.1. Gældende ret

Efter den kommunale og regionale valglovs § 1, stk. 1, har en udenlandsk statsborger, der på valgdagen opfylder de almindelige valgretsbetingelser (vedkommende er fyldt 18 år og har fast bopæl i kommunen henholdsvis regionen), valgret til kommunalbestyrelsen og regionsrådet, hvis vedkommende enten er nordisk statsborger eller statsborger i en af de øvrige medlemsstater i Den Europæiske Union eller uden afbrydelse har haft fast bopæl i riget i de sidste tre år forud for valgdagen.

Efter den kommunale og regionale valglovs § 3 er enhver, der har valgret, også valgbar til kommunalbestyrelsen og regionsrådet, hvis vedkommende på et nærmere angivet tidspunkt forud for valgdagen opfylder de almindelige valgrets-betingelser bortset fra aldersbetingelsen. Vedkommende er dog ikke valgbar, hvis vedkommende ved endelig dom er idømt ubetinget eller betinget frihedsstraf eller ved endelig dom eller udenretslig vedtagelse ubetinget er frataget førerretten til bil, medmindre der er forløbet 3 år (i visse tilfælde dog 5 år), efter at straffen er udstået, ophævet, eftergivet eller bortfaldet, jf. nærmere den kommunale og regionale valglovs § 4.

Efter artikel 6 i Den europæiske konvention om udlændinges politiske deltagelse på lokalt niveau er enhver af deltagerstaterne forpligtet til at tillægge enhver udlænding valgret og valgbarhed ved valg til lokale myndigheder, forudsat at den pågældende opfylder samme juridiske krav, som gælder for landets egne statsborgere, og endvidere har haft lovligt og sædvanligt ophold i den pågældende stat i de seneste fem år forud for valget. Efter konventionens artikel 7 kan hver part enten ensidigt eller ved bilateral eller multilateral aftale fastsætte, at de i artikel 6 indeholdte opholdskrav er opfyldt ved ophold af kortere varighed.

15.2. Ministeriets overvejelser

For EU-borgere er valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg sikret ved artikel 22, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). For nordiske borgere, der ikke tillige er EU-borgere, er valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg sikret gennem beslutninger truffet af Nordisk Ministerråd. For tredjelandsstatsborgere sikrer Den europæiske konvention om udlændinges politiske deltagelse på lokalt niveau valgret og valgbarhed ved valg til lokale myndigheder efter fem års sæd-

vanligt ophold. Når tredjelandsstatsborgere i Danmark opnår valgret og valgbarhed allerede efter tre år, er de således stillet væsentligt bedre, end hvad der følger af den nævnte konvention.

Af aftalen af 30. november 2018 mellem regeringen og Dansk Folkeparti om finansloven for 2019, side 33, fremgår det bl.a., at regeringen og Dansk Folkeparti er enige om, at valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg for andre udlændinge end EU-borgere og nordiske borgere fremover skal være betinget af 4 års forudgående fast bopæl i Danmark – mod 3 år i dag.

Den europæiske konvention om udlændinges politiske deltagelse på lokalt niveau er ikke til hinder for forslaget. Efter konventionens artikel 6 er enhver af deltagerstaterne forpligtet til at tillægge enhver udlænding valgret og valgbarhed ved valg til lokale myndigheder, forudsat at den pågældende opfylder samme juridiske krav, som gælder for landets egne statsborgere, og endvidere har haft lovligt og sædvanligt ophold i den pågældende stat i de seneste fem år forud for valget. Efter konventionens artikel 7 kan hver part enten ensidigt eller ved bilateral eller multilateral aftale fastsætte, at de i artikel 6 indeholdte opholdskrav er opfyldt ved ophold af kortere varighed. Det er regeringens opfattelse, at der ikke efter konventionens ordlyd er noget til hinder for, at en deltagerstat senere kan hæve en lavere tidsgrænse op til de fem år, der er angivet i artikel 6 som det maksimale opholdskrav.

15.3. Lovforslagets indhold

Lovforslaget gennemfører den nævnte del af aftalen af 30. november 2018 mellem regeringen og Dansk Folkeparti om finansloven for 2019, jf. ovenfor i afsnit 15.2.

Det foreslås således, at udenlandske statsborgere, der hverken er nordiske statsborgere eller statsborgere i en af de øvrige medlemsstater i Den Europæiske Union (tredjelandsstatsborgere), fremover uden afbrydelse skal have haft fast bopæl i riget i de sidste fire år forud for valgdagen som betingelse for at have valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg. Forslaget vil få virkning første gang ved de kommunale og regionale valg i 2021.

Der henvises til lovforslagets § 7, nr. 1, med tilhørende bemærkninger.

16. Forholdet til Grundlovens § 75, stk. 2, og Danmarks internationale forpligtelser

16.1. Nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for forsørgere i lov om aktiv socialpolitik

Det følger af grundlovens § 75, stk. 2, at den, der ikke kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden, er berettiget til hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de forpligtelser, som loven påbyder herom.

Efter grundlovens § 75, stk. 2, påhviler det således det offentlige at sikre et vist eksistensminimum for personer, der er omfattet af bestemmelsen. Hjælpens størrelse og form, dvs. pengebeløb eller mad og husly, er ikke fastsat i grundlovens § 75, stk. 2.

Domstolene kan prøve, om retten til forsørgelse efter bestemmelsen er overholdt, jf. Højesterets dom af 15. februar 2012 i den såkaldte ”starthjælpssag”.

Det fremgår af dommen, at starthjælpen, der svarede til SU-satserne, ikke var den eneste ydelse, som de pågældende udlændinge havde mulighed for at få. Herudover var der mulighed for enkeltydelser og boligsikring m.v. Højesteret fandt, at niveauet for starthjælpen efter den daværende integrationslov, der var lavere end kontanthjælp, ikke var i strid med grundlovens § 75, stk. 2. Starthjælpen blev ophævet i 2011, men svarer i vidt omfang til den nuværende integrationsydelse, der blev indført i 2015.

I sin begrundelse anførte Højesteret vedrørende spørgsmålet om grundlovens eksistensminimum bl.a. følgende:

”Efter størrelsen af den introduktionsydelse/starthjælp og de andre ydelser, som han og hans ægtefælle modtog fra det offentlige, tiltræder Højesteret, at der ikke er grundlag for at fastslå, at A ikke modtog hjælp fra det offentlige i overensstemmelse med grundlovens § 75, stk. 2.”

Højesteret foretog således en konkret vurdering af, om familien modtog tilstrækkelig hjælp fra det offentlige i lyset af grundlovens § 75, stk. 2.

Det fremgår af lovforslagets § 6, nr. 12, at integrationsydelsen for forsørgere, der i 3 år har optjent ret til børne- og ungeydelse, nedsættes med 2.000 kr. månedligt for enlige forsørgere og 1.000 kr. månedligt pr. person for gifte og samlevende forsørgere. Når ydelsen nedsættes efter tre år, vil familierne efter de standardiserede familietyperegninger fortsat have et rådighedsbeløb, der er højere (enlige forsørgere) eller stort set på niveau (gifte eller samlevende forsørgere) med rådighedsbeløbet umiddelbart efter ankomsten til Danmark. Efter 6 år vil rådighedsbeløbet for alle familietyper fortsat være højere, end de tilsvarende familier havde i starten af deres ophold i Danmark. Det skyldes den gradvise optjening af retten til børne- og ungeydelse. Integrationsydelsen vil fra 2020 blive benævnt henholdsvis selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse.

Det vurderes på den baggrund, at den foreslåede nedsættelse af integrationsydelsen for forsørgere er i overensstemmelse med grundlovens § 75, stk. 2.

16.2. Den foreslåede ændring vedrørende danske statsborgere med dobbelt statsborgerskabs mulighed for at søge repatriering

Danmark ratificerede den 24. juli 2002 Den Europæiske Konvention af 6. november 1997 om Statsborgerret (statsborgerretskonventionen).

Det følger af statsborgerretskonventionen, at enhver kontraherende stat skal tillade, at en person kan løses fra sin statsborgerret under forudsætning af, at den pågældende ikke derved bliver statsløs. Staten kan imidlertid bestemme, at alene statsborgere, som har deres faste bopæl i et andet land, kan løses fra deres statsborgerskab.

Danmark ratificerede den 19. juli 1991 FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder (børnekonventionen).

Det følger af børnekonventionen, at deltagerstaterne skal sikre et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, retten til frit at udtrykke disse synspunkter i alle forhold, der vedrører barnet. Barnet skal med henblik herpå især gives mulighed for at udtale sig i enhver behandling ved en forvaltningsmyndighed af sager, der vedrører barnet.

Det bemærkes i den forbindelse, at et barn på 12 år eller derover i dag anmodes om samtykke til behandlingen af en ansøgning om løsnings indgivet af forældremyndighedsindehaveren på vegne af barnet.

Det er på denne baggrund vurderingen, at løsnings fra dansk statsborgerskab i forbindelse med repatriering ikke rejser spørgsmål om forholdet til Danmarks internationale forpligtelser.

16.3. Den foreslåede ordning om opholds-, underrettings- og meldepligt for fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, stk. 1, at enhver har ret til respekt for sit privat- og familieliv. Det følger endvidere af EMRK artikel 8, stk. 2, at ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af retten til respekt for privat- og familielivet, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder.

Efter den foreslåede ændring af udlændingelovens § 34 og § 42 a, stk. 8 og 10, skal udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og som kan udrejse eller udsendes af Danmark, pålægges opholds-, underrettings- og meldepligt, uanset om udlændingen medvirker til udrejse eller udsendelse. Det samme skal gælde for udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25.

Der foreligger ministeriet bekendt ikke praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende en ordning svarende til den foreslåede.

Kriminelle udviste, fremmedkrigere samt afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold er ikke omfattet af artikel 2 i 4. Tillægsprotokol til EMRK.

Opholds-, underretnings- og meldepligten vil derimod som udgangspunkt være et indgreb i retten til respekt for familie- og privatliv, der er beskyttet af EMRK artikel 8.

Formålet med opholds-, underretnings- og meldepligten er, at myndighederne løbende har kendskab til, hvor udlændingene opholder sig, således at der kan ske udsendelse, så snart muligheden herfor opstår. Der er her tale om kriminelle udlændinge og udlændinge, som er til fare for statens sikkerhed, og som er udelukket fra beskyttelse, og de er derfor ikke ønskede her i landet.

Opholds-, underretnings- og meldepligten varetager derfor et hensyn til den nationale sikkerhed og den offentlige orden. Der er således tale om varetagelsen af et sagligt hensyn. Foruden at være begrundet i et sagligt hensyn skal der være tale om et proportionalt indgreb, herunder et egnet indgreb til varetagelse af det pågældende hensyn. Det er i den forbindelse ministeriets opfattelse, at hensynet til den nationale sikkerhed og offentlige orden udgør en ægte offentlig interesse, der som udgangspunkt må anses for at veje tungere end hensynet til de pågældendes udlændinges ret til respekt for familie- og privatliv. Et pålæg om opholds-, underretnings- og meldepligt er dermed som udgangspunkt et proportionalt indgreb i de pågældendes ret til respekt for familie- og privatliv, idet det, for at sikre de pågældende udlændinges tilstedeværelse med henblik på udsendelse, kan være vanskeligt at pege på mindre indgribende foranstaltninger. Da proportionalitetsbetingelsen løbende skal være opfyldt, kan det med tiden blive vanskeligere at begrunde sådanne indgreb, f.eks. hvis det viser sig fortsat at være umuligt at udsende den pågældende.

Det er ministeriets opfattelse, at de foreslåede kontrolforanstaltninger ikke har – hverken hver for sig eller samlet – en sådan intensitet, at der er tale om frihedsberøvelse efter EMRK artikel 5. Der henvises til UfR. 2012.2874H, hvor Højesteret blandt andet fandt, at en udlænding på tålt ophold, der var pålagt opholdsplicht og meldepligt hos politiet 3 gange om ugen, ikke kunne anses for at være frihedsberøvet, jf. EMRK artikel 5.

17. Ligestillingsmæssige konsekvenser

De foreslåede ændringer af udlændingeloven er kønsneutrale.

Det vurderes derfor, at lovforslaget ikke har ligestillingsmæssige konsekvenser.

18. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget udmønter de elementer i Aftale om finansloven for 2019 på udlændingeområdet, der kræver lovændring. Med finanslovaftalen er der aftalt en økonomisk ramme til gennemførelse af aftalens elementer, som er indarbejdet på finansloven for 2019.

Nedenfor fremgår en nærmere specificering af de økonomiske konsekvenser af lovforslagets enkelte elementer.

18.1. Opholdstilladelser til flygtninge

Forslaget om stramning af reglerne om inddragelse af opholdstilladelser for flygtninge og familiesammenførte til flygtninge forventes ikke at medføre ændret ressourcetræk i forlængelsessagerne på området og forventes dermed ikke at have økonomiske konsekvenser i disse sager.

Det forventes, at stramningerne sammen med de øvrige nye initiativer om midlertidighed og styrket kontrol vil have en mærkbar effekt på den danske inddragelsespraksis vedrørende flygtninge og familiesammenførte til flygtninge. På den baggrund vil der på sigt kunne være afledte økonomiske konsekvenser på inddragelsesområdet.

18.2. Ændring af benævnelser

Der er afsat 2 mio. kr. i 2019 til it-tekniske systemtilpasninger mv. i forbindelse med ændring af integrationsydelsens navn og opdeling i henholdsvis selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse. Navneændringen implementeres parallelt med nedsættelse af ydelsen fra og med 2020.

18.3. Formålsbestemmelsen i integrationsloven

Justeringen af formålsbestemmelsen i integrationsloven vil ikke have økonomiske konsekvenser for det offentlige.

18.4. Anvisning af midlertidige opholdssteder

Ophævelsen af retskravet på permanent bolig til flygtninge forventes ikke at have økonomiske konsekvenser for det offentlige.

18.5. Bortfald af statsrefusion for kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 6 og forlængelse af kapitlets anvendelsesperiode fra 3 til 5 år

Lovforslagets element om en afskaffelse af den statslige refusion på 50 pct. af kommunernes udgifter til tillægssydelse og enkelttydelser efter integrationsloven samt forlængelse af kapitlets anvendelsesperiode fra 3 til 5 år vurderes ikke at have udgiftsmæssige konsekvenser for det offentlige.

18.6. En udvidet og styrket repatrieringsordning

Der er afsat 9,9 mio. kr. i 2019, 11,9 mio. kr. i 2020 samt 6,4 mio. kr. årligt i 2021-2022. Udgifterne vedrører direkte støtte til den enkelte person, som repatrierer samt et resultattilskud til kommunerne for hver person, som repatrierer. Det faktiske antal repatrieringer som følge af forslaget vil afhænge af en række forhold, herunder udviklingen i flygtningenes hjemlande. Det er beregningsteknisk lagt til grund, at der kommer en øget tilgang til repatrieringsordningen på 50 personer årligt i 2019 og 2020 samt 10 personer i årligt i 2021 og 2022. Udgifterne vedrører endvidere aktiviteter vedrørende vejledning og opkvalificering til personer, som er i målgruppen for repatriering.

18.7. Nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for forsørgere

Forslaget skønnes samlet set at medføre mindredgifter på 34,3 mio. kr. i 2020, 30,0 mio. kr. i 2021 og 26,5 mio. kr. i 2022 efter skat og tilbageløb, jf. tabel 1. Nedsættelsen af selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen samt overgangsydelsen forventes, udover mindredgifter til ydelser, at medføre afledte merudgifter til fripladstilskud samt afledte effekter i form af ændret skat og tilbageløb fra ydelserne.

Skønnene over de økonomiske konsekvenser er bl.a. baseret på prognosen for den fremadrettede tilgang af nye flygtninge og familiesammenførte til Danmark og det heri forudsatte fald i antallet af nyankomne flygtninge. Skønnet er på den baggrund forbundet med betydelig usikkerhed.

De direkte mindredgifter for det offentlige som følge af forslaget skønnes samlet set at udgøre i alt 76,2 mio. kr. i

2020, 66,7 mio. kr. i 2021 og 59,1 mio. kr. i 2022, jf. tabel 1.

Af de samlede direkte mindredgifter for det offentlige skønnes mindredgifter til integrationsydelse at udgøre 82,6 mio. kr. i 2020, 72,3 mio. kr. i 2021 og 63,9 mio. kr. i 2022. Mindredgifterne vedrører en reduktion af integrationsydelsen for enlige forsørgere med 2.000 kr. pr. måned og 1.000 kr. pr. person pr. måned for forsørgere i par. Forslaget skønnes endvidere at medføre offentlige merudgifter til daginstitutionsbetaling på 6,4 mio. kr. i 2020, 5,6 mio. kr. i 2021 og 4,9 mio. kr. i 2022. Merudgifterne beror på et øget fripladstilskud som følge af reduktionen af ydelsen. Kommunerne finansierer 100 pct. af udgifterne til fripladstilskud.

Tabel 1. Økonomiske konsekvenser som følge af nedsættelse af ydelse				
Mio. kr., 2019-pl	2019	2020	2021	2022
Stat	-	-19,5	17,0	-15,2
Integrationsydelse*	-	-19,5	17,0	-15,2
Kommuner	-	-56,7	49,7	-43,9
Integrationsydelse*	-	-63,1	55,3	-48,8
Øget friplads*	-	-6,4	5,6	-4,9
Samlede direkte konsekvenser	-	-76,2	66,7	-59,1
Skat og tilbageløb	-	-42,0	36,7	-32,2
I alt efter skat og tilbageløb	-	-34,3	-30,0	-26,5

Anm. : Der kan være mindre afvigelser mellem summerne og de enkelte beløb grundet afrunding.

Note: *) Beløbet udsættes for skat og tilbageløb.

18.8. Mulighed for at indføre et månedligt loft over antallet af familiesammenføringer til herboende flygtninge m.fl. af absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn

Indførelsen af en lovhjemmel, der giver mulighed for under nærmere angivne forhold at aktivere et loft over antallet af familiesammenføringer, vil isoleret set ikke have økonomiske konsekvenser for det offentlige. En aktivering af loftet vil alt andet lige kunne medføre væsentlige ressourcemæssige konsekvenser.

18.9. Skærpet straf for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt

Der er på finansloven for 2019 afsat 4,5 mio. kr. i 2019, 79,5 mio. kr. i 2020 og 37 mio. kr. årligt i 2021-2022. Udgifterne vedrører en øget strafmasse som følge af strafsikerpelse for udlændinge på tålt ophold og udviste kriminelle og heraf øgede udgifter til driften af fængselspladser i kriminalforsorgen. Hertil kommer udgifter forbundet med etablering af cirka 50 nye lukkede fængselspladser i 2020 i tilknytning til udvisningsfængslet i Ringe.

18.10. Skærpelse af straffen for overtrædelse af et indrejseforbud

Der er på finansloven for 2019 afsat 5,1 mio. kr. i 2019 og 20,3 mio. kr. årligt i 2020-2022. Udgifterne vedrører en øget strafmasse som følge af skærpelse af straffen for overtrædelse af indrejseforbud og heraf øgede udgifter til driften af fængselspladser i kriminalforsorgen.

18.11. Ændring af reglerne for tredjelandsstatsborgeres valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg

Forslaget om ændring af bopælskravet for tredjelandsstatsborgere fra tre til fire år for opnåelse af kommunal og regional valgret og valgbarhed vil nødvendiggøre en mindre ændring af CPR-systemet, da valglisterne til kommunale og regionale valg udarbejdes på grundlag af oplysningerne i Det Centrale Personregister (CPR), jf. den kommunale og regionale valglovs § 9. Omkostningerne til omkodningen vil blive afholdt inden for Økonomi- og Indenrigsministeriets (CPR-administrationens) ramme. Forslaget om, at bopælskravet for tredjelandsstatsborgere som betingelse for opnåelse af valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg skal ændres fra tre til fire år, skønnes derfor ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

18.12. Udrejsecenter Lindholm

Der henvises i lovforslaget til etableringen af Udrejsecenter Lindholm. Der er med Aftale om finansloven for 2019 afsat 34 mio. kr. i 2019, 300 mio. kr. i 2020, 200 mio. kr. i 2021 og 225 mio. kr. i 2022 til bl.a. etablering og drift af udrejsecenteret samt øget operativ kapacitet til politiets indsats. Udgifterne vil skulle konsolideres i takt med fremdriften i arbejdet med etablering og driften af udrejsecenteret.

19. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

19.1. Ændring af benævnelser

Lovforslagets element vedrørende mål om selvforsørgelse og en forventning om midlertidigt ophold og hjemrejse indeholder it-tekniske systemtilpasninger mv. i forbindelse med ændring af integrationsydelsens navn og opdeling i henholdsvis selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse. Navneændringen implementeres parallelt med nedsettelse af ydelsen fra og med 2020.

19.2. Nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for forsørgere

Lovforslagets element om en nedsættelse af ydelsen vurderes ikke at medføre nævneværdige implementeringsmæssige konsekvenser for kommunerne. Lovforslaget har ingen konsekvenser for regionerne.

19.3. En udvidet og styrket repatrieringsordning

Lovforslagets element om en udvidet og styrket repatrieringsordning vurderes ikke at medføre nævneværdige implementeringsmæssige konsekvenser for kommunerne.

19.4. Skærpet kontrol med fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25

Lovforslagets element om skærpet kontrol med fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, forventes at medføre implementeringsmæssige konsekvenser, idet målgruppen for en række allerede gæl-

dende regler udvides. Omvendt er målgruppen for lovændringen begrænset.

19.5. Skærpet straf for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt

Lovforslagets element om straffeskærpelse for overtrædelser af opholds-, melde- og underretningspligt vurderes endvidere at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige i form af etableringen af nye fængselspladser hos kriminalforsorgen.

19.6. Skærpelse af straffen for overtrædelse af et indrejseforbud

Lovforslagets element om skærpelse af straf for overtrædelse af indrejseforbud vurderes at medføre implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige i form af etableringen af nye fængselspladser hos kriminalforsorgen.

19.7. Ændring af reglerne for tredjelandsstatsborgeres valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg

Lovforslagets element om ændring af bopælskravet for tredjelandsstatsborgere fra tre til fire år for opnåelse af kommunal og regional valgret og valgbarhed vil nødvendiggøre en mindre ændring af CPR-systemet, og skønnes derfor ikke at have nævneværdige implementeringsmæssige konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget vurderes samlet set at følge principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

20. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ingen økonomisk eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

21. Administrative konsekvenser for borgerne

Indførelse af opholds-, underretnings- og meldepligt ventes at medføre mindre administrative konsekvenser for fremmedkrigere, der ikke er på tålt ophold, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, som ikke er på tålt ophold.

Den foreslåede afskæring af klageadgangen for Udlændingestyrelsens afgørelser om pålæg af opholdspligt til fremmedkrigere, der kan udsendes tvangsmæssigt, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, som kan udsendes tvangsmæssigt, svarer til, hvad der allerede gælder for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der pålægges opholdspligt.

22. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

23. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

24. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag er i perioden fra den 21. december 2018 til den 18. januar 2019 sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

A2B, Aarhus Erhverv/International Community, Advokatrådet, Advokatsamfundet, Akademikernes Centralorganisation, Amnesti Nu, Amnesty International, Ankestyrelsen, AOF-Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag, Arbejdsløshedskassen for Selvstændige Erhvervsdrivende (ASE), Arbejdsskadeforeningen AVS, Asylret, ATP, Bedsteforældre for Asyl, Beskæftigelsesrådet BER, BDO Kommunernes Revision, Business Danmark, Bygge-, Anlægs- og Trækartellet, Børnerådet, Børne- og Kulturchefforeningen, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, CEPOS, CEVEA, Copenhagen Capacity, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Frie Fagforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureauforening, Danmarks Skibsmæglerforening, Danmarks Vejlederforening, Danner, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk El-forbund, Dansk Erhverv, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Folkeoplysnings Forbund, Dansk Folkeoplysnings Samråd, Dansk Industri, Dansk Metal, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Dansk Selskab for Indvandrersundhed, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske A-kasser, Danske Handicaporganisationer, Danske Havne, Danske Landbrugsskoler, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Seniorer (Ældremobiliseringen), Danske SOSU-skoler, Danske Universiteter, Datatilsynet, De Danske Sprogcentre, De Regionale arbejdsmarkedsråd, De Regionale Vækstråd, Den Danske Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Den Kooperative Arbejdsgiver og interesseorganisation i Danmark, Den Uvildige Konsulentforening på Handicapområdet, Det Centrale Handicapråd, Det Faglige Hus, Det Kriminalpræventive Råd, DIGNTY – Dansk Institut mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domsstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen, Fagligt Fælles Forbund – 3F, Feriekonto, Finans Danmark, Finansrådet, Finanstilsynet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Flygtningenævnet, Folkehøjskolernes forening i Danmark, FOA, FOF's Landsorganisation, FORA – Netværk for oplysning, Forbrugerrådet TÆNK, Foreningen af direktører og forstandere ved AMU-centrene, Foreningen af kommunale social-, sundheds- og arbejdsmarkedschefer i Danmark, Foreningen af Ledere ved Danskuddannelser, Foreningen af Statsforvaltningsdirektører, Foreningen af Statsforvaltningsjurister, Foreningen Nydansker, Foreningen af Offentlige Anklagere,

Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Forsikring og Pension, Frie Funktionærer, Frivilligrådet, FSR – danske Revisorer, Funktionærernes og tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Færøernes Landsstyre, Gartneri-, Land- og Skovbrugets Arbejdsgivere, Gymnasieskolernes Rektorforening, HK/Danmark, HORESTA, Håndværkerrådet, IDA, Indvandrermedicinsk Klinik - Odense Universitetshospital, Indvandrerrådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, International Organization for Migration (IOM), Jobrådgivernes Brancheorganisation, Kirkernes Integrationstjeneste, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kommuner: Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Gladsaxe Kommune, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Vejle Kommune, Vesthimmerland Kommune og Viborg Kommune, Kommunernes Landsforening (KL), Kooperationen, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagbevægelse, KTO, Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af nuværende og tidligere psykiatribrugere (LAP), Landsforeningen af Fleks- og Skånejobbere – LAFS, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen for førtidspensionister, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Landsorganisationen i Danmark (LO), Lederforeningen for VUC, Lederens Hovedorganisation, Liberalt Oplysningsforbund, Lægeforeningen, Lærernes Centralorganisation, Mellemfolkeligt Samvirke, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), NETOP – Netværk for oplysning, Oplysningsforbundenes Fællesråd, Pension Danmark, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed, Politiforbundet i Danmark, Praktiserende Lægers Organisation, Private Gymnasier og Studenterkurser, Producentforeningen – The Danish Producers Association, Produktionsskoleforeningen, PROSA – Forbundet af It- professionelle, PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, Regugees Welcome, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Rigsrevisionen, Røde Kors, Rådet for grundlæggende Erhvervsrettede uddannelser, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for psykisk sårbare på arbejdsmarkedet, Rådet for Socialt Udsatte, SAND – De Hjemløses Organisation, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Samtlige byretter, SIND, SMV Danmark, SOS mod racisme, Statsforvaltningen, Sundhedskartellet, Sø- og Handelsretten, TEKNIQ Installatørernes Organisation, Udbetaling Danmark, Uddannelsesforbundet, Udlændingenævnet, UNHCR Regional Representation for Northern Europe, VEU- rådet, Undervisningsministeriet, Work-live- stay southern Denmark, Ældresagen, Ægteskab Uden Grænser, Aarhus Erhverv/International Community.

25. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)

<p>Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner</p>	<p>Lovforslagets element om en nedsættelse af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse for forsørgere skønnes samlet set at medføre mindredgifter på 34,3 mio. kr. i 2020, 30,0 mio. kr. i 2021 og 26,5 mio. kr. i 2022 efter skat og tilbageløb.</p>	<p>Lovforslaget udmønter de elementer i Aftale om finansloven for 2019 på udlændingeområdet, der kræver lovændring. Med finanslovaftalen er der aftalt en økonomisk ramme til gennemførelse af aftalens elementer, som er indarbejdet på finansloven for 2019.</p> <p>Der er afsat 2 mio. kr. i 2019 til it-tekniske systemtilpasninger mv. i forbindelse med ændring af integrationsydelsens navn og opdeling.</p> <p>Der er afsat 9,9 mio. kr. i 2019, 11,9 mio. kr. i 2020 samt 6,4 mio. kr. årligt i 2021-2022 i forbindelse med en udvidet og styrket repatrieringsordning.</p> <p>Der er afsat 4,5 mio. kr. i 2019, 79,5 mio. kr. i 2020 og 37 mio. kr. årligt i 2021-2022 i forbindelse med skærpet straf for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt.</p> <p>Der er afsat 5,1 mio. kr. i 2019 og 20,3 mio. kr. årligt i 2020-2022 i forbindelse med skærpelse af straffen for overtrædelse af et indrejseforbud.</p> <p>Lovforslagets element om ændring af bopælskravet for tredjelandsstatsborgere fra tre til fire år for opnåelse af kommunal og regional valgret og valgbarhed vil nødvendiggøre en mindre ændring af CPR-systemet. Omkostningerne vil blive afholdt inden for Økonomi- og Indenrigsministeriets (CPR-administrationens) ramme.</p>
<p>Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner</p>	<p>Ingen.</p>	<p>Lovforslagets element vedrørende mål om selvforsørgelse og en forventning om midlertidigt ophold og hjemrejse indeholder it-tekniske systemtilpasninger mv.</p> <p>Lovforslagets element om skærpet kontrol med fremmedkrigere mv. forventes at medføre implementeringsmæssige konsekvenser, idet målgruppen for en række allerede gældende regler udvides.</p> <p>Lovforslagets element om strafskærpelse for overtrædelser af opholds-, melde- og underretningspligt vurderes at medføre implementeringsmæssige konsekvenser i form af etableringen af nye fængselspladser hos kriminalforsorgen.</p>

		<p>Lovforslagets element om skærpelse af straf for overtrædelse af indrejseforbud vurderes at medføre implementeringsmæssige konsekvenser i form af etableringen af nye fængselspladser hos kriminalforsorgen.</p> <p>Lovforslagets element om ændring af bopælskravet for tredjelandsstatsborgere fra tre til fire år for opnåelse af kommunal og regional valgret og valgbarhed vil nødvendiggøre en mindre ændring af CPR-systemet.</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	<p>Indførelse af opholds-, underretnings- og meldepligt ventes at medføre mindre administrative konsekvenser for fremmedkrigere, der ikke er på tålt ophold, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, som ikke er på tålt ophold.</p> <p>Den foreslåede afskæring af klageadgangen for Udlændingestyrelsens afgørelser om pålæg af opholdspligt til fremmedkrigere, der kan udsendes tvangsmæssigt, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, som kan udsendes tvangsmæssigt, svarer til, hvad der allerede gælder for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der pålægges opholdspligt.</p>
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ingen EU-retlige aspekter	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af FN's flygtningekonvention, det vil sige har en velbegundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en social gruppe eller politiske anskuelser (konventionsstatus).

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse, hvis en udlænding risikerer dødsstraf eller risikerer at

blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i sit hjemland (beskyttelsesstatus).

Efter udlændingelovens § 8, stk. 1 eller stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, som opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 henholdsvis stk. 2, og bliver genbosat i Danmark efter aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR) eller en lignende international organisation (konventionsstatus og beskyttelsesstatus).

Tidsbegrænsede opholdstilladelser til konventionsflygtninge (udlændingelovens § 7, stk. 1 og § 8, stk. 1) og udlændinge med beskyttelsesstatus (§ 7, stk. 2 og § 8, stk. 2) udstedes i dag "med mulighed for varigt ophold".

Det foreslås i § 1, nr. 1, at konventionsflygtninge og udlændinge med beskyttelsesstatus for fremtiden meddeles opholdstilladelse ”med henblik på midlertidigt ophold”.

Den foreslåede ændring indebærer, at opholdstilladelser meddelt efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, fremover meddeles med henblik på midlertidigt ophold. Det vil således allerede fra begyndelsen af en flygtnings ophold i Danmark blive understreget, at retten til ophold i Danmark er midlertidig, og at retten til ophold vil ophøre, når der ikke længere er et behov for beskyttelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 5, at opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra e, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun kan gives, såfremt den herboende person har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 6, at der, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, efter ansøgning kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.

Det foreslås med ændringen af integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 2, nr. 21, at erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund fremover skal benævnes opholds- og selvforsørgelseserklæringen.

Som konsekvens heraf foreslås henvisningerne til erklæringen i udlændingelovens § 9, stk. 15, nr. 5, og § 11, stk. 1, nr. 6, ændret.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring af integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 21.

Til nr. 3

Udlændingelovens § 11, stk. 2, 1. pkt., der vedrører muligheden for forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen, henviser i dag alene til udlændingelovens § 19. Af udlændingelovens § 19, stk. 7, fremgår det, at ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse, og ved afgørelser om ind-

dragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Det foreslås i § 1, nr. 3, at § 11, stk. 2, 1. pkt. ændres, således, at der i bestemmelsen henvises til både § 19 og den foreslåede § 19 a, stk. 2.

Med den foreslåede bestemmelse sikres det dermed, at i forlængelsessager vedrørende alle andre end flygtninge og familiesammenførte til flygtninge skal hensynene i § 26 stadig iagttages.

Der er således tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 5, hvor § 19, stk. 7, ophæves, samt lovforslagets § 1, nr. 6, hvor der i den foreslåede bestemmelses stk. 2 indsættes en bestemmelse, der viderefører henvisningen fra § 19, stk. 7, for så vidt angår alle øvrige opholdstilladelser meddelt til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.1. og 2.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, 2. pkt., træffer Udlændingestyrelsen af egen drift afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, hvis grundlaget herfor fortsat er til stede.

Det foreslås i § 1, nr. 4, at § 11, stk. 2, 2. pkt., ændres således, at Udlændingestyrelsen af egen drift træffer afgørelse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7 og 8, stk. 1 og 2, hvis grundlaget fortsat er til stede.

Den foreslåede ændring er således en konsekvens som følge af lovforslagets § 1, nr. 1, hvorefter opholdstilladelser efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, for fremtiden skal meddeles med henblik på midlertidigt ophold.

Den foreslåede bestemmelse ændrer på kriterierne for en forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2. Ved afgørelser om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold vurderer udlændingemyndighederne således i dag som ved afgørelser om inddragelse af en opholdstilladelse også de hensyn, der er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1.

Beskyttelsen mod inddragelse i udlændingelovens § 26, stk. 1, finder derimod ikke anvendelse ved afgørelse om forlængelse af tidsbegrænsede opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Efter den foreslåede ændring vil opholdstilladelser meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, således ikke være beskyttet mod nægtelse af forlængelse efter den nye § 19 a. Ved en nægtelse af forlængelse skal udlændingemyndighederne dog fortsat vurdere, om udlændingen som følge af

Danmarks internationale forpligtelser fortsat skal have ret til ophold i Danmark.

En udlænding i den omfattede persongruppe vil uanset udløbet af sin tidsbegrænsede opholdstilladelse have ret til at opholde sig her i landet under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 3. pkt. Klagen har opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 4. pkt. At en klage har opsættende virkning betyder ifølge almindelige processuelle principper, at den påklagede afgørelse ikke har nogen retsvirkning og derfor ej heller kan håndhæves, før den måtte blive stadfæstet. Udlændinge har følgelig under klagesagens behandling herefter samme retsstilling, som hvis den indbragte afgørelse ikke var truffet.

Stadfæster Flygtningenævnet afgørelsen, vil Flygtningenævnet skulle fastsætte en udrejsefrist efter de almindelige bestemmelser herom i udlændingelovens § 33.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Udlændingelovens § 19, stk. 7, henviser til, at udlændingelovens § 26, stk. 1, finder anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser, samt at § 26, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5.

Det foreslås at udlændingelovens § 19, stk. 7, ophæves.

Med den foreslåede § 1, nr. 6, indsættes en ny bestemmelse om inddragelse af opholdstilladelse, som for fremtiden skal finde anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser efter § 19 til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge.

Med flygtninge forstås i udlændingeloven udlændinge meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og 8, stk. 1 og 2.

Med familiesammenførte til flygtninge forstås i udlændingeloven udlændinge meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 og 2.

Af den foreslåede § 1, nr. 6, fremgår det, at udlændingelovens § 26, stk. 1, fortsat finder anvendelse ved afgørelser om inddragelse af alle øvrige opholdstilladelser, samt at § 26, stk. 2, fortsat finder anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5.

På den baggrund foreslås henvisningen til § 26 ophævet i § 19.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.1. og 2.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

De gældende regler om inddragelse af opholdstilladelser fremgår af udlændingeloven § 19, der omhandler alle typer af opholdstilladelser, herunder opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens §§ 7 eller 8.

En afgørelse om inddragelse indeholder to led: Først vurderes det, om grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede, f.eks. om udlændingen fortsat risikerer asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis myndighederne vurderer, at grundlaget for en opholdstilladelse ikke længere er til stede, foretages dernæst den såkaldte § 26-vurdering. Det vurderes her, om inddragelse skal undlades, fordi det vil virke særligt belastende for den pågældende udlænding. Udlændingelovens § 26 fastsætter en række hensyn, som skal indgå i vurderingen af, hvorvidt det vil virke særligt belastende for udlændingen, at den pågældendes opholdstilladelse inddrages.

Det foreslås i § 1, nr. 6, at der indsættes en ny bestemmelse om inddragelse, hvorefter en opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, skal inddrages, når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det foreslås endvidere, at en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det foreslås desuden, at ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, anvendelse.

Med flygtninge forstås i udlændingeloven udlændinge meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 og 8, stk. 1 og 2.

Med familiesammenførte til flygtninge forstås i udlændingeloven udlændinge meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 og 2.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at inddragelse af opholdstilladelser til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge kun undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Den foreslåede bestem-

melse ændrer således på den vurdering, som skal foretages over for flygtninge og familiesammenførte til flygtninge, når det skal vurderes, om en opholdstilladelse kan inddrages som følge af, at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

Den foreslåede ændring indebærer ikke en ændring på opbygningen af den 2-ledede vurdering i sager om inddragelse og ændrer heller ikke på, hvornår grundlaget for en opholdstilladelse ikke længere vurderes at være til stede.

Med den foreslåede bestemmelse lægges der op til at indsatte en særlig regel om 2. led i inddragelsesvurderingen for så vidt angår udlændinge meddelt opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte til flygtninge. Denne gruppe skal således ikke længere vurderes efter § 26.

For alle øvrige opholdstilladelser vil der fortsat skulle tages hensyn til, hvorvidt en inddragelse må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af de anførte hensyn i § 26, stk. 1. Hvis der er tale om en inddragelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, vil der også fremover altid skulle ske inddragelse af opholdstilladelsen, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at udvide muligheden for, at en opholdstilladelse kan inddrages, når betingelserne i § 19 er opfyldt. Fremover skal opholdstilladelser meddelt efter § 7 og 8, stk. 1 og 2, og opholdstilladelser for familiesammenførte til flygtninge således inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Bestemmelsen vil skulle benyttes ved sager om inddragelse, som Udlændingestyrelsen indleder efter lovens ikrafttræden. Sager indledt forud for lovens ikrafttræden skal fortsat vurderes efter udlændingelovens § 26.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.3.1. og 2.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Det fremgår af udlændingelovens § 34, stk. 3, at drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, bestemmer politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til udrejsen, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter (meldepligt).

Bestemmelsen omfatter bl.a. udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere, og udlændinge, der er udvist efter § 25, og som kan udsendes tvangsmæssigt, dvs. at udlændingen er pålagt at udrejse, og at udlændingen, såfremt denne ikke udrejser frivilligt, kan udsendes med tvang, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Det er en betingelse for at pålægge udlændinge meldepligt, at den pågældende ikke medvirker til sin udsendelse.

Medvirker udlændingen til sin udsendelse, vil den pågældende ikke kunne pålægges meldepligt. Det gælder også udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere, og udlændinge, der er udvist efter § 25, og som kan udsendes tvangsmæssigt.

Det foreslås, at indsætte et nyt *stk. 6*, hvorefter politiet, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemmer, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af § 25, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen.

Den foreslåede bestemmelse, indebærer, at fremmedkrigere, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, omfattes af det skærpede kontrolregime, som udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste er omfattet af, uanset hvilket opholdsgrundlag disse udlændinge tidligere har haft.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at meldepligten skal pålægges uanset om den pågældende medvirker til udsendelsen.

Den foreslåede ændring har til formål at skærpe kontrollen med fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, og som befinder sig her i landet og som kan udsendes tvangsmæssigt. Med den foreslåede ændring skærpes kontrollen med, hvor disse opholder sig, indtil udrejsen eller indtil udsendelsen effektueres.

Det forudsættes, at pålægget om meldepligt skal meddeles, så snart det er konstateret, at udlændingen ikke er udrejst – uanset om udlændingen medvirker eller ej til udrejse – og at der som udgangspunkt pålægges meldepligt tre gange om ugen.

Ved beslutningen om pålæg af meldepligt vil udlændingen skulle gøres bekendt med, at udlændingen skal overholde den pålagte meldepligt.

Det forhold, at en udlænding, der er pålagt meldepligt efter den foreslåede ordning, efterfølgende giver udtryk for at medvirke til udsendelse, ændrer ikke ved, at den pågældende fortsat skal være pålagt meldepligt efter den foreslåede bestemmelse. Dette gælder, uanset om politiet vurderer, at der er tale om reel medvirken.

Det forudsættes endvidere, at meldepligt skal pålægges, medmindre særlige grunde taler derimod. Der kan være behov for at give dispensation i forhold til en pålagt meldepligt i konkrete tilfælde. Det gælder f.eks. i en situation, hvor udlændingen er alvorligt syg, har et handicap eller lignende, således at det ikke vil være muligt for den pågældende at opfylde kravet om meldepligt. I sådanne situationer forudsættes det, at udlændingen så vidt muligt retter henvendelse til politiet forinden og anmoder om dispensation for overholdelse af meldepligt med angivelse af begrundelse herfor.

Efterfølgende vil udlændingen blive anmodet om at dokumentere eller sandsynliggøre over for politiet, at de oplysninger, den pågældende har givet om begrundelsen for den manglende overholdelse af meldepligten, kan lægges til grund, f.eks. ved fremlæggelse af lægeerklæring.

Udlændingen vil kunne straffes for manglende overholdelse af meldepligten, jf. udlændingelovens § 60, stk. 2, og strafelovens § 143, som foreslås indsat med lovforslagets § 8, nr. 3, om, at man kan straffes for overtrædelse af opholds-, underretnings- eller meldepligt under særligt skærpende omstændigheder.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Efter udlændingelovens § 35 a kan en udlænding, der gentagne gange har overtrådt et pålæg om opholds-, underretnings- eller meldepligt, varetægtsfængsles, uanset at betingelserne efter retsplejelovens § 762 ikke er opfyldt.

Bestemmelsen i § 35 a omfatter udlændinge, der mistænkes for at have overtrådt de nævnte kontrolforanstaltninger, dvs. udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste.

Bestemmelsen indebærer, at retten skal vurdere overtrædernes omfang over en vis periode. Er der tale om en udlænding, der ikke tidligere er dømt for overtrædelse af kontrolforpligtelserne, vil overtrædelserne skulle vurderes inden for en periode på op til 4 måneder. Er der tale om, at den pågældende tidligere har været dømt for overtrædelse af kontrolforpligtelserne, vil der skulle mindre til, før der er tale om gentagne overtrædelser, og perioden vil derfor være kortere og op til 2 måneder.

Det foreslås at ændre bestemmelsen om varetægtsfængsling i udlændingelovens § 35 a, således at udlændinge, der opholder sig her i landet som fremmedkrigere, fordi deres opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, jf. § 21 b, stk. 1, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, men som ikke befinder sig på tålt ophold, og som overtræder pålagte kontrolforanstaltninger, omfattes af bestemmelsen.

Det foreslås endvidere at nyaffatte bestemmelsen.

Den foreslåede udvidelse af målgruppen for bestemmelsen har til formål at sikre, at de grupper af udlændinge, der nu foreslås omfattet af det skærpede kontrolregime og den skærpede strafsanktionering, også skal omfattes af den udvidede adgang til varetægtsfængsling, som gælder for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste.

Nyaffattelsen har til formål at give mulighed for at ændre den periode, over hvilken retten skal vurdere overtrædernes omfang, i forbindelse med en kendelse om varetægtsfængsling.

Den foreslåede udvidelse af målgruppen indebærer, at bestemmelsen fremover vil omfatte udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste og udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere, jf. § 21 b, eller som er udvist efter udlændingelovens § 25.

Der vil fortsat gælde samme mistankekrav, som gælder for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, og der vil således fortsat skulle stilles krav om, at der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået gentagne overtrædelser af udlændingelovens § 34, stk. 4, 5 eller 6, § 42 a, stk. 8, eller § 42 a, stk. 10.

Ved begrundet mistanke forstås, at udlændingen har begået gentagne overtrædelser af opholds-, underretnings- og meldepligt.

Ved gentagne overtrædelser forstås, at den pågældende i væsentlig grad misligholder sine forpligtelser. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding i væsentlig grad misligholder sine forpligtelser, vil bero på en individuel og konkret vurdering af den pågældendes forhold. Det foreslås i den forbindelse, at spørgsmålet om, hvornår en udlænding i væsentlig grad misligholder sine forpligtelser, skal afgøres i lyset af den foreslåede skærpelse af strafudmålingsniveauet og strafferammen, jf. lovforslagets afsnit 9.

Det forudsættes, at retten i lighed med gældende praksis skal vurdere overtrædernes omfang over en vis periode. Det forudsættes i den forbindelse, at overtrædernes omfang fremover vil skulle vurderes inden for en periode på 2 måneder, hvis der er tale om en udlænding, der ikke tidligere er straffet for overtrædelser af kontrolforpligtelserne. Er der tale om, at den pågældende tidligere har været straffet for overtrædelse af kontrolforpligtelserne, vil der skulle mindre til, og perioden vil derfor være kortere og op til 1 måned.

Som hidtil vil én overtrædelse svare til én overtrædelse af meldepligten eller underretningspligten eller én dags overtrædelse af opholdspligten. Hvis både opholdspligten, meldepligten og underretningspligten overtrædes på én dag, vil dette som hidtil som udgangspunkt svare til tre overtrædelser.

Det vil som hidtil ikke være et krav, at der er tale om en uafbrudt række af overtrædelser.

Ved vurderingen af, om der er tale om gentagne overtrædelser inden for de nævnte perioder, vil det fortsat være forudsat, at der er tale om overtrædelser af et sådant omfang, at den pågældende vil kunne straffes med fængsel i mere end 30 dage, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3. Dette indebærer, at der som følge af den foreslåede strafsænkning, der gennemføres i 2019, vil kunne ske varetægtsfængsling efter 6-9 overtrædelser i førstegangstilfælde, 3-5 overtrædelser i andengangstilfælde og 1-2 overtrædelser i tredjegangstilfælde, idet disse overtrædelser som udgangspunkt vil udløse en straf på 40 dages fængsel.

Spørgsmålet om, på hvilket tidspunkt der inden for de nævnte perioder kan ske varetægtsfængsling, beror på, i hvilket omfang udlændingen overtræder sine forpligtelser.

Det bemærkes, at det ikke er en betingelse, at udlændingen er pålagt både opholds-, underretnings- og meldepligt. Det er således tilstrækkeligt, at udlændingen blot er pålagt en af de nævnte forpligtelser. En udlænding på tålt ophold, der har fået ophævet opholdspligten, men som fortsat er pålagt meldepligt, vil derfor være omfattet af bestemmelsen. Det er i den forbindelse uden betydning, om den pågældende er indkvarteret i et udrejsecenter eller bor privat.

Der vil som hidtil alene kunne ske varetægtsfængsling, efter at udlændingen af anklagemyndigheden har været fremstillet for retten med henblik på stillingtagen til varetægtsfængsling. Det er således retten, der træffer bestemmelse om varetægtsfængsling.

I praksis fremlægger anklagemyndigheden typisk oplysninger fra anmeldelser fra Udlændingestyrelsen og politiet om udlændingens manglende overholdelse af opholds-, melde- eller underretningspligt. Dette kan f.eks. bestå i dokumentation af oplysninger fra den elektroniske adgangskontrol i indkvarteringsstedet eller andre oplysninger, der måtte danne grundlag for anmeldelsen. Domstolene vil i forbindelse med vurderingen af sagen skulle tage stilling til, om varetægtsfængslingen udgør et proportionalt indgreb i forhold til den forvoldte forstyrrelse af den sigtedes forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis den sigtede findes skyldig. Det forudsættes dog, at varetægtsfængsling som udgangspunkt anses for et proportionalt indgreb, når den pågældende kan idømmes mere end 30 dages fængsel – uanset det samlede antal overtrædelser, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 35 a vil som hidtil ikke skulle finde anvendelse, hvis udlændingen tillige har overtrådt anden lovgivning (straffeloven eller særlovgivning), og denne overtrædelse indgår i fængslingsgrundlaget. I sådanne tilfælde vil der alene kunne ske varetægtsfængsling, hvis betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens almindelige regler er opfyldt. I tilfælde, hvor udlændingen tillige har overtrådt anden lovgivning, men hvor denne kriminalitet ikke giver grundlag for varetægtsfængsling, vil der kunne ske varetægtsfængsling efter den nu foreslåede adgang til varetægtsfængsling i udlændingeloven som følge af overtrædelse af opholds-, melde- og underretningspligten.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 35 a udgør som hidtil en særlig adgang til varetægtsfængsling, som supplerer de gældende regler i retsplejeloven. Det er forudsat, at bestemmelsen i praksis som udgangspunkt går forud for varetægtsfængsling efter retsplejelovens regler. Dette indebærer, at anklagemyndigheden skal nedlægge principal påstand om varetægtsfængsling efter udlændingeloven, subsidiært efter retsplejelovens almindelige regler i kapitel 70, medmindre anden lovgivning er overtrådt.

I det omfang udlændingelovens § 35 a ikke finder anvendelse, vil der fortsat kunne ske varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1 og 2, ligesom der også kan ske varetægtsfængsling efter § 35 i udlændingeloven eller frihedsberøvelse efter § 36 i udlændingeloven, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Varigheden af varetægtsfængslingen skal fradrages i den periode, som udlændingen skal afsone efter idømmelse af en eventuel fængselsstraf.

Der henvises i øvrigt til afsnit 12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Bestemmelsen i § 35 b, stk. 1, indebærer, at udlændinge, der mistænkes for at have overtrådt deres opholds-, underretnings- og meldepligt, og som varetægtsfængsles efter udlændingelovens § 35 a, som udgangspunkt varetægtsfængsles på bopælen i indkvarteringsstedet med fodlænke.

Det foreslås, at udlændingelovens § 35 b ophæves.

Den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 35 b vil indebære, at det ikke længere vil være muligt at blive varetægtsfængslet i fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet. Den foreslåede ophævelse vil derfor indebære, at en udlænding, som varetægtsfængsles, som udgangspunkt vil blive fængslet i et arresthus i overensstemmelse med retsplejelovens § 770, stk. 2, 1 pkt., og at varetægtsarrestanter anbringes i varetægtsfængsel (arresthus), så vidt muligt på det sted, hvor straffesagen behandles.

Der henvises i øvrigt til afsnit 13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Efter udlændingelovens § 36, stk. 2, kan en udlænding frihedsberøves, hvis den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 8, 2. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Det foreslås, i § 36, stk. 2, 1. pkt., at indsætte en henvisning til 5. pkt., således at adgangen til at frihedsberøve udvides til også at omfatte udlændinge, der pålægges at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted efter den foreslåede bestemmelse i § 42 a, stk. 8, 5. pkt.

Den foreslåede ændring af § 36, stk. 2, vil indebære, at der kan ske frihedsberøvelse, hvis en udlænding, der har fået pålæg om opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 5. pkt., ikke efterkommer pålægget.

Bestemmelsen indebærer, at politiet under anvendelse af frihedsberøvelse kan overføre en udlænding til det af Udlændingestyrelsen bestemte opholdssted. Frihedsberøvelsen vil kunne opretholdes frem til ankomsten til opholdsstedet.

Der henvises i øvrigt til afsnit 11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Efter udlændingelovens § 36, stk. 6, kan politiet frihedsberøve afviste asylansøgere, som ikke medvirker til udrejsen, medmindre foranstaltningerne i udlændingelovens § 34 (om meldepligt), § 42 a, stk. 7, 3. pkt., (om overflytning til et udrejsecenter), stk. 8, 2. pkt. (opholdspligt) eller stk. 12 (om kostpengeordningen), er tilstrækkelige til at sikre udlændingenes medvirken til udrejsen.

Det foreslås i § 36, stk. 6, at indsætte en henvisning til 5. pkt., således at adgangen til at frihedsberøve udvides til også at omfatte udlændinge, der pålægges at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted efter den foreslåede bestemmelse i § 42 a, stk. 8, 5. pkt.

Den foreslåede ændring af § 36, stk. 6, indebærer, at det skal indgå i vurderingen af, om der kan ske frihedsberøvelse, om et pålæg om opholdspligt efter den foreslåede § 42 a, stk. 8, 5. pkt., må anses for at være tilstrækkeligt i forhold til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra c og d, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse (ægtefællesammenføring) til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, eller som har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra c og d, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse (familiesammenføring med børn) til et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, eller har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, litra c og d, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse (familiesammenføring med henblik på adoption m.v.) til en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, eller har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste 3 år.

Udlændingestyrelsen meddeler ansøger opholdstilladelse umiddelbart efter at have påset, at ansøger lever op til de betingelser for familiesammenføring, der følger af udlændingelovens § 9, dog således at de almindelige betingelser efter § 9, stk. 4-6, 8, 10, 11, 13, 14, 19, 20, 23, 34 og 35, fraviges, bl.a. hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7.1.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, eller hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt., som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-24, 34 og 35, nævnte betingelser er opfyldt.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, anvendes navnlig, hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtigelser, herunder særligt artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, er nødvendigt at tillade familiesammenføring, og dispensationsmulighederne i § 9 ikke kan finde anvendelse.

Udlændingestyrelsen meddeler ansøger opholdstilladelse umiddelbart efter at have påset, at ansøger lever op til de betingelser for familiesammenføring, der følger af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7.1.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i udlændingelovens § 37 l, 1. pkt., at udlændinge- og integrationsministeren i særlige tilfælde skal fastsætte et månedligt loft over antallet af opholdstilladelser, der i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, litra c og d, stk. 1, nr. 2, litra c og d, stk. 1, nr. 3, litra c og d, samt § 9 c, stk. 1, kan meddeles til familiemedlemmer til herboende udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udskyde retten til familiesammenføring ekstraordinært.

Fastsættelsen af et loft indebærer, at der indføres en grænse (et loft) for, hvor mange familiesammenføringstilladelser der som udgangspunkt kan meddeles til familiemedlemmer til flygtninge pr. måned.

Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter loftets niveau, dvs. hvor mange tilladelser til familiesammenføring til herboende flygtninge m.fl. der kan gives om måneden. Loftets niveau fastsættes i forbindelse med indførelsen og kan løbende justeres.

Niveauet vil skulle fastsættes under hensyntagen til de konkrete forhold på det pågældende tidspunkt, og loftet skal

fastsættes på et realistisk niveau i forhold til det forventede antal af familiesammenføringstilladelser over en given periode.

Loftet vil som udgangspunkt betyde en længere ventetid, som kommer i forlængelse af den almindelige sagsbehandlingstid, der medgår til at vurdere, om en ansøger har ret til familiesammenføring. Loftet skal fastsættes, medmindre det med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at foretage en midlertidig udskydelse af retten til familiesammenføring på op til 3-4 måneder.

I praksis vil forpligtelsen til at fastsætte et loft indtræde i situationer, hvor der foreligger en meget betydelig stigning i antallet af asylansøgninger på kort tid, hvor der forventes en heraf afledt markant stigning i antallet af tilladelser til familiesammenføringer til herboende flygtninge m.fl., og hvor kapaciteten og absorptionsevnen som følge heraf vil komme under alvorligt pres, bl.a. fordi kommunernes kapacitet til at modtage flygtninge og deres eventuelle familiemedlemmer som følge af tilstrømningen vil blive sat under meget stort pres, eller det ikke vil være muligt for kommunerne at leve op til de forpligtelser, kommunerne har over for nyttilkomne i medfør af den til enhver tid gældende lovgivning.

Det bemærkes, at loftet vil kunne fastsættes baseret på en begrundet forventning om, at antallet af meddelte asyltilladelser og dertil knyttede ansøgninger om familiesammenføring vil komme til at udgøre en tilstrækkeligt stor absorptions- og kapacitetsmæssig udfordring. Det vurderes således ikke nødvendigt at afvente en egentlig konstatering af, at antallet af konkrete ansøgninger om familiesammenføring til flygtninge har nået et sådant niveau.

Loftet finder anvendelse i forhold til sager, der ikke er endeligt afgjort, når loftet fastsættes, herunder også klagesager ved Udlændingenævnet (dvs. sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag). Det har derimod ikke betydning for, om en sag omfattes af loftet, om den familiesammenførte har anvendt tilladelsen og er indrejst her i landet. Loftet vil som udgangspunkt omfatte alle sager, der afgøres, efter at loftet er fastsat.

Loftet kan anvendes midlertidigt til at håndtere ekstraordinære situationer og skal ikke finde anvendelse, når der ikke længere foreligger ekstraordinære forhold, f.eks. fordi tilstrømningen ikke længere stiger, eller der har været mulighed for at opbygge den nødvendige kapacitet til i praksis at håndtere tilstrømningen. Det betyder, at der ikke længere vil ske en udskydelse, efter at retten til familiesammenføring er anerkendt, ligesom de personer, hvis ret til familiesammenføring er blevet udskudt under loftet, skal meddeles tilladelse til familiesammenføring.

Der henvises i øvrigt til afsnit 7.2.2.2. og 7.2.2.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i udlændingelovens § 37 l, 2. pkt., at tilladelser til familiesammenføring til familiemedlemmer til herboende udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens

§§ 7 og 8, uanset fastsættelsen af et loft efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 l, 1. pkt., skal gives, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser.

Forslaget betyder, at der indføres en undtagelse til loftet efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 l, 1. pkt. Undtagelsen indebærer, at der – uanset loftet – vil skulle meddeles familiesammenføring uden udskydelse i alle sager, hvor dette følger af Danmarks internationale forpligtelser.

Overskrider antallet af sager, der skal undtages efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 l, 2. pkt., niveauet for loftet i en måned, meddeles der ikke i øvrigt tilladelse til familiesammenføring i sager omfattet af loftet i denne måned. Ligger antallet af sager, hvor tilladelse skal gives ifølge Danmarks internationale forpligtelser, under niveauet for loftet i en måned, meddeles der tilladelse til familiesammenføring blandt de sager, der kan udskydes i medfør af loftet.

Udlændingestyrelsen skal i hvert enkelt tilfælde foretage en konkret vurdering af, om en ret til familiesammenføring kan udskydes i medfør af et loft. Undtagelsen har til formål at tage højde for, at der kan være særlige situationer, hvor en kort udskydelse af en familiesammenføring i medfør af loftet af absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn ikke kan anses for et proportionalt indgreb i retten til respekt for familielivet. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis personen i Danmark før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. Det vil også kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring. I sådanne tilfælde kan selv en helt kortvarig yderligere ventetid således være særligt indgribende og udelukke en udskydelse af retten til familiesammenføring. Det bemærkes, at flygtninge, der ikke meddeles familiesammenføring som følge af Danmarks internationale forpligtelser, men som følge af, at de opfylder de almindelige familiesammenføringsbetingelser i udlændingelovens § 9, ikke vil kunne omfattes af loftet. Det skyldes, at de absorptions- og kapacitetsmæssige hensyn, der ligger bag ordningen, ikke vurderes at kunne begrunde en udskydelse af retten til familiesammenføring inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser i en sådan situation, hvor krav om bl.a. selvforsørgelse, beskæftigelse eller uddannelse, bolig mv. er opfyldt.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 7.2.3.1 om vurderingen af loftet i forhold til EMRK artikel 8.

Det foreslås i udlændingelovens § 37 l, 3. pkt., at Udlændingestyrelsen vurderer, om en udlænding er omfattet af loftet.

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsen efter fastsættelsen af et loft efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 l, 1. pkt., fortsat vurderer, om den enkelte an-

søger har ret til opholdstilladelse som familiemedlem til en herboende flygtning efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 1, litra c og d, stk. 1, nr. 2, litra c og d, eller stk. 1, nr. 3, litra c og d.

I tilfælde, hvor ansøgeren har en ret til opholdstilladelse efter disse bestemmelser, vil Udlændingestyrelsen skulle vurdere, om en udskydelse under loftet vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I så fald skal der meddeles tilladelse til familiesammenføring umiddelbart, jf. ovenfor.

Udlændingestyrelsen vil hver måned, på baggrund af en konkret vurdering i hver enkelt sag, skulle tage stilling til, hvilke ansøgere der den pågældende måned skal meddeles tilladelse til familiesammenføring.

Spørgsmålet om, hvorvidt en familiesammenføringstilladelse udskydes, vil afhænge af forholdene i de konkrete sager.

Hvis det ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udskyde familiesammenføringen under loftet, vil udlændingemyndighederne skriftligt tilkendegive, at myndigheden agter at meddele tilladelse til familiesammenføring i sagen, men at tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen afhænger af, hvornår sagen vil blive prioriteret inden for loftet.

Ansøgere vil i forbindelse med tilkendegivelsen efter omstændighederne blive anmodet om at oplyse, hvis der foreligger særlige forhold, som Udlændingestyrelsen ikke allerede er bekendt med, f.eks. om alvorlig sygdom eller handicap, således at disse kan indgå i Udlændingestyrelsens prioritering af sagen. Ansøger vil endvidere blive vejledt om, at sagen ikke omfattes af loftet, hvis der indsendes dokumentation for, at de almindelige betingelser for familiesammenføring i § 9 er opfyldt.

Prioriteringen tager udgangspunkt i tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring, således at de tilladelser, der kan gives inden for loftet hver måned som udgangspunkt vil blive meddelt til de ansøgere, der har ventet længst på familiesammenføring.

Konkrete forhold kan dog efter omstændighederne bevirke en anden prioritering.

Det foreslås i udlændingelovens § 37 l, 4. pkt., at Udlændingestyrelsens vurdering og tilkendegivelse til udlændingen om, hvorvidt udlændingen er omfattet af loftet fastsat efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 l, 1. pkt., ikke er en afgørelse.

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsens vurdering af sagen i forhold til loftet og tilkendegivelse over for ansøgeren herom ikke er en afgørelse, og der vil således bl.a. ikke skulle ske partshøring eller gives en begrundelse for, hvorfor ansøgeren ikke har en umiddelbar ret til familiesammenføring, ligesom der ikke kan klages over vurderingen i til-

kendegivelsen om, at ansøgeren omfattes af den månedlige begrænsning.

Til nr. 13

Det fremgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 2. pkt., at drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, bestemmer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, at udlændingen skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 2. pkt., omfatter bl.a. udlændinge, hvis opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1 (fremmedkrigere), og som kan udsendes tvangsmæssigt, dvs. at udlændingen er pålagt at udrejse, og at udlændingen, såfremt denne ikke udrejser frivilligt, kan udsendes med tvang, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Bestemmelsen omfatter endvidere udlændinge, der er udvist efter § 25, og som kan udsendes tvangsmæssigt. Det er en betingelse for at pålægge udlændingen opholdspligt, at den pågældende ikke medvirker til sin udsendelse.

Medvirker udlændingen til sin udsendelse, vil den pågældende ikke kunne pålægges opholdspligt. Det gælder også udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere, og udlændinge, der er udvist efter § 25, og som er udsendelsesposition.

Det foreslås, at indsætte et nyt 3. pkt. i § 42 a, stk. 8, hvorefter Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemmer, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af § 25, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2 nævnte udlændinge.

Den foreslåede ændring indebærer, at udlændinge, der opholder sig her i landet som fremmedkrigere, fordi deres opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og udlændinge, som er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, fremover som udgangspunkt vil skulle pålægges opholdspligt, uanset om de pågældende medvirker til udsendelsen.

Den foreslåede ændring har til formål at skærpe kontrollen med de nævnte grupper af udlændinge.

Det forudsættes, at pålægget om opholdspligt over for fremmedkrigere og administrativt udviste efter udlændingelovens § 25 skal meddeles, så snart det er konstateret, at udlændingen ikke er udrejst.

Opholdspligten forudsættes pålagt på et bestemt indkvarteringssted, hvormed menes et udrejsecenter. Opholdspligten forudsættes i den forbindelse pålagt på Udrejsecenter Lindholm, når dette er etableret i 2021.

Det forhold, at en udlænding, der er pålagt opholdspligt efter den foreslåede ordning, giver udtryk for at medvirke til

udsendelse, ændrer ikke ved, at den pågældende fortsat skal være pålagt opholdspligt efter den foreslåede bestemmelse. Dette gælder, uanset om politiet vurderer, at der er tale om reel medvirken.

Ved beslutningen om pålæg af opholdspligt skal udlændingen gøres bekendt med, at udlændingen skal overholde den pålagte opholdspligt, og at der føres kontrol hermed.

Afgørelsen om pålæg af opholdspligt vil ikke kunne påklages, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, som foreslået ændret i lovforslagets § 1, nr. 18.

Opholdspligten indebærer, at udlændingen skal tage ophold på et af Udlændingestyrelsen anvist indkvarteringssted, som i udgangspunktet vil være et udrejsecenter. Udlændingen skal bo på indkvarteringsstedet og som udgangspunkt overnatte på indkvarteringsstedet. Udlændingen er imidlertid ikke frihedsberøvet, når denne er pålagt opholdspligt. Den pågældende vil derfor i dag-, aften- og nattetimerne kunne opholde sig og færdes uden for indkvarteringsstedet, f.eks. for at besøge venner, bekendte og familie uden at skulle være hjemme på et bestemt tidspunkt. Afgørende er, at udlændingen vender tilbage til indkvarteringsstedet og har indkvarteringsstedet som sit reelle opholdssted – det vil sige det sted, hvor vedkommende overnatter.

En udlænding, som er pålagt at tage ophold på et indkvarteringssted, må derfor alene overnatte uden for indkvarteringsstedet, hvis der er en særlig begrundelse herfor, f.eks. at udlændingen er blevet indlagt på hospitalet eller grundet alvorlig sygdom i udlændingens nærmeste familie eller lignende.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at pålæg om opholdspligt skal gives, medmindre særlige grunde taler derimod. Der kan f.eks. være tale om, at den pågældende på grund af sygdom har behov for at opholde sig på et indkvarteringssted, der ligger nær behandlingsmuligheder mv. Der kan endvidere i ganske særlige tilfælde være hensyn til familielivet, som gør, at den pågældende ikke skal meddeles pålæg om opholdspligt.

Endvidere kan manglende overholdelse af opholdspligten straffes, jf. udlændingelovens § 60, stk. 2, og straffelovens § 143, som foreslås affattet i lovforslagets § 8, nr. 3, hvorved der indføres en ny bestemmelse i straffeloven om overtrædelse af opholds-, underrettnings- eller meldepligt under særligt skærpende omstændigheder.

Det forudsættes, at opholdspligten administreres i overensstemmelse med den gældende praksis for administration af opholdspligt.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14

Det fremgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 2. pkt., at hvis politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, og

udlændingen ikke medvirker hertil, skal Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at udlændingen skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted (opholdspligt).

Bestemmelsen indebærer, at Udlændingestyrelsen skal pålægge afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold at tage ophold på et udrejsecenter eller på et andet indkvarteringssted, hvis de pågældende ikke medvirker til udrejsen, og hvis der ikke er grundlag for frihedsberøvelse med henblik på udsendelse. Pålæg om opholdspligt vil skulle gives til afviste asylansøgere og andre udlændinge uden lovligt ophold, som ikke kan frihedsberøves med henblik på udsendelse. Det vil navnlig omfatte udlændinge, hvor der ikke er udsigt til tvangsmæssig udsendelse.

Det foreslås, at indsætte et 5. pkt. i § 42 a, stk. 8, hvorefter Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler herimod, bestemmer, at en udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 8, 2. pkt., og som straffes med betinget eller ubetinget fængselsstraf, anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, eller bødestraf for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben mv. eller lov om euforiserende stoffer for et forhold, der er begået på eller omkring det indkvarteringssted, hvor udlændingen er pålagt at tage ophold, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted.

Med bestemt indkvarteringssted sigtes der i den forbindelse til Udrejsecenter Lindholm. Det bemærkes, at den foreslåede ordning først vil træde i kraft samtidig med ibrugtagelsen af Udrejsecenter Lindholm.

Den nævnte gruppe vil være pålagt opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 2. pkt.

Det foreslås, at ordningen etableres således, at politiet skal indstille til Udlændingestyrelsen, at en udlænding, der er pålagt opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 2. pkt., fremadrettet pålægges opholdspligt efter den foreslåede bestemmelse og som konsekvens heraf indkvarteres på Udrejsecenter Lindholm, hvis udlændingen straffes for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben mv. eller lov om euforiserende stoffer begået på eller omkring det indkvarteringsstedet, hvor udlændingen er pålagt opholdspligt.

Den foreslåede bestemmelse vil alene finde anvendelse for udlændinge, der ikke allerede er pålagt opholdspligt efter den foreslåede bestemmelse i § 42 a, stk. 8, 5. pkt.

Ordningen foreslås alene at omfatte afviste asylansøgere på 18 år eller derover. Ordningen foreslås ikke at omfatte personer, som bor sammen med deres familier, og som i dag er indkvarteret på Udrejsecenter Sjølsmark. Ordningen vil derfor i praksis navnlig omfatte personer, der er indkvarterede på Udrejsecenter Kærshovedgård, men kan i særlige tilfælde tillige omfatte enlige, der grundet konkrete omstændigheder er indkvarteret på Udrejsecenter Sjølsmark.

Begår en afvist asylansøger kriminalitet, der medfører, at den pågældende udvises ved dom efter §§ 22-24 i udlændingeloven, vil Udlændingestyrelsen dog i stedet skulle træffe afgørelse om pålæg af opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 1. pkt., om kriminelle udviste. Udlændingen vil herefter i forbindelse med pålæg af opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 1. pkt., blive pålagt opholdspligt på Udrejsecenter Lindholm.

Den foreslåede ordning vil alene omfatte afviste asylansøgere, der ikke medvirker til deres udrejse. Påbegynder en afvist asylansøger, der er pålagt opholdspligt på Udrejsecenter Lindholm, at medvirke til udrejse eller udsendelse - og vurderer politiet, at der er tale om reel medvirken - vil den pågældende ikke blive flyttet til et hjemrejsecenter, da en udrejse som udgangspunkt må anses for nært forestående. Er det ikke umiddelbart muligt for udlændingen at udrejse, og skyldes dette ikke udlændingens egne forhold, vil den pågældende skulle flyttes til et hjemrejsecenter, og opholdspligten vil som konsekvens heraf skulle ophæves.

Den foreslåede bestemmelse omfatter betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

Den foreslåede bestemmelse omfatter tillige tilfælde, hvor udlændingen straffes med bødestraf, herunder udenretligt og indenretligt vedtagne bødeforlæg.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at den pågældende udlænding skal være idømt straf ved endelig dom for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben mv. eller lov om euforiserende stoffer. Det er således en forudsætning for, at der kan træffes afgørelse om overflytning, at udlændingen har fået en endelig straf. Det er således ikke tilstrækkeligt, at den pågældende er sigtet, eller at den pågældende er idømt straf ved retten, uden at fristen for anke er udløbet. For så vidt angår tilfælde, hvor udlændingen straffes med bødestraf, herunder udenretligt og indenretligt vedtagne bødeforlæg, er det en forudsætning for, at der kan træffes afgørelse om overflytning, at udlændingen har vedtaget det udenretlige eller indenretlige bødeforlæg.

Straf for overtrædelse af underliggende bekendtgørelser til de nævnte love, vil ligeledes være omfattet af bestemmelsen. Det betyder, at overtrædelse af våbenbekendtgørelsen tillige vil være omfattet.

Den foreslåede ordning vil også finde anvendelse, selvom udlændingen under samme straffesag er straffet for at have overtrådt både en eller flere af de i bestemmelsen nævnte love og anden lovgivning. Det samme er tilfældet, hvis den pågældende enten før eller efter en straf for overtrædelse af de i bestemmelsen nævnte love er straffet for overtrædelse af anden lovgivning. Det gælder også, selvom straf for disse overtrædelser endnu ikke er afsonet.

Det er endvidere en betingelse, at det forhold, som den pågældende straffes for, er begået på eller omkring udrejsecentret. Det forudsættes i den forbindelse, at bestemmelsen som udgangspunkt vil omfatte forhold, der er begået i den kommune, hvor udrejsecentret ligger, og nabokommuner til denne kommune. Det indebærer, for så vidt angår Udrejsecenter Kærshovedgård, som er beliggende i Ikast-Brande Kommune, at omfatte kommunerne Herning, Billund, Vejle, Hedensted, Horsens, Silkeborg og Viborg. I forhold til Udrejsecenter Sjælsmark, der er beliggende i Hørsholm Kommune, vil kommunerne Fredensborg, Allerød og Rudersdal være omfattet. Det afgørende vil således være om gerningsstedets adresse ligger inden for det nævnte område.

Det forhold, at udlændingen er straffet for flere forskellige forhold, som er begået både inden for det anførte område og uden for dette, er uden betydning, så længe et eller flere forhold vedrørende overtrædelse af bestemmelser i de nævnte love er begået inden for det afgrænsede område.

Det forhold, at den pågældende udlænding ikke opholder sig på udrejsecentret, uanset at den pågældende er pålagt opholdspligt på det pågældende udrejsecenter, er uden betydning, så længe der er tale om straf for overtrædelse af bestemmelser i de nævnte love, og så længe forholdet er begået på eller omkring udrejsecentret.

Det foreslås, at ordningen etableres således, at politiet skal indstille til Udlændingestyrelsen, at en udlænding, der er pålagt opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 2 pkt., fremadrettet pålægges opholdspligt efter den foreslåede bestemmelse og som konsekvens heraf indkvarteres på Udrejsecenter Lindholm, hvis udlændingen straffes for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben mv. eller lov om euforiserende stoffer, der er begået på eller omkring det indkvarteringsstedet, hvor udlændingen er pålagt opholdspligt.

Den foreslåede ordning indebærer endvidere, at Udlændingestyrelsen skal undlade at træffe afgørelse om opholdspligt efter den foreslåede bestemmelse, såfremt der foreligger særlige grunde. Sådanne særlige grunde omfatter bl.a. udlændinge, hvor der er udsigt til, at udsendelse kan ske hurtigt.

Den foreslåede ordning vil således ikke omfatte udlændinge, der overføres som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (Dublin-forordningen), og udlændinge, der er omfattet af den såkaldte åbenbart grundløs haster-procedure, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1.

Karakteren af de to procedurer betyder, at det normalt er muligt meget hurtigt at udsende eller overføre udlændingen til et andet land, og at det derfor som det klare udgangspunkt

vurderes ikke at være hensigtsmæssigt, at de pågældende udlændinge flyttes.

Ved vurderingen af, om der skal ske pålæg af opholdspligt efter den foreslåede bestemmelse og som konsekvens heraf flytning til Udrejsecenter Lindholm, skal det tillige tillægges vægt, om der er helt særlige hensyn, der taler imod en flytning af den pågældende. Der kan eksempelvis være tale om, at den pågældende modtager nødvendig sundhedsbehandling i nærheden af det udrejsecenter, hvor den pågældende er indkvarteret, og at det ikke vil være praktisk muligt for udlændingen at modtage denne behandling, såfremt den pågældende flyttes til et andet udrejsecenter.

Vurderer Udlændingestyrelsen, at udlændingen ikke skal pålægges opholdspligt efter den foreslåede bestemmelse som følge af ovennævnte hensyn, vil udlændingen fortsat være pålagt opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 2. pkt.

Udlændingestyrelsens afgørelse om opholdspligt vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Afgørelsen vil ikke kunne påklages, jf. den foreslåede ændring af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, 1 pkt.

En udlænding, der pålægges opholdspligt på Udrejsecenter Lindholm, vil tillige skulle pålægges meldepligt på udrejsecentret. Kompetencen til at træffe afgørelse om meldepligt henhører under politiet. Afgørelse herom vil kunne træffes i medfør af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 34, stk. 3.

En udlænding, der pålægges opholds- og meldepligt på udrejsecentret, men som ikke flytter, vil kunne straffes for manglende overholdelse af de pålagte forpligtelser efter udlændingelovens § 60, stk. 1 jf. den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 21.

Der henvises i øvrigt til afsnit 11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 10, skal udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der er pålagt opholdspligt, underrette indkvarteringsoperatøren, hvis de opholder sig uden for indkvarteringsstedet i tidsrummet mellem kl. 23.00 og kl. 6.00 om morgenen.

Bestemmelsen omfatter udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der er pålagt opholdspligt efter § 42 a, stk. 8, 1. pkt.

Efter den foreslåede ændring af § 42 a, stk. 10, foreslås kredsen af udlændinge, der skal pålægges underretningsspligt, udvidet. Den foreslåede udvidelse omfatter udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere, der kan udsendes tvangsmæssigt, og udlændinge, som er udvist efter udlændingelovens § 25, og som kan udsendes tvangsmæssigt.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at de pågældende udlændinge – svarende til udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste – skal give underretning til indkvarteringsoperatøren, hvis udlændingen opholder sig uden for indkvarteringsstedet i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 06.00.

Formålet med underretningsspligten er at sikre en styrket kontrol med, at de pågældende overholder den opholdspligt, som de pålægges i medfør af den foreslåede ændring i § 42 a, stk. 8, og som har til formål at sikre, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, således at der kan ske udsendelse, hvis mulighederne herfor skulle opstå.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 11, nr. 4, kan Udlændingestyrelsen bestemme, at en udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en foranstaltning efter § 34, stk. 1-3 og 6.

Ved lovforslagets § 1, nr. 7, foreslås indsat et nyt stk. 6 i udlændingelovens § 34, hvorefter det gældende stk. 6 bliver stk. 7, i stedet for til § 34, stk. 1-3 og 6.

Det foreslås derfor at ændre henvisningen i udlændingelovens § 42 a, stk. 11, nr. 4, således at der henvises til § 34, stk. 1-3 og 7.

Der er således tale om en konsekvensændring som følge af, at det foreslås at indsætte et nyt stk. 6 i udlændingelovens § 34.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17

Det fremgår af udlændingelovens § 42 a, stk. 11, at Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, uden vederlagsfri bespisningsordning, såfremt udlændingen er omfattet af de i bestemmelsens nr. 1-6 nævnte grunde til ophør eller nedsættelse af kontante ydelser.

Bestemmelsen omfatter bl.a. udlændinge, der befinder sig her i landet som fremmedkrigere, fordi deres opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet, jf. § 21 b, stk. 1, og ud-

lændinge, der er udvist efter § 25, og som kan udsendes tvangsmæssigt, dvs. at udlændingen er pålagt at udrejse, og at udlændingen, såfremt denne ikke udrejser frivilligt, kan udsendes med tvang, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 13, skal Udlændingestyrelsen bestemme, at en udlænding på tålt ophold eller en kriminel udvist ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bospisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted uden en vederlagsfri bospisningsordning, såfremt udlændingen er omfattet en eller flere af de i bestemmelsens nr. 1-7 nævnte grunde til ophør eller nedsættelse af udbetalte ydelser, herunder bl.a. hvis udlændingen ikke overholder sin meldepligt.

Det foreslås, at ændre udlændingelovens § 42 a, stk. 13, nr. 3 og 4, således, at udlændinge, der befinder sig i landet som fremmedkrigere, og udlændinge, der er udvist efter § 25, fremover omfattes af bestemmelsen i § 42 a, stk. 13, hvorefter Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, skal bestemme, at udlændingen ikke får udbetalt kontante ydelser, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er vederlagsfri bospisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, uden en vederlagsfri bospisningsordning, såfremt bl.a. udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, eller udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Den foreslåede ændring indebærer, at Udlændingestyrelsen som udgangspunkt skal bestemme, at udbetaling af kontante ydelser skal ophøre eller nedsættes, hvis en eller flere af betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Formålet med den foreslåede ændring er at sikre, at det hurtigt får økonomiske konsekvenser, hvis fremmedkrigere eller udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, ikke overholder deres forpligtelser eller i øvrigt udviser uacceptabel adfærd. I situationer, hvor den pågældende udlænding ikke overholder sine forpligtelser, herunder ikke overholder en pålagt opholds-, underrettnings- og meldepligt, eller udviser en uacceptabel adfærd, jf. § 42 a, stk. 13, nr. 1-7, skal der derfor som det helt klare udgangspunkt ikke udbetales kontante ydelser, eller ydelserne skal nedsættes.

Udlændingestyrelsen kan, selv om udlændingen er omfattet af § 42 a, stk. 13, nr. 1-7, efter en konkret vurdering undlade at træffe sådan bestemmelse, hvis udlændingens manglende medvirken er bagatelagtig eller undskyldelig, eller hvis inddragelse af ydelserne efter udlændingens personlige og familiemæssige forhold vil virke særligt belastende for udlæn-

dingen, f.eks. hvis udlændingen har børn i den undervisningspligtige alder, eller hvis udlændingen er alvorligt syg.

I tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen ikke får udbetalt kontante ydelser eller alene får udbetalt nedsatte kontante ydelser, vil udlændingen ikke kunne opnå støtte til dækning af de pågældende udgifter i medfør af anden lovgivning, herunder efter sociallovgivningens bestemmelser.

En afgørelse om ophør af ydelser som følge af manglende overholdelse af de forpligtelser, der følger af bestemmelsen, vil skulle ændres, så snart udlændingen på ny overholder forpligtelserne. Er der f.eks. tale om en udlænding, der ikke overholder sin opholdspligt, vil ophøret alene gælde frem til, at den pågældende på ny begynder at overholde sin opholdspligt. Det bemærkes, at i praksis vil Udlændingestyrelsens afgørelse om reduktion af ydelserne først blive truffet på et senere tidspunkt, idet det forudsætter, at styrelsen nærmere vurderer grundlaget for reduktionen og herefter træffer afgørelse herom.

Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 42 a, stk. 13, kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 13.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 18

Det følger af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, at Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdspligt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt., ikke kan påklages.

Det foreslås, at ændre udlændingelovens § 46 a, stk. 1, 1. pkt., således at Udlændingestyrelsens afgørelser om pålæg af opholdspligt til fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, ligesom Udlændingestyrelsens afgørelse om pålæg af opholdspligt til udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, ikke vil kunne påklages.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 19

Efter udlændingelovens § 59 b straffes med bøde eller fængsel indtil 3 år den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 59 b indsættes et ”jf. dog stk. 2”.

Forslaget betyder, at der i udlændingelovens § 59 b indsættes en henvisning til den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 59 b, stk. 2, der fremover omfatter en nærmere defineret gruppe af udlændinge, som i dag omfattes af § 59 b. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20.

Forslaget er således en konsekvens af forslaget om den nye bestemmelse i udlændingelovens § 59 b, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Der henvises i øvrigt til afsnit 14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 20

Efter udlændingelovens § 59 b straffes med bøde eller fængsel indtil 3 år den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

Indrejse i strid med et indrejseforbud i 1. gangstilfælde straffes i dag normalt med ubetinget frihedsstraf fra 10 dage og op til 2 måneder. I 2. gangstilfælde straffes en overtrædelse normalt med ubetinget frihedsstraf fra 2-4 måneder og i 3. gangstilfælde med ubetinget frihedsstraf i mere end 4 måneder. Ved fastsættelsen af straffen skal det betragtes som en skærpende omstændighed, hvis der foreligger gentagelsestilfælde. Det vil endvidere tale i skærpende retning, hvis udlændingen er udvist af landet på grund af kriminalitet og formodes at være indrejst i strid med indrejseforbuddet med det formål at begå ny kriminalitet. Hvis der efter en konkret vurdering af sagens omstændigheder ikke er grundlag for at idømme en ubetinget fængselsstraf i 1. gangstilfælde, kan der idømmes en bøde på ikke under 5.000 kr.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i udlændingelovens § 59 b, stk. 2, hvorefter den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold, der er meddelt i forbindelse med udvisning og straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, der ville have medført en straf af denne varighed, straffes med fængsel fra 1 år indtil 3 år.

Det forudsættes, at straffen normalt skal fastsættes som en ubetinget fængselsstraf.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at en udlænding, som er udvist med indrejseforbud i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, men som indrejser i strid med det indrejseforbud, der er fastsat i forbindelse med udvisningen, mindst skal straffes med fængsel i 1 år.

Det samme gælder i forhold til udlændinge, der er meddelt et tilhold (indrejseforbud) i henhold til tidligere udlændingelove, dvs. før udlændingeloven af 8. juni 1983, i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, og som indrejser i strid med det meddelte tilhold.

Strafskærpelsen er således afgrænset til udlændinge, som er udvist af Danmark ved dom, og som er idømt en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel.

Tilsvarende vil gælde, hvis udlændingen er idømt en anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, såfremt udlændingen ville være idømt en

ubetinget frihedsstraf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, hvis ikke der var idømt en anden strafferetlig retsfølge.

Det er uden betydning, om udlændingen ved dommen er dømt for et eller flere strafbare forhold. Det er endvidere uden betydning, om straffen er idømt for overtrædelse af straffeloven eller anden lov, og om straffen er en fællesstraf, hvor en del af straffen udgøres af en tidligere reststraf eller betinget straf.

Det forudsættes, at straffen skærpes i gentagelsestilfælde.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, herunder om der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede minimumsstraf på 1 års fængsel for at indrejse i strid med et indrejseforbud kan dog kun fraviges i medfør af den almindelige regel i straffelovens § 83, hvorefter straffen kan nedsættes under den foreskrevne strafferamme, når oplysninger om gerningen, gerningsmandens person eller andre forhold afgørende taler herfor. Under i øvrigt formildende omstændigheder kan straffen bortfalde.

Hvis der i forbindelse med indrejsen i strid med indrejseforbuddet begås anden kriminalitet, vil der skulle udmåles en fælles straf for lovovertrædelserne efter den almindelige regel i straffelovens § 88.

Straf efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 59 b, stk. 2, vil samtidig medføre, at den pågældende udlænding på ny kan udvises, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. § 23. Det følger heraf, at en udlænding, der ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises, hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

Udvises udlændingen på ny, meddeles der som følge heraf et nyt indrejseforbud i 6 eller 12 år eller for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 2-5.

Der henvises i øvrigt til afsnit 14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 21

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 60, stk. 1, 1. pkt., at overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 1-3 og 6, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og stk. 3 og 5, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 8, 3. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Med den foreslåede ændring ændres § 42 a, stk. 8, 2. pkt., til § 42 a, stk. 8, 2. og 5. pkt.

Den foreslåede ændring indebærer, at det tillige vil være strafbart at overtræde et pålæg om at tage ophold i et udrejsecenter eller på et andet indkvarteringssted meddelt i medfør af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 5. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 14.

Der henvises i øvrigt til afsnit 11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 60, stk. 2, at overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4 og 5, og § 42 a, stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Bestemmelsen omfatter udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste.

Det foreslås, at § 60, stk. 2, ændres således, at det fremgår, at overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4-6, og § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Den foreslåede ændring indebærer, at bestemmelsen fremover også vil omfatte udlændinge, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1 (fremmedkrigere), og udlændinge, der er udvist efter § 25 og som kan udsendes tvangsmæssigt. Den foreslåede ændring skal ses i lyset af den foreslåede ændring af kontrollen med de nævnte grupper af udlændinge, som fremover foreslås at være omfattet af det skærpede kontrolregime, som gælder for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, jf. lovslagets § 1, nr. 7, 13 og 15.

Bestemmelsen indebærer, at retten som hidtil som udgangspunkt skal udmåle straffen for overtrædelser af opholds-, underretnings- og meldepligt efter et takstmæssigt fastlagt strafniveau, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 51 som fremsat, side 76.

Den foreslåede bestemmelse foreslås at træde i kraft den 1. marts 2019. For overtrædelser af opholds-, underretnings- og meldepligt, der begås i perioden fra den 1. marts 2019 til den 1. juni 2019 vil straffen skulle idømmes i henhold til det strafniveau og indenfor den strafferamme, der blev fastsat ved lov nr. 189 af 27. februar 2017 om ændring af udlændingeloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og straffeloven (Styrket kontrol med udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, herunder indførelse af underretningspligt, skærpet straf, afsoning i fodlænke og særlig adgang til vare-tægtsfængsling, og ændring af klageadgang). Ved overtrædelser, der begås efter den 1. juni 2019 vil straffen for de pågældende udlændinge skulle fastsættes efter de skærpede strafniveauer, der foreslås indført ved lovens § 1, nr. 23.

Det skal som hidtil anses som en skærpende omstændighed i forbindelse med strafudmålingen for en overtrædelse af opholds-, melde- og underretningspligten, hvis udlændingen tidligere har været straffet for overtrædelse af de nævnte forpligtelser. Den nærmere strafskaerpelse i gentagelsestilfælde forudsættes ligeledes fastsat efter det takstmæssigt fastlagte strafniveau, hvoraf også fremgår, hvilke skærpselser af straf der som udgangspunkt skal fastsættes i gentagelsestilfælde.

Ved vurderingen af gentagelsestilfælde gælder også overtrædelser af kontrolforpligtelser, der har medført en straf i medfør af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 143, jf. lovforslagets § 8, nr. 3.

Fastsættelsen af straffen vil i øvrigt altid bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det strafniveau, der er angivet i Folketingstidende 2016-17, A, L 51, side 76 vil derfor kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Efter det fastlagte strafudmålningsniveau forudsættes det, at én overtrædelse svarer til én overtrædelse af meldepligten eller underretningspligten eller én dags overtrædelse af opholdspligten. Opholdspligten vil udgøre en fortsat forbrydelse i relation til forældelsesretlige spørgsmål, men det forudsættes, at hver enkelt dag, hvor opholdspligten ikke overholdes, vil gælde som én overtrædelse ved straffens fastsættelse.

Hvis både opholdspligten, meldepligten og underretningspligten overtrædes på én dag, svarer dette derfor som udgangspunkt til tre overtrædelser. Som eksempel herpå kan nævnes en udlænding, som i strid med opholdspligten overnatter uden for indkvarteringsstedet, som ikke har underrettet indkvarteringsoperatøren om, at han opholder sig uden for indkvarteringsstedet i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 06.00, og som ikke melder sig til politiet den samme dag. Der vil her være tale om samlet tre overtrædelser.

Forslaget skal læses i sammenhæng med forslaget om en ny bestemmelse i straffeloven om overtrædelse af kontrolforpligtelserne under særligt skærpende omstændigheder, jf. lovforslagets § 8, nr. 3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 23

Efter udlændingelovens § 60, stk. 2, kan en udlænding, der har overtrådt sin opholds-, underretnings- og meldepligt straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Bestemmelsen omfatter udlændinge, som er omfattet af det skærpede kontrolregime, der gælder for udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, og som med dette lovforslag også kommer til at omfatte fremmedkrigere og udlændinge,

der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, jf. lovens § 1, nr. 22.

Bestemmelsen indebærer, at retten som udgangspunkt skal udmåle straffen for overtrædelser af opholds-, underretnings- og meldepligt efter et takstmæssigt fastlagt straffniveau.

Det foreslås, at udlændingelovens § 60, stk. 2, affattes på ny således, at overtrædelse af pålæg meddelt i medfør af § 34, stk. 4-6, og § 42 a, stk. 8,1. og 3. pkt., og stk. 10 givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Formålet med nyaffattelsen er – i overensstemmelse med finanslovs-aftalen for 2019 – at skærpe straffniveauerne for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt i forhold til det gældende straffniveau.

Den foreslåede forhøjelse af strafudmålingsniveauet indebærer, at udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, fremover skal idømmes en som udgangspunkt højere straf end i dag, hvis de overtræder deres pålagte opholds-, underretnings- og meldepligt.

Strafskærpelserne foreslås at træde i kraft for overtrædelser af kontrolforpligtelser, der er begået efter den 1. juni 2019, jf. lovforslagets § 11, stk. 2.

Det forudsættes, at straffen for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt som hidtil som udgangspunkt fastsættes efter et takstmæssigt fastlagt straffniveau, dog således, at antallet af overtrædelser pr. kalendermåned fremover som udgangspunkt vil være afgørende for den konkrete udmålte straf. De foreslåede takstmæssige straffniveauer fremgår af bilag 1 til lovforslaget.

De foreslåede skærpelser af straffen har til formål at sikre, at det har klare konsekvenser for den enkelte udlænding, der ikke overholder de pålagte kontrolforpligtelser. Formålet er endvidere at bidrage til at forhindre nye overtrædelser af kontrolforpligtelserne, og at forpligtelserne dermed i højere grad overholdes. Formålet er også – ved at forebygge overtrædelse – at sikre, at Udlændingestyrelsen og politiet løbende får oplysninger til brug for Udlændingestyrelsens og politiets kontrol med udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25.

De foreslåede skærpelser af straffen vil omfatte udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25. De foreslåede straffskærpelser vil også omfatte de udlændinge på tålt ophold, som ikke længere er pålagt opholdspligt, fordi denne kontrolforanstaltning er ophævet ved dom eller administrativ afgørelse, men som fortsat eller på ny er pålagt meldepligt.

Det betyder f.eks., at udgangspunktet for strafudmålingen fra 1. juni 2019 for henholdsvis 6-9 overtrædelser pr. kalendermåned i førstegangstilfælde vil være 40 dages fængsel.

Det betyder også, at der i andengangstilfælde eksempelvis vil være tale om en fængselsstraf i 50 dage for 6-9 overtrædelser pr. kalendermåned, at der i tredjegangstilfælde vil være tale om en fængselsstraf i 60 dage for 6-9 overtrædelser pr. kalendermåned, ligesom der i fjerdegangstilfælde vil være tale om en fængselsstraf i 3 måneder for det samme antal overtrædelser pr. måned, jf. nærmere herom bilag 1.

De foreslåede strafudmålingsniveauer indebærer, at der allerede ved 10 overtrædelser inden for en kalendermåned sker en skærpelse af straffen. Der foreslås ikke i de takstmæssige straffniveauer fastsat en yderligere skærpelse af straffen ved et højere antal overtrædelser inden for en kalendermåned. Det foreslås dog, at der i tilfælde, hvor der alene skal fastsættes straf inden for én kalendermåned fastsættes en yderligere skærpelse af straffen for et særligt højt antal overtrædelser af kontrolforpligtelserne. Formålet hermed er, at sikre at straffen også i disse tilfælde skærpes i forhold til de gældende straffniveauer. Se hertil bilag 1.

Hvis antallet af overtrædelser er betydeligt højere end 10 inden for en kalendermåned, vil der dog kunne fastsættes en højere straf end dem, som fremgår af de takstmæssige fastsatte straffniveauer.

Det skal som hidtil anses som en skærpende omstændighed i forbindelse med strafudmålingen for en overtrædelse af opholds-, melde- og underretningspligten, hvis udlændingen tidligere har været dømt for overtrædelse af de nævnte forpligtelser. Den nærmere straffskærpelse i gentagelsestilfælde forudsættes ligeledes fastsat efter det takstmæssigt fastlagte straffniveau, hvoraf også fremgår, hvilke skærpelser af straf der som udgangspunkt skal idømmes i gentagelsestilfælde.

Ved vurderingen af gentagelsestilfælde gælder også overtrædelser af kontrolforpligtelser, der har medført en straf i medfør af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 143, jf. lovforslagets § 8, nr. 3.

Fastsættelsen af straffen vil i øvrigt altid bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne straffniveau vil derfor kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Efter det fastlagte strafudmålingsniveau forudsættes det, at én overtrædelse svarer til én overtrædelse af meldepligten eller underretningspligten eller én dags overtrædelse af opholdspligten. Opholdspligten vil udgøre en fortsat forbrudelse i relation til forældelsesretlige spørgsmål, men det forudsættes, at hver enkelt dag, hvor opholdspligten ikke overholdes, vil gælde som én overtrædelse ved straffens fastsættelse.

Hvis både opholdspligten, meldepligten og underretningspligten overtrædes på én dag, svarer dette derfor som udgangspunkt til tre overtrædelser. Som eksempel herpå kan nævnes en udlænding, som i strid med opholdspligten over-

natter uden for indkvarteringsstedet, som ikke har underrettet indkvarteringsoperatøren om, at han opholder sig uden for indkvarteringsstedet i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 06.00, og som ikke melder sig til politiet den samme dag. Der vil her være tale om samlet tre overtrædelser.

Forslaget skal læses i sammenhæng med forslaget om en ny bestemmelse i straffelovens § 143 om overtrædelse af kontrolforpligtelserne under særligt skærpende omstændigheder, jf. lovforslagets § 8, nr.3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 24

Efter udlændingelovens § 60, stk. 2, kan en udlænding, der har overtrådt sin opholds-, underretnings- og meldepligt straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Bestemmelsen omfatter udlændinge, som er omfattet af det skærpede kontrolregime, der gælder for udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, og som med dette lovforslag også kommer til at omfatte fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, jf. lovens § 1, nr. 22.

Bestemmelsen indebærer, at retten som udgangspunkt skal udmåle straffen for overtrædelser af opholds-, underretnings- og meldepligt efter et takstmæssigt fastlagt straffniveau.

Det foreslås, at udlændingelovens § 60, stk. 2, affattes på ny således, at overtrædelse af pålæg meddelt i medfør af § 34, stk. 4-6, og § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 2 år. Formålet med nyaffattelsen er – i overensstemmelse med finanslovsaftalen for 2019 – at skærpe straffniveauerne for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt yderligere i forhold til det straffniveau, som kommer til at gælde pr. 1. juni 2019, jf. bemærkningerne ovenfor til nr. 23.

Den foreslåede forhøjelse af strafudmålingsniveauet indebærer, at udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, fremover skal idømmes en som udgangspunkt højere straf end i dag, hvis de overtræder deres pålagte opholds-, underretnings- og meldepligt.

Det foreslås, at forhøjelsen af strafferammen og straffniveauet træder i kraft den 1. juni 2021, jf. lovforslagets § 11, stk. 3.

Den foreslåede strafskærpelse i lovforslagets § 1, nr. 23, vil således være gældende fra 1. juni 2019 og indtil 1. juni 2021, hvorefter strafskærpelsen og forhøjelsen af strafferammen i lovforslagets § 1, nr. 24, vil være gældende.

Det forudsættes, at straffen for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt som hidtil som udgangspunkt fastsættes efter et takstmæssigt fastlagt straffniveau, dog så-

ledes, at antallet af overtrædelser pr. kalendermåned fremover som udgangspunkt vil være afgørende for den konkrete udmålte straf. De foreslåede takstmæssige straffniveauer fremgår af bilag 2 til lovforslaget.

De foreslåede skærper af straffen har til formål at sikre, at det har klare konsekvenser for den enkelte udlænding, der ikke overholder de pålagte kontrolforpligtelser. Formålet er endvidere at bidrage til at forhindre nye overtrædelser af kontrolforpligtelserne, og at forpligtelserne dermed i højere grad overholdes. Formålet er også – ved at forebygge overtrædelse – at sikre, at Udlændingestyrelsen og politiet løbende får oplysninger til brug for Udlændingestyrelsens og politiets kontrol med udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25.

De foreslåede skærper af straffen vil omfatte udlændinge på tålt ophold, kriminelle udviste, fremmedkrigere, der kan udsendes tvangsmæssigt, uanset hvilket opholdsgrundlag de tidligere har haft, og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, og som kan udsendes tvangsmæssigt, uanset hvilket opholdsgrundlag de tidligere har haft. De foreslåede strafskærper vil også omfatte de udlændinge på tålt ophold, som ikke længere er pålagt opholdspligt, fordi denne kontrolforanstaltning er ophævet ved dom eller administrativ afgørelse, men som fortsat eller på ny er pålagt meldepligt.

Det betyder f.eks., at udgangspunktet for strafudmålingen vil være 60 dages fængsel for 6-9 overtrædelser pr. kalendermåned i førstegangstilfælde. I andegangstilfælde vil straffen være 3 måneders fængsel for 6-9 overtrædelser pr. kalendermåned, mens straffen i tredjegangstilfælde vil være 6 måneders fængsel for 6-9 overtrædelser pr. kalendermåned, og i fjerdegangstilfælde vil være 9 måneders fængsel for samme antal overtrædelser pr. kalendermåned, jf. nærmere herom bilag 2.

De foreslåede strafudmålingsniveauer indebærer, at der allerede ved 10 overtrædelser inden for en kalendermåned sker en skærpelse af straffen. Der foreslås ikke i de takstmæssige straffniveauer fastsat en yderligere skærpelse af straffen ved et højere antal overtrædelser inden for en kalendermåned.

Hvis antallet af overtrædelser er betydeligt højere end 10 inden for en kalendermåned, vil der dog kunne fastsættes en højere straf end dem, som fremgår af de takstmæssigt fastsatte straffniveauer.

Det skal som hidtil anses som en skærpende omstændighed i forbindelse med strafudmålingen for en overtrædelse af opholds-, melde- og underretningspligten, hvis udlændingen tidligere er straffet for overtrædelse af de nævnte forpligtelser. Den nærmere strafskærpelse i gentagelsestilfælde forudsættes ligeledes fastsat efter det takstmæssigt fastlagte straffniveau, hvoraf også fremgår, hvilke skærper af straf der som udgangspunkt skal fastsættes i gentagelsestilfælde, jf. bilag 2.

Ved vurderingen af gentagelsestilfælde gælder også overtrædelser af kontrolforpligtelser, der har medført en straf i medfør af den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 143, jf. lovforslagets § 8, nr. 3.

Fastsættelsen af straffen vil i øvrigt altid bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen. Det angivne straffniveau vil derfor kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Efter det fastlagte strafudmålingsniveau forudsættes det, at én overtrædelse svarer til én overtrædelse af opholds- underretnings eller meldepligten. Opholdspligten vil udgøre en fortsat forbrydelse i relation til forældelsesretlige spørgsmål, men det forudsættes, at hver enkelt dag, hvor opholdspligten ikke overholdes, vil gælde som én overtrædelse ved straffens fastsættelse.

Hvis både opholdspligten, meldepligten og underretningspligten overtrædes på én dag, svarer dette derfor som udgangspunkt til tre overtrædelser. Som eksempel herpå kan nævnes en udlænding, som i strid med opholdspligten overnatter uden for indkvarteringsstedet, som ikke har underrettet indkvarteringsoperatøren om, at han opholder sig uden for indkvarteringsstedet i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 06.00, og som ikke melder sig til politiet den samme dag. Der vil her være tale om samlet tre overtrædelser.

Forslaget skal læses i sammenhæng med forslaget om en ny bestemmelse i straffelovens § 143 om overtrædelse af kontrolforpligtelserne under særligt skærpene omstændigheder, jf. lovforslagets § 8, nr.3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 25

Efter udlændingelovens § 62 a kan kriminalforsorgsområdet efter indstilling fra politiet bestemme, at en udlænding, der er idømt fængselsstraf for overtrædelse af udlændingelovens § 34, stk. 4 eller 5, eller § 42 a, stk. 8 eller 10, dvs. opholds-, underretnings- eller meldepligten, skal løslades med henblik på straksudsendelse, uanset at straffen ikke er helt afsonet.

Bestemmelsen giver mulighed for, at kriminalforsorgsområdet kan bestemme, at en udlænding kan løslades med henblik på straks at blive udsendt af Danmark (løsladelse med henblik på straksudsendelse).

Der kan således ske udsendelse af den pågældende udlænding, også selv om straffen for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten endnu ikke er helt afsonet.

Det foreslås, at ændre i udlændingelovens § 62 a, stk. 1, således at Kriminalforsorgen efter indstilling kan bestemme, at også fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør

af udlændingelovens § 25, som er idømt en fængselsstraf for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt, skal løslades med henblik på at blive udsendt straks, uanset at straffen ikke er helt fuldbyrdet.

Den foreslåede udvidelse af målgruppen for bestemmelsen har til formål at sikre, at de grupper af udlændinge, der nu foreslås omfattet af det skærpede kontrolregime og den skærpede strafsanktionering, også omfattes af muligheden for straksløsladelse, som gælder for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Kriminalforsorgen efter indstilling fra politiet kan bestemme, at en udlænding, hvis opholdstilladelse er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1 (fremmedkrigere), eller en udlænding, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, og som er idømt fængselsstraf for overtrædelse af de pålagte kontrolforpligtelser, kan løslades med henblik på at blive udsendt straks – uanset at straffen ikke er helt fuldbyrdet.

Løsladelse ved straksudsendelse indebærer, at udlændingen ikke skal afsone yderligere fængselsstraf for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligten.

Er den pågældende endnu ikke påbegyndt strafafsoning, vil der kunne ske frihedsberøvelse efter § 36 i udlændingeloven frem mod straffuldbyrdelsens iværksættelse.

Det er en forudsætning, at der er opstået mulighed for at gennemføre en faktisk udsendelse af udlændingen. Der vil således kun kunne ske løsladelse med henblik på straksudsendelse, hvis der er udsigt til, at udsendelse af udlændingen rent faktisk kan gennemføres.

Politiet har til opgave at drage omsorg for udsendelse af udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, og det vil således være politiet, der skal vurdere, om hensynet til udsendelse gør det påkrævet at træffe beslutning om straksudsendelse.

Det er tilstrækkeligt, at politiet har en rimelig forventning om, at udsendelse konkret kan gennemføres. Heri vil normalt ligge, at hjemlandets myndigheder har accepteret tilbagesendelsen af den pågældende, men det er ikke et krav. Politiet vil således også kunne indstille til kriminalforsorgsområdet, at der skal ske løsladelse med henblik på straksudsendelse, hvis det sker for at foretage en såkaldt grænsefremstilling, hvor den pågældende udlænding fremstilles for hjemlandets myndigheder i hjemlandet med henblik på konkret accept af at tilbagetage den pågældende. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der tidligere i andre sager er gennemført grænsefremstillinger og opnået hjemlandets accept af tilbagesendelser. Også i sager, hvor gennemførelse af udsendelse kan være forbundet med en vis usikkerhed, f.eks. fordi erfaringerne med udsendelse til det pågældende land har vist, at udsendelse kan være vanskelig, vil der kunne ske løsladelse med henblik på udsendelse, såfremt der i den konkrete sag vurderes at være udsigt til, at en udsendelse kan gennemføres. Politiet skal sikre, at der ikke er andre forhold af politi-

mæssig karakter, der taler imod løsladelse med henblik på straksudsendelse. Der kan f.eks. være tale om, at den pågældendes tilstedeværelse er nødvendig som følge af, at den pågældende skal vidne i en straffesag.

Det er kriminalforsorgsområdet, som træffer beslutning om løsladelse med henblik på straksudsendelse. Det er imidlertid oplysningerne fra politiet, som danner grundlag for kriminalforsorgsrådets beslutning i de pågældende sager.

Det afgørende for, om kriminalforsorgsområdet træffer beslutning om løsladelse med henblik på straksudsendelse, er alene, om der reelt er udsigt til, at en udsendelse af den pågældende udlænding kan gennemføres, og kriminalforsorgsområdet vil således ikke skulle foretage en nærmere prøvelse eller vurdering af politiets oplysninger.

Det forudsættes således, at politiets oplysninger lægges oprøvet til grund af kriminalforsorgsområdet ved beslutning om løsladelse med henblik på straksudsendelse.

Det er ikke en forudsætning, at den dømte selv ønsker, at der skal ske løsladelse med henblik på straksudsendelse. Løsladelse med henblik på udsendelse vil således kunne ske mod udlændingens eget ønske. Ønsker den pågældende at medvirke, vil der også kunne træffes beslutning om løsladelse ved straksudsendelse, således at straffen ikke fuldbyrdes helt.

Det er en forudsætning for kriminalforsorgsrådets beslutning om løsladelse med henblik på straksudsendelse, at udsendelsen rent faktisk gennemføres. Først på tidspunktet, hvor udsendelsen er gennemført, dvs. på det tidspunkt, hvor den pågældende overdrages til hjemlandets myndigheder, vil den pågældende derfor være at anse som løsladt. En beslutning om straksudsendelse vil således altid skulle træffes under forudsætning af, at udsendelsen gennemføres.

Hvis det viser sig, at udsendelsen ikke kan gennemføres, vil den pågældende udlænding skulle tilbageføres til fortsat afsoning af den idømte straf.

En beslutning om løsladelse med henblik på straksudsendelse efter den foreslåede bestemmelse kan som anført træffes, uanset at straffen ikke er helt fuldbyrdet.

Beslutning om løsladelse med henblik på straksudsendelse kan også træffes, selvom den pågældende endnu ikke er påbegyndt afsoning af den idømte straf, men der kan først ske løsladelse, når straffuldbyrdelsen er påbegyndt.

Der kan efter udlændingelovens § 62 a ikke ske løsladelse med henblik på straksudsendelse i tilfælde, hvor udlændingen afsoner fængselsstraf for overtrædelse af anden lovgivning. Hvis en udlænding således afsoner en dom for overtrædelse af opholdsplicht og vold, vil der således ikke kunne ske løsladelse med henblik på straksudsendelse.

Efter § 62 a, stk. 2, vil straffuldbyrdelsen skulle genoptages, hvis udlændingen efter udsendelsen – uanset et eventuelt indrejseforbud – på ny måtte indrejse i landet.

Straffuldbyrdelsen vil skulle genoptages, hvis udlændingen på ny indrejser i landet inden for 5 år, efter at straksudsendelsen er gennemført. De nærmere regler herom er fastsat i bekendtgørelse nr. 200 af 27. februar 2017 om løsladelse med henblik på straksudsendelse.

Kompetencen til at træffe afgørelse om genoptagelse af straffuldbyrdelse har kriminalforsorgsområdet efter indstilling fra politiet på baggrund af oplysninger om, at den pågældende udlænding på ny befinder sig her i landet.

Der henvises i øvrigt til afsnit 10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

I integrationsloven anvendes begrebet integrationsprogram om den indsats alle nyankomne udlændinge og familiesammenførte udlændinge skal have tilbudt, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, jf. integrationslovens § 16.

For flygtningen og familiesammenførte udlændinge, der er berettiget til at modtage integrationsydelse efter lov om aktiv socialpolitik, omfatter integrationsprogrammet danskuddannelse, jf. integrationslovens § 21, og beskæftigelsesrettede tilbud, jf. integrationslovens § 23.

For andre flygtninge og familiesammenførte udlændinge omfatter integrationsprogrammet danskuddannelse, jf. integrationslovens § 21, og beskæftigelsesrettede tilbud, jf. integrationslovens § 23, hvis de pågældende er berettiget til og ønsker at modtage sådanne tilbud.

Det foreslås, at integrationsprogram overalt i loven ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram, at integrationsprogrammer ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammer eller introduktionsprogrammer, at integrationsprogrammet ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet og endelig at integrationsprogrammets ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammets eller introduktionsprogrammets.

Formålet med forslaget er at sikre en ny klar ramme og en mere tydelig forventningsafstemning for nyankomne flygtninge og familiesammenførte til flygtninge om, at flygtninges ophold i Danmark som udgangspunkt er midlertidigt. Formålet er videre at understrege, at indsatsen i integrationsloven rettet mod job og selvforsørgelse ikke ændrer på, at rammerne for opholdet i Danmark udgøres af opholdsgrundlaget.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Integrationsydelsen blev indført den 1. september 2015. Nytilkomne, som i øvrigt ville opfylde betingelserne for at modtage kontanthjælp eller uddannelseshjælp, fik dermed ret til integrationsydelse i stedet for kontanthjælp eller uddannelseshjælp, såfremt de ikke opfyldte et nyt opholdskrav, der siden er blevet ændret til bopæl her i riget i sammenlagt 9 år ud af de seneste 10 år. Fra den 1. april 2016 blev alle borgere, der ikke opfyldte opholdskravet, omfattet af opholdskravet. Formålet med integrationsydelse var blandt andet at give nytilkomne udlændinge et større incitament til at arbejde og blive integreret i det danske samfund.

Det foreslås, at integrationsydelse overalt i loven ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse og at integrationsydelsen ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen eller overgangsydelsen.

Formålet med forslaget er at sikre en ny klar ramme og en mere tydelig forventningsafstemning for nyankomne flygtninge og familiesammenførte til flygtninge om, at flygtninges ophold i Danmark som udgangspunkt er midlertidigt. Formålet er videre at understrege, at indsatsen rettet mod job og selvforsørgelse ikke ændrer på, at rammerne for opholdet i Danmark udgøres af opholdsgrundlaget.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Integrationsprogrammets mål og indhold fastlægges i en integrationskontrakt.

Det foreslås, at ordet integrationskontrakt overalt i integrationsloven ændres til kontrakt, og at integrationskontrakten ændres til kontrakten.

Formålet med forslaget er at sikre en mere retvisende betegnelse for selve rammen og aftalen om indholdet af programmet i kontrakten, uanset om der er tale om en kontrakt i henhold til et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Integrationslovens § 1 fastlægger integrationslovens formål.

Det fremgår af bestemmelsen, at lovens formål er at sikre, at nyankomne udlændinge får mulighed for at udnytte deres evner og ressourcer med henblik på at blive deltagende, selverhvervende og ydende medborgere på lige fod med samfundets øvrige borgere i overensstemmelse med grundlæggende værdier og normer i det danske samfund, jf. § 1, stk. 1.

Det følger endvidere af bestemmelsen, at det skal ske gennem en integrationsindsats, der 1) tager udgangspunkt i den

enkelte udlændings ansvar for sin egen integration, 2) bidrager til, at nyankomne udlændinge sikres mulighed for deltagelse på lige fod med andre borgere i samfundets politiske, økonomiske, arbejdsmæssige, sociale, religiøse og kulturelle liv, 3) bidrager til, at nyankomne udlændinge hurtigst muligt bliver selvforsørgede gennem beskæftigelse, og 4) bibringer den enkelte udlænding en forståelse for det danske samfunds grundlæggende værdier og normer, jf. § 1, stk. 2.

Loven har derudover til formål at fremme muligheden for, at samfundets borgere, virksomheder, myndigheder, institutioner, organisationer og foreninger m.fl. kan bidrage til integrationsindsatsen, jf. § 1, stk. 3.

Endelig har loven til formål at sikre, at nyankomne udlændinge har kendskab til, at en vellykket integration er en forudsætning for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 1, stk. 4.

Det foreslås, at bestemmelsen nyaffattes.

I § 1, stk. 1, foreslås det, at lovens formål er at sikre, at nyankomne udlændinge har mulighed for at udnytte deres evner og ressourcer med henblik på at blive selverhvervende og aktivt deltagende i og bidrage til det danske samfund på lige fod med øvrige borgere i overensstemmelse med grundlæggende værdier og normer i det danske samfund. Det skal ske gennem en indsats, der 1) tager udgangspunkt i udlændingens ansvar for sin egen integration, 2) bidrager til, at nyankomne udlændinge sikres mulighed for deltagelse på lige fod med andre borgere i samfundets politiske, økonomiske, arbejdsmæssige, sociale, religiøse og kulturelle liv, 3) bidrager til, at nyankomne udlændinge hurtigst muligt bliver selvforsørgende gennem beskæftigelse, og 4) bibringer den enkelte udlænding en forståelse for det danske samfunds grundlæggende værdier og normer.

Der er med nogle tekniske justeringer indholdsmæssigt tale om en videreførelse af den hidtil gældende bestemmelse.

Dog er den tidligere bestemmelse om, at loven har til formål at sikre, at nyankomne udlændinge har kendskab til, at en vellykket integration er en forudsætning for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse, ikke længere en del af formålsbestemmelsen.

Særligt for så vidt angår den foreslåede bestemmelse i integrationslovens § 1, stk. 1, nr. 3, bemærkes, at bestemmelsen skal læses med det forbehold, at visse udlændinge ikke har ret til at arbejde under deres ophold her i landet eller kun har ret hertil i begrænset omfang. Som eksempler kan nævnes studerende og au pairs.

Bestemmelsen er udtryk for vigtigheden af, at nyankomne udlændinge tager ansvar for egen integration, hurtigst muligt bliver selvforsørgende gennem beskæftigelse, og bibringes en forståelse for de danske værdier mv. Bestemmelsen er samtidig udtryk for, at en effektiv integrationsindsats skal omfatte alle udlændinge, der kommer her til landet, og at integration kræver noget af alle.

I integrationslovens § 1, stk. 2, foreslås det desuden som noget nyt, at loven endvidere har til formål at sikre, at nyankomne udlændinge bliver bekendt med, at rammerne for opholdet i Danmark defineres af den enkelte udlændings opholdsgrundlag.

Med forslaget betones særligt den nye og klare ramme for udlændingepolitikken, hvor udgangspunktet i langt højere grad er et fokus på midlertidigt ophold, herunder at flygtninge og deres familiers ophold her i landet som udgangspunkt er midlertidigt.

I integrationslovens § 1, stk. 3, foreslås det, at loven endelig har til formål at fremme muligheden for, at samfundets borgere, virksomheder, myndigheder, institutioner, organisationer og foreninger m.v. kan bidrage til integrationsindsatsen. Den foreslåede bestemmelse er indholdsmæssigt enslydende med den hidtil gældende.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Det følger af integrationslovens § 2, stk. 1, at integrationslovens personkreds omfatter tre hovedgrupper af udlændinge, nemlig flygtninge, familiesammenførte udlændinge og indvandrere. Den nærmere afgrænsning af, hvilke udlændinge der er omfattet af de nævnte hovedgrupper, er fastsat i integrationslovens § 2, stk. 2-4.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 7, at ændre § 2, bl.a. således, at integrationslovens målgrupper opdeles i hovedgrupperne; flygtninge, familiesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere.

Som følge heraf bliver den gældende stk. 3 opdelt i to stykker, der herefter bliver stk. 3 og 4, og den gældende stk. 4 bliver herefter stk. 6.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 2, stk. 1, at ændre henvisningen til stk. 3 og 4 til henvisning til stk. 3, 4 og 6.

Ændringen har ikke indholdsmæssig betydning.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 7 nedenfor og i øvrigt til afsnit 3.1.1 og 3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det følger af integrationslovens § 2, stk. 1, at integrationslovens personkreds omfatter tre hovedgrupper af udlændinge, nemlig flygtninge, familiesammenførte udlændinge og indvandrere. Den nærmere afgrænsning af, hvilke udlændinge der er omfattet af de nævnte hovedgrupper, er fastsat i integrationslovens § 2, stk. 2-4.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 7, at ændre § 2, bl.a. således, at integrationslovens målgrupper opdeles i hoved-

grupperne; flygtninge, familiesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere. Det foreslås samme sted endvidere, at udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, hvorefter der gives opholdstilladelse, hvis den pågældende udlændings tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningmæssige hensyn, ikke skal være omfattet af integrationsloven.

Som følge heraf bliver den gældende stk. 3 opdelt i to stykker, der herefter bliver stk. 3 og 4, der indsættes et nyt stk. 5 og den gældende stk. 4 bliver herefter stk. 6.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 2, stk. 2, nr. 3, at ændre henvisningen til stk. 4 til henvisning til stk. 4, 5 eller 6.

Ændringen har ikke indholdsmæssig betydning.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 7 nedenfor og i øvrigt til afsnit 3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Det følger af integrationslovens § 2, stk. 1, at integrationslovens personkreds omfatter tre hovedgrupper af udlændinge, nemlig flygtninge, jf. stk. 2, familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 3, og indvandrere, jf. stk. 4. Den nærmere afgrænsning af, hvilke udlændinge der er omfattet af de nævnte hovedgrupper, er fastsat i § 2, stk. 2-4.

Det følger af integrationslovens § 2, stk. 3, at der ved en familiesammenført i denne lov forstås en udlænding, der har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, eller en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, som ikke er omfattet af bestemmelsen i § 2, stk. 4 (om indvandrere).

Det foreslås, at lovens personkreds om familiesammenførte opdeles i to nye hovedgrupper, således at familiesammenførte til flygtninge bliver en selvstændig gruppe, og andre familiesammenførte udlændinge, herunder familiesammenførte til fastboende danske og nordiske statsborgere samt fastboende udlændinge, der har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år, bliver en særskilt gruppe. Integrationsloven vil fortsat omfatte alle nyankomne udlændinge, men personkredsen vil for fremtiden være opdelt i fire hovedgrupper.

Det foreslås således, at der indsættes en ny § 2, stk. 3, der vedrører familiesammenførte til flygtninge m.v. Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny § 2, stk. 4, der vedrører familiesammenførte til øvrige. Eksempelvis familiesammenførte til herboende danske statsborgere.

Forslaget indebærer, at integrationslovens målgrupper fremadrettet vil være opdelt i hovedgrupperne; flygtninge, fami-

liesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere.

Ændringerne foreslås som følge af den foreslåede § 2, nr. 1-3 om, at integrationsprogrammet for alle nyankomne flygtninge og familiesammenførte til flygtninge ændrer navn til et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, og at det nuværende program for øvrige grupper ændrer navn til introduktionsprogram med henblik på benævnelser, der i højere grad afspejler opholdsgrundlaget og rammerne for opholdet i Danmark.

Endvidere følger det af integrationslovens § 2, stk. 2, nr. 3, at der ved en flygtning i denne lov blandt andet forstås en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, medmindre udlændingen er omfattet af stk. 3 om familiesammenførte eller stk. 4 om indvandrere.

I § 2, stk. 5, foreslås det, at loven ikke gælder for personer med opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 5. Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, gives der opholdstilladelse til udlændinge, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningssmæssige hensyn. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over den periode, hvori efterforskningen eller retsforfølgningen pågår.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at det fremover fremgår af lovens ordlyd, at personer med opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 5, ikke længere kan anses som omfattet af integrationsloven som flygtninge.

Der er tale om en videreførelse og præcisering af hidtidig praksis, idet udlændinge, der er blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5, ikke hidtil har været anset som omfattet af reglerne i integrationsloven. Udlændingestyrelsen har oplyst, at styrelsen ud fra en formålsfortolkning af integrationsloven har lagt vægt på den helt midlertidige karakter af opholdstilladelsen, som kun meddeles for den periode, hvor udlændingens tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningssmæssige hensyn.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2, nr. 1 og 15 og i øvrigt til afsnit 3.1., 3.3. og 3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Det følger af integrationslovens § 2, stk. 1, at integrationslovens personkreds omfatter tre hovedgrupper af udlændinge, nemlig flygtninge, familiesammenførte udlændinge og indvandrere. Den nærmere afgrænsning af, hvilke udlændinge der er omfattet af de nævnte hovedgrupper, er fastsat i integrationslovens § 2, stk. 2-4.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 7, at ændre § 2, bl.a. således, at integrationslovens målgrupper opdeles i hovedgrupperne; flygtninge, familiesammenførte udlændinge til

en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere.

Som følge heraf bliver den gældende stk. 3 opdelt i to stykker, der herefter bliver stk. 3 og 4, og den gældende stk. 4 bliver herefter stk. 6.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 2, stk. 6, der bliver *stk. 8*, at ændre henvisningerne til stk. 3 og 4 til henvisninger til stk. 3, 4 og 6.

Ændringerne har ikke indholdsmæssig betydning.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 7 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Integrationslovens personkreds omfatter tre hovedgrupper af udlændinge, nemlig flygtninge, familiesammenførte udlændinge og indvandrere. Den nærmere afgrænsning af, hvilke udlændinge, der er omfattet af de nævnte hovedgrupper, er fastsat i integrationslovens § 2.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 7, at ændre § 2, bl.a. således, at integrationslovens målgrupper opdeles i hovedgrupperne; flygtninge, familiesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere.

Som følge heraf bliver den gældende stk. 4 herefter stk. 6.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 4, stk. 3, 2. og 3. pkt., at ændre henvisningerne til § 2, stk. 4 til henvisninger til § 2, stk. 6.

Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 7 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Det følger af integrationslovens § 12, stk. 1, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen, når det er muligt, skal anvise en bolig til en flygtning, som visiteres til kommunen. Indtil det er muligt at anvise en permanent bolig, skal kommunen anvise flygtningen et midlertidigt opholdssted, jf. integrationslovens § 12, stk. 6.

Det foreslås i § 12, *stk. 1, 1. pkt.*, at kommunalbestyrelsen skal anvise et midlertidigt opholdssted til en flygtning, som Udlændingestyrelsen visiterer til kommunen efter § 10, jf. dog stk. 3. Med forslaget får kommunen alene pligt til at anvise et midlertidigt opholdssted til de flygtninge, som Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om skal tage bopæl i kommunen i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelsen.

Forslaget indebærer, at kommunerne ikke længere er forpligtet til at anvise en flygtning, som visiteres til kommunen, jf. § 10, en permanent bolig efter integrationslovens regler.

Der er tale om en videreførelse af de gældende regler om, hvad der forstås ved et midlertidigt opholdssted.

En flygtning skal have anvist et midlertidigt opholdssted, indtil den pågældende selv finder en bolig eller kommunen anviser en bolig. Det gælder også de flygtninge, hvis introduktionsperiode er ophørt og som fortsat er boligsøgende.

Såfremt den pågældende udlænding ikke har mulighed for selv at finde en bolig – og kommunen ikke anviser en bolig efter integrationsloven – vil spørgsmålet om, hvorvidt en kommune i sådanne situationer skal anvise en bolig, skulle afgøres efter de almindelige principper og regler for løsning af kommunale boligsociale opgaver.

Det foreslås endvidere i § 12, stk. 1, 2. pkt., at kommunalbestyrelsen i stedet kan anvise en bolig til en flygtning, som er omfattet af 1. pkt. Forslaget indebærer, at kommunen fortsat har mulighed for at anvise en permanent bolig efter integrationslovens regler, når det er muligt. Formålet med ændringen er at sikre kommunen fortsat mulighed for at anvise en bolig til nyankomne flygtninge i stedet for et midlertidigt opholdssted. Herved sikres kommunerne øget fleksibilitet og bedre rammer for kommunernes modtagelse og boligplacering af flygtninge.

Der er tale om en videreførelse af de gældende regler om, hvad der forstås ved en permanent bolig i integrationslovens forstand.

Det foreslås endvidere i § 12, stk. 1, 3. pkt., at overstiger lejen halvdelen af hustandsindkomsten, kan fuld boligstøtte i medfør af § 15 i lov om individuel boligstøtte ikke nægtes. Der er tale om en videreførelse af de gældende regler om, at hvis kommunen anviser en (permanent) bolig med en leje, der overstiger halvdelen af hustandsindkomsten, kan kommunen ikke nægte at yde fuld boligstøtte.

Det følger af integrationslovens § 12, stk. 2, at kommunen ikke kan opfylde sin pligt ved at anvise en bolig, som er beliggende i et ghettoområde eller i et område, som opfylder betingelserne for at være omfattet af reglerne om kombineret udlejning. Der er tale om et ubetinget forbud mod anvisning af bolig til en flygtning i sådanne områder. Bestemmelsen finder anvendelse for anvisning af både permanente boliger og midlertidige opholdssteder, jf. § 19 i bekendtgørelsen om boligplacering af flygtninge, men dette fremgår ikke direkte af loven.

På den baggrund foreslås det i § 12, stk. 2, at det præciseres i loven, at det ubetingede forbud mod anvisning af et sted at bo i et udsat boligområde gælder for både midlertidige opholdssteder og boliger efter integrationslovens regler.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Det fremgår af integrationslovens § 12, stk. 4, at kommunalbestyrelsen, såfremt dette ikke allerede er sket, snarest muligt efter en flygtnings ophør af et ophold på en højskole efter § 23 a, stk. 1, nr. 2, skal anvise bolig efter stk. 1 til den pågældende.

Det foreslås, at integrationslovens § 12, stk. 4, affattes således, at kommunalbestyrelsen, såfremt dette ikke allerede er sket, efter en flygtnings ophør af et ophold på en højskole efter § 23 a, stk. 1, nr. 2, skal anvise et midlertidigt opholdssted eller bolig efter stk. 1 til den pågældende.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 2, nr. 10, hvorefter kommunerne skal anvise et midlertidigt opholdssted til flygtninge omfattet af reglerne om boligplacering, og at kommunerne kan anvise en bolig. Derved er kommunerne ikke længere forpligtet til at anvise en (permanent) bolig.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 10 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Det fremgår af integrationslovens § 12, stk. 6, at indtil det er muligt at anvise en permanent bolig, skal kommunalbestyrelsen anvise flygtningen et midlertidigt opholdssted. Det fremgår endvidere, at reglerne i lejeloven ikke finder anvendelse i forbindelse med indkvartering på midlertidige opholdssteder, og at indkvartering på midlertidige opholdssteder alene kan ske i en anden kommune, såfremt der foreligger en aftale herom mellem den ansvarlige kommunalbestyrelse og kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor opholdsstedet er beliggende.

Det foreslås, at 1. pkt. i bestemmelsen ophæves. Det betyder, at det af bestemmelsen i stedet vil fremgå, at reglerne i lejeloven ikke finder anvendelse i forbindelse med indkvartering på midlertidige opholdssteder. Indkvartering på midlertidige opholdssteder kan alene ske i en anden kommune, såfremt der foreligger en aftale herom mellem den ansvarlige kommunalbestyrelse og kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor opholdsstedet er beliggende.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 2, nr. 10, hvorefter kommunerne skal anvise et midlertidigt opholdssted til flygtninge omfattet af reglerne om boligplacering, og at kommunerne kan anvise en bolig. Derved er kommunerne ikke længere forpligtet til at anvise en (permanent) bolig.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 10 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Det fremgår af integrationslovens § 12, stk. 7, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvisning af et midlertidigt opholdssted til flygtninge efter bestemmelsens stk. 6

Det foreslås, at henvisningen til § 12, stk. 6, i bestemmelsen udgår.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 2, nr. 10, hvorefter kommunerne skal anvise et midlertidigt opholdssted til flygtninge omfattet af reglerne om boligplacering, og at kommunerne kan anvise en bolig.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 10 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14

Det følger af integrationslovens § 15, at udnytter kommunalbestyrelsen ikke i tilstrækkeligt omfang sine muligheder for at anvise permanente boliger til de flygtninge, som Udlændingestyrelsen har visiteret til kommunen, kan Udlændingestyrelsen med henblik på at anvise boliger til de pågældende på vegne af kommunalbestyrelsen og for kommunens regning indgå aftaler om at erhverve, indrette eller leje ejendomme i kommunen.

Det foreslås, at integrationslovens § 15, ændres således, at det af bestemmelsen kommer til at fremgå, at udnytter kommunalbestyrelsen ikke i tilstrækkeligt omfang sine muligheder for at anvise midlertidige opholdssteder og boliger til de flygtninge, som Udlændingestyrelsen har visiteret til kommunen, kan Udlændingestyrelsen med henblik på at anvise midlertidige opholdssteder og boliger til de pågældende på vegne af kommunalbestyrelsen og for kommunens regning indgå aftaler om at erhverve, indrette eller leje ejendomme i kommunen.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 2, nr. 10, hvorefter kommunerne skal anvise et midlertidigt opholdssted til flygtninge omfattet af reglerne om boligplacering, og at kommunerne kan anvise en bolig. Derved er kommunerne ikke længere forpligtet til at anvise en (permanent) bolig.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 10 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15

Det følger af § 16, stk. 1, at flygtninge og familiesammenførte udlændinge, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, skal have tilbudt et integrationsprogram.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 1, at integrationsprogrammet ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram.

Med baggrund heri foreslås det endvidere i lovforslagets § 2, nr. 7, at integrationslovens personkreds, der i dag omfatter tre hovedgrupper af udlændinge, nemlig flygtninge, familiesammenførte udlændinge og indvandrere, opdeles i hovedgrupperne; flygtninge, familiesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere. Formålet hermed er bl.a. at sikre en klar opdeling af, hvem der skal tilbydes et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, og hvem der skal tilbydes et introduktionsprogram

I forlængelse heraf foreslås det i § 16, stk. 1, at udlændinge omfattet af § 2, stk. 2 eller 3, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, skal have tilbudt et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, som tilrettelægges af den ansvarlige kommunalbestyrelse, jf. dog stk. 10.

Formålet med forslaget er at sikre en ny klar ramme og en mere tydelig forventningsafstemning for nyankomne flygtninge og familiesammenførte til flygtninge om, at flygtninges ophold i Danmark som udgangspunkt er midlertidigt. Formålet er videre at understrege, at indsatsen i medfør af integrationsloven rettet mod job og selvforsørgelse ikke ændrer på, at rammerne for opholdet i Danmark udgøres af opholdsgrundlaget, og at udlændingen som udgangspunkt skal vende tilbage til sit hjemland, når beskyttelsesbehovet ophører eller opholdstilladelsen ikke forlænges.

Der foreslås ikke samtidig indholdsmæssige ændringer af integrationsprogrammet, som ændrer navn til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram.

Det foreslås i § 16, stk. 2, at udlændinge omfattet af § 2, stk. 4, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, skal have tilbudt et introduktionsprogram, som tilrettelægges af den ansvarlige kommunalbestyrelse, jf. dog stk. 10.

Der foreslås ikke samtidig indholdsmæssige ændringer af integrationsprogrammet, som ændrer navn til introduktionsprogram.

I forhold til børn, bemærkes særligt, at det fortsat som alt-overvejende hovedregel alene er udlændinge over 18 år, som skal tilbydes et program. Den eneste undtagelse hertil er, at uledsagede mindreårige flygtninge kan tilbydes et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram.

Ændringerne foreslås som følge af det samtidigt fremsatte forslag om, at integrationsprogrammet for alle nyankomne flygtninge og familiesammenførte til flygtninge ændrer navn til et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, og at det nuværende program for øvrige grupper ændrer navn til introduktionsprogram. Der ændres ikke ved indholdet af programmet.

Formålet med ændringerne er at sikre en ny klar ramme og en forventningsafstemning fra dag 1 om, at opholdet for visse grupper er midlertidigt, og at en beskæftigelsesindsats rettet mod et job i Danmark også kan have en positiv effekt

på den enkelte udlændings muligheder for at klare sig godt i hjemlandet.

De foreslåede benævnelser for de to programmer skal endvidere ses i sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af formålsbestemmelsen, hvoraf det fremgår, at rammerne for den enkelte udlændings ophold i Danmark udgøres af den pågældendes opholdsgrundlag. For nogle vil det klare udgangspunkt være midlertidigt ophold og et klart udgangspunkt om hjemrejse, når beskyttelsesbehovet ikke længere er til stede eller opholdstilladelsen ikke forlænges, og for alle udlændinge omfattet af integrationsloven vil der være fokus på selvforsørgelse så hurtigt som muligt. Alle, der hidtil er blevet tilbudt et integrationsprogram vil derfor blive tilbudt enten et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 1, 4 og 7 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1., 3.2. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

Det følger af integrationslovens § 16, stk. 3, at for andre flygtninge og familiesammenførte udlændinge end de i stk. 2 nævnte omfatter integrationsprogrammet 1) danskuddannelse, jf. § 21, og 2) beskæftigelsesrettede tilbud, jf. § 23, stk. 6, hvis de pågældende er berettiget til og ønsker at modtage sådanne.

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 15 ovenfor om ændring af integrationslovens § 16 betyder bl.a., at den nugældende stk. 1 ophæves, og der indsættes et nyt stk. 1 og 2.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 2-9 herefter stk. 3-10.

Det foreslås derfor i § 16, stk. 3, der bliver stk. 4, at ændre henvisningen til stk. 2 til en henvisning til stk. 3.

Der er ikke tale om en indholdsmæssig ændring.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 15 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1., 3.2. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17

Integrationslovens §§ 17, 17 a og 27 b indeholder henvisninger til integrationslovens § 16 om integrationsprogram.

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 15 ovenfor om ændring af integrationslovens § 16 betyder bl.a., at den nugældende stk. 1 ophæves, og der indsættes et nyt stk. 1 og 2.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 2-9 herefter stk. 3-10.

Det foreslås derfor i §§ 17, 17 a og 27 b, at ændre henvisningen til § 16, stk. 2 til en henvisning til § 16, stk. 3.

Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 15 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1., 3.2. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 18

Det følger af integrationslovens § 17 a, stk. 1, at beskæftigelsesrettede tilbud for aktivitetsparate og jobparate udlændinge omfattet af lovens § 16, stk. 2, skal tilrettelægges som en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats. For jobparate må der maksimalt være 6 uger mellem hvert virksomhedsrettet tilbud i form af virksomhedspraktik eller ansættelse med løntilskud. For en aktivitetsparat udlænding skal den kontinuerlige virksomhedsrettede indsats tilrettelægges efter en konkret vurdering af udlændingens forudsætninger og behov, og de virksomhedsrettede tilbud kan i de første 6 måneder efter kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret for udlændingen omfatte forberedende forløb til virksomhedsrettede tilbud.

Efter integrationslovens § 17 a, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen fravige kravet om, at der for en jobparat udlænding maksimalt må være 6 uger mellem hvert virksomhedsrettet tilbud i form af virksomhedspraktik eller ansættelse med løntilskud, hvis betingelserne for at tilbyde et særligt højskoleophold i medfør af § 24 er opfyldt. Kommunalbestyrelsen kan endvidere fravige kravet om en kontinuerlig virksomhedsrettet indsats, hvis en udlænding deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

Det foreslås i § 17 a, stk. 3, 3. pkt., at kommunerne derudover får mulighed for at fravige kravet i integrationslovens § 17 a, stk. 1, hvis en udlænding deltager i tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringslovens § 6 a.

Kommunerne vil således have mulighed for at tilbyde vejledning og opkvalificering efter repatrieringsloven til både aktivitetsparate og jobparate udlændinge omfattet af integrationsloven. Det gælder både, hvor kommunerne f.eks. har mulighed for at tilrettelægge kurserne mellem de virksomhedsrettede tilbud, samt hvor der i forhold til den enkelte udlænding er behov for at fravige kravet om kontinuerlige virksomhedsrettede tilbud.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 19

Det følger af integrationslovens § 18, stk. 3, at kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret for en udlændings integrationsprogram efter stk. 1, ikke omfatter pligt til anvisning af en bolig efter § 12. Dette gælder dog ikke, hvis flytningen

skyldes ganske særlige personlige forhold hos udlændingen, herunder hvis flytning er nødvendiggjort af alvorlig behandlingskrævende sygdom.

Som konsekvens af lovforslagets § 2, nr. 10, hvorefter kommunerne skal anvise et midlertidigt opholdssted til flygtninge omfattet af reglerne om boligplacering, og at kommunerne kan anvise en bolig foreslås det, at dette tillige afspejles i integrationslovens § 18, stk. 3, 1. pkt., således, at det kommer til at fremgå, at kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret for en udlændings integrationsprogram efter stk. 1, ikke omfatter pligt til anvisning af et midlertidigt opholdssted eller en bolig efter § 12.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 10 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 20

Det følger af integrationslovens § 19, stk. 1, at en udlænding samtidig med underskrivelse af integrationskontrakten skal underskrive en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund.

Det foreslås i § 19, stk. 1, 3. pkt., at benævnelsen af erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund ændres til opholds- og selvforsørgelseserklæring.

Formålet er at sikre, at erklæringen på tilsvarende vis som de øvrige forslag i dette lovforslag til ændringer af benævnelser og nyaffattelsen af formålsbestemmelsen betoner og afspejler, at rammerne for opholdet i Danmark defineres af den enkelte udlændings opholdsgrundlag, herunder at der for nogle grupper er tale om et midlertidigt ophold, der ikke indeholder en garanti om et varigt ophold i Danmark, samt at der er fokus på selvforsørgelse under opholdet.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 1-4 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1., 3.2. og 3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 21

Integrationslovens § 19, stk. 4, 2. pkt., indeholder henvisning til integrationslovens § 16, stk. 2 og 3.

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 15 ovenfor om ændring af integrationslovens § 16 betyder bl.a., at den nugældende stk. 1 ophæves, og der indsættes et nyt stk. 1 og 2.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 2-9 herefter stk. 3-10.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 19, stk. 4, 2. pkt., at ændre henvisningen til § 16, stk. 2 og 3 til en henvisning til § 16, stk. 3 og 4.

Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 15 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1., 3.2. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22

Integrationslovens § 19, stk. 4, 3. pkt., indeholder en henvisning til integrationslovens § 16, stk. 9.

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 15 ovenfor om ændring af integrationslovens § 16 betyder bl.a., at den nugældende stk. 1 ophæves, og der indsættes et nyt stk. 1 og 2.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 2-9 herefter stk. 3-10.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 19, stk. 4, 3. pkt., at ændre henvisningen til § 16, stk. 9 til en henvisning til § 16, stk. 10.

Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 15 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1., 3.2. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 23

Integrationslovens § 19, stk. 9, 2. pkt., indeholder en række henvisninger til integrationslovens § 16.

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 15 ovenfor om ændring af integrationslovens § 16 betyder bl.a., at den nugældende stk. 1 ophæves, og der indsættes et nyt stk. 1 og 2.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 2-9 herefter stk. 3-10.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 19, stk. 9, at ændre henvisningen til § 16, stk. 7 til en henvisning til § 16, stk. 8 og henvisningen til § 16, stk. 2, 3 eller 9 til en henvisning til § 16, stk. 3, 4 eller 10.

Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 15 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1., 3.2. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 24

Integrationslovens § 24, stk. 1, 2. pkt., indeholder en henvisning til integrationslovens § 16, stk. 6.

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 15 ovenfor om ændring af integrationslovens § 16 betyder bl.a., at den nugældende stk. 1 ophæves, og der indsættes et nyt stk. 1 og 2.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 2-9 herefter stk. 3-10.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 24, stk. 1, 2. pkt., at ændre henvisningen til § 16, stk. 6 til en henvisning til § 16, stk. 7.

Der er ikke tale om en indholdsmæssig ændring.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 15 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1., 3.2. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 25

Det følger af integrationslovens § 24 f, at integrationslovens § 23, stk. 6, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der får tilbudt et introduktionsforløb, dog ikke udlændinge omfattet af integrationslovens § 2, stk. 4, nr. 1-4 eller 6

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 7, at ændre § 2, bl.a. således, at integrationslovens målgrupper opdeles i hovedgrupperne; flygtninge, familiesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere.

Som følge heraf bliver den gældende stk. 4 herefter stk. 6.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 24 f, at ændre henvisningen til § 2, stk. 4 til henvisning til § 2, stk. 6.

Der er ikke tale om en indholdsmæssig ændring.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 7 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 26

Det følger af integrationslovens § 24 g, stk. 1, at kommunalbestyrelsen kan yde støtte til en virksomhed, der etablerer en vejlederfunktion for en udlænding, der er omfattet af § 2, stk. 4, nr. 1, 8 og 9. Ved en vejlederfunktion forstås, at en medarbejder i virksomheden eller en ekstern konsulent varetager en særlig opgave med at give udlændingen indblik i muligheder og vilkår på arbejdsmarkedet i Danmark. Indsatsen skal ligge ud over, hvad arbejdsgiveren sædvanligvis forventes at varetage.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 7, at ændre § 2, bl.a. således, at integrationslovens målgrupper opdeles i hovedgrupperne; flygtninge, familiesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere.

Som følge heraf bliver den gældende stk. 4 herefter stk. 6.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 24 g, at ændre henvisningen til § 2, stk. 4 til henvisning til § 2, stk. 6.

Der er ikke tale om en indholdsmæssig ændring.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 7 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 27

Efter gældende ret finder bestemmelserne i integrationslovens kapitel 6 om hjælp i særlige tilfælde anvendelse de første 3 år efter, at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for udlændingen. Hjælp i særlige tilfælde i integrationsloven omfatter hjælp til enkeltudgifter efter § 35, hjælp til sygebehandling m.v. efter § 36, særlig hjælp vedrørende børn efter §§ 37 og 38 og hjælp til flytning efter § 39. Det fremgår af § 34 i integrationsloven, at bestemmelserne i kapitel 6 finder anvendelse de første 3 år efter at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for udlændingen, jf. § 4.

Det foreslås, at bestemmelserne i kapitel 6 om hjælp i særlige tilfælde finder anvendelse de første 5 år efter at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for udlændingen. Baggrunden er, at varigheden af integrationsprogrammet ved lov nr. 665 af 8. juni 2016 blev ændret fra 3 år til 1 år, og i de tilfælde, udlændinge ikke opnår ordinær beskæftigelse eller uddannelse inden for 1 år, skal integrationsprogrammet forlænges og kan højst have en varighed på 5 år. Forslaget skal i øvrigt ses i sammenhæng med ændringen af refusionsbestemmelsen, jf. nr. 29, der indebærer en ændring af § 45, stk. 2 i integrationsloven.

På den baggrund foreslås det i § 34, at kapitel 6 skal finde anvendelse i de første 5 år efter at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for udlændingen, jf. integrationslovens § 4.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 28

Gældende ret udelukker ikke, at kommunerne kan udbetale hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik til en udlænding i de første 3 år, efter at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for udlændingen, hvor de pågældende også har adgang til hjælp i særlig tilfælde efter kapitel 6 i integrationsloven.

Det foreslås at indsætte en ny § 39 a, hvorefter udlændinge, der er omfattet af kapitel 6 i integrationsloven, ikke kan få hjælp efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik. Det betyder, at udlændinge omfattet af integrationslovens kapitel 6 er henvist til alene at søge om hjælp i særlige tilfælde efter kapitel 6 i integrationsloven, i de første 5 år efter at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for udlændingen. Dette skal ses i sammenhæng med ændringen af refusionsbestemmelsen i lovforslagets nr. 29, der indebærer en ændring af § 45, stk. 2 i integrationsloven, hvorefter udgifter til hjælp i særlige tilfælde efter integrationslovens kapitel 6 fuldt ud finansieres af kommunen, mens udgifterne efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik forsat refunderes med 50 pct. af staten.

§§ 81, 82 og 83-85 i lov om aktiv socialpolitik svarer til §§ 35-39 i integrationsloven.

I lov om aktiv socialpolitik er der endvidere mulighed for at søge om hjælp til midlertidig huslejeudgifter efter § 81 a og om tilskud til betaling for tandpleje efter § 82 a. Tilsvarende bestemmelser findes ikke i integrationsloven.

Det foreslås på den baggrund, at udlændinge fortsat skal have adgang til at modtage hjælp efter §§ 81 a og 82 a i lov om aktiv socialpolitik i de første 5 år efter at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for dem, i det omfang de i øvrigt opfylder betingelserne.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 29

Det fremgår af integrationslovens § 45, stk. 2, at staten refunderer 50 pct. af kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde i kapitel 6. Hjælp i særlige tilfælde omfatter hjælp til enkeltudgifter, sygebehandling m.v., særlig hjælp vedrørende børn og flytning.

Det foreslås i § 45, stk. 2, at kommunerne endeligt afholder udgifterne efter lovens kapitel 6. Det betyder, at den statslige refusion på 50 pct. af kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde efter integrationsloven afskaffes. Den foreslåede bestemmelse som ny § 45, stk. 3, er en konsekvensændring, som følge heraf. Kommunernes udgifter til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram og introduktionsprogram og til hjælpemidler i form af arbejdsredskaber og mindre arbejdspladsindretning efter § 24 a, stk. 2, refunderes således fortsat af staten med 50 pct.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30 og 31

Integrationslovens § 45 og § 51 indeholder en række henvisninger til integrationslovens § 16.

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 15 ovenfor om ændring af integrationslovens § 16 betyder bl.a., at den nugældende stk. 1 ophæves, og der indsættes et nyt stk. 1 og 2.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 2-9 herefter stk. 3-10.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 45 og § 51, at ændre henvisningerne til § 16, stk. 2, 3 og 7 til henvisninger til § 16, stk. 3, 4 og 8.

Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 15 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1., 3.2. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 32

Efter integrationslovens § 45, stk. 4, refunderer staten inden for et rådighedsbeløb i introduktionsperioden, jf. § 16, stk. 7, 50 pct. af kommunalbestyrelsens udgifter til integrationsprogrammet, herunder danskuddannelse og mentorstøtte. Rådighedsbeløbet opgøres til 36.053 kr. pr. år (2019 pl-niveau) gange antallet af udlændinge i kommunen, der modtager tilbud efter integrationslovens kapitel 4 om integrationsprogram for flygtninge og familiesammenførte udlændinge. Antallet af udlændinge i kommunen opgøres som helårspersoner.

Med lovforslagets § 3, nr. 5, foreslås det, at der i repatrieringsloven etableres hjemmel til, at kommunalbestyrelsen kan give tilbud om vejledning og opkvalificering, herunder kortere kurser af som udgangspunkt få ugers varighed til personer omfattet af repatrieringslovens § 3, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte en tilbagemvendende til hjemlandet eller et tidligere opholdsland.

På den baggrund foreslås i integrationslovens § 45, stk. 4, der bliver stk. 5, 2. pkt., at kommunerne inden for det årlige rådighedsbeløb i introduktionsperioden får adgang til statslig refusion på 50 pct. af kommunernes udgifter til opkvalificerende kurser mv. efter repatrieringsloven, som tilbydes udlændinge, der deltager i tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringslovens § 6 a.

Formålet er at sikre mulighed for refusion for de pågældende udgifter til det nyetablerede tilbud efter repatrieringsloven for aktivitetsparate og jobparate udlændinge omfattet af integrationslovens regler om integrationsprogram, jf. § 16 på tilsvarende vis som refusionen for de øvrige indsatser for denne målgruppe i medfør af § 45, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.9. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 33

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 29, betyder bl.a., at integrationslovens § 45, stk. 2, ophæves og erstattes af et nyt stk. 2 og et nyt stk. 3.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 3-9 herefter stk. 4-10.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 45, stk. 7, der bliver stk. 8, at ændre henvisningen til stk. 3 til en henvisning til stk. 4 og henvisningen til stk. 4 til en henvisning til stk. 5.

Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 29 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 34

Integrationslovens § 46, stk. 1, 1. pkt., indeholder en henvisning til integrationslovens § 2, stk. 2 og 3.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 7, at ændre § 2, bl.a. således, at integrationslovens målgrupper opdeles i hovedgrupperne; flygtninge, familiesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 2 og 3 herefter stk. 2-4.

Det foreslås derfor at ændre integrationslovens § 46, stk. 1, 1. pkt. henvisning til § 2, stk. 2 og 3 til henvisning til § 2, stk. 2-4.

Der er ikke tale om en indholdsmæssig ændring.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 7 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1. og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 35

Integrationslovens § 47 stk. 1, 1. pkt., indeholder en henvisning til integrationslovens § 45, stk. 3-5, 7 og 8.

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 29, betyder bl.a., at integrationslovens § 45, stk. 2, ophæves og erstattes af et nyt stk. 2 og et nyt stk. 3.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 3-9 herefter stk. 4-10.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 47, stk. 1, 1. pkt., at ændre henvisningerne til § 45, stk. 3-5, 7 og 8 til henvisninger til § 45, stk. 4-6, 8 og 9.

Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 29 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 36

Integrationslovens § 48, stk. 1, indeholder en række henvisninger til integrationslovens § 45.

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 29, betyder bl.a., at integrationslovens § 45, stk. 2, ophæves og erstattes af et nyt stk. 2 og et nyt stk. 3.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 3-9 herefter stk. 4-10.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 48, stk. 1, at ændre henvisningerne til § 45, stk. 3, 4, 5, 7 og 8 til henvisninger til § 45, stk. 4, 5, 6, 8 og 9.

Der er ikke tale om indholdsmæssige ændringer.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 29 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 37

Integrationslovens § 51 vedrører reglerne om Udlændingestyrelsens videregivelse af oplysninger til den integrationsansvarlige kommune, som Udlændingestyrelsen efter stk. 1 og 2 er berettiget til at videregive oplysninger til.

Det fremgår af § 51, stk. 2, 3. pkt., at i det omfang, der er tale om oplysninger om den pågældendes rent private forhold, kan videregivelse alene ske i overensstemmelse med reglerne i forvaltningslovens § 28, stk. 2.

Det foreslås, at henvisningen i § 51, stk. 2, 3. pkt., til forvaltningslovens § 28, stk. 2, ændres til § 28, stk. 1, i forvaltningsloven, der vedrører videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed.

Endvidere foreslås det at rent private forhold i integrationslovens § 50, stk. 1, og to steder i § 51, stk. 2, ændres til følsomme personoplysninger, oplysninger om strafbare forhold og almindelige fortrolige oplysninger.

Ændringen er en konsekvens af, at persondataloven er ophævet.

Databeskyttelsesforordningens art. 9, stk. 1, og art. 10 regulerer de personoplysninger, der var reguleret i § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, i den tidligere gældende lov om behandling af personoplysninger. Der er i vidt omfang tale om samme kategorier af oplysninger efter de to regelsæt.

Databeskyttelsesforordningens art. 6, art. 9, stk. 1, omfatter således ligesom § 7, stk. 1, i den tidligere gældende lov om behandling af personoplysninger, oplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold, helbredsoplysninger og oplysninger om seksuelle forhold eller seksuel orientering. I modsætning til § 7, stk. 1, i lov om personoplysninger omfatter databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, dog også biometriske data med det formål entydigt at identificere en fysisk person, og det er præciseret, at også genetiske data er følsomme personoplysninger.

Databeskyttelsesforordningens art. 10 omfatter ligesom § 8 i lov om personoplysninger oplysninger om strafbare forhold. I modsætning til § 8 i lov om personoplysninger omfatter databeskyttelsesforordningens artikel 10 dog ikke oplysninger om væsentlige sociale problemer eller andre rent private forhold end dem, der er nævnt i § 7, stk. 1. Disse oplysninger reguleres i art. 6, stk. 1, i databeskyttelsesforordningen

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.10. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 38

Integrationslovens § 51 b, stk. 2, indeholder en regel om, at flytter en udlænding til en anden kommune inden introduktionsperiodens udløb, videregiver kommunalbestyrelsen i fraflytningskommunen uden udlændingens samtykke kopi af den underskrevne erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. § 19, stk. 1, 3. pkt., til kommunalbestyrelsen i tilflytningskommunen.

Som konsekvens af den i lovforslagets § 2, nr. 20, foreslåede ændring af benævnelsen på erklæringen, foreslås det i § 51 b, stk. 2, 1. pkt., at erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund ændres til opholds- og selvforsørgelseserklæring.

Der er ikke tale om en indholdsmæssig ændring.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 1-4, 15 og 20 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1, 3.2. og 3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 39

Integrationslovens § 53, stk. 1, indeholder en henvisning til integrationslovens § 2, stk. 6.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 7, at ændre § 2, bl.a. således, at integrationslovens målgrupper opdeles i hovedgrupperne; flygtninge, familiesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere.

Som følge heraf bliver den gældende stk. 6 herefter stk. 8.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 53, stk. 1, at ændre henvisningen til § 2, stk. 6 til henvisning til § 2, stk. 8.

Der er ikke tale om en indholdsmæssig ændring.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 7 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1 og 3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 40

Integrationslovens § 57, stk. 1 og 2, indeholder henvisninger til integrationslovens § 2, stk. 2-4, og til integrationslovens § 16, stk. 7.

Det foreslås i lovforslagets § 2, nr. 7, at ændre § 2, bl.a. således, at integrationslovens målgrupper opdeles i hovedgrupperne; flygtninge, familiesammenførte udlændinge til en flygtning, andre familiesammenførte udlændinge og indvandrere.

Som følge heraf bliver den gældende stk. 3 opdelt i to stykker, der herefter bliver stk. 3 og 4, og den gældende stk. 4 bliver herefter stk. 6.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 57, stk. 1, 1. pkt., at ændre henvisningen til § 2, stk. 2-4 til § 2, stk. 2, 3, 4 og 6.

Den foreslåede ændring i lovforslagets § 2, nr. 15 om ændring af integrationslovens § 16 betyder bl.a., at den nugældende stk. 1 ophæves, og der indsættes et nyt stk. 1 og 2.

Som følge heraf bliver de gældende stk. 2-9 herefter stk. 3-10.

Det foreslås derfor i integrationslovens § 57, stk. 2, 1. pkt., at ændre henvisningen til § 16, stk. 7 til henvisning til § 16, stk. 8.

Det fremgår af integrationslovens § 57, stk. 4, at i forbindelse med en afgørelse efter bestemmelsens stk. 3, om at lade en udlænding være omfattet af reglerne i kapitel 3 om boligplacering af flygtninge skal der ikke anvises en bolig efter § 12, hvis udlændingens tidligere opholdstilladelse er mistet eller nægtet forlænget på grund af kriminalitet eller svig.

Som konsekvens af lovforslagets § 2, nr. 10, hvorefter kommunerne skal anvise et midlertidigt opholdssted til flygtninge omfattet af reglerne om boligplacering, og at kommunerne kan anvise en bolig foreslås det, at dette tillige afspejles i integrationslovens § 57, stk. 4, således at kommunen heller ikke skal anvise et midlertidigt opholdssted efter lovens § 12, hvis udlændingens tidligere opholdstilladelse er mistet eller nægtet forlænget på grund af kriminalitet eller svig.

Der henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 7, 10 og 15 ovenfor og i øvrigt til afsnit 3.1, 3.3., 3.5. og 3.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

I dag anvendes benævnelsen udlændinge, som fællesbenævnelse for den gruppe af personer, der er omfattet af repatrieringslovens bestemmelser. Ved udlændinge forstås i denne sammenhæng personer, der ikke har dansk statsborgerskab.

Herudover anvendes ordet udlændinge i repatrieringsloven med henvisning til konkrete bestemmelser i udlændingeloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1-5, § 7, stk. 3-6 og stk. 8-9, og § 9.

Efter de foreslåede ændringer, foreslås det, at i § 1, nr. 1, § 3, stk. 6, § 4, stk. 1, § 5, 2. pkt., og § 10, stk. 7, 1. pkt., ændres »udlændinge« til: »personer«.

Forslaget er en konsekvens af, at danske statsborgere, der har dobbelt statsborgerskab, fremover vil være omfattet af repatrieringsloven.

Ordet udlænding ændres derimod ikke de steder i loven, hvor der henvises til udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

I dag anvendes benævnelsen udlændinge, som fællesbenævnelse for den gruppe af personer, der er omfattet af repatrieringslovens bestemmelser. Ved udlændinge forstås i denne sammenhæng personer, der ikke har dansk statsborgerskab.

Herudover anvendes benævnelsen udlændinge i repatrieringsloven med henvisning til konkrete bestemmelser i udlændingeloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1-5, § 7, stk. 3-6 og stk. 8-9, og § 9.

Det foreslås, at i § 1, nr. 2, og § 2 ændres »udlændinges« til: »personers«.

Forslaget er en konsekvens af, at danske statsborgere, der har dobbelt statsborgerskab, fremover vil være omfattet af repatrieringsloven.

Ordet udlænding ændres derimod ikke de steder i loven, hvor der henvises til udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Repatrieringslovens personkreds er fastlagt i repatrieringslovens § 3. Det følger således af § 3, stk. 1, at loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. og andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4, samt udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983 eller som er født her i landet som efterkommere af disse.

Det fremgår af repatrieringslovens § 3, stk. 2, at ved flygtninge m.v. forstås udlændinge, der har opholdstilladelse efter

- 1) udlændingelovens §§ 7 eller 8,
- 2) udlændingelovens § 9 b,
- 3) udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,
- 4) udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller
- 5) udlændingelovens § 9 e.

Ved familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. forstås udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af stk. 2. Dette følger af repatrieringslovens § 3, stk. 3.

Ved andre familiesammenførte udlænding forstås udlændinge, der har haft opholdstilladelse her i landet i mindst 5 år, og som har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en

person, der ikke er omfattet af stk. 2, § 9 m eller § 9 n, jf. herved repatrieringslovens § 3, stk. 4.

Endvidere kan udlændinge med opholdstilladelse på andet grundlag end nævnt i § 3, stk. 2-4 ansøge om at blive anset som omfattet af repatrieringsloven, jf. herved repatrieringslovens § 3, stk. 7.

Repatrieringsloven gælder ikke for nordiske statsborgere samt statsborgere fra EU, EØS og Schweiz og udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne om visumfritagelse og ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Dette følger af lovens § 3, stk. 6. Videre er danske statsborgere ikke omfattet af lovens anvendelsesområde.

Efter de gældende regler i repatrieringsloven stilles der ikke krav om, at flygtninge m.v.'s ophold i Danmark skal have haft en vis varighed, for at der kan ydes hjælp til repatriering, mens der for andre familiesammenførte udlændinge, jf. lovens § 3, stk. 4, stilles krav om mindst 5 års opholdstilladelse i Danmark.

Efter den foreslåede bestemmelse, foreslås det i § 3, stk. 1, 1. pkt., at loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab.

Forslaget indebærer, at danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab og deres eventuelle børn, der er omfattet af repatrieringen, der i forbindelse med en ansøgning om repatriering løses betinget fra deres danske statsborgerskab, fremover er omfattet af repatrieringslovens målgruppe.

Konkret betyder det, at en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der ønsker at søge om hjælp til at repatriering til sit hjemland eller tidligere opholdsland, i lighed med øvrige udlændinge, der ønsker at søge om hjælp til repatriering, skal indgive en ansøgning herom jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, til bopælskommunen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

I dag anvendes benævnelsen udlændinge, som fællesbenævnelse for den gruppe af personer, der er omfattet af repatrieringslovens bestemmelser. Ved udlændinge forstås i denne sammenhæng personer, der ikke har dansk statsborgerskab.

Herudover anvendes benævnelsen udlændinge i repatrieringsloven med henvisning til konkrete bestemmelser i udlændingeloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1-5, § 7, stk. 3-6 og stk. 8-9, og § 9.

Det foreslås, at i § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1, 1. pkt., § 9 a, stk. 1, og stk. 2, og stk. 3, 1 pkt., § 10, stk. 1, og stk. 3, 1.

pkt., § 10 a, stk. 1 - 3, og § 13, stk. 2, ændres »udlænding« til: »person«.

Forslaget er en konsekvens af, at danske statsborgere, der har dobbelt statsborgerskab, fremover vil være omfattet af repatrieringsloven.

Ordet udlænding ændres derimod ikke de steder i loven, hvor der henvises til udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Reglerne for tilbud til udlændinge om vejledning og opkvalificering i Danmark fremgår i dag af henholdsvis integrationsloven og lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og gives som udgangspunkt med henblik på opnåelse af beskæftigelse på det danske arbejdsmarked. Repatrieringslovens regler indeholder ikke tilbud om vejledning og opkvalificering i Danmark med henblik på tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland.

Det foreslås i § 6 a, stk. 1, at kommunalbestyrelsen kan give et tilbud om vejledning og opkvalificering i Danmark til personer omfattet af lovens § 3, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte eller forberede tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland.

Med ændringen indføres der mulighed for, at kommunalbestyrelsen efter repatrieringsloven kan give tilbud om vejledning og opkvalificering i Danmark, der er møntet på at opkvalificere personer omfattet af repatrieringsloven til f.eks. relevante arbejds- og erhvervsmuligheder i hjemlandet. Tilbuddet er frivilligt for personen.

Efter gældende regler i lov om aktiv socialpolitik m.v. er det en betingelse for at få hjælp til forsørgelse i kontanthjælpsystemet, at personen står fuldt til rådighed for arbejdsmarkedet. En person har dog ikke pligt til at stå til rådighed, hvis personen har en rimelig grund til ikke at stå til rådighed som f.eks. sygdom. Som alt overvejende hovedregel kan der ikke ydes hjælp i kontanthjælpsystemet til personer under uddannelse, dog kan en person få hjælp under deltagelse i tilbud om vejledning og opkvalificering efter reglerne i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. For modtagere af anden hjælp efter lov om aktiv socialpolitik som revalideringsydelse, ledighedsydelse og ressourceforløbsydelse gælder, at den enkelte skal opfylde de betingelser, der gælder for modtagelse af den enkelte ydelse, herunder at personen følger rehabiliteringsplanens indsatsdel, ”min plan” eller en helhedsorienteret plan.

Efter gældende regler i lov om sygedagpenge er det en betingelse for at få sygedagpenge, at man er uarbejdsdygtig på grund af egen sygdom. Man kan som udgangspunkt kun modtage sygedagpenge under deltagelse i erhvervsmæssig uddannelse i begrænset omfang, dvs. op til 6 timer om ugen. Sker deltagelse i erhvervsmæssig uddannelse efter lov om

en aktiv beskæftigelsesindsats kapitel 10 som led i kommunens opfølgningsindsats, fastsættes det ugentlige timetal ud fra en konkret vurdering i den enkelte sag.

Efter gældende regler i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. er det en betingelse for at få arbejdsløshedsdagpenge, at man står fuldt til rådighed for arbejdsmarkedet. Man kan som udgangspunkt ikke få arbejdsløshedsdagpenge under deltagelse i uddannelse og undervisning. Man kan dog f.eks. få arbejdsløshedsdagpenge under deltagelse i tilbud om vejledning og opkvalificering efter reglerne i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det foreslås i *stk. 2*, at personer, der modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., fortsat kan modtage denne ydelse i en periode, hvor den pågældende deltager i vejledning og opkvalificering efter *stk. 1*.

Med forslaget kan personer, som deltager i tilbud efter forslaget til *stk. 1*, og som modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., dermed fortsætte med at modtage den pågældende ydelse i den periode, hvor personen deltager i tilbuddet tilbud om vejledning og opkvalificering efter forslaget til *stk. 1*, såfremt personen i øvrigt opfylder betingelserne herfor.

Det er således en betingelse, at udlændingen under deltagelsen i tilbuddet fortsat opfylder alle betingelser for at få hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter lov om arbejdsløshedsdagpenge m.v.

For personer, der modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, betyder det bl.a. at kontanthjælps- og uddannelseshjælpsmodtagere under tilbuddet fortsat stå til rådighed for arbejdsmarkedet, herunder deltager i den aktive beskæftigelsesindsats. Personer, der modtager f.eks. revalideringsydelse, ledighedsydelse eller ressourceforløbsydelse efter loven, vil ligeledes fortsat skulle opfylde samtlige betingelser for at modtage ydelsen efter lov om aktiv socialpolitik.

For personer omfattet af sygedagpengeloven er det en betingelse for at modtage sygedagpenge i perioden med tilbuddet, at personen vurderes under hele perioden at ville være uarbejdsdygtig på grund af egen sygdom, og at personen ikke ved at deltage i tilbuddet f.eks. forhaler sin helbredelse. Det forudsættes ligeledes, at kommunen sikrer, at der fortsat kan ske opfølgning under tilbuddet. Kommunen kan eksempelvis aftale med den sygemeldte, hvordan opfølgningen kan tilrettelægges under tilbuddet.

For personer, der modtager arbejdsløshedsdagpenge, betyder det, at personen skal opfylde alle betingelser for at få arbejdsløshedsdagpenge. Det indebærer bl.a., at personen skal stå fuldt til rådighed for arbejdsmarkedet, herunder være ak-

tiv jobsøgende, kunne og ville overtage arbejde med dags varsel, samt kunne og ville deltage i samtaler hos jobcentret eller arbejdsløshedskassen og i aktiviteter og tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det er kommunens ansvar at tilrettelægge beskæftigelsesindsatsen, herunder sørge for at personen kan deltage i det tilbud om vejledning og opkvalificering, som kommunen har givet efter repatrieringsloven. Det forudsættes således, at kommunen søger for, at f.eks. samtaler og opfølgning under tilbuddet sker, så personen kan deltage i tilbuddet efter repatrieringsloven. Kommunen kan f.eks. indkalde til samtaler eller stille selvbookningstider til samtaler til rådighed, så samtalen kan holdes uden for det tidsrum, hvor personen deltager i tilbuddet. Se endvidere lovforslagets § 2, nr. 19, om fravigelse fra kontinuerlig aktivering efter integrationsloven, og lovforslagets § 5, nr. 3, om fravigelse af kontinuerlig aktivering efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det forudsættes ligeledes, at arbejdsløshedskasserne for modtagere af arbejdsløshedsdagpenge i videst muligt omfang søger at give mulighed for, at samtaler – herunder ved pålæg om selv at booke samtaler – kan placeres under hensyn til personens deltagelse i tilbud om vejledning og opkvalificering efter forslaget.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

I dag anvendes benævnelsen udlændinge, som fællesbenævnelse for den gruppe af personer, der er omfattet af repatrieringslovens bestemmelser. Ved udlændinge forstås i denne sammenhæng personer, der ikke har dansk statsborgerskab.

Herudover anvendes benævnelsen udlændinge i repatrieringsloven med henvisning til konkrete bestemmelser i udlændingeloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1-5, § 7, stk. 3-6 og stk. 8-9, og § 9.

Det foreslås, at i § 7, *stk. 1, 2. pkt.*, og *stk. 10, § 9 a, stk. 4, § 10, stk. 1, og stk. 2, og stk. 3, 3. pkt.*, § 10 a, *stk. 4 og 5*, ændres »udlændingen« til: »personen«.

Forslaget er en konsekvens af, at danske statsborgere, der har dobbelt statsborgerskab, fremover vil være omfattet af repatrieringsloven.

Ordet udlænding ændres derimod ikke de steder i loven, hvor der henvises til udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

I dag anvendes benævnelsen udlændinge, som fællesbenævnelse for den gruppe af personer, der er omfattet af repatrieringslovens bestemmelser. Ved udlændinge forstås i denne sammenhæng personer, der ikke har dansk statsborgerskab.

Herudover anvendes benævnelsen udlændinge i repatrieringsloven med henvisning til konkrete bestemmelser i udlændingeloven, jf. repatrieringslovens § 3, stk. 1-5, § 7, stk. 3-6 og stk. 8-9, og § 9.

Det foreslås, at i § 7, *stk. 2, nr. 3 og 5* ændres »udlændingen« til: »personens«.

Forslaget er en konsekvens af, at danske statsborgere, der har dobbelt statsborgerskab, fremover vil være omfattet af repatrieringsloven.

Ordet udlænding ændres derimod ikke de steder i loven, hvor der henvises til udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, at hjælp til repatriering omfatter hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland med indtil 139.274 kr. (2019-niveau) pr. person, der er fyldt 18 år, og med indtil 42.476 kr. (2019-niveau) pr. person, der ikke er fyldt 18 år. Det følger af repatrieringslovens § 7, stk. 3, at hjælp til etablering, jf. lovens § 7, stk. 2, nr. 4, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 55.709 kr. pr. person (2019-niveau), der er fyldt 18 år, og indtil 16.990 kr. pr. person (2019-niveau), der ikke er fyldt 18 år. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til etablering 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Med den foreslåede bestemmelse i § 7, *stk. 3, 4. pkt.*, foreslås det, at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Det betyder, at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab er det en betingelse for at få udbetalt første del af hjælp til etablering, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra deres danske statsborgerskab. Videre er det en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælp til etablering, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra deres danske statsborgerskab. Ansøgningen om ubetinget løsning fra statsborgerskabet skal indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Dokumentation for henholdsvis betinget og ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab i form af henholdsvis betinget og ubetinget løsningsattest skal sendes til den kommunalbestyrelse, som forestår udbetalingen af hjælp til repatriering.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremlægger en ubetinget løsningsattest inden for den i § 7, stk. 3, 4. pkt., angivne frist, opfylder den pågældende ikke betingelserne for at modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9. Der henvises endvidere til afsnit 4.9.

Det foreslås i § 7, stk. 3, 5. pkt., at for en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til etablering, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Det indebærer, at det tillige er et krav for udbetaling af den resterende del af hjælp til etablering, at eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, som følger den repatrierende forælder, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det forudsættes, at ansøgningen om ubetinget løsning på vegne af disse børn indgives samtidig med ansøgning om ubetinget løsning fra den repatrierende forælder og eventuelle børn omfattet af repatrieringen, og at forælderen og børnene løses ubetinget fra dansk statsborgerskab samtidig. I tilfælde af, at en repatrieret forælder får et barn, efter den pågældende har indgivet ansøgning om ubetinget løsning, men før der er truffet afgørelse om ubetinget løsning, skal den pågældende forælder ansøge om løsning også på dette barns vegne, og fremsende dokumentation for ubetinget løsning til kommunen, før der kan ske udbetaling af den resterende del af hjælp til etablering, jf. § 7, stk. 3, 4. pkt.

Det foreslås i § 7, stk. 3, 6. pkt., at efter ansøgning kan fristen i 4. pkt. forlænges med 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på yderligere 12 måneder skal indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten inden udløbet af den i 4. pkt. fastsatte frist på 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fristen vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fristen for en kortere periode.

Det foreslås i § 7, stk. 3, 7. pkt., at ansøgningen som nævnt i 6. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 4. pkt.

Det indebærer, at kun i helt undtagelsesvise tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9.

Det fremgår af § 7, stk. 2 nr. 6, at hjælp til repatriering omfatter udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.803 kr. (2019-niveau) pr. år i op til 4 år. Det følger af § 7, stk. 4, at hjælp til sygeforsikring, jf. stk. 2, nr. 6, udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. Det er en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan tegnes i forbindelse med ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan udbetaling af første del dog ske på baggrund af et tilbud om forsikring. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Med den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 4, 6. pkt., foreslås det, at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, som er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab.

Det betyder, at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab er det en betingelse for at få udbetalt første del af hjælp til sygeforsikring, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra deres danske statsborgerskab. Videre er det en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælp til sygeforsikring, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra deres danske statsborgerskab.

Ansøgningen om ubetinget løsning fra statsborgerskabet skal indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Dokumentation for henholdsvis betinget og ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab i form af henholdsvis betinget og ubetinget løsningsattest skal sendes til den kommunalbestyrelse, som forestår udbetalingen af hjælp til repatriering.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremlægger en ubetinget løsningsattest inden for den i § 7, stk. 4, 6. pkt., angivne frist, opfylder den pågældende ikke betingelserne for at modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9. Der henvises endvidere til afsnit 2.9.

Det foreslås i § 7, stk. 4, 7. pkt., at for en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Det indebærer, at det tillige er et krav for udbetaling af den resterende del af hjælp til sygeforsikring, at eventuelle børn født efter kommunens endelig tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, som følger den repatrierende forælder, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det forudsættes, at ansøgningen om ubetinget løsning på vegne af disse børn indgives samtidig med ansøgning om ubetinget løsning fra den repatrierende forælder og eventuelle børn omfattet af repatrieringen, og at forælderen og børnene løses ubetinget fra dansk statsborgerskab samtidig. I tilfælde af, at en repatrieret forælder får et barn, efter den pågældende har indgivet ansøgning om ubetinget løsning, men før der er truffet afgørelse om ubetinget løsning, skal den pågældende forælder ansøge om løsning også på dette barns vegne, og fremsende dokumentation for ubetinget løsning til kommunen, før der kan ske udbetaling af den resterende del af repatrieringsstøtten, jf. § 7, stk. 4, 6. pkt.

Det foreslås i § 7, stk. 4, 8. pkt., at efter ansøgning kan fristen i 6. pkt. forlænges med 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på yderligere 12 måneder skal indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten inden udløbet af den i 6. pkt. fastsatte frist på 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fristen vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fristen for en kortere periode.

Det foreslås i § 7, stk. 3, 9. pkt., at ansøgningen som nævnt i 8. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 6. pkt.

Det indebærer, at kun i helt undtagelsesvisse tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Det fremgår af § 7, stk. 2 nr. 6, at hjælp til repatriering omfatter udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.803 (2019-niveau) kr. pr. år i op til 4 år. Det følger af § 7, stk. 5, at i de tilfælde, hvor sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan kommunalbestyrelsen i stedet yde hjælp til dækning af behandlingsudgifter. Hjælpen udgør 7.803 kr. pr. år (2019-niveau) i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Det foreslås i § 7, stk. 5, 5. pkt., at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til efter stk. 2. nr. 6, jf. § 7, stk. 5, 1. pkt., når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Efter ansøgning kan den i 5. pkt. nævnte frist forlænges med 12 måneder.

Det betyder, at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab er det en betingelse for at få udbetalt første del af hjælp til dækning af behandlingsudgifter, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er

betinget løst fra deres danske statsborgerskab. Videre er det en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Ansøgningen om ubetinget løsning fra statsborgerskabet skal indgives til Udlændinge- og Integrationsministeriet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Dokumentation for henholdsvis betinget og ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab i form af henholdsvis betinget og ubetinget løsningsattest skal sendes til den kommunalbestyrelse, som skal forestå udbetalingen af hjælp til repatriering.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremlægger en ubetinget løsningsattest inden for den i § 7, stk. 5, 5. pkt., angivne frist, opfylder den pågældende ikke betingelserne for at modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, repatrieringslovens § 9. Der henvises endvidere til afsnit 4.9.

Det foreslås i § 7, stk. 5, 6. pkt., at for en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til behandling, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Det indebærer, at det tillige er et krav for udbetaling af den resterende del af hjælp til behandling, at eventuelle børn født efter kommunens endelig tilsagn om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, som følger den repatrierende forælder, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det forudsættes, at ansøgningen om ubetinget løsning på vegne af disse børn indgives samtidig med ansøgning om ubetinget løsning fra den repatrierende forælder og eventuelle børn omfattet af repatrieringen, og at forælderen og børnene løses ubetinget fra dansk statsborgerskab samtidig. I tilfælde af, at en repatrieret forælder får et barn, efter den pågældende har indgivet ansøgning om ubetinget løsning, men før der er truffet afgørelse om ubetinget løsning, skal den pågældende forælder ansøge om løsning også på dette barns vegne, og fremsende dokumentation for ubetinget løsning til kommunen, før der kan ske udbetaling af den resterende del af repatrieringsstøtten, jf. § 7, stk. 5, 5. pkt.

Det foreslås i § 7, stk. 5, 7. pkt., at efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på yderligere 12 måneder skal indgives til kommunalbestyrelsen i den kommu-

ne, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten inden udløbet af fristen i 5. pkt. på 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fristen vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fristen for en kortere periode.

Det foreslås i § 7, stk. 5, 8. pkt., at ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.

Det indebærer, at kun i helt undtagelsesvisse tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Det fremgår af repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 9, at udgifter til skolegang til skolesøgende børn, der på tidspunktet for repatriering er fyldt 5 år på 520 kr. (2019-niveau) om måneden pr. barn i op til 4 år, dog højst indtil det fyldte 16. år. Det følger af § 7, stk. 6, at hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 2, nr. 9, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes efter stk. 2, nr. 9. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 2, nr. 9, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til skoleudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælp til skoleudgifter, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole.

Det foreslås i § 7, stk. 6, 5. pkt., at for danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til skolegang efter stk. 2, nr. 9, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Efter ansøgning kan den i 5. pkt. nævnte frist forlænges med 12 måneder.

Dokumentation for henholdsvis betinget og ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab i form af henholdsvis

betinget og ubetinget løsningsattest skal sendes til den kommunalbestyrelse, som skal forestå udbetalingen af hjælp til repatriering.

I tilfælde hvor den danske statsborger ikke fremlægger en ubetinget løsningsattest inden for den i § 7, stk. 6, 5. pkt., angivne frist, opfylder den pågældende ikke betingelserne for at modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven. Kommunalbestyrelsen skal i sådanne tilfælde træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, repatrieringslovens § 9. Der henvises til afsnit 4.9.

Det foreslås i § 7, stk. 6, 6. pkt., at for en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til skoleudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

Det indebærer, at det tillige er et krav for udbetaling af den resterende del af hjælp til skoleudgifter, at eventuelle børn født efter kommunens endelig tilsagn om støtte, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, som følger den repatrierende forælder, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der vil således være tale om børn, som er sammen med den repatrierende forælder i dennes hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér. Der stilles ikke krav om betinget løsning af disse børn, idet børnene er født efter den repatrierende forælder har dokumenteret at være betinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det forudsættes, at ansøgningen om ubetinget løsning på vegne af disse børn indgives samtidig med ansøgning om ubetinget løsning fra den repatrierende forælder og eventuelle børn omfattet af repatrieringen, og at forælderen og børnene løses ubetinget fra dansk statsborgerskab samtidig. I tilfælde af, at en repatrieret forælder får et barn, efter den pågældende har indgivet ansøgning om ubetinget løsning, men før der er truffet afgørelse om ubetinget løsning, skal den pågældende forælder ansøge om løsning også på dette barns vegne, og fremsende dokumentation for ubetinget løsning til kommunen, før der kan ske udbetaling af den resterende del af repatrieringsstøtten, jf. § 7, stk. 6, 5. pkt.

Det foreslås i § 7, stk. 6, 7. pkt., at efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på yderligere 12 måneder skal indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, der har udbetalt første del af repatrieringsstøtten inden udløbet af den i 5. pkt. fastsatte frist på 12 måneder.

En ansøgning om forlængelse af fristen på 12 måneder kan imødekommes for en kortere eller længere periode på op til 12 måneder. Fristen vil som udgangspunkt blive forlænget med 12 måneder, medmindre der i ansøgningen konkret er anmodet om forlængelse af fristen for en kortere periode.

Det foreslås i § 7, stk. 6, 8. pkt., at ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.

Det indebærer, at kun i helt undtagelsesvisse tilfælde, hvor der foreligger helt særlige omstændigheder, kan der ses bort fra en fristoverskridelse. Ved vurderingen af, om der foreligger sådanne helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at der kan ses bort fra en fristoverskridelse, kan der blandt andet lægges vægt på længden af fristoverskridelsen, årsagen dertil samt hvilken betydning en forlængelse af den generelle fortrydelsesret på 12 måneder vil have for den pågældende.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.7. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Det fremgår af § 3, stk. 1, at loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. og andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4, samt udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983 eller som er født her i landet som efterkommere af disse.

Det fremgår af repatrieringslovens § 3, stk. 2, at ved flygtninge m.v. forstås udlændinge, der har opholdstilladelse efter

- 1) udlændingelovens §§ 7 eller 8,
- 2) udlændingelovens § 9 b,
- 3) udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,
- 4) udlændingelovens § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, eller
- 5) udlændingelovens § 9 e.

Ved familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. forstås udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af stk. 2. Dette følger af repatrieringslovens § 3, stk. 3.

Ved andre familiesammenførte udlænding forstås udlændinge, der har haft opholdstilladelse her i landet i mindst 5 år, og som har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person, der ikke er omfattet af stk. 2, § 9 m eller § 9 n, jf. herved repatrieringslovens § 3, stk. 4.

Endvidere kan udlændinge med opholdstilladelse på andet grundlag end nævnt i § 3, stk. 2-4 ansøge om at blive anset som omfattet af repatrieringsloven, jf. herved repatrieringslovens § 3, stk. 7.

Repatrieringsloven gælder ikke for nordiske statsborgere samt statsborgere fra EU, EØS og Schweiz og udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Dette følger af lovens § 3, stk. 6. Videre er danske statsborgere ikke omfattet af lovens anvendelsesområde.

Efter de gældende regler i repatrieringsloven stilles der ikke krav om, at flygtninge m.v.'s ophold i Danmark skal have haft en vis varighed, for at der kan ydes hjælp til repatriering, mens der for andre familiesammenførte udlændinge, jf. lovens § 3, stk. 4, stilles krav om mindst 5 års opholdstilladelse i Danmark.

Det foreslås i § 7, stk. 10, at en udlænding omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, der repatrierer til et land, hvorfra udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl i Danmark på baggrund af en konkret asylretlig vurdering meddeles midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, omfattes af loven, når udlændingen har haft opholdstilladelse i Danmark i mindst 1 år.

Opholdstilladelsens varighed regnes fra det tidspunkt, hvor den pågældende er meddelt ophold i Danmark.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Det følger af repatrieringslovens § 9, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første to år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

Det foreslås i § 9, efter stk. 1 som *nyt punktum*, at tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab.

Det betyder, at hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, samt eventuelle børn født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, ikke løses ubetinget fra sit danske statsborgerskab inden for den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, skal vedkommende betale den modtagne hjælp til repatriering tilbage.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.9. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14

Med lov nr. 704 af 8. juni 2017 blev kapitel 5 ophævet.

Med den foreslåede bestemmelse foreslås at indsætte et kapitel 5, som har overskriften: Indberetning af afgørelser efter repatrieringsloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15

Kommunalbestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om hjælp til repatriering til en udlænding, der ønsker at vende tilbage til sit hjemland eller tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens kapitel 3 og 4. Der foreligger ikke en retslig forpligtelse til at foretage en indberetning til Udlændinge- og Integrationsministeriet herom.

Det foreslås i § 11, at Kommunalbestyrelsen indberetter afgørelser efter denne lov til Udlændinge- og Integrationsministeriet, eller den som ministeriet har overdraget opgaven til, til brug for forvaltningen af ordningen, herunder tilsyn, statistik og administration.

Ud over afgørelser om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens kapitel 3 og 4, vil der f.eks. kunne være tale om afgørelser om tilbud om vejledning og opkvalificering, se nærmere herom i afsnit 2.3.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen fremover på månedlig basis skal oplyse Udlændinge- og Integrationsministeriet om de afgørelser, kommunen har truffet efter repatrieringsloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1

Kommunerne har efter den gældende lov om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen m.v. eller repatrieringsloven ikke pligt til at beskrive, hvordan de arbejder med rådgivning og information om repatriering.

Det foreslås i § 4, stk. 2, at der i beskæftigelsesplanen skal indgå en beskrivelse af, hvordan kommunen arbejder med rådgivning og information om repatriering, herunder hvordan den systematiske vejledningsforpligtelse om repatriering er implementeret.

Forpligtelsen til at beskrive indsatsen med rådgivning og information om repatriering kan tillige bidrage til at danne udgangspunkt for en kommunalpolitisk drøftelse af, hvordan kommunen arbejder med repatrieringsområdet, herunder hvordan man eventuelt yderligere kan styrke og udvikle ar-

bejdet med at udbrede vejledningen om muligheden for at søge repatrieringsstøtte.

Derudover er formålet at sikre åbenhed og dialog omkring, hvordan kommunalbestyrelsen har tilrettelagt sit arbejde med rådgivning og information om repatriering, herunder hvor højt området prioriteres i den enkelte kommune.

Der henvises i øvrigt til afsnit 4.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1

I gældende lov om en aktiv beskæftigelsesindsats henvises flere steder til integrationsprogrammet, som er fastlagt i integrationsloven. Der er henvisninger til integrationsprogrammet i lovens §§ 2, 10 a og 98 b.

Som konsekvens af, at ordet integrationsprogram foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram overalt i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Det foreslås således, at ordet integrationsprogram ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram overalt i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1. og 5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

I gældende lov om en aktiv beskæftigelsesindsats er overskriften til kapitel 9 a Integrationskontrakt.

Som konsekvens af, at ordet integrationskontrakt foreslås ændret til kontrakt i integrationsloven foreslås tilsvarende ændring i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det foreslås således, at overskriften til kapitel 9 a affattes på ny, så overskriften ændres til Kontrakt efter integrationsloven.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1. og 5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

I gældende § 31 a, stk. 1 og 3, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats henvises til integrationskontrakt, og i bestemmelsens stk. 3 henvises til erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, som er fastlagt i integrationsloven. Endelig henvises der i bestemmelsens stk. 6 til integrationskontrakten.

Som konsekvens af, at ordene integrationskontrakt og integrationskontrakten foreslås ændret til kontrakt og kontrakten, og at erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund foreslås ændret til opholds- og selvforsørgelseserklæringen overalt i integrationsloven,

foreslås tilsvarende ændringer i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det foreslås således, at i § 31 a, stk. 1 og 3, ændres ordet integrationskontrakt til kontrakt, at i stk. 3 ændres erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund ændres til opholds- og selvforsørgelseserklæringen, og at i stk. 6 ændres ordet integrationskontrakten til kontrakten.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1. og 5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Efter gældende § 96 b, stk. 1, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, har personer, der modtager uddannelseshjælp eller integrationsydelse efter lov om aktiv socialpolitik, og som er under 30 år uden erhvervskompetencegivende uddannelse, bortset fra integrationsydellesmodtagere, som er omfattet af integrationsprogrammet efter integrationsloven, ret og pligt til kontinuerlig aktivering.

Efter bestemmelsen har disse personer hurtigst muligt og senest efter en sammenhængende periode på 1 måned fra første henvendelse til kommunen om hjælp ret og pligt til at påbegynde tilbud efter lovens kapitel 10-12 og fortsætte kontinuerligt hermed, indtil de påbegynder ordinær uddannelse. Der må højst være 4 uger mellem hvert tilbud.

Det foreslås efter stk. 2 som nyt *stk. 3*, at jobcenteret kan fravige stk. 1, hvis en person deltager i tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringslovens § 6 a.

Dermed får jobcenteret mulighed for at fravige kravet om kontinuerlig aktivering for en person, som deltager i et tilbud om vejledning om opkvalificering efter repatrieringsloven, og kommunen vil dermed have mulighed for at give en ung i målgruppen et sådant tilbud.

En person, der tager imod et tilbud efter repatrieringslovens § 6 a, skal således ikke samtidig deltage i tilbud efter lovens § 96 b, stk. 1. Når tilbuddet efter repatrieringslovens § 6 a ophører, vil personen igen skulle deltage i en kontinuerlig indsats efter lovens § 96 b, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Til nr. 1

I gældende lov om aktiv socialpolitik henvises flere steder til integrationsprogrammet, som er fastlagt i integrationsloven.

Som konsekvens af, at ordet integrationsprogram foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram overalt i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

På den baggrund foreslås, at henvisningen til integrationsprogrammet i § 1, stk. 2, 2. pkt., § 5, stk. 2, nr. 1, § 5, stk. 4, 1. pkt., § 8, stk. 2, § 11, stk. 1, § 13, stk. 2, nr. 5 og nr. 8, § 13, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5, 1. pkt., § 13 a, stk. 4, 2. pkt., § 13 c, § 13 f, stk. 10, nr. 2, § 25, stk. 7, 1. pkt., § 31, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1 og 3, § 40 a, stk. 2, 1. pkt., § 41, stk. 1, nr. 1, og to steder i nr. 2, § 68 a, stk. 3, 1. pkt., § 69 j, stk. 10, 1. pkt., § 93, stk. 1, nr. 2, og stk. 3, og § 94, stk. 2, ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Som konsekvens af, at ordet integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås således, at integrationsydelse i § 10 f, stk. 1, nr. 7, ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

I § 22 i lov om aktiv socialpolitik henvises flere steder til integrationsydelsen. Som konsekvens af, at ordet integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

På den baggrund foreslås, at henvisningen til integrationsydelsen i § 8, stk. 2, 1. pkt., § 8 a, stk. 1 og 2, § 10 e, stk. 1, 1. pkt., § 11, stk. 1, og stk. 5, 1. pkt., § 11, stk. 11, 1. pkt., § 13 a, stk. 1, 3. pkt., og to steder i stk. 2, § 13 b, stk. 1, 1. pkt., § 13 d, stk. 1 og 4, § 13 f, stk. 10, nr. 1, § 25 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 25 b, stk. 6, nr. 1, og stk. 8, § 25 c, stk. 4, § 31, stk. 1, 1. pkt., § 34, stk. 7, § 35, stk. 5, § 42, stk. 2 og 3, to steder i § 43, stk. 2, § 44 a, 1. pkt., to steder i § 82 a, stk. 1, 3. pkt., § 89, stk. 3, og § 96 a, stk. 1, 1. pkt., ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det fremgår af § 22, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, modtager integrationsydelse. I § 22 i lov om aktiv socialpolitik henvises flere steder til integrationsydelsen. Som konsekvens af, at ordet integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 22, stk. 2 og 3, i 10 f, stk. 1, § 10 h, stk. 1, § 68, stk. 8, 3. pkt., § 91, stk. 3, ændres til § 22, stk. 3-5.

Til nr. 5

Det fremgår af § 22, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, modtager integrationsydelse. Som konsekvens af, at ordet integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

På den baggrund foreslås det, at henvisning til integrationsydelse i §§ 10 h, 10 i og 11, stk. 1, ændres selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse, og i § 10 f, stk. 1, § 10 g, stk. 1, § 10 h, stk. 1, § 10 i, stk. 1, § 11, stk. 4, 1. og 2. pkt., § 11, stk. 6, 2. pkt., § 11, stk. 11, 3. pkt., § 12, stk. 2, 1. pkt., § 13, stk. 13 og 14, § 13 f, stk. 3, stk. 4, 2. pkt., stk. 5 og 7, § 22, stk. 1, to steder i § 25 b, stk. 11, to steder i § 26, stk. 2, og i stk. 8, 1. pkt., to steder i § 43, stk. 1, § 68, stk. 8, 3. pkt., § 71, stk. 5, § 74 a, stk. 7, 3. pkt., § 82 a, stk. 3, og § 91, stk. 3, ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

I gældende lov om aktiv socialpolitik er overskriften til *kapitel 4* Integrationsydelse, uddannelseshjælp og kontanthjælp.

Som konsekvens af, at ordet integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, eller overgangsydelse i integrationsloven foreslås tilsvarende ændring i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås således, at overskriften til kapitel 4 affattes på ny, så overskriften ændres til Selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp og kontanthjælp.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1. og 5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Som konsekvens af, at integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 22, stk. 2 eller 3, i § 11, stk. 4, 2. pkt., § 11, stk. 6, 2. pkt. og § 74 a, stk. 7, 3. pkt. ændres til § 22, stk. 3, 4 eller 5.

Til nr. 8

Som konsekvens af, at ordet integrationsprogram foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram overalt i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås derfor, at integrationsprogram i § 13, stk. 5, 3. pkt., og § 37, stk. 3, 2. pkt., ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram.

Til nr. 9

Som konsekvens af, at ordet integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås derfor, at udtrykket jobparat integrationsydelsesmodtager ændres i lov om aktiv socialpolitik, således at bestemmelsen efter forslaget kommer til at omfatte såvel jobparate selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtagere som jobparate overgangsydelsesmodtagere.

På den baggrund foreslås det, at henvisningen til jobparat integrationsydelsesmodtager i § 13 a, stk. 4, 4. og 5. pkt., ændres til jobparat selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtager og en jobparat overgangsydelsesmodtager.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Før § 22 ændres *overskriften* som konsekvens af, at integrationsydelse efter forslaget ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Det fremgår af § 22, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, modtager integrationsydelse. Som konsekvens af, at integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik. Samtidig foretages en ændring af persongrupperne i integrationsloven.

Det fremgår af den nugældende integrationslovs § 2, stk. 2, at der ved en flygtning forstås en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, medmindre udlændingen er omfattet af stk. 3 eller 4, eller en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e. Det fremgår endvidere af integrationslovens § 2, stk. 3, at der ved en familiesammenført i denne lov forstås en udlænding, der har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller en udlænding med opholdstilladelse efter ud-

lændingelovens § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, som ikke er omfattet af bestemmelsen i § 2, stk. 4 (om indvandrere).

Opdelingen af persongrupperne i integrationslovens § 2 ændres, ligesom integrationsprogrammet ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseprogram for personer omfattet af integrationslovens § 2, stk. 2 og 3, eller et introduktionsprogram for personer omfattet af integrationslovens § 2, stk. 4. Efter forslaget vil personer, der er omfattet af et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, og som ikke kan forsørge sig selv, modtage selvforsørgelses- og hjemrejseydelse.

Det foreslås på den baggrund, at personkredsen i § 22 i lov om aktiv socialpolitik opdeles i to nye hovedgrupper, således at flygtninge og familiesammenførte til flygtninge, jf. integrationslovens § 2, stk. 2 og 3, bliver udskilt som en selvstændig gruppe i stk. 2, 1. pkt. Denne persongruppe, der vil være omfattet af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet, modtager efter forslaget selvforsørgelses- og hjemrejseydelse. Der henvises til de afsnit 3.3. i de almindelige bemærkninger.

Øvrige personer, herunder personer omfattet af integrationslovens § 2, stk. 4 (andre familiesammenførte udlændinge) samt ydelsesmodtagere (tidligere integrationsydelse) uden for integrationsloven, herunder danske statsborgere, bliver udskilt som en selvstændig gruppe i 2. pkt. Denne persongruppe modtager overgangsydelse.

Ifølge § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik modtager personer, der ikke har haft lovligt ophold her i riget i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år, integrationsydelse, såfremt ansøgeren har været ude for ændringer i sine forhold, f.eks. i form af sygdom, arbejdsløshed eller samlivsophør, at ændringerne bevirker, at ansøgeren ikke har mulighed for at skaffe det nødvendige til sin egen eller familiens forsørgelse, og at behovet ikke kan dækkes gennem andre ydelser.

Der optjenes ret til fuld børne- og ungeydelse efter 6 års bopæl eller beskæftigelse i Danmark. Ydelsen optjenes gradvist hvert halve år, således at der optjenes ret til fuld ydelse efter 6 års bopæl eller beskæftigelse i riget. 2024 er det første år, hvor det 6-årige optjeningsprincip for børneydelser har fuld virkning.

Det foreslås i den nye § 22, stk. 3, at satserne for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse (tidligere integrationsydelse) for enlige forsørgere nedsættes med 2.000 kr. om måneden, og for gifte og samlevende forsørgere nedsættes med 1.000 kr. pr. person om måneden.

Det indebærer, at satsen for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelsen for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag efter forslaget, vil være 10.145 kr. om måneden. Dette fremgår af § 22, stk. 3, nr. 1.

For personer, der forsørger eget barn i hjemmet og ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, vil satsen for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse efter forslaget være 7.498 kr. om måneden. Dette fremgår af § 22, stk. 3, nr. 2.

Det foreslås, at ydelsesnedsættelsen for forsørgere ikke skal gælde personer, der har optjent ret til mindre end halv børne- og ungedydelse, jf. lov nr. 1402 af 5. december 2017 om ændrede regler for optjening af børne- og ungedydelse.

For så vidt angår gifte og samlevende pars opfyldelse af opholdskravet, skal én eller begge forældre have haft bopæl eller beskæftigelse i Danmark i 6 år inden for de seneste 10 år forud for den periode, som udbetalingen vedrører, for at parret har ret til den fulde børne- og ungedydelse. Det er ikke muligt for forældre at sammenlægge optjeningsperioder. Det er derfor ikke tilstrækkeligt, at begge forældre har optjent ret til 50 pct. af ydelsen for at opnå fuld ydelse. Én af forældrene skal opfylde 6 års-kravet inden for de seneste 10 år, for at familien er berettiget til den fulde børneydelse.

Personer, der har optjent børne- og ungedydelse efter den tidligere optjeningsperiode på 2 års bopæl eller beskæftigelse inden for de seneste 10 år, vil være omfattet af nedsættelsen, da alle, omfattet af denne ordning pr. 1. januar 2020 vil være berettiget til den fulde børne- og ungedydelse.

Har begge forældre optjent hel eller delvis ret til børne- og ungedydelse, er den af forældrene, der har arbejdet eller boet i Danmark i den længste periode, afgørende for udbetalingsniveauet.

Det foreslås således, at satsen for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelsen for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, men har optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungedydelse, er på 12.145 kr. om måneden. Dette fremgår af § 22, stk. 4, nr. 1.

For personer, der forsørger eget barn i hjemmet og ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, men hvor der for parrets børn er optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungedydelse, er satsen for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse 8.498 kr. om måneden.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 22 stk. 4, der er en undtagelse til § 22, stk. 3, og som omfatter enlige forsørgere og par, der ikke bliver berørt af ydelsesnedsættelsen, fordi de har optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungedydelse. De er dermed ikke omfattet af ydelsesreduktionen i den nye § 22, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Det fremgår af § 22, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, modtager integrationsydelse. Som konsekvens af, at ordet integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

Det fremgår af § 27 a, at hjælpen til personer, der ikke modtager fuld førtidspension efter lov om social pension på grund af betingelserne om optjening, pr. måned højst kan udgøre det beløb, der ville kunne udbetales, hvis ansøgeren havde været berettiget til fuld førtidspension. For personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, kan hjælpen pr. måned højst udgøre et beløb, der svarer til integrationsydelsen, jf. § 22.

Det foreslås som konsekvens heraf, at henvisningen til integrationsydelsen i den nugældende § 22, *stk. 3, 1. pkt.*, som bliver *stk. 5*, og i den nuværende § 27 a, *2. pkt.*, ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen og overgangsydelsen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Efter de gældende regler indplacerer kommunen personer, der modtager integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp, under de øvre grænser for den samlede hjælp – kontanthjælpsloftet; det vil sige de loftstørrelser, der er anført i lovens § 25 b, stk. 1-5. Det er personens samlede ydelsesbeløb efter §§ 22-25, samt hvorvidt personen er enlig eller gift eller samlevende, og hvorvidt personen har forsørgelsespligt over for børn og i givet fald også antallet af børn, der er afgørende for loftindplaceringen.

§ 25 b, stk. 3, i loven omfatter personer, der modtager hjælp efter §§ 22-24, eller som får beregnet hjælp efter § 26, stk. 2, og som ikke via diverse tillæg opnår et ydelsesniveau svarende til kontanthjælpssatserne for personer fyldt 30 år, jf. § 25, stk. 2, i loven. § 26 stk. 2, omhandler særlige beregningsregler for den samlede hjælp for en person, der modtager integrationsydelse og er gift eller samlevende med en person, der modtager uddannelseshjælp eller kontanthjælp. Den samlede hjælp beregnes således, at de to forsørgelsesydelse sammenlagt svarer til uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, dog således at begge mindst modtager det beløb, de hver ville have modtaget i integrationsydelse og danskbonus, såfremt integrationsydellesmodtageren er berettiget til danskbonus, jf. § 22, stk. 2 og 4.

Loftstørrelserne i lovens § 25 b, stk. 3, nr. 1-6, omfatter således uddannelseshjælpsmodtagere, som ikke via aktivitets-, barsels- eller bidragstillæg opnår et ydelsesniveau svarende til kontanthjælpssatserne for personer fyldt 30 år, integrationsydellesmodtagere samt uddannelseshjælpsmodtagere og kontanthjælpsmodtagere, der er gift eller samlevende med en integrationsydellesmodtager, og derfor får nedsat deres hjælp efter lovens § 26, stk. 2, og som ikke er omfattet af loftstørrelserne i lovens § 25 b, *stk. 4*, nr. 1-6.

Giftede integrationsydelsesmodtagere samt uddannelseshjælpsmodtagere og kontanthjælpsmodtagere, der er gift med en integrationsydelsesmodtager, og hvor ægteparret har fået nedsat hjælpen efter lovens § 13 f, stk. 3 og 4, som følge af manglende opfyldelse af kravet om 225-timers ordinært og ustøttet arbejde indenfor de seneste 12 kalendermåneder, er omfattet af loftsstørrelserne i lovens § 25 b, stk. 4, nr. 1-6, hvor indplaceringen er afhængig af, om personen er den ægtefælle, der får nedsat hjælpen efter 225-timersreglen eller ikke, samt har forsørgelsespligt over for et eller flere børn.

Loftsstørrelserne for integrationsydelsesmodtagere følger efter de gældende regler således loftsstørrelserne for uddannelseshjælpsmodtagere.

Der foreslås seks yderligere loftsstørrelser for integrationsydelsesmodtagere med forslaget til en ny affattelse af stk. 4 i § 25 b.

Det foreslås, at der indsættes fire nye loftsstørrelser i § 25 b, stk. 4, på baggrund af reduktionen af integrationsydelsen for forsørgere. Ydelsesnedsættelsen gælder også integrationsydelsesmodtagere, der ikke er omfattet af optjeningsreglerne i lov om en børne- og ungeydelse. Lofterne for personer uden børn og for personer, der har optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov nr. 1402 af 5. december 2017 om børne- og ungeydelse, er uændrede.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14

Efter de gældende regler er der særlige loftsstørrelser for ægtefæller på integrationsydelse, der er berørt af 225-timersreglen.

Giftede integrationsydelsesmodtagere samt uddannelseshjælpsmodtagere og kontanthjælpsmodtagere, der er gift med en integrationsydelsesmodtager, og hvor ægteparret har fået nedsat hjælpen efter lovens § 13 f, stk. 3 og 4, som følge af manglende opfyldelse af kravet om 225-timers ordinært og ustøttet arbejde indenfor de seneste 12 kalendermåneder, er således omfattet af loftsstørrelserne i lovens § 25 b, stk. 5, nr. 1-6, hvor indplaceringen er afhængig af, om personen er den ægtefælle, der får nedsat hjælpen efter 225-timersreglen eller ikke, samt har forsørgelsespligt over for et eller flere børn.

Som følge af ydelsesnedsættelsen for forsørgere foreslås det at ændre loftsstørrelserne i lovens § 25 b, stk. 5, for ægtefæller i integrationsydelsesægtepar, som ikke opfylder 225-timersreglen. Ændringen foreslås for at sikre, at reduktionen af integrationsydelsen ikke neutraliseres af øget boligstøtte og særlig støtte. Det foreslås derfor, at satsene i § 25 b, stk. 5, i nr. 1 ændres fra 8.976 kr. (2017-niveau) til 8.334 kr. (2019-niveau), at nr. 2 ændres fra 9.044 kr. (2017-niveau) til 8.407 kr. (2019-niveau), at nr. 4 ændres fra 7.231 kr. (2017-

niveau) til 8.334 kr. (2019-niveau), og at nr. 5 ændres fra 7.299 kr. (2017-niveau) til 8.407 kr. (2019-niveau).

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15

Det fremgår af § 22, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, modtager integrationsydelse. Som konsekvens af, at integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås som konsekvens heraf, at henvisningen til § 22, stk. 4-8 i § 25 b, stk. 6, nr. 1, to steder i § 26, stk. 8, 1. pkt., og i § 82 a, stk. 3, ændres til § 22, stk. 6-10 og i § 25 b, stk. 10, 2. pkt., ændres § 22, stk. 2, nr. 2, til § 22, stk. 3, nr. 2, eller stk. 4, nr. 2.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16-19

Det fremgår af § 22, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, modtager integrationsydelse. Som konsekvens af, at integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

Som konsekvens heraf foreslås integrationsydelsesmodtageren i § 26, stk. 2, ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtageren eller overgangsydelsesmodtageren, ligesom henvisningen til § 22, stk. 2 og 4 i bestemmelsen ændres til § 22, stk. 3-5.

Som konsekvens heraf foreslås ligeledes *overskrifterne* før §§ 36, 39 og 41 ændret fra integrationsydelse til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse.

Endvidere foreslås integrationsydelses- to steder i § 37, stk. 3, 1. pkt. og to steder i § 82 a, stk. 1, 1. og 2. pkt. og § 110, stk. 2, 1. pkt., ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelses-, overgangsydelses-.

Endelig foreslås som konsekvens heraf, at jobparate integrationsydelsesmodtagere i § 37, stk. 3, 2. pkt., ændres til jobparate selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtagere og jobparate overgangsydelsesmodtagere.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 20

Det fremgår af § 22, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, modtager integrationsydelse. Som konsekvens af, at integra-

tionsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås derfor, at integrationsydelse, integrationsydelse og danskbonus i § 42, stk. 1, 1. pkt., som omhandler sanktion ved uberettiget modtagelse af hjælp samtidig med arbejde eller ophold i udlandet, ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og danskbonus, overgangsydelse og danskbonus.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 21

Det fremgår af § 22, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, modtager integrationsydelse. Som konsekvens af, at integrationsydelse foreslås ændret til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse i integrationsloven, foreslås tilsvarende ændringer i lov om aktiv socialpolitik.

Det foreslås derfor, at integrationsydelse efter § 22, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4, integrationsydelse og danskbonus efter § 22, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4, samt stk. 4 i § 43, stk. 1, som omhandler sanktion ved uberettiget modtagelse af hjælp samtidig med arbejde eller ophold i udlandet, ændres til selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22, stk. 4, nr. 3 eller 4, stk. 5, nr. 2, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse og danskbonus efter § 22, stk. 4, nr. 3, 4, 5 eller 6, og stk. 6.

Der henvises i øvrigt til afsnit 6.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 7

Til nr. 1

Ifølge § 1, stk. 1, nr. 4, i den kommunale og regionale valglov skal en tredjelandstatsborger uden afbrydelse have haft fast bopæl i riget de sidste tre år forud for valgdagen som betingelse for at have valgret til kommunale og regionale valg.

Det foreslås, at bestemmelsen i § 1, stk. 1, nr. 4, i den kommunale og regionale valglov ændres, således at udenlandske statsborgere, der hverken er nordiske statsborgere eller statsborgere i en af de øvrige medlemsstater i Den Europæiske Union (tredjelandstatsborgere), fremover uden afbrydelse skal have haft fast bopæl i riget i de sidste fire år forud for valgdagen som betingelse for at have valgret til kommunale og regionale valg.

Med forslaget berøres ikke de gældende krav om, at en tredjelandstatsborger i en periode forud for valgdagen skal have haft fast bopæl i riget uden afbrydelse. Det er alene tidsperiodens længde, der berøres af forslaget.

Med forslaget berøres endvidere ikke de øvrige betingelser, tredjelandstatsborgere skal opfylde for at erhverve og udøve valgret. Tredjelandstatsborgere skal således fortsat opfylde de almindelige valgretsbetingelser, dvs. være fyldt 18 år senest på valgdagen og have fast bopæl i en kommune. Tredjelandstatsborgere skal også være bopælsregistrerede i Det Centrale Personregister (CPR) for at kunne udøve valgretten. Kravet om fire års uafbrudt bopæl regnes fra tidspunktet for bopælsregistreringen i Det Centrale Personregister (CPR). Det er som hidtil ikke et krav, at den pågældende har været bopælsregistreret i den samme kommune i hele perioden.

Efter § 3 i den kommunale og regionale valglov er det en betingelse for at være valgbar til kommunalbestyrelsen og regionsrådet, at vedkommende har valgret til det pågældende organ. Forslaget indebærer derfor, at alene tredjelandstatsborgere, der uden afbrydelse har haft fast bopæl i riget i de sidste fire år forud for valgdagen, fra og med næste kommunale og regionale valg, jf. den foreslåede overgangsbestemmelse i § 11, stk. 12, vil være valgbare til kommunalbestyrelser og regionsråd.

Med forslaget berøres ikke de øvrige betingelser, tredjelandstatsborgere skal opfylde for at være valgbare, dvs. de objektive kriterier for valgbarhed i § 4 i lov om kommunale og regionale valg.

Alene tredjelandstatsborgeres valgret og valgbarhed berøres af lovforslaget. Personer med dansk indfødsret (dansk statsborgerskab), nordiske statsborgere og statsborgere i en af de øvrige medlemsstater i Den Europæiske Union vil som hidtil have valgret og være valgbare til kommunalbestyrelser og regionsråd uden i en periode uden afbrydelse at skulle have haft fast bopæl i riget forud for valgdagen.

Forslaget berører ikke bestemmelsen i § 1 a i den kommunale og regionale valglov, hvorefter økonomi- og indenrigsministeren under forudsætning af gensidighed kan indgå aftale med et andet land om, at personer, der er statsborgere i landet uden tillige at have dansk indfødsret, skal kunne opnå valgret tidligere end anført i § 1, stk. 1, nr. 4 (efter forslaget fire år mod i dag tre år). Da der i § 1 a henvises til § 1, stk. 1, nr. 4, vil ændringen af § 1, stk. 1, nr. 4, således indebære, at økonomi- og indenrigsministeren kan indgå aftale med et andet land om, at personer, der er statsborgere i landet uden tillige at have dansk indfødsret, skal kunne opnå valgret tidligere end efter 4 års uafbrudt fast bopæl i riget. Denne beføjelse er ikke aktuelt udnyttet.

Der henvises i øvrigt til afsnit 15 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Til nr. 1 og 2

Straffelovens § 124 indeholder regler om straf for den, der flygter som anholdt eller fængslet. Af § 124, stk. 5, nr. 2, fremgår det, at reglerne herom også gælder for personer, der

i stedet for varetægtsfængsel er frihedsberøvet i institution m.v. eller er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 b. Efter bestemmelsens stk. 5, nr. 4, gælder tilsvarende for personer, der i forbindelse med fuldbyrdelse af straf uden for arresthuse og fængsler, jf. stk. 1, er frihedsberøvet på bopælen under intensiv overvågning og kontrol efter straffuldbyrdelseslovens kapitel 13 a eller 13 b eller i institution m.v.

Det foreslås, at bestemmelsen ikke længere skal omfatte personer der er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 b, idet det foreslås at ophæve udlændingelovens § 35 b og straffuldbyrdelseslovens kapitel 13 b og dermed muligheden for, at varetægtsfængsling og straf for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt kan fuldbyrdes på bopælen i indkvarteringsstedet med fodlænke.

Der henvises i øvrigt til afsnit 13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det følger af udlændingelovens § 60, stk. 2, at overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4 og 5 (meldepligt), § 42 a, stk. 8, 1. pkt. (opholdspligt), og stk. 10 (underretningspligt), givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Bestemmelsen i § 60, stk. 2, indebærer, at en udlænding på tålt ophold eller en kriminel udvist, der ikke overholder et pålæg om meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 4 og 5, eller som ikke overholder pålæg om opholdspligt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller underretningspligt efter § 42 a, stk. 10, kan straffes.

Der er ikke i dag i straffeloven regler om overtrædelse af kontrolforpligtelser, som er pålagt udlændinge.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i straffelovens § 143, hvorefter den, som under særligt skærpende omstændigheder overtræder et pålæg nævnt i udlændingelovens § 60, stk. 2, straffes med fængsel i indtil 4 år. Som særligt skærpende omstændigheder anses navnlig et betydeligt antal overtrædelser over en længere periode.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at overtrædelser under særligt skærpende omstændigheder af meldepligt (udlændingelovens § 34, stk. 4-6), opholdspligt (udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt.), eller underretningspligt (udlændingelovens § 42 a, stk. 10), kan straffes med fængsel indtil 4 år.

Den foreslåede bestemmelse indebærer ikke en udvidelse af det strafbare område for overtrædelse af melde-, opholds- og underretningspligt. Bestemmelsen er alene en overbygning på den gældende strafbestemmelse, som findes i udlændingelovens § 60, stk. 2, og som foreslås ændret i dette lovforslags § 1, nr. 22-24.

Den foreslåede bestemmelse i straffeloven tilsigtes derfor anvendt i de særligt grove tilfælde af overtrædelse af pålagt melde-, opholds- eller underretningspligt, der har en sådan

strafværdighed, at det skal straffes efter straffeloven og ikke blot efter bestemmelserne i udlændingeloven.

Der vil eksempelvis kunne være tale om særligt skærpende omstændigheder, hvis en udlænding, som er pålagt alle tre typer af kontrolforpligtelser, i en periode på flere måneder slet ikke opholder sig på det indkvarteringssted, som udlændingen er pålagt at opholde sig på efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, hvorved den pågældende dagligt eller næsten dagligt i hele perioden overtræder alle tre typer af kontrolforpligtelser. En sådan situation vil kunne medføre, at den pågældende op mod flere hundrede gange overtræder et pålæg og vil derfor falde ind under den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde.

Der vil ligeledes kunne være tale om særligt skærpende omstændigheder, hvis en udlænding, der er pålagt opholds-, underretnings- og meldepligt tidligere adskillige gange er blevet dømt for overtrædelse af opholds-, underretnings- og meldepligt.

Straffen for overtrædelse af straffelovens § 143 fastsættes skønsmæssigt. Det forudsættes dog, at straffen overstiger de takstmæssige strafpositioner, som gælder ved straffastsættelsen efter udlændingelovens § 60, stk. 2, jf. bilag 1 og 2 til lovforslaget. Ved straffastsættelsen efter straffelovens § 143 bør der dog – ligesom ved fastsættelsen af straffen efter udlændingelovens § 60, stk. 2 – lægges vægt på, hvor mange gange inden for en måned en kontrolforpligtelse er overtrådt, og om der er tale om mange gentagelsestilfælde.

Ved vurderingen af gentagelsestilfælde gælder også overtrædelser af kontrolforpligtelser, der har medført en straf i medfør af udlændingelovens § 60, stk. 2, for så vidt angår overtrædelser, der er begået efter den 1. juni 2019.

Bestemmelsen forudsættes ikke udelukkende anvendt i tilfælde, hvor strafferammen i udlændingelovens § 60, stk. 2, ikke findes at være tilstrækkelig. Det forudsættes således, at den foreslåede bestemmelse i § 143 kan anvendes i tilfælde, hvor forholdet skønnes at være så groft, at samfundets reaktion bør komme til udtryk ved anvendelse af straffeloven frem for udlændingeloven. Dette gælder også, selvom den konkrete forskyldte straf fastsættes til mindre end den strafferamme, som gælder efter udlændingelovens § 60, stk. 2.

Det bemærkes, at det med lovforslagets § 1, nr. 22, foreslås, at straffebestemmelsen i § 60, stk. 2, ændres således at den også omfatter overtrædelse af opholds-, underretnings-, og meldepligt, som er pålagt fremmedkrigere og udlændinge, der er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, og som ikke befinder sig her i landet på tålt ophold.

En udlænding, der er idømt en fængselsstraf efter straffelovens § 143, vil efter indstilling fra politiet kunne straksløslades efter reglerne i udlændingelovens § 62 a.

Der henvises i øvrigt til afsnit 9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Til nr. 1-3

Straffuldbyrdslovens § 8 indeholder regler om iværksættelse af straffuldbyrdsen. Af bestemmelsens stk. 5 fremgår det, at for dømte, der efter reglerne i kapitel 13 b er meddelt tilladelse til strafudståelse på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, og hvor fuldbyrdsen ikke allerede er iværksat, iværksættes fuldbyrdsen, når kriminalforsorgen giver meddelelse til den pågældende herom.

Det foreslås at ophæve bestemmelsens stk. 5 som konsekvens af, at det foreslås at ophæve straffuldbyrdslovens kapitel 13 b og dermed muligheden for at straffen kan fuldbyrdes på bopælen i indkvarteringsstedet med fodlænke.

Straffuldbyrdslovens § 20 indeholder en angivelse af, at fængselsstraf fuldbyrdes i fængsel eller arresthus. Bestemmelsens stk. 3, nr. 2, angiver, at fængselsstraf i særlige tilfælde kan fuldbyrdes på den dømtes bopæl på indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol efter reglerne i §§ 78 g-78 l.

Det foreslås at ophæve bestemmelsens stk. 3, nr. 2, som konsekvens af, at det foreslås at ophæve straffuldbyrdslovens kapitel 13 b og dermed muligheden for, at straffen kan fuldbyrdes på bopælen i indkvarteringsstedet med fodlænke.

Straffuldbyrdslovens § 46, stk. 5 og 6, indebærer, at en udlænding på tålt ophold eller en kriminel udvist kan pålægges udgangskarantæne under afsoning i fængsel i 3 måneder, hvis udlændingen ikke samtykker i fodlænkeafsoning, ikke medvirker til en undersøgelse af den pågældendes personlige forhold eller ikke overholder vilkårene under afsoning med fodlænke.

Det foreslås at ophæve bestemmelsens stk. 5 og 6 som konsekvens af, at det foreslås at ophæve straffuldbyrdslovens kapitel 13 b og dermed muligheden for at straffen kan fuldbyrdes på bopælen i indkvarteringsstedet med fodlænke.

Der henvises i øvrigt til afsnit 13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Reglerne i straffuldbyrdslovens kapitel 13 b indebærer, at udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der er idømt ubetinget fængselsstraf for overtrædelse af udlændingelovens regler om opholds-, underrettnings- eller meldepligt, som udgangspunkt skal afsone en del af straffen med fodlænke på indkvarteringsstedet.

Det foreslås at ophæve straffuldbyrdslovens kapitel 13 om afsoning i fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet for udlændinge på tålt ophold og kriminelle udviste, der har overtrådt deres opholds-, underrettnings- og meldepligt.

Den foreslåede ophævelse af straffuldbyrdslovens kapitel 13 indebærer, at en udlænding, der idømmes straf for overtrædelse af opholds-, underrettnings- og meldepligt, vil skulle afsone hele straffen i fængsel eller arresthus.

Fængselsstraf fuldbyrdes efter reglerne i straffuldbyrdsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1242 af 11. november 2015 som ændret ved lov nr. 641 af 8. juni 2016.

Det bemærkes, at fængselsstraf i særlige tilfælde kan fuldbyrdes på den dømtes bopæl under intensiv overvågning og kontrol (afsoning i elektronisk fodlænke), jf. straffuldbyrdslovens kapitel 13 a (§§ 78 a-78 f) efter den såkaldt almindelige fodlænkeordning. Den almindelige fodlænkeordning i straffuldbyrdslovens kapitel 13 a giver dog som altovervejende hovedregel ikke denne gruppe af personer mulighed for at afsone i elektronisk fodlænke på bopælen, herunder mulighed for at afsone en del af straffen i fodlænke på bopælen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Straffuldbyrdslovens § 106, stk. 2, bestemmer, at en dømt, der har udstået straf på bopælen under intensiv overvågning og kontrol, jf. kapitel 13 a, eller som har udstået straf på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, jf. kapitel 13 b, har ret til erstatning efter reglerne i retsplejelovens § 1018 a, hvis den dømte uforskyldt har udstået straf i for lang tid.

Det foreslås, at bestemmelsen ikke længere skal omfatte personer, som har udstået straf på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, jf. kapitel 13 b, idet det foreslås at ophæve straffuldbyrdslovens kapitel 13 b og dermed muligheden for at straffen kan fuldbyrdes på bopælen i indkvarteringsstedet med fodlænke.

Der henvises i øvrigt til afsnit 13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Til nr. 1

Det følger af danskuddannelseslovens § 2 c, at der ved en integrationskursist (I-kursist) forstås en flygtning eller en familiesammenført, der henvises til danskuddannelse som led i et integrationsprogram efter integrationslovens § 16.

Det foreslås at affatte 1. led i § 2 c, i danskuddannelsesloven, således, at det fremgår, at der ved en integrationskursist (I-kursist) forstås en flygtning eller en familiesammenført udlænding til en flygtning, der henvises til danskuddannelse som led i et selvforsørgelses- eller hjemrejseprogram, jf. integrationslovens § 16, stk. 1, eller andre familiesammenførte udlændinge, der henvises til danskuddannelse som led i introduktionsprogrammet, jf. integrationslovens § 16, stk. 2.

Der er tale om konsekvensrettelser, som følge af de foreslåede ændringer i integrationslovens § 16, stk. 1 og 2, jf. § 2, stk. 3 og 4, hvorefter integrationsprogrammet ændrer navn til et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller et introduktionsprogram. På denne baggrund foreslås det, at der i danskuddannelseslovens § 2 c, henvises til de foreslåede nye betegnelser i integrationslovens § 16, stk. 1 og 2.

Derudover foreslås det i lovforslagets § 2, nr. 7 og nr. 16, at integrationslovens personkreds vedr. familiesammenførte udlændinge opdeles i to nye hovedgrupper, jf. integrationslovens § 2: familiesammenførte udlændinge til flygtninge og andre familiesammenførte udlændinge. På denne baggrund foreslås det, at der i danskuddannelseslovens § 2 c, *stk. 1* vedrørende I-kursister henvises til integrationslovens § 16, stk. 1, der vedrører selvforsørgelses- eller hjemrejseprogram for familiesammenførte udlændinge til flygtninge, jf. integrationslovens § 2, stk. 3, samt til henvises til introduktionsprogrammet til andre familiesammenførte udlændinge, jf. integrationslovens § 16, stk. 2, jf. § 2, stk. 4.

Til § 11

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. marts 2019.

Det betyder, at alle førstegangstilladelser meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, samt § 8, stk. 1 og 2, efter den 1. marts 2019 meddeles med henblik på midlertidigt ophold.

Det betyder endvidere, at den foreslåede § 11, stk. 2, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, gælder i forbindelse med udløb af opholdstilladelser meddelt efter den 1. marts 2019 efter § 7 eller § 8, stk. 1 og 2. Udlændingestyrelsen vil i disse sager således af egen drift meddele forlængelse af opholdstilladelse, hvis grundlaget herfor fortsat er til stede. Udlændinge med opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1, til en familiesammenført person til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, vil – som i dag – selv skulle indgive ansøgning om forlængelse.

For så vidt angår de udlændinge, der før den 1. marts 2019 er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, samt opholdstilladelser meddelt efter § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1, til en familiesammenført person til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 og 2, vil disse udlændinge fortsat skulle indgive en ansøgning om forlængelse af den meddelte opholdstilladelse.

Henset til, at sigtet med lovforslaget er, at midlertidigt ophold for flygtninge mv. reelt skal være midlertidigt, og opholdstilladelser skal inddrages, så snart det er muligt, skal behandlingen af en ansøgning om forlængelse til disse udlændinge behandles efter reglerne i lovforslaget.

Den foreslåede § 19 a, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, hvorefter en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 og 2, samt opholdstilladelser meddelt efter § 9, stk. 1, samt § 9 c, stk. 1, til en familiesammenført person til en ud-

lænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 og 2, når betingelserne i § 19, stk. 1-5 er opfyldt, skal inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, gælder både for tidsbegrænsede opholdstilladelser meddelt efter de pågældende bestemmelser før og efter den 1. marts 2019.

Det betyder, at danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab og udlændinge, omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 1 eller 7, der repatrierer til et land, hvorfra udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl i Danmark på baggrund af en konkret asylretlig vurdering meddeles midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og har et års opholdstilladelse i Danmark, er omfattet af repatrieringsloven efter den 1. marts 2019, jf. lovforslagets § 3, nr. 3 og 12.

Derudover betyder det, at lovens § 2, nr. 10 om ophævelsen af retskravet på anvisning af en bolig efter integrationsloven vil få virkning for de flygtninge, som Udlændingestyrelsen visiterer til en kommune i medfør af integrationsloven § 10 efter den 1. marts 2019.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens § 1, nr. 23, træder i kraft den 1. juni 2019.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 23 finder således anvendelse på overtrædelser af udlændingelovens § 34, stk. 4-6, § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., og § 42 a, stk. 10, der er begået efter lovens ikrafttræden. Ligeledes finder den foreslåede bestemmelse i lovforslagets 8, nr. 3 anvendelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovens § 1, nr. 24, træder i kraft den 1. juni 2021.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 24, finder således anvendelse på overtrædelser af udlændingelovens § 34, stk. 4-6, § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., og § 42 a, stk. 10, som begås efter den 1. juni 2021.

Det foreslås i *stk. 4* og *stk. 7*, at lovens § 2, nr. 2, 27, 28 og 29 træder i kraft den 1. januar 2020.

Det foreslås i *stk. 5*, at lovens § 8, nr. 3, træder i kraft den 1. juni 2019.

Det foreslås i *stk. 6*, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter tidspunktet for bestemmelsernes ikrafttræden.

Bestemmelserne vil træde i kraft, når Udrejsecenter Lindholm er etableret og er klar til at tages i brug. Det forventes at ske pr. 1. juni 2021.

Lovens § 1, nr. 21, vil gælde for overtrædelser af opholdspligt efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, 5. pkt., der begås efter lovens ikrafttræden.

Med *stk. 8* foreslås det, at § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, i udlændingeloven, som affattet ved denne lovs § 11, nr. 1,

får virkning fra den 1. juli 2019 for udlændinge, der allerede er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, og § 8, stk. 1 eller 2, på tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Det samme gælder for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, stk. 1 eller 2.

Det betyder, at opholdstilladelser meddelt før den 1. marts 2019 efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, stk. 1 eller 2, samt opholdstilladelser meddelt efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, stk. 1 eller 2, som fortsat er tidsbegrænset, fra den 1. juli 2019 vil være anset for meddelt med henblik på midlertidigt ophold, uanset at de fremstår som meddelt med mulighed for varigt ophold.

Disse udlændinge vil således ikke længere have opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter den 1. juli 2019.

Udløbet af den enkeltes opholdstilladelse vil imidlertid ikke være ændret.

Det bemærkes, at reglerne om varigheden af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og § 9 c, stk. 1, fremgår af bekendtgørelse om udlændinges adgang her til landet. Der er ikke med forslaget tilsigtet nogen ændring heraf.

Der er ikke med den foreslåede ændring, hvorefter de udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, stk. 1 eller 2, fra den 1. juli 2019 nu har ophold med henblik på midlertidigt ophold i stedet for ophold med mulighed for varigt ophold, tilsigtet nogen ændring af, hvilke afledte rettigheder konventionsflygtninge (udlændingelovens § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1) og udlændinge med beskyttelsesstatus (§ 7, stk. 2, og § 8, stk. 2) har.

Samtlige udlændinge med opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, vil således blive stillet ens efter den 1. juli 2019.

Det forudsættes hermed, at Udlændingestyrelsen, med en ikrafttræden den 1. juli 2019, har mulighed for at tilvejebringe vejledning om de ændrede opholdstilladelsestyper samt betydningen heraf på Udlændingestyrelsens hjemmeside.

Med *stk. 9* foreslås det, at udlændinge, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, stk. 1 eller 2, samt udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, stk. 1 eller 2, der er udrejst af Danmark forud for denne lovs ikrafttræden, og hvis opholdstilladelse som efter denne lovs § 11, stk. 8, pr. 1. juli 2019 overgår til at være en opholdstil-

ladelse med henblik på midlertidigt ophold, fortsat vil skulle vurderes efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt.

Den pågældende udlænding må således i forbindelse med en eventuel bortfaldssituation anses som fortsat værende meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, såfremt denne udrejste af Danmark forud for lovens ikrafttræden den 1. marts 2019.

Udlændinge, der er udrejst af Danmark efter denne lovs § 11, stk. 1, og hvis opholdstilladelse som efter denne lovs § 11, stk. 8, pr. 1. juli 2019 overgår til at være en opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold, vil efter 1. juli 2019 ikke skulle vurderes efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt.

Det foreslås i *stk. 10*, at en udlænding, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden er påbegyndt varetægtsfængsling eller afsoning efter reglerne i udlændingelovens § 35 b eller straffuldbyrdelseslovens kapitel 13 b, fortsat vil være omfattet af disse regler samt straffuldbyrdelseslovens § 8, stk. 5, § 20, stk. 3, nr. 1, § 46, stk. 5 og 6, § 106, stk. 2 samt straffelovens § 124, stk. 5, nr. 2 og 4, frem til den påbegyndte varetægtsfængsling eller afsonings ophør. Udlændinge, hvis varetægtsfængsling eller afsoning i fodlænke på bopælen i indkvarteringsstedet, allerede er iværksat på lovens ikrafttrædelsestidspunkt, vil således som udgangspunkt kunne fuldbyrde den iværksatte varetægtsfængsling eller afsoning efter de hidtil gældende regler.

Det foreslås i *stk. 11*, at lovens § 7 finder anvendelse for kommunale og regionale valg, der afholdes efter lovens ikrafttræden, første gang den 3. tirsdag i november 2021.

Efter § 6 i den kommunale og regionale valglov finder valg til kommunalbestyrelser og regionsråd sted den 3. tirsdag i november hvert fjerde år på den måde, at valgene finder sted i år 2009, derefter i 2013 og så fremdeles. Forslaget om ændrede valgretsregler vil derfor få virkning første gang ved de kommunale og regionale valg den 16. november 2021.

For at sikre, at også forslaget om ændrede valgbarhedsregler først får virkning ved de kommunale og regionale valg i 2021, foreslås det udtrykkelig præciseret i selve loven, at forslaget først finder anvendelse for kommunale og regionale valg, der afholdes efter lovens ikrafttræden, første gang den 3. tirsdag i november 2021. Valgbarhed for de personer, der er valgt som medlemmer og stedfortrædere til de nuværende kommunalbestyrelser og regionsråd ved de kommunale og regionale valg i 2017, berøres dermed ikke af forslaget.

Da lovforslaget træder i kraft den 1. marts 2019, jf. lovforslagets § 11, og da den gældende tre-årsperiode, inden for hvilken en tredjelandsstatsborger uden afbrydelse skal have fast bopæl i riget for at opnå kommunal og regional valgret ved valgene i 2021, påbegyndtes den 16. november 2018, vil der ved lovforslagets ikrafttræden være personer, der på betingelse af fortsat fast bopæl i riget har erhvervet valgret og valgbarhed efter de gældende regler, der som følge af den

foreslåede regelændring vil fortabe denne valgret og valgbarhed ved de kommunale og regionale valg i 2021. Det drejer sig om de personer, der mindre end fire år, men mere end tre år inden de kommunale og regionale valg den 16. november 2021 har taget og uafbrudt siden da har haft fast bopæl i Danmark. Det vil sige, at de tredjelandsstatsborgere, der har fået og opretholdt fast bopæl (er blevet bopælsregistreret) i Danmark i perioden fra den 16. november 2017 til og med den 15. november 2018, ikke som hidtil vil opfylde valgretsbetingelserne til de kommunale og regionale valg den 16. november 2021.

Til § 12

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men lovens §§ 1 og 9 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes

i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås, at § 7 ikke skal kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland. Dette skyldes, at den foreslåede ændring af lov om kommunale og regionale valg ikke skal have retsvirkning for Færøerne eller Grønland, idet der ikke holdes valg efter denne lov på Færøerne eller i Grønland.

Færøerne har pr. 1. marts 2010 overtaget lovgivningskompetencen på det strafferetlige område. Lovforslagets § 8 skal derfor ikke gælde for Færøerne.

For Grønland gælder endvidere en særlig kriminallov. Lovforslagets § 8 skal derfor ikke gælde for Grønland.

Bilag 1**Strafniveau**

Skema til brug for straffastsættelse for overtrædelse begået efter den 1. juni 2019, jf. lovforslagets § 1, nr. 23

Antal overtrædelser pr. kalendermåned	1. gangstilmælde	2. gangstilmælde	3. gangstilmælde	4. gangstilmælde
1-2	Fængsel i 7 dage	Fængsel i 14 dage	Fængsel i 40 dage	Fængsel i 60 dage
3-5	Fængsel i 14 dage	Fængsel i 40 dage	Fængsel i 50 dage	Fængsel i 60 dage
6-9	Fængsel i 40 dage	Fængsel i 50 dage	Fængsel i 60 dage*	Fængsel i 3 måneder**
10-	Fængsel i 60 dage	Fængsel i 60 dage	Fængsel i 3 måneder***	Fængsel i 4 måneder****

* Ved 7-9 overtrædelser, der begås inden for én kalendermåned, og hvor der alene skal fastsættes straf for disse overtrædelser, fastsættes straffen i 3. gangstilmælde til 3 måneder.

** Ved 7-9 overtrædelser, der begås inden for én kalendermåned, og hvor der alene skal fastsættes straf for disse overtrædelser, fastsættes straffen i 4. gangstilmælde til 4 måneder.

*** Ved 61 eller flere overtrædelser, der begås inden for én kalendermåned, og hvor der alene skal fastsættes straf for disse overtrædelser, fastsættes straffen i 3. gangstilmælde til 4 måneder.

**** Ved 61 eller flere overtrædelser, der begås inden for én kalendermåned, og hvor der alene skal fastsættes straf for disse overtrædelser, fastsættes straffen i 4. gangstilmælde til 5 måneder.

Det forudsættes, at én overtrædelse svarer til én overtrædelse af meldepligten eller underretningspligten eller én dags overtrædelse af opholdspligten. Hvis både opholds-, underretnings- og meldepligten overtrædes samme dag, svarer dette derfor til tre overtrædelser.

Under særligt skærpende omstændigheder finder straffelovens § 143 anvendelse.

Strafniveau

Skema til brug for straffastsættelse for overtrædelser begået efter den 1. juni 2021, jf. lovforslagets § 1, nr. 24

Antal overtrædelser pr. kalendermåned	1. gangstilmælde	2. gangstilmælde	3. gangstilmælde	4. gangstilmælde
1-2	Fængsel i 7 dage	Fængsel i 14 dage	Fængsel i 40 dage	Fængsel i 60 dage
3-5	Fængsel i 30 dage	Fængsel i 40 dage	Fængsel i 60 dage	Fængsel i 6 måneder
6-9	Fængsel i 60 dage	Fængsel i 3 måneder	Fængsel i 6 måneder	Fængsel i 9 måneder
10-	Fængsel i 4 måneder	Fængsel i 6 måneder	Fængsel i 9 måneder	Fængsel i 1 år

Det forudsættes, at én overtrædelse svarer til én overtrædelse af meldepligten eller underretningspligten eller én dags overtrædelse af opholdspligten. Hvis både opholds-, underretnings- og meldepligten overtrædes samme dag, svarer dette derfor til tre overtrædelser.

Under særligt skærpende omstændigheder finder straffelovens § 143 anvendelse.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3-6. ---

§ 9. ---

Stk. 2-14. ---

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra e, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

1-4) ---

5) har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf,

6-8) ---

Stk. 16-42. ---

§ 11. ---

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Udlændingestyrelsen træffer af egen drift afgø-

I udlændingeloven jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, som ændret bl.a. ved lov nr. 318 af 25. april 2018, lov nr. 742 af 8. juni 2018, § 2 i lov 1572 af 18. december 2018 og senest ved § 38 i lov nr. 1711 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, *stk. 1*, og to steder i *stk. 2*, og § 8, *stk. 1* og 2, indsættes efter »opholdstilladelse«: »med henblik på midlertidigt ophold«.

2. I § 9, *stk. 15, nr. 5*, og § 11, *stk. 3, nr. 6*, ændres »erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund« til: »opholds- og selvforsørgelseserklæring«.

3. I § 11, *stk. 2, 1. pkt.*, ændres »§ 19« til: »§§ 19 og 19 a, stk. 2«.

relse om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold efter § 7, stk. 3, hvis grundlaget fortsat er til stede.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis

1-5) ---

6) Udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.

7-9) ---

Stk. 4-18. ---

§ 19. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 8-12. ---

§ 34. ---

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 35 a. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at udlændingen gentagne gange har overtrådt pålæg, der er meddelt udlændingen efter § 34, stk. 4, § 34, stk. 5, § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller § 42 a, stk. 10.

Stk. 2. ---

4. I § 11, stk. 2, 2. pkt., ændres », stk. 3« til »og § 8, stk. 1 og 2«.

5. § 19, stk. 7, ophæves.

Stk. 8-12 bliver herefter stk. 7-11.

6. Efter § 19 indsættes:

»§ 19 a. Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, stk. 1 og 2, inddrages, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. En opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, skal inddrages, hvis en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, jf. stk. 7 eller 8, er opfyldt, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 2. Ved afgørelse om inddragelse af øvrige opholdstilladelser finder § 26, stk. 1, anvendelse. Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, anvendelse.«

7. I § 34 indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

»*Stk. 6.* Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet i medfør af § 21 b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af § 25, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv gennemførelse af udrejsen eller udsendelsen.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

8. § 35 a, stk. 1, affattes således:

»En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er begrundet mistanke om, at udlændingen gentagne gange har overtrådt pålæg givet i medfør af § 34, stk. 4-6, § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., eller § 42 a, stk. 10.«

§ 35 b. Er betingelserne for anvendelse af varetægtsfængsling efter § 35 a til stede, træffer retten, hvis sigtede samtykker heri, bestemmelse om anbringelse af udlændingen på bopælen på indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, medmindre særlige forhold taler herimod.

Stk. 2. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter efter forhandling med justitsministeren regler om varetægtsfængslingens iværksættelse og gennemførelse og om anvendelse af elektronisk overvågning, herunder karakteren af elektronisk kontrol m.v.

§ 36. ---

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 8, 2. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund⁶¹³ udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3-5. ---

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 6, 1. pkt., skal så vidt muligt frihedsberøves, såfremt de i § 34 og § 42 a, stk. 7, 3. pkt., stk. 8, 2. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

§ 42 a. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal tage ophold

9. § 35 b ophæves.

10. I § 36, stk. 2, 1. pkt. ændres »og stk. 8, 2. pkt.« til: »og stk. 8, 2. og 5. pkt.«

11. I § 36, stk. 6, ændres »stk. 8, 2. pkt.« til: »og stk. 8, 2. og 5. pkt.«

12. Efter § 37 k indsættes i *kapitel 6 a*:

»§ 37 l. Udlændinge- og integrationsministeren skal i særlige tilfælde fastsætte et månedligt loft over antallet af opholdstilladelser, der i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, litra c og d, stk. 1, nr. 2, litra c og d, stk. 1, nr. 3, litra c og d, samt § 9 c, stk. 1, kan meddeles til familiemedlemmer til herboende udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Tilladelser til familiesammenføring til familiemedlemmer til herboende udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7 og 8 skal dog uanset fastsættelsen af et loft efter 1. pkt. gives, hvis dette følger af Danmarks internationale forpligtelser. Udlændingestyrelsen vurderer, om en udlænding er omfattet af loftet. Udlændingestyrelsens vurdering og tilkendegivelse herom til udlændingen er ikke en afgørelse.«

13. I § 42 a, stk. 8, indsættes efter 2. pkt. som nyt punktum:

»Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, eller som er udvist i medfør af § 25, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge.«

14. I § 42 a, stk. 8, indsættes som 4. pkt., der bliver til 5. pkt.:

på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, bestemmer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, at udlændingen skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 4. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. ---

Stk. 10. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, som er pålagt at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 8, 1. pkt., skal give underretning til indkvarteringsoperatøren, hvis udlændingen i tidsrummet mellem kl. 23.00 og 6.00 opholder sig uden for indkvarteringsstedet. En underretning kan alene omfatte den førstkommende nat eller alene de tidsrum i løbet af den pågældende nat, hvor udlændingen opholder sig uden for indkvarteringsstedet.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som ikke er omfattet af stk. 13, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, og 8, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

1-3) ---

4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34, stk. 1-3 og 6, nævnt foranstaltning,

5-6) ---

Stk. 12. ---

Stk. 13. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, eller § 21 b, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

1-2) ---

»Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er omfattet af 2. pkt., og som straffes med betinget eller ubetinget fængselsstraf, anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, eller bøde for overtrædelse af straffeloven, lov om våben og eksplosivstoffer, lov om knive og blankvåben m.v. eller lov om euforiserende stoffer eller regler udstedt i medfør heraf for et forhold, der er begået på eller omkring det indkvarteringssted, hvor udlændingen er pålagt at tage ophold, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. «

15. I § 42 a, stk. 10, ændres »jf. stk. 8, 1. pkt.« til: »jf. stk. 8, 1. pkt. og 3. pkt.«

16. I § 42 a, stk. 11, nr. 4, ændres »§ 34, stk. 1-3 og 6,« til: »§ 34, stk. 1-3 og 7,«

3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 8, 1. pkt.,

4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, jf. § 34, stk. 4 og 5,

5-7) ---

Stk. 14-17. ---

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., § 9 h, stk. 9, 1. pkt., jf. stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 1, § 11, stk. 10, § 29 c, stk. 1, § 32 a, § 33, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt., og stk. 10, § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager om klager over anvendelse af reglerne i kapitel 9 a kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2-9. ---

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. Overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 1-3 og 6, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 8, 2. pkt. eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1., 2. og 4. pkt., og stk. 3 og 5, og § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 8, 3. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 40, stk. 6, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år. Overtrædelse af § 44 a, stk. 11, 1. pkt., straffes med bøde.

Stk. 2. Overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4 og 5, og § 42 a, stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Stk. 3-4. ---

17. I § 42 a, stk. 13, nr. 3 ændres »stk. 8, 1. pkt.,« til: »stk. 8, 1. og 3. pkt.,«, og i nr. 4 ændres »§ 34, stk. 4 og 5« til: »§ 34, stk. 4«.

18. I § 46 a, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 42 a, stk. 8, 1. og 2. pkt.,« til: »§ 42 a, stk. 8, 1.-3. og 5. pkt.,«

19. I § 59 b indsættes efter »i henhold til tidligere udlændingelove«: », jf. dog stk. 2«.

20. I § 59 b indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Med fængsel fra 1 år indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold, der er meddelt i forbindelse med udvisning og straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel eller anden strafretlig retsfølge, der indebærer, eller giver mulighed for frihedsberøvelse, der ville have medført en straf af denne varighed.«

21. I § 60, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 42 a, stk. 8, 2. pkt.« til: »§ 42 a, stk. 8, 2. og 5. pkt.«

22. I § 60, stk. 2, ændres »§ 34, stk. 4 og 5« til: »§ 34, stk. 4-6«, og »§ 42 a, stk. 8, 1. pkt.« ændres til: »§ 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt.«

23. § 60, stk. 2, affattes således:

»Overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4-6, og § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.«

24. § 60, stk. 2, affattes således:

§ 62 a. Kriminalforsorgen kan efter indstilling fra politiet bestemme, at en udlænding, der er idømt fængselsstraf for overtrædelse af § 34, stk. 4 eller 5, eller § 42 a, stk. 8, 1. pkt., eller stk. 10, skal løslades med henblik på at blive udsendt straks, uanset at straffen ikke er helt fuldbyrdet.

Stk. 2-3. ---

§ 1. Lovens formål er at sikre, at nyankomne udlændinge får mulighed for at udnytte deres evner og ressourcer med henblik på at blive deltagende, selverhvervende og ydende medborgere på lige fod med samfundets øvrige borgere i overensstemmelse med grundlæggende værdier og normer i det danske samfund.

Stk. 2. Dette skal ske gennem en integrationsindsats, der

- 1) tager udgangspunkt i udlændingens ansvar for sin egen integration,
- 2) bidrager til, at nyankomne udlændinge sikres mulighed for deltagelse på lige fod med andre borgere i samfundets politiske, økonomiske, arbejdsmæssige, sociale, religiøse og kulturelle liv,
- 3) bidrager til, at nyankomne udlændinge hurtigst muligt bliver selvforsørgende gennem beskæftigelse, og
- 4) bibringer den enkelte udlænding en forståelse for det danske samfunds grundlæggende værdier og normer.

Stk. 3. Loven har endvidere til formål at fremme muligheden for, at samfundets borgere, virksomheder, myndighe-

»Overtrædelse af de i medfør af § 34, stk. 4-6, og § 42 a, stk. 8, 1. og 3. pkt., og stk. 10, givne pålæg straffes med fængsel indtil 2 år.«

25. I § 62 a, stk. 1, ændres »§ 34, stk. 4 eller 5« til: »§ 34, stk. 4-6«, og »§ 42 a, stk. 8, 1. pkt.« ændres til: »§ 42 a, stk. 8, 1. eller 3. pkt.«

§ 2

I integrationsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1127 af 11. oktober 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1690 af 26. december 2017, § 2 i lov nr. 320 af 25. april 2018, § 6 i lov nr. 707 af 8. juni 2018 og ved § 2 i lov nr. 739 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »integrationsprogram« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram«, »integrationsprogrammer« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammer eller introduktionsprogrammer«, »integrationsprogrammet« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet« og »integrationsprogrammets« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammets eller introduktionsprogrammets«.

2. Overalt i loven ændres »integrationsydelse« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse«, og »integrationsydelsen« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen eller overgangsydelsen«.

3. Overalt i loven ændres »integrationskontrakt« til: »kontrakt«, »integrationskontrakten« til: »kontrakten«, og »integrationskontrakter« til: »kontrakter«.

4. § 1, affattes således:

»§ 1. Lovens formål er at sikre, at nyankomne udlændinge har mulighed for at udnytte deres evner og ressourcer med henblik på at blive selverhvervende og aktivt deltage i og bidrage til det danske samfund på lige fod med øvrige borgere i overensstemmelse med grundlæggende værdier og normer i det danske samfund. Dette skal ske gennem en indsats, der

- 1) tager udgangspunkt i udlændingens ansvar for sin egen integration,
- 2) bidrager til, at nyankomne udlændinge sikres mulighed for deltagelse på lige fod med andre borgere i samfundets politiske, økonomiske, arbejdsmæssige, sociale, religiøse og kulturelle liv,
- 3) bidrager til, at nyankomne udlændinge hurtigst muligt bliver selvforsørgende gennem beskæftigelse, og
- 4) bibringer den enkelte udlænding en forståelse for det danske samfunds grundlæggende værdier og normer.

Stk. 2. Loven har endvidere til formål at sikre, at nyankomne udlændinge bliver bekendt med, at rammerne for udlændin-

der, institutioner, organisationer og foreninger m.fl. kan bidrage til integrationsindsatsen, således at enhver kan bidrage til en vellykket integration af nyankomne udlændinge.

Stk. 4. Loven har endelig til formål at sikre, at nyankomne udlændinge har kendskab til, at en vellykket integration er en forudsætning for meddelelse af tidsbegrænset opholdstilladelse.

§ 2. Omfattet af denne lov er flygtninge, jf. stk. 2, familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 3, og indvandrere, jf. stk. 4.

Stk. 2. Ved en flygtning forstås i denne lov.

3) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, medmindre udlændingen er omfattet af stk. 3 eller 4, eller

4) ---

Stk. 3. Ved en familiesammenført udlænding forstås i denne lov

1) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 eller

2) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, som ikke er omfattet af stk. 4.

Stk. 4-5. ---

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, hvorvidt en udlænding er omfattet af stk. 2, 3 eller 4. Udlændingestyrelsen kan i den forbindelse, hvis særlige grunde taler derfor, træffe afgørelse om, at en familiesammenført udlænding, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i kapitel 3 om boligplacering.

§ 4. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Ansvarer efter stk. 1 for flygtninge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8 påhviler kommunalbestyrelsen fra tidspunktet for den pågældendes registrering i Det Centrale Personregister (CPR) som tilflyttet kommunen. Ansvarer efter stk. 1 for familiesammenførte udlændinge og indvandrere omfattet af § 2, stk. 4, nr. 1-8, påhviler

gens ophold i Danmark defineres af den enkeltes opholdsgrundlag.

Stk. 3. Loven har endelig til formål at fremme muligheden for, at samfundets borgere, virksomheder, myndigheder, institutioner, organisationer og foreninger m.v. kan bidrage til integrationsindsatsen.«

5. I § 2, *stk. 1*, indsættes efter »stk. 3«: »og 4«, og »stk. 4« ændres til: »stk. 6«.

6. I § 2, *stk. 2, nr. 3*, ændres »eller 4« til: », 4, 5 eller 6«.

7. § 2, *stk. 3*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 3.* Ved en familiesammenført udlænding til en flygtning forstås i denne lov

1) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, på baggrund af familiesammenføring til en flygtning, jf. stk. 2, eller

2) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en flygtning, jf. stk. 2.

Stk. 4. Ved andre familiesammenførte udlændinge forstås i denne lov

1) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, b eller e.

2) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra a, b eller e.

3) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, litra a, b eller e, eller

4) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person, der ikke er flygtning, jf. stk. 2, eller indvandrer, jf. stk. 6.

Stk. 5. Loven gælder ikke for en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 6-8.

8. I § 2, *stk. 6, 1. pkt.*, der bliver stk. 8, 1. pkt., ændres »eller 4« til: », 4 eller 6«, og i 2. *pkt.*, ændres »stk. 3,« til: »stk. 3 og 4,«.

9. I § 4, *stk. 3, 2. pkt.*, ændres »§ 2, stk. 4, nr. 1-8« til: »§ 2, stk. 6, nr. 1-8«, og i 3. *pkt.* ændres to steder »§ 2, stk. 4, nr. 9« til: »§ 2, stk. 6, nr. 9«.

kommunalbestyrelsen fra tidspunktet for den pågældendes registrering i Det Centrale Personregister (CPR) som tilflyttet kommunen eller, hvis ansøgning om opholdstilladelse indgives her i landet, fra tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse. Ansvaret efter stk. 1 for indvandrere omfattet af § 2, stk. 4, nr. 9, påhviler kommunalbestyrelsen i bopælskommunen fra det tidspunkt, hvor det er godtgjort, at den pågældende udlænding opfylder betingelserne i § 2, stk. 4, nr. 9, og senest på tidspunktet for den pågældendes registrering i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 4-5. ---

§ 12. Kommunalbestyrelsen skal, når det er muligt, anvise en bolig til en flygtning, som Udlændingestyrelsen visiterer til kommunen efter § 10, jf. dog stk. 3. Hvis lejen overstiger halvdelen af husstandsindkomsten, kan fuld boligstøtte i medfør af § 15 i lov om individuel boligstøtte ikke nægtes.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan ikke opfylde sin pligt efter stk. 1, 1. pkt., ved at anvise en bolig, som er beliggende i et ghettoområde, jf. § 61 a i lov om almene boliger m.v., eller i et område som nævnt i § 51 b, stk. 3 og 4, i lov om almene boliger m.v.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen skal, såfremt dette ikke allerede er sket, snarest muligt efter en flygtnings ophør af et ophold på en højskole efter § 23 a, stk. 1, nr. 2, anvise bolig efter stk. 1 til den pågældende.

Stk. 5. ---

Stk. 6. Indtil det er muligt at anvise en permanent bolig, skal kommunalbestyrelsen anvise flygtningen et midlertidigt opholdssted. Reglerne i lejeloven finder ikke anvendelse i forbindelse med indkvartering på midlertidige opholdssteder. Indkvartering på midlertidige opholdssteder kan alene ske i en anden kommune, såfremt der foreligger en aftale herom mellem den ansvarlige kommunalbestyrelse og kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor opholdsstedet er beliggende.

Stk. 7. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvisning af et midlertidigt opholdssted til flygtninge efter stk. 6.

Stk. 8. ---

§ 15. Udnytter kommunalbestyrelsen ikke i tilstrækkeligt omfang sine muligheder for at anvise permanente boliger til de flygtninge, som Udlændingestyrelsen har visiteret til kommunen, kan Udlændingestyrelsen med henblik på at anvise boliger til de pågældende på vegne af kommunalbestyrelsen og for kommunens regning indgå aftaler om at erhverve, indrette eller leje ejendomme i kommunen.

§ 16. Flygtninge og familiesammenførte udlændinge skal, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, have tilbudt et integrationspro-

10. § 12, stk. 1 og stk. 2, affattes således:

»Kommunalbestyrelsen skal anvise et midlertidigt opholdssted til en flygtning, som Udlændingestyrelsen visiterer til kommunen efter § 10, jf. dog stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan i stedet anvise en bolig til en flygtning, som er omfattet af 1. pkt. Overstiger lejen halvdelen af husstandsindkomsten, kan fuld boligstøtte i medfør af § 15 i lov om individuel boligstøtte ikke nægtes.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan ikke anvise et midlertidigt opholdssted eller en bolig, som er beliggende i et udsat boligområde, jf. § 61 a, stk. 1, i lov om almene boliger m.v.«

11. I § 12, stk. 4, udgår »snarest muligt«, og efter »anvise« indsættes: »et midlertidigt opholdssted eller«.

12. I § 12, stk. 6, ophæves 1. pkt.

13. I § 12, stk. 7, udgår » efter stk. 6«.

14. I § 15 ændres »permanente boliger« til: »midlertidige opholdssteder og boliger«, og efter »med henblik på at anvise« indsættes: »midlertidige opholdssteder og«.

15. § 16, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Udlændinge omfattet af § 2, stk. 2 eller 3, skal, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret

gram, som tilrettelægges af den ansvarlige kommunalbestyrelse, jf. dog stk. 9.

Stk. 2. ---

Stk. 3. For andre flygtninge og familiesammenførte udlændinge end de i stk. 2 nævnte omfatter integrationsprogrammet

1-2) ---

Stk. 4-9. ---

§ 17. Kommunalbestyrelsen skal anse en udlænding omfattet af § 16, stk. 2, for at være jobparat i de første 3 måneder efter at have overtaget ansvaret for den pågældende, medmindre det er åbenbart, at udlændingen ikke er i stand til at deltage i et virksomhedsrettet tilbud i form af virksomhedspraktik eller løntilskud, jf. §§ 23 b og 23 c.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen skal 3 måneder efter at have overtaget ansvaret for udlændingen visitere den pågældende som jobparat eller aktivitetsparat. Ved visitationen efter 1. pkt. finder de regler om visitation, som beskæftigelsesministeren fastsætter i medfør af § 4 a, stk. 1, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilsvarende anvendelse.

§ 17 a. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan fravige kravet efter stk. 1 om, at der for en jobparat udlænding maksimalt må være 6 uger mellem hvert virksomhedsrettet tilbud i form af virksomhedspraktik eller ansættelse med løntilskud efter §§ 23 b og 23 c, hvis betingelserne for at tilbyde et særligt højskoleophold i medfør af § 24 er opfyldt. Kommunalbestyrelsen kan endvidere fravige kravet efter stk. 1, hvis en udlænding deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering.

§ 18. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret for en udlændings integrationsprogram efter stk. 1 omfatter ikke pligt til anvisning af en bolig efter § 12. Dette gælder dog ikke, hvis flytningen skyldes ganske særlige personlige forhold hos udlændingen, herunder hvis flytning er nødvendig af alvorlig behandlingskrævende sygdom.

§ 19. Kommunalbestyrelsen skal inden 1 måned efter at have overtaget ansvaret for en udlænding omfattet af § 16 i samarbejde med udlændingen udarbejde en integrationskontrakt. Udlændingen og kommunalbestyrelsen skal underskrive integrationskontrakten. Udlændingen skal samtidig underskrive en erklæring om integration og aktivt medbor-

er fyldt 18 år, have tilbudt et selvforsørgelses- og hjemrejseprogram, som tilrettelægges af den ansvarlige kommunalbestyrelse, jf. dog stk. 10.

Stk. 2. Udlændinge omfattet af § 2, stk. 4, skal, hvis de på tidspunktet for kommunalbestyrelsens overtagelse af ansvaret er fyldt 18 år, have tilbudt et introduktionsprogram, som tilrettelægges af den ansvarlige kommunalbestyrelse, jf. dog stk. 10.«

Stk. 2-9 bliver herefter stk. 3-10.

16. I § 16, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

17. I § 17, stk. 1, § 17 a, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., og § 27 b, nr. 3, ændres »§ 16, stk. 2« til: »§ 16, stk. 3«.

18. I § 17 a, stk. 3, indsættes som 3. pkt.:

»Kommunalbestyrelsen kan derudover fravige kravet efter stk. 1, hvis en udlænding deltager i tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringslovens § 6 a.«

19. I § 18, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »anvisning af«: »et midlertidigt opholdssted eller«.

20. I § 19, stk. 1, 3. pkt., ændres »erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund« til: »opholds- og selvforsørgelseserklæring«.

gerskab i det danske samfund. Erklæringen udformes af udlændinge- og integrationsministeren. 2. og 3. pkt. finder ikke anvendelse, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Kontrakten skal beskrive udlændingens beskæftigelses- eller uddannelsesmål og fastlægge indholdet af de aktiviteter, der skal sikre, at de i kontrakten opstillede mål opfyldes. Af kontrakten skal det fremgå, i hvilket omfang udlændingen skal have tilbud i medfør af integrationsprogrammet, jf. § 16, stk. 2 og 3, og det nærmere indhold heraf, herunder hvorledes forholdet mellem danskuddannelse, jf. § 21, og beskæftigelsesrettede tilbud, jf. § 23, skal være. Er der givet tilbud efter § 16, stk. 9, eller meddelt pålæg efter § 16 a, skal dette fremgå af kontrakten.

Stk. 5-8. ---

Stk. 9. Integrationskontrakten gælder, indtil udlændingen meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. Efter udløbet af introduktionsperioden, jf. § 16, stk. 7, kan kontrakten ikke omfatte tilbud efter § 16, stk. 2, 3 eller 9, eller pålæg efter § 16 a. Udlændinge, der efter udløbet af introduktionsperioden modtager hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik eller arbejdsløshedsdagpenge eller aktiveringsydelse efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., omfattes af § 31 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

§ 24. Kommunalbestyrelsen kan efter en konkret vurdering give en jobparat udlænding over 18 år, men under 30 år, tilbud om et særligt højskoleophold med henblik på at forbedre udlændingens beskæftigelsesmuligheder. Det er en betingelse, at udlændingen forinden har gennemført et første virksomhedsrettet tilbud, jf. § 16, stk. 6, medmindre et særligt højskoleophold konkret vurderes at være mere egnet til at forbedre udlændingens muligheder for at komme i beskæftigelse eller ordinær uddannelse end de virksomhedsrettede tilbud, som kommunen kan tilbyde.

Stk. 2-4. ---

§ 24 f. § 23, stk. 6, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der får tilbudt et introduktionsforløb, dog ikke udlændinge omfattet af § 2, stk. 4, nr. 1-4 eller 6.

§ 24 g. Kommunalbestyrelsen kan yde støtte til en virksomhed, der etablerer en vejlederfunktion for en udlænding, der er omfattet af § 2, stk. 4, nr. 1, 8 og 9. Ved en vejlederfunktion forstås, at en medarbejder i virksomheden eller en ekstern konsulent varetager en særlig opgave med at give udlændingen indblik i muligheder og vilkår på arbejdsmarkedet i Danmark. Indsatsen skal ligge ud over, hvad arbejdsgiveren sædvanligvis forventes at varetage.

Stk. 2-5. ---

§ 34. Bestemmelserne i dette kapitel finder anvendelse, de første 3 år efter at kommunalbestyrelsen har overtaget ansvaret for udlændingen, jf. § 4.

§ 39. ---

21. I § 19, stk. 4, 2. pkt., ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 3 og 4«.

22. I § 19, stk. 4, 3. pkt. ændres »§ 16, stk. 9« til: »§ 16, stk. 10«.

23. I § 19, stk. 9, 2. pkt., ændres »§ 16, stk. 7« til: »§ 16, stk. 8«, og »§ 16, stk. 2, 3 eller 9« til: »§ 16, stk. 3, 4 eller 10«.

24. I § 24, stk. 1, 2. pkt. ændres »§ 16, stk. 6« til: »§ 16, stk. 7«.

25. I § 24 f ændres »§ 2, stk. 4, nr. 1-4 eller 6« til: »§ 2, stk. 6, nr. 1-4 eller 6«.

26. I § 24 g, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 2, stk. 4, nr. 1, 8 og 9« til: »§ 2, stk. 6, nr. 1, 8 og 9«.

27. I § 34 ændres »3 år« til: »5 år«.

28. Efter § 39 indsættes i *kapitel 6*:

§ 45. ---

Stk. 2. Staten refunderer 50 pct. af kommunernes udgifter til hjælp i særlige tilfælde, jf. kapitel 6, til udgifter i forbindelse med udlændinges deltagelse i integrationsprogrammet, jf. § 23 f, og til hjælpemidler i form af arbejdsredskaber og mindre arbejdspladsindretninger efter § 24 a, stk. 2.

Stk. 3. Staten yder i de 3 første år af introduktionsperioden, jf. § 16, stk. 7, et månedligt grundtilskud på 2.640 kr. for hver udlænding omfattet af integrationsprogrammet, jf. § 16. I perioden fra den 1. januar 2017 til den 31. december 2018 udgør det månedlige grundtilskud for hver flygtning og hver udlænding, som er familiesammenført med en flygtning, dog 3.960 kr. Grundtilskuddet ydes til dækning af sociale merudgifter og generelle udgifter i medfør af kapitel 3 og 4 til udlændinge og udbetales til den kommunalbestyrelse, der er ansvarlig for integrationsindsatsen, jf. § 4.

Stk. 4. Staten refunderer inden for et rådighedsbeløb i introduktionsperioden, jf. § 16, stk. 7, 50 pct. af kommunalbestyrelsens udgifter til integrationsprogrammer, jf. § 16, stk. 2 og 3, herunder danskuddannelse, jf. § 21, og tilbud efter §§ 23 a og 23 b samt mentorstøtte efter § 23 d. Rådighedsbeløbet opgøres til 36.053 kr. pr. år gange antallet af udlændinge i kommunen, der modtager tilbud efter kapitel 4. Antallet af udlændinge i kommunen opgøres som helårspersoner.

Stk. 5-6. ---

Stk. 7. Staten yder til den kommunalbestyrelse, der er ansvarlig for integrationsindsatsen, jf. § 4, et tilskud på 7.866 kr. pr. måned for hver mindreårig uledsaget flygtning, som bor eller opholder sig i kommunen. Tilskuddet ydes, indtil den mindreårige uledsagede flygtning fylder 18 år eller den pågældendes forældre får lovligt ophold her i landet. Der kan ikke ydes grundtilskud efter stk. 3 eller refusion for udgifter til integrationsprogram efter stk. 4 til en kommunalbestyrelse, der modtager tilskud efter 1. pkt.

Stk. 8-10. ---

§ 46. Staten udbetaler en bonus til virksomheder, der i perioden fra den 1. juli 2016 til den 30. juni 2019 ansætter en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse som flygtning eller familiesammenført, jf. § 2, stk. 2 og 3, såfremt ansættelsen sker, senest 2 år efter at opholdstilladelsen er meddelt. Der skal være tale om ordinær beskæftigelse af et omfang på over 19 timer om ugen.

Stk. 2 ---

»§ 39 a. Udlændinge, der er omfattet af reglerne i dette kapitel, kan ikke modtage hjælp efter kapitel 10 i lov om aktiv socialpolitik. Dette gælder dog ikke hjælp efter §§ 81 a og 82 a i lov om aktiv socialpolitik.«

29. § 45, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Kommunalbestyrelsen afholder endeligt udgifterne til hjælp i særlige tilfælde, jf. kapitel 6.

Stk. 3. Staten refunderer 50 pct. af kommunernes udgifter i forbindelse med udlændinges deltagelse i selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet, jf. § 23 f, og til hjælpemidler i form af arbejdsredskaber og mindre arbejdspladsindretninger efter § 24 a, stk. 2.«

Stk. 3-9 bliver herefter stk. 4-10.

30. I § 45, stk. 3, 1. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., i § 45, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., to steder i § 45, stk. 8, nr. 1, der bliver stk. 9, nr. 1, to steder i stk. 8, nr. 2, der bliver stk. 9, nr. 2, i stk. 8, nr. 3, der bliver stk. 9, nr. 3, to steder i stk. 8, nr. 4, der bliver stk. 9, nr. 4, og i § 51 b, stk. 1, ændres »§ 16, stk. 7« til: »§ 16, stk. 8«.

31. I § 45, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., ændres »§ 16, stk. 2 og 3« til: »§ 16, stk. 3 og 4«.

32. I § 45, stk. 4, der bliver stk. 5, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Staten refunderer kommunalbestyrelsens udgifter til kurser m.v. efter repatrieringslovens § 6 a for aktivitetsparate og jobparate udlændinge omfattet af § 17 a, stk. 3, 4. pkt., på tilsvarende måde og inden for samme rådighedsbeløb som i 1. pkt.«

33. I § 45, stk. 7, 3. pkt., der bliver stk. 8, 3. pkt. ændres »stk. 3« til: »stk. 4«, og »stk. 4« til: »stk. 5«.

34. I § 46, stk. 1, 1. pkt., ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 2-4«.

§ 47. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren nærmere regler om anvisning af refusion og tilskud, regnskabsaflæggelse og revision, herunder nærmere regler om udbetaling af tilskud og anvisning af refusion efter § 45, stk. 3-5, 7 og 8, og §§ 45 a og 45 b og om vilkårene herfor.

Stk. 2. ---

§ 48. Det beløb, der er anført i § 45, stk. 7, er fastsat i 2010-niveau og reguleres fra og med 2011 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Det beløb, der er anført i § 45, stk. 4, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra og med 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. De beløb, der er anført i § 45, stk. 3 og 8, er fastsat i 2016-niveau og reguleres fra 2017 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent. Det beløb, der er anført i § 22, stk. 1, er fastsat i 2017-niveau og reguleres fra den 1. januar 2018 en gang årligt den 1. januar med satsreguleringsprocenten efter lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 2. ---

§ 50. ---

Stk. 1. Kommunalbestyrelsen kan med udlændingens samtykke forlange, at personer og myndigheder m.v., der har kendskab til forholdene, giver oplysninger, der må anses for nødvendige ved behandling af sager om ydelser efter kapitel 4-6. Det gælder også oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger.

§ 51. ---

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan med udlændingens samtykke videregive andre oplysninger om den pågældende, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortrolige oplysninger til den kommunalbestyrelse, som integrationsansvaret påhviler, når det må antages, at oplysningerne har væsentlig betydning for kommunalbestyrelsens varetagelse af integrationsansvaret. Opnås samtykke ikke, kan oplysningerne videregives uden samtykke. Er der tale om oplysninger om den pågældendes rent private forhold, kan videregivelse alene ske i overensstemmelse med reglerne i forvaltningslovens § 28, stk. 2.

§ 51 b. Flytter en udlænding inden introduktionsperiodens udløb, jf. § 16, stk. 7, til en anden kommune, videregiver kommunalbestyrelsen i fraflytningskommunen uden udlændingens samtykke oplysninger om udlændingens navn, opholdsgrundlag og andre personlige data til kommunalbestyrelsen i tilflytningskommunen.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen i fraflytningskommunen videregiver i den i stk. 1 nævnte situation endvidere uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens integrationskontrakt, jf. § 19, stk. 1, og kopi af den underskrevne erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. § 19, stk. 1, 3. pkt., til kommunalbesty-

35. I § 47, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 45, stk. 3-5, 7 og 8« til: »§ 45, stk. 4-6, 8 og 9«.

36. I § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 45, stk. 7« til: »§ 45, stk. 8«, i stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 45, stk. 4 og 5« til: »§ 45, stk. 5 og 6«, og i stk. 1, 3. pkt., ændres »§ 45, stk. 3 og 8« til: »§ 45, stk. 4 og 9«.

37. I § 50, stk. 1, og to steder i § 51, stk. 2, ændres »rent private forhold« til: »følsomme personoplysninger og oplysninger om strafbare forhold«, og i § 51, stk. 2, 3. pkt. ændres »§ 28, stk. 2« til: »§ 28, stk. 1«.

38. I § 51 b, stk. 2, 1. pkt. ændres »erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund« til: »opholds- og selvforsørgelseserklæring«.

relsen i tilflytningskommunen. Har kommunalbestyrelsen i fraflytningskommunen i forbindelse med en udlændings flytning til kommunen modtaget de i 1. pkt. nævnte oplysninger fra en kommune, hvori udlændingen tidligere har haft bopæl eller ophold, videregiver kommunalbestyrelsen tillige disse oplysninger til kommunalbestyrelsen i tilflytningskommunen.

Stk. 3. ---

§ 53. Udlændingestyrelsens bestemmelse om, hvorvidt en udlænding er omfattet af integrationsloven, jf. § 2, stk. 6, om landstallet, jf. § 6, om regions- og kommunekvoter, jf. §§ 7 og 8, om visitering, jf. §§ 10 og 11, og om anvisning af boliger, jf. § 15, kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2-3. ---

§ 57. Meddeles en udlænding med opholdstilladelse, der er omfattet af § 2, stk. 2-4, efterfølgende opholdstilladelse på andet grundlag, har de i denne lov fastsatte bestemmelser virkning fra den første opholdstilladelse.

Stk. 2. Meddeles en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse, på ny opholdstilladelse, forkortes vedkommendes nye introduktionsperiode, jf. § 16, stk. 7, og § 24 c, stk. 4, med det tidsrum, hvori udlændingen forud for meddelelsen af den seneste opholdstilladelse har været omfattet af en introduktionsperiode, eller, hvis udlændingen ikke har været omfattet af en introduktionsperiode, med det tidsrum, hvori udlændingen har været omfattet af tilbud om danskuddannelse efter lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl. Hvis særlige omstændigheder tilsiger det, kan kommunalbestyrelsen helt eller delvis undlade at forkorte den nye introduktionsperiode. Den nye introduktionsperiode skal dog ophøre senest på det tidspunkt, hvor udlændingen har opholdt sig her i riget i sammenlagt 7 år inden for de seneste 8 år.

Stk. 3. ---

Stk. 4. I forbindelse med en afgørelse efter stk. 3 om at lade en udlænding være omfattet af reglerne i kapitel 3 om boligplacering af flygtninge skal der ikke anvises en bolig efter § 12, hvis udlændingens tidligere opholdstilladelse er mistet eller nægtet forlænget på grund af kriminalitet eller svig.

§ 1. Lovens formål er gennem en repatrieringsindsats at

- 1) give udlændinge det bedst mulige grundlag for at tage stilling til og eventuelt træffe beslutning om at repatriere og
- 2) støtte udlændinges repatriering.

39. I § 53, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 2, stk. 6« til: »§ 2, stk. 8«.

40. I § 57, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 2, stk. 2-4« til: »§ 2, stk. 2, 3, 4 og 6«, i stk. 2, 1. pkt., ændres »§ 16, stk. 7« til: »§ 16, stk. 8«, og i stk. 4, indsættes efter »ikke anvises«: »et midlertidigt opholdssted eller«.

§ 3

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1129 af 13. oktober 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 739 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, nr. 1, § 3, stk. 6, § 4, stk. 1, § 5, 2. pkt., § 10, stk. 7, 1. pkt. ændres »udlændinge« til: »personer«.

2. I § 1, nr. 2, og § 2 ændres »udlændinges« til »personers«.

§ 2. Ved repatriering forstås i denne lov udlændinges frivillige tilbagevenden til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

§ 3. Loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v. og andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4. Loven omfatter endvidere udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse.

Stk. 2-5. ---

Stk. 6. Loven gælder ikke for udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land eller er statsborgere i et land, som er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejde eller er omfattet af Den Europæiske Unions regler om visumfri-tagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser mv.

Stk. 7. ---

§ 4. Udlændinge- og Integrationsministeriet har ansvaret for den individuelle rådgivning af herboende udlændinge, som udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland, og varetager den generelle informationsindsats vedrørende repatriering.

Stk. 2. ---

§ 5. Kommunalbestyrelsen vejleder i forbindelse med den særlige integrationsindsats efter integrationsloven, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om muligheden for at modtage hjælp til repatriering. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den myndighed, organisation eller forening, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til, når udlændinge udtrykker ønske om at vende tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland.

§ 6. Uanset bestemmelserne i § 5 i lov om aktiv socialpolitik, § 3 i lov om sygedagpenge og § 62 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. kan kommunalbestyrelsen efter ansøgning give tilladelse til, at en udlænding modtager hjælp til forsørgelse efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., hvis den pågældende deltager i praktik eller uddannelsesforløb eller i rekognosceringsrejser til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på senere at træffe beslutning om repatriering. Kommunalbestyrelsen skal til brug for vurderingen af ansøgningen indhente en udtalelse fra Udlændinge- og Integrationsministeriet eller den myndighed, organisation eller forening, som ministeriet har overladt rådgivningsopgaven til.

Stk. 2-3. ---

3. § 3, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Loven gælder for flygtninge m.v., familiesammenførte udlændinge til flygtninge m.v., andre familiesammenførte udlændinge, jf. stk. 2-4, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab.«

4. I § 6, stk. 1, 1. pkt., § 7, stk. 1, 1. pkt., § 9 a, stk. 1 og stk. 2, og stk. 3, 1. pkt., § 10, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 10 a, stk. 1-3, og § 13, stk. 2, ændres »udlænding« til: »person«.

5. § 6 a affattes således:

§ 7. Kommunalbestyrelsen yder efter ansøgning hjælp til repatriering til en udlænding, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis udlændingen ikke har midler hertil, jf. stk. 8, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.

Stk. 2. Hjælp til repatriering omfatter 1-2) ---

3) udgifter på højst 11.615 kr. til transport af udstyr, der er nødvendigt for udlændingens eller dennes families erhverv i hjemlandet eller det tidligere opholdsland,

4)---

5) udgifter på højst 11.615 kr. til køb af erhvervsudstyr, der vil være egnet til at fremme udlændingens beskæftigelsesmuligheder, samt udgifter på højst 15.000 kr. til transport af sådant udstyr,

6-10) ---

Stk. 3. Hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 51.007 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 15.556 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til etablering 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Stk. 4. Hjælp til udgifter til sygeforsikring, jf. stk. 2, nr. 6, udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. Det er en betingelse for udbetaling af første del, at der fremvises dokumentation for betalt forsikring. I tilfælde, hvor forsikringen kun kan teg-

»§ 6 a. Kommunalbestyrelsen kan tilbyde vejledning og opkvalificering i Danmark til personer omfattet af lovens § 3, hvor det vurderes relevant med henblik på at kunne understøtte eller forberede tilbagevenden til hjemlandet eller et tidligere opholdsland.

Stk. 2. Personer, der modtager hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, sygedagpenge efter reglerne i lov om sygedagpenge eller arbejdsløshedsdagpenge efter reglerne i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., kan fortsat modtage denne hjælp i en periode, hvor den pågældende deltager i vejledning og opkvalificering efter stk. 1.«

6. I § 7, stk. 1, 2. pkt. og stk. 10, § 9 a, stk. 4, § 10, stk. 1, og stk. 2, og stk. 3, 3. pkt., og § 10 a, stk. 4 og 5 ændres »udlændingen« til: »personen«.

7. I § 7, stk. 2, nr. 3 og 5 ændres »udlændingens« til: »personens«.

8. I § 7, stk. 3, indsættes som 4.- 7. pkt.:

»For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til etablering efter stk. 2, nr. 4, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til etablering, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 4. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 6. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 4. pkt.«

9. I § 7, stk. 4, indsættes som 6.-9. pkt.:

»For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der

nes i forbindelse med ophold i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan udbetaling af første del dog ske på baggrund af et tilbud om forsikring. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Stk. 5. I de tilfælde, hvor sygeforsikring efter stk. 2, nr. 6, ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan kommunalbestyrelsen i stedet yde hjælp til dækning af behandlingsudgifter. Hjælpen udgør 7.500 kr. pr. år i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

Stk. 6. Hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 2, nr. 9, udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes efter stk. 2, nr. 9. For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til udgifter til skolegang efter stk. 2, nr. 9, efter fortrydelsesfristens udløb. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til skoleudgifter 12 måneder efter udrejsen af Danmark. Det er en betingelse for udbetaling af den resterende del af hjælp til skoleudgifter, at der fremvises dokumentation for, at barnet er indskrevet i skole.

Stk. 7-9. ---

er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til sygeforsikring, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 6. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 8. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 6. pkt.«

10. I § 7, stk. 5, indsættes som 5.-8. pkt.:

»For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab udbetales den første del af hjælp til behandlingsudgifter, jf. 1. og 2. pkt., ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til behandlingsudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt. skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.«

11. I § 7, stk. 6, indsættes som 5.-8. pkt.:

»For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, udbetales den første del af hjælp til skolegang efter stk. 2, nr. 9, ved tilbagevenden, når den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er betinget løst fra det danske statsborgerskab, og den resterende del af denne hjælp, når den pågældende, på baggrund af ansøgning om ubetinget løsning fra dansk statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 1, og som følger den repatrierende forælder, udbetales den resterende del af hjælp til skoleudgifter, når den pågældende derudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn. Efter ansøgning kan fristen i 5. pkt. forlænges med 12 måneder. Ansøgningen som nævnt i 7. pkt.

Stk. 10. Ved vurderingen af, om udlændingen har midler til repatriering, jf. stk. 1, ser kommunalbestyrelsen bort fra formuebeløb, herunder i form af kapitalpension m.v., på op til 50.000 kr. for enlige og op til 100.000 kr. for ægtefæller.

§ 9. Kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.

§ 9 a. Hjælp til repatriering kan ikke ydes til en udlænding, som bevidst unddrager sig strafforfølgning her i landet i tilfælde, hvor

- 1) den pågældende er varetægtsfængslet,
- 2) politiet eftersøger den pågældende med henblik på varetægtsfængsling eller
- 3) der foreligger en varetægtsfængslingskendelse.

Stk. 2. Hjælp til repatriering kan endvidere ikke ydes til en udlænding, som bevidst unddrager sig straffuldbydelse her i landet, hvis den pågældende er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse.

Stk. 3. Får politiet eller kriminalforsorgen formodning om, at en udlænding, der bevidst unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbydelse, jf. stk. 2, har ansøgt om eller modtager hjælp til repatriering, skal kommunalbestyrelsen underrettes om unddragelsen. Underretning skal gives til kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori udlændingen har eller senest har haft bopæl.

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering, som ikke er udbetalt, kan ydes, når udlændingen ikke længere unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbydelse, jf. stk. 2, såfremt betingelserne for udbetaling af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 1 og 8, i øvrigt er opfyldt.

§ 10. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning yde en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en udlænding, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7,42 hvis udlændingen

skal, medmindre der foreligger helt særlige omstændigheder, indgives inden udløbet af fristen i 5. pkt.«

12. I § 7 indsættes efter stk. 9 som nyt stykke:

»*Stk. 10.* En udlænding omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, der repatrierer til et land, hvorfra udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl i Danmark på baggrund af en konkret asylretlig vurdering meddeles midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, omfattes af loven, når udlændingen har haft opholdstilladelse i Danmark i mindst 1 år.«

Stk. 10 bliver herefter stk. 11.

13. I § 9 indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab«

1-4)---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en udlænding, som er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan udlændingen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse efter 1. pkt., anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Anmodningen er uigenkaldelig.

Stk. 4-6

Stk. 7. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter størrelsen af reintegrationsbistanden for udlændinge, der repatrierer. Bistanden fastsættes i forhold til leveomkostningerne i de enkelte lande, der kan inddeles i landegrupper med sammenlignelige leveomkostninger, og på grundlag af en vurdering af mulighederne for en vellykket repatriering. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand.

Stk. 8. ---

§ 10 a. Udbetaling af reintegrationsbistand ophører for en udlænding, som bevidst unddrager sig strafforfølgning her i landet, i tilfælde, hvor

- 1) den pågældende er varetægtsfængslet,
- 2) politiet eftersøger den pågældende med henblik på varetægtsfængsling eller
- 3) der foreligger en varetægtsfængslingskendelse.

Stk. 2. Udbetaling af reintegrationsbistand ophører endvidere for en udlænding, som bevidst unddrager sig straffuldbyrdelse her i landet, hvis den pågældende er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse.

Stk. 3. Får politiet eller kriminalforsorgen formodning om, at en udlænding, der bevidst unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2, har ansøgt om eller modtager reintegrationsbistand, skal Udbetaling Danmark underrettes om unddragelsen.

Stk. 4. Udbetaling af reintegrationsbistand ophører med virkning fra den måned, hvor Udbetaling Danmark får kendskab til, at udlændingen unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning træffe afgørelse om, at udbetaling af reintegrationsbistand kan genoptages, når udlændingen ikke længere unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2, såfremt betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand efter § 10 i øvrigt er opfyldt.

Stk. 6. ---

14. Overskriften til *kapitel 5* affattes således:

»Kapitel 5

Indberetning af afgørelser efter repatrieringsloven«.

§ 4. ---

Stk. 2. I grundlaget for udarbejdelse af beskæftigelsesplanen indgår en resultatrevision, som viser resultater og effekter af beskæftigelsesindsatsen i jobcenteret i det forudgående år.

Stk. 3. ---

§ 31 a. Kommunen skal for personer, der har fået eller skal have en integrationskontrakt efter integrationsloven, og som modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller dagpenge efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., supplere kontrakten med oplysninger om indholdet i den beskæftigelsesrettede indsats, som skal fastlægges efter denne lov.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Har kommunen ikke de nødvendige oplysninger om opholdsgrundlag og andre personlige data samt oplysningerne fra den underskrevne integrationskontrakt, kopi af erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund og status for udlændingens deltagelse i introduktionsprogrammet, skal den tidligere opholdskommune på begæring uden udlændingens samtykke videregive disse.

Stk. 4 og 5. ---

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, hvordan den beskæftigelsesrettede indsats fastlægges i integrationskontrakten, herunder om opfølgning.

15. § 11 affattes således:

» **§ 11.** Kommunalbestyrelsen indberetter afgørelser efter denne lov til Udlændinge- og Integrationsministeriet, eller den som ministeriet har overdraget opgaven til, til brug for forvaltningen af ordningen, herunder tilsyn, statistik og administration.«

§ 4

I lov nr. 1482 af 23. december 2014 om organisering og understøttelse af beskæftigelsesindsatsen m.v. som senest ændret ved § 9 i lov nr. 1701 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* I beskæftigelsesplanen indgår en beskrivelse af, hvordan kommunen arbejder med rådgivning og information om repatriering efter repatrieringsloven.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.«

§ 5

I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 1342 af 21. november 2016, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 1526 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »integrationsprogrammet« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet«.

2. Overskriften til kapitel 9 a affattes således: ”*Kontrakt efter integrationsloven*”.

3. I § 31 a, stk. 1 og 3, ændres ”integrationskontrakt” til: »kontrakt«, i stk. 3 ændres »erklæringen om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund« til: »opholds- og selvforsørgelseserklæringen«, og i stk. 6 ændres »integrationskontrakten« til: »kontrakten«

§ 96. ---*Stk. 2. ---***§ 1. ---**

Stk. 2. Formålet med at give hjælp til forsørgelse er at sætte modtageren i stand til at klare sig selv. Modtageren og ægtefællen skal derfor efter evne udnytte og udvikle deres arbejdsevne, herunder ved at tage imod tilbud om arbejde, tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven.

*Stk. 3. ---***§ 5. ---**

Stk. 2. Kommunen kan dog i særlige tilfælde tillade, at retten til hjælp bevares under kortvarige ophold i udlandet, hvis

1) modtageren deltager i aktiviteter, der er led i tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v., tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven eller revalidering efter denne lov,

2-4) ---

Stk. 3. ---

Stk. 4. Det er en betingelse for at bevare hjælpen i udlandet, at opholdet ikke hindrer, at modtageren kan opfylde de almindelige betingelser for hjælp, herunder at den pågældende kan tage imod tilbud om arbejde, tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. eller tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven. Det gælder dog ikke for personer, der er omfattet af § 6 i repatrieringsloven.

§ 8. ---

Stk. 2. Når en person har brug for hjælp til forsørgelse i forbindelse med ledighed, kan kommunen normalt gå ud fra, at behovet kan opfyldes ved integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp og tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. eller tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven. Kommunen behandler sagen efter regler, der er fastsat efter § 7 i

4. I § 96 b indsættes efter *stk. 2 som stk. 3:*

»*Stk. 3.* Jobcenteret kan fravige kravet efter *stk. 1*, hvis en person deltager i tilbud om vejledning og opkvalificering efter repatrieringslovens § 6 a.«

§ 6

I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 269 af 21. marts 2017, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1000 af 30. august 2015, § 8 i lov nr. 674 af 8. juni 2017, § 5 i lov nr. 1669 af 26. december 2017, § 14 i lov nr. 278 af 17. april 2018, og senest ved § 2 i lov nr. 1526 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, 2. pkt., § 5, stk. 2, nr. 1, § 5, stk. 4, 1. pkt., § 8, stk. 2, § 11, stk. 1, § 13, stk. 2, nr. 5 og nr. 8, § 13, stk. 4, 1. pkt. og stk. 5, 1. pkt., § 13 a, stk. 4, 2. pkt., § 13 c, § 13 f, stk. 10, nr. 2, § 25, stk. 7, 1. pkt., § 31, stk. 1, 1. pkt., § 36, stk. 1 og 3, § 40 a, stk. 2, 1. pkt., § 41, stk. 1, nr. 1 og to steder i nr. 2, § 68 a, stk. 3, 1. pkt., § 69 j, stk. 10, 1. pkt., § 93, stk. 1, nr. 2 og stk. 3 og § 94, stk. 2, ændres »integrationsprogrammet« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet«.

2. I § 10 f, stk. 1, nr. 7 ændres »Integrationsydelse« til: »Selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse«.

lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller integrationslovens § 20 c.

Stk. 3. ---

§ 8 a. En person, der har ansøgt om eller modtager integrationsydelse eller kontanthjælp, og som efter kommunens vurdering modtager hjælpen som jobparat, skal ved første henvendelse til kommunen om hjælp tilmelde sig som arbejdsøgende i jobcenteret, og kommunen skal sørge for, at det sker, jf. kapitel 5 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller integrationslovens § 26 a, stk. 2.

Stk. 2. En person, der har ansøgt om eller modtager integrationsydelse eller uddannelseshjælp, og som efter kommunens vurdering modtager hjælpen som åbenlyst uddannelsesparat, skal senest 1 uge fra første henvendelse til kommunen om hjælp tilmelde sig som arbejdssøgende i jobcenteret, og kommunen skal sørge for, at det sker, jf. kapitel 5 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

§ 10 e. Opholdskommunen kan forlange, at en tidligere opholdskommune giver oplysninger om afgørelser efter §§ 10 b og 10 c samt §§ 70 h og 70 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, når en person søger om integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp. Dette kan ske uden forudgående samtykke fra ansøgeren. Opholdskommunen skal uanset muligheden for at indhente oplysningerne uden samtykke forsøge at få samtykke til at indhente oplysningerne.

§ 10 f. En person kan alene modtage ydelser efter denne lovs kapitel 4, 6 a, 6 b, 6 c eller 7 med et niveau, der svarer til integrationsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom findes at have overtrådt straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, §§ 114 d, 114 e eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller et udrejseforbud fastsat i medfør af § 2 b, stk. 1, i lov om pas til danske statsborgere m.v. og personen for den periode, som dommen omfatter, har modtaget en af følgende ydelser:

1-10)---

Stk. 2. ---

§ 10 g. For personer, der er omfattet af § 10 f, stk. 1, og som modtager uddannelses- eller kontanthjælp, finder §§ 13 f, 13 g, 25 b-25 e, 26 og 34 tilsvarende anvendelse som for modtagere af integrationsydelse efter § 22.

Stk. 2. ---

§ 10 h. En person kan alene modtage ydelser efter denne lovs kapitel 4, 6, 6 a, 6 b eller 7 med et niveau, der svarer til integrationsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, i en periode på 3 år, hvis personen ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a.

Stk. 2. ---

4. I 10 f, stk. 1, § 10 h, stk. 1, § 68, stk. 8, 3. pkt., § 91, stk. 3, ændres »§ 22, stk. 2 og 3« til: »§ 22, stk. 3-5«.

5. I §§ 10 h, 10 i og 11, stk. 1, ændres »integrationsydelse« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse« og i § 10 f, stk. 1, § 10 g, stk. 1, § 10 h, stk. 1, § 10 i, stk. 1, § 11, stk. 4, 1. pkt. og 2. pkt., § 11, stk. 6, 2. pkt., § 11, stk. 11, 3. pkt., § 12, stk. 2, 1. pkt., § 13, stk. 13 og 14, § 13 f, stk. 3, stk. 4, 2. pkt., stk. 5 og stk. 7, § 22, stk. 1, to steder i § 25 b, stk. 11, to steder i § 26, stk. 2 og i stk. 8, 1. pkt., to steder i § 43, stk. 1, § 68, stk. 8, 3. pkt., § 71, stk. 5, § 74 a, stk. 7, 3. pkt., § 82 a,

§ 10 i. For personer, der er omfattet af § 10 h, stk. 1, og som modtager uddannelses- eller kontanthjælp, finder §§ 13 f, 13 g, 25 b-25 e, 26 og 34 tilsvarende anvendelse som for modtagere af integrationsydelse efter § 22.

Stk. 2. ---

§ 11. Kommunen yder hjælp i form af integrationsydelse, uddannelseshjælp, kontanthjælp, tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. og tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven.

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Ved beregning af opholdsperioden efter stk. 3, 2. pkt., kan en person, der ved endelig dom findes at have overtrådt straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, §§ 114 d, 114 e eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller et udrejseforbud fastsat i medfør af § 2 b, stk. 1, i lov om pas til danske statsborgere m.v., og som for den periode, som dommen omfatter, har modtaget integrationsydelse, ikke medregne en karantæneperiode på 3 år. I den 3-årige karantæneperiode efter 1. pkt. udbetales integrationsydelse efter § 22, stk. 2 eller 3.

Stk. 5. Den 3-årige karantæneperiode nævnt i stk. 4 regnes fra det tidspunkt, hvor personen løslades efter afsoning af ubetinget fængselsstraf som følge af dommen, jf. § 10 f, stk. 1. Er personen ikke frihedsberøvet i perioden mellem en dom, jf. § 10 f, stk. 1, og afsoningen, medregnes denne periode i perioden efter stk. 4. Hvis personen idømmes bøde eller betinget fængselsstraf, regnes perioden i stk. 4 fra tidspunktet for den endelige dom, jf. § 10 f, stk. 1.

Stk. 6. Ved beregning af opholdsperioden efter stk. 3, 2. pkt., kan en person, der ved endelig dom er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens § 81 a, ikke medregne en karantæneperiode på 3 år. I den 3-årige karantæneperiode efter 1. pkt. udbetales integrationsydelse efter § 22, stk. 2 eller 3.

Stk. 7-10. –

Stk. 11. Kommunen træffer afgørelse om retten til integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp. Personen har pligt til at bidrage med oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, hvilken hjælp personen er berettiget til. Kan personen ikke dokumentere, at opholdskravet i stk. 3 og beskæftigelseskravet i stk. 8 er opfyldt, yder kommunen integrationsydelse.

§ 12. ---

Stk. 2. Kommunen kan fortsat udbetale integrationsydelse efter § 22 eller uddannelseshjælp efter § 23 til en person i en periode fra det tidspunkt, hvor personen er påbegyndt en uddannelse på baggrund af et uddannelsespålæg efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller integrationsloven, og frem til det tidspunkt, hvor personen får udbetalt uddannelsesstøtte efter SU-loven. Perioden nævnt i 1. pkt. med hjælp kan højst udgøre 2 måneder.

stk. 3 og § 91, stk. 3, ændres »integrationsydelse« til »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse«.

6. I overskriften til kapitel 4 ændres »Integrationsydelse« til: »Selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse«.

Stk. 3-4. ---

§ 13. ---

Stk. 2. Kommunen har pligt til at vurdere, om en person, der har ansøgt om eller får kontanthjælp efter § 11, fortsat opfylder betingelserne for hjælpen ved at udnytte sine arbejdsmuligheder, hvis personen

1-4) ---

5) undlader at give meddelelse til jobcenteret eller arbejdsgiveren om sygdom i tilfælde, hvor den ledige er givet et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. eller et tilbud m.v. i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven eller skal møde til jobsamtale hos en arbejdsgiver,

6-7) ---

8) udebliver fra dele af integrationsprogrammet efter integrationsloven.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Kommunen har pligt til at vurdere, om en uddannelses- eller jobparat modtager af hjælp, jf. § 11, fortsat opfylder betingelserne om at udnytte sine uddannelses- eller arbejdsmuligheder, hvis personen gentagne gange melder sig syg, når personen er givet et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. eller skal deltage i dele af integrationsprogrammet efter integrationsloven. Kommunen skal dog ikke foretage en vurdering af persons rådighed, hvis det ikke vurderes relevant.

Stk. 5. Det er en betingelse for at få hjælp, at ansøgeren og dennes ægtefælle tager imod et rimeligt tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v., beskæftigelsesfremmende foranstaltninger eller deltager i de enkelte dele af integrationsprogrammet efter integrationsloven, medmindre ansøgeren i medfør af § 105 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller § 16, stk. 4, 1. pkt., i integrationsloven ikke er forpligtet til at tage imod tilbud. Har ansøgeren om uddannelseshjælp ikke en ungdomsuddannelse, er det endvidere en betingelse for at få uddannelseshjælp, at personen deltager i en læse-, skrive- og regnetest. Har ansøgeren om kontanthjælp ikke en ungdomsuddannelse, skal jobcenteret tilbyde personen at deltage i en læse-, skrive- og regnetest, hvis personen efterspørger testen, medmindre kommunen vurderer, at personen åbenlyst ikke har behov for testen, eller hvis personen er omfattet af et integrationsprogram efter integrationsloven.

Stk. 6-12. ---

Stk. 13. For personer, der modtager integrationsydelse og er omfattet af reglerne om et uddannelsespålæg efter § 21 b i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, finder stk. 1, 2. og 3. pkt., og stk. 3-10 tilsvarende anvendelse.

Stk. 14. For personer, der modtager integrationsydelse, herunder personer, der er omfattet af integrationslovens §§ 26 og 26 a, men som ikke er omfattet af stk. 13, finder stk. 1, 1. og 3. pkt., og stk. 2, 4, 5 og 7-10 tilsvarende anvendelse. For personer, der er vurderet til at være jobparate, og

8. I § 13, stk. 5, 3. pkt., og § 37, stk. 3, 2. pkt., ændres »integrationsprogram« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram«.

som er omfattet af et integrationsprogram efter integrationsloven, finder stk. 2, nr. 4, dog ikke anvendelse.

Stk. 15-16. ---

§ 13 a. For en person, der har ansøgt om eller modtager hjælp efter § 11, og som er åbenlyst uddannelsesparat eller er jobparat, er det en betingelse, at den pågældende udnytter sine arbejdsmuligheder ved at søge arbejde på den måde, der er sædvanlig inden for det pågældende område. Personen skal endvidere efter krav fra jobcenteret søge konkrete job. En person, der modtager integrationsydelse eller uddannelseshjælp efter § 11 som åbenlyst uddannelsesparat, skal udnytte sine arbejdsmuligheder, indtil den pågældende skal påbegynde ordinær uddannelse.

Stk. 2. En person, som modtager integrationsydelse eller kontanthjælp som jobparat, skal hurtigst muligt efter tilmelding som arbejdssøgende i jobcenteret sørge for at lægge en beskrivelse af tidligere beskæftigelse, uddannelse, kvalifikationer og øvrige forhold af betydning for jobcenterets bistand med at finde arbejde ind i Jobnet efter de regler, der gælder herom i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og regler fastsat i medfør heraf eller i integrationslovens § 26 a, stk. 3, medmindre personen efter integrationslovens § 26 a, stk. 6, er undtaget fra at lægge sit cv på Jobnet. Personen skal herefter vedligeholde sin beskrivelse (cv) efter de regler, der er fastsat herom i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og regler fastsat i medfør heraf eller i integrationslovens § 26 a, stk. 4, medmindre personen efter integrationslovens § 26 a, stk. 6, er undtaget fra at lægge sit cv på Jobnet.

Stk. 3. ---

Stk. 4. En person, som er åbenlyst uddannelsesparat eller er jobparat, og som modtager hjælp efter § 11, skal være aktivt jobsøgende. Personen skal overholde de aftaler, der fremgår af Jobnet, og som er indgået med kommunen om, hvordan og inden for hvilke områder den pågældende skal søge job. Personen skal endvidere løbende registrere alle jobsøgningsaktiviteter i en joblog på Jobnet. 1.-3. pkt. gælder tilsvarende for en jobparat integrationsydelsesmodtager, som er omfattet af integrationsprogrammet i integrationsloven, jf. integrationslovens § 26 a, stk. 1. En jobparat integrationsydelsesmodtager, som er blevet undtaget fra kravet om løbende at registrere sine jobsøgningsaktiviteter i en joblog på Jobnet, jf. integrationslovens § 26 a, stk. 6, skal dokumentere sin aktive jobsøgning som aftalt med jobcenteret, jf. integrationslovens § 26, stk. 3.

§ 13 b. En person, der ønsker at modtage integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp, kan i almindelighed tidligst få udbetalt hjælp 1 måned efter den første henvendelse til kommunen, jf. dog § 25 a. Ansøgeren er omfattet af § 13 i venteperioden. For personer, som er åbenlyst uddannelsesparate eller jobparate, og som modtager hjælp, jf. § 11, kan udbetaling af hjælp kun finde sted, hvis ansøgeren er tilmeldt som arbejdssøgende i jobcenteret og udnytter sine arbejdsmuligheder.

Stk. 2. ---

9. I § 13 a, stk. 4, 4. og 5. pkt., ændres »jobparat integrationsydelsesmodtager« til: »jobparat selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtager og en jobparat overgangsydelsesmodtager«.

§ 13 c. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at kravet om at udnytte arbejdsmulighederne i §§ 13 og 13 a kan fraviges under deltagelse i tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. og tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven.

§ 13 d. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering fører tilsyn 109 med kommunernes vurdering af en persons rådighed, når den pågældende har ansøgt om eller modtager integrationsydelse eller kontanthjælp som jobparat.

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering meddeler kommunen, om de gennemgåede afgørelser vurderes at være i overensstemmelse med gældende rådigheds- og sanktionsregler, herunder om der fejlagtigt er udbetalt integrationsydelse eller kontanthjælp med den virkning, at udgiften ikke kan anmeldes til statsrefusion.

Stk. 5-7. ---

§ 13 f. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. For så vidt angår ægtepar, hvor en eller begge ægtefæller er berettiget til integrationsydelse efter § 11, og hvor hjælpen beregnes efter § 26, stk. 1 eller 2, på baggrund af satsene i §§ 22-25, anses en ægtefælle for ikke at udnytte sine arbejdsmuligheder efter reglerne i § 13, stk. 1-6, og § 13 a og efter reglerne i integrationsloven, når

1) ægteparret har modtaget hjælp efter § 11 beregnet efter § 26, stk. 1 eller 2, i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år og

2) den pågældende ægtefælle ikke har dokumenteret at have haft mindst 225 timers ordinært og ustøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder.

Stk. 4. Hjælpen til ægtepar, hvor en eller begge ægtefæller ikke anses for at udnytte deres arbejdsmuligheder efter stk. 3, beregnes efter reglerne i § 26, stk. 8, og § 34, stk. 3. Ægtepar, hvor den ene eller begge ægtefæller modtager integrationsydelse, og hvor den ene eller begge ægtefæller har forsørgelsespligt over for et barn, får dog ikke beregnet hjælpen efter § 26, stk. 8, og § 34, stk. 3, når der alene på grund af manglende opfyldelse af betingelsen i § 2, stk. 1, nr. 7, i lov om en børne- og ungeydelse ikke udbetales fuld børne- og ungeydelse.

Stk. 5. En ægtefælle, der modtager integrationsydelse, og som er gift med en person, der modtager en anden offentlig forsørgelsesydelse, der ikke er betinget af, at den pågældende udnytter sine arbejdsmuligheder, f.eks. i form af folkepension, førtidspension, SU eller efterløn, eller ressourceforløbsydelse efter kapitel 6 a og 6 b, anses for at udnytte sine arbejdsmuligheder, uanset at vedkommende ikke opfylder betingelserne i stk. 3.

Stk. 6. ---

Stk. 7. Hjælpen til en ugift person, der anses for ikke at udnytte sine arbejdsmuligheder efter stk. 6, nedsættes efter reglerne i § 13 g. Bliver en ugift person gift, beregnes hjæl-

pen til personen fortsat efter 1. pkt., indtil ægteparret som par har modtaget hjælp i sammenlagt 1 år inden for 3 år, jf. stk. 1, nr. 1, eller stk. 3, nr. 1. Hjælpen nedsættes dog ikke efter 1. og 2. pkt. for personer, der alene modtager uddannelseshjælp beregnet på baggrund af satserne i § 23, stk. 2, nr. 1, 2 og 6-9, og for personer, der er samlevende med eller bliver gift med en person, der modtager integrationsydelse, og hvis hjælp beregnes efter § 26, stk. 2.

Stk. 8-9. ---

Stk. 10. I opgørelsen af perioden med hjælp i sammenlagt 1 år inden for 3 år til et ægtepar efter stk. 1, nr. 1, eller stk. 3, nr. 1, eller til en ugift person efter stk. 6, nr. 1, indgår

1) ægteparret har modtaget hjælp efter § 11 beregnet efter § 26, stk. 1, i sammenlagt 1 år eller derover inden for 3 år og

2) perioder, hvor en eller begge ægtefæller eller den ugifte person har deltaget i tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. eller tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven eller har modtaget engangshjælp efter § 25 a, og

3) ---

Stk. 11-17. ---

§ 22. ---

Stk. 2. Integrationsydelsen efter stk. 1 udgør et månedligt beløb på

1) 11.845 kr. (2017-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, jf. dog stk. 3,

2) 8.290 kr. (2017-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, 154

3) 5.923 kr. (2017-niveau) for personer, der er fyldt 30 år, og personer under 30 år, der ikke bor hos en eller begge forældre, og

4) 2.552 kr. (2017-niveau) for personer under 30 år, der bor hos en eller begge forældre.

10. Før § 22 ændres tekstoverskriften »integrationsydelse« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse«.

11. § 22, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes som nye stykker:

»Stk. 2. De personer, der er nævnt i stk. 1, som er omfattet af § 2, stk. 2 og 3, i integrationsloven samt omfattet af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet i integrationsloven, modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse. Øvrige personer, der er nævnt i stk. 1, modtager overgangsydelse.

Stk. 3. Selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse efter stk. 1 udgør et månedligt beløb på

1) 110.145 kr. (2019-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, jf. dog stk. 4, nr. 1 og stk. 5.

2) 7.498 kr. (2019-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, jf. dog stk. 4, nr. 2.

3) 6.072 kr. (2019-niveau) for personer, der er fyldt 30 år, og personer under 30 år, der ikke bor hos en eller begge forældre, og

2.616 kr. (2019-niveau) for personer under 30 år, der bor hos en eller begge forældre.

Stk. 4. Selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og overgangsydelse efter stk. 1 udgør, uanset stk. 3, et månedligt beløb på

Stk. 3. For en enlig forsørger, der ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud som følge af betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 1, eller § 5 a i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, ydes integrationsydelsen med den sats, som den enlige forsørger ville have haft ret til, hvis betingelserne i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag var opfyldt. Det samme gælder for en enlig forsørger, der ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud, som følge af at barnet er anbragt uden for hjemmet efter lov om social service, jf. § 5, stk. 1, nr. 4, i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag.

Stk. 4-8. ---

§ 25. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Kommunen yder et aktivitetstillæg til kontanthjælpen til en person under 30 år, der er visiteret som aktivitetsparat og deltager i tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. eller tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven. En aktivitetsparat person har endvidere ret til aktivitetstillægget, når personen har tilkendegivet, at pågældende ønsker tilbud. Aktivitetstillægget kan tidligst ydes, når personen har modtaget kontanthjælp i 3 måneder, jf. dog stk. 11.

Stk. 8-13. ---

§ 25 a. Kommunen kan yde op til 1 måneds engangshjælp til personer, der ikke opfylder betingelserne i § 13 b, indtil de har ret til en hel måneds integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp. Engangshjælpen ydes fra ansøgningsstidspunktet, og indtil ansøgeren får udbetalt integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp, jf. dog stk. 4.

Stk. 2-4. ---

§ 25 b. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. For personer, der modtager hjælp efter § 22, jf. dog stk. 11, eller som får beregnet hjælp efter § 26, stk. 2, og som ikke er omfattet af stk. 1, kan den samlede hjælp pr.

1) 12.145 kr. (2019-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, jf. dog stk. 5, og har optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungedydelse i medfør af lov om børne- og ungedydelse.

2) 8.498 kr. (2019-niveau) for personer, der forsørger eget barn i hjemmet og ikke har erhvervet ret til ekstra børnetilskud efter lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, og at der for parrets børn er optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungedydelse i medfør af lov om børne- og ungedydelse.«

Stk. 3-8 bliver herefter stk. 5-10.

12. I § 22, *stk. 3 1. pkt.*, som bliver til stk. 5, og § 27 a, *2. pkt.*, ændres »integrationsydelsen« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelsen og overgangsydelsen«.

13. § 25 b *stk. 4*, affattes således:

person, jf. stk. 6, højst udgøre et månedligt beløb på 1) 11.801 kr. (2017-niveau) for gifte og samlevende personer, som har forsørgelsespligt over for et barn,

2) 11.638 kr. (2017-niveau) for gifte og samlevende personer, som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn,

3) 9.019 kr. (2017-niveau) for gifte og samlevende personer, som ikke er forsørgere,

4) 14.033 kr. (2017-niveau) for enlige personer, som har forsørgelsespligt over for et barn,

5) 14.396 kr. (2017-niveau) for enlige personer, som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn, og

6) 9.727 kr. (2017-niveau) for enlige personer, som ikke er forsørgere.

Stk. 5-7. ---

Stk. 8. Den samlede hjælp efter stk. 6 nedsættes med de beløb, der efter § 31 eller med hjemmel i § 110 ses bort fra ved beregningen af integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp.

Stk. 9-10. ---

Stk. 11. Personer, der modtager integrationsydelse efter § 22, jf. § 47, stk. 4, er ikke omfattet af de øvre grænser for den samlede hjælp. Tilsvarende gælder personer, der har nået efterlønsalderen som fastsat i lov om arbejdsløshedssikring m.v. og ikke kan få social pension på grund af betingelserne om optjening, og som modtager integrationsydelse efter § 22.

Stk. 5. For ægtefæller omfattet af § 13 f, stk. 3 og 4, jf. dog stk. 11, kan den samlede hjælp pr. person, jf. stk. 6, højst udgøre et månedligt beløb på

1) 8.976 kr. (2017-niveau) for den ægtefælle, der ikke får hjælpen nedsat, og som har forsørgelsespligt over for et barn,

2) 9.044 kr. (2017-niveau) for den ægtefælle, der ikke får hjælpen nedsat, og som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn,

3) ---

»*Stk. 4.* For personer, der modtager hjælp efter § 22, jf. dog stk. 11, eller som får beregnet hjælp efter § 26, stk. 2, og som ikke er omfattet af stk. 1, kan den samlede hjælp pr. person, jf. stk. 6, højst udgøre et månedligt beløb på

1) 11.097 kr. (2019-niveau) for gifte og samlevende personer, som har forsørgelsespligt over for et barn, jf. dog nr. 7,

2) 10.930 kr. (2019-niveau) for gifte og samlevende personer, som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn, jf. dog nr. 8,

3) 9.246 kr. (2019-niveau) for gifte og samlevende personer, som ikke er forsørgere,

4) 12.386 kr. (2019-niveau) for enlige personer, som har forsørgelsespligt over for et barn, jf. dog nr. 9,

5) 12.758 kr. (2019-niveau) for enlige personer, som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn, jf. dog nr. 10,

6) 9.972 kr. (2019-niveau) for enlige personer, som ikke er forsørgere,

7) 12.097 kr. (2019-niveau) for gifte og samlevende personer, som har forsørgelsespligt over for et barn, når der for parrets børn er optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov om børne- og ungeydelse,

8) 11.930 kr. (2019-niveau) for gifte og samlevende personer, som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn, når der for parrets børn er optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov om børne- og ungeydelse,

9) 14.386 kr. (2019-niveau) for enlige forsørgere, som har forsørgelsespligt over for et barn og har optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov om børne- og ungeydelse, og

10) 14.758 kr. (2019-niveau) for enlige forsørgere, som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn og har optjent ret til mindre end 36 måneders børne- og ungeydelse i medfør af lov om børne- og ungeydelse.«

14. I § 25 b, stk. 5, nr. 1 ændres »8.976 kr. (2017-niveau)« til: »8.334 kr. (2019-niveau), i nr. 2 ændres »9.044 kr. (2017-niveau)« til: »8.407 kr. (2019-niveau)«, i nr. 4 ændres »7.231 kr. (2017-niveau)« ændres til: »8.334 kr. (2019-niveau)«, og i nr. 5 ændres »7.299 kr. (2017-niveau)« til: »8.407 kr. (2019-niveau)«.

4) 7.231 kr. (2017-niveau) for den ægtefælle, der får hjælpen nedsat, og som har forsørgelsespligt over for et barn,

5) 7.299 kr. (2017-niveau) for den ægtefælle, der får hjælpen nedsat, og som har forsørgelsespligt over for to eller flere børn,

6)---

Stk. 6. I beregningen af den samlede hjælp indgår

1) integrationsydelse, uddannelseshjælp, kontanthjælp samt tillæg efter §§ 22-25 bortset fra danskbonus efter § 22, stk. 4-8, og tilsvarende beløb til en ægtefælle eller samlever, jf. § 26, stk. 2, 203 med det beløb, der ville have været udbetalt, hvis personen ikke havde været omfattet af § 13 g eller §§ 36-43 om fradrag i, nedsættelse og ophør af hjælpen.

2-3)---

Stk. 7. ---

Stk. 8. Den samlede hjælp efter stk. 6 nedsættes med de beløb, der efter § 31 eller med hjemmel i § 110 ses bort fra ved beregningen af integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp.

Stk. 9-10. ---

Stk. 11. Personer, der modtager integrationsydelse efter § 22, jf. § 47, stk. 4, er ikke omfattet af de øvre grænser for den samlede hjælp. Tilsvarende gælder personer, der har nået efterlønsalderen som fastsat i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. og ikke kan få social pension på grund af betingelserne om optjening, og som modtager integrationsydelse efter § 22.

§ 25 c. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Udbetaling Danmark skal udbetale særlig støtte og boligstøtte for hver kalendermåned på baggrund af en foreløbig beregning og nedsættelse efter stk. 1 og 2 ud fra oplysninger om personens sats for integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp og loftstørrelse.

Stk. 5-6. ---

§ 26. ---

Stk. 2. Er en person, der modtager integrationsydelse, gift eller samlevende med en person, der modtager uddannelseshjælp eller kontanthjælp, nedsættes uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, således at de to forsørgelsesydelser sammenlagt svarer til uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, dog således at begge mindst modtager det beløb, de hver ville have modtaget i integrationsydelse og danskbonus, såfremt integrationsydelsesmodtageren er berettiget til danskbonus, jf. § 22, stk. 2 og 4.

Stk. 3-7. ---

Stk. 8. Resulterer beregningen efter stk. 1 og 2 af hjælpen til et ægtepar, hvor en eller begge ægtefæller modtager integrationsydelse, i en samlet hjælp til ægteparret eksklusive eventuel danskbonus efter § 22, stk. 4-8, og tilsvarende beløb til en ægtefælle, jf. stk. 2, der overstiger 14.575 kr. pr. måned (2016-niveau) eller 10.968 kr. pr. måned (2016-niveau), afhængigt af om personerne har forsørgelsespligt over for børn eller ikke, og opfylder en af ægtefællerne ikke

15. I § 25 b, stk. 6, nr. 1, to gange i § 26, stk. 8, 1. pkt., § 82 a, stk. 3, ændres »§ 22, stk. 4-8« til: »§ 22, stk. 6-10« og i § 25 b, stk. 10, 2. pkt., ændres »§ 22, stk. 2, nr. 2,« til: »§ 22, stk. 3, nr. 2, eller stk. 4, nr. 2«.

16. I § 26, stk. 2, ændres »integrationsydelsesmodtageren« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtageren eller overgangsydelsesmodtageren«, og »§ 22, stk. 2 og 4« til: »§ 22, stk. 3-5«.

betingelsen om 225 timers ordinært og understøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder, nedsættes hjælpen til ægtefællerne således, at de tilsammen får beregnet hjælpen på baggrund af 14.575 kr. pr. måned (2016-niveau) eller 10.968 kr. pr. måned (2016-niveau) eksklusive eventuel danskbonus efter § 22, stk. 4-8, 234 og tilsvarende beløb til en ægtefælle, jf. stk. 2, afhængigt af om personerne har forsørgelsespligt over for børn eller ikke. Nedsættelsen sker i hjælpen til den ægtefælle, der ikke opfylder kravet om 225 timers ordinært og understøttet arbejde inden for de seneste 12 kalendermåneder. Opfylder ingen af ægtefællerne kravet, nedsættes hjælpen hos den ægtefælle, der har mindst tilknytning til arbejdsmarkedet.

Stk. 9-11. ---

§ 27 a. Hjælpen til personer, der ikke modtager fuld førtidspension efter lov om social pension på grund af betingelserne om optjening, kan pr. måned højst udgøre det beløb, der ville kunne udbetales, hvis ansøgeren havde været berettiget til fuld førtidspension. For personer, der ikke opfylder opholdskravet i § 11, stk. 3, kan hjælpen pr. måned højst udgøre et beløb, der svarer til integrationsydelsen, jf. § 22.

§ 31. Har ansøgeren eller ægtefællen arbejdsindtægter eller indtægter som led i tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v., tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven eller andre beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, ses der ved beregningen af integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp efter §§ 22-25 bort fra 25 kr. pr. udført arbejdstime, jf. dog stk. 2. Det beløb, der samlet kan ses bort fra, kan ikke beregnes på grundlag af mere end 160 timer pr. måned pr. person.

Stk. 2-3. ---

§ 34. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Personer, der modtager ressourceforløbsydelse, kan alene få særlig støtte, hvis de opfylder betingelserne for at modtage integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp.

Stk. 8. ---

§ 35. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Forud for fradrag i eller nedsættelse eller ophør af hjælpen efter §§ 36-41 til en aktivitetsparat modtager af integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp skal kommunen have udtømt alle rimelige muligheder for at komme i personlig kontakt med personen med henblik på en vurdering af, om der forelå en rimelig grund til udeblivelsen m.v.

Stk. 6-7. ---

17. I overskrifterne før §§ 36, 39 og 41 ændres »integrationsydelse« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse«.

§ 36. Hvis en person uden rimelig grund udebliver fra et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, en eller flere dele af integrationsprogrammet efter integrationsloven eller anden beskæftigelsesfremmende foranstaltning, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v., herunder tilbud eller foranstaltninger som led i sygeopfølgning eller en læse-, skrive- eller regnetest, jf. § 13, stk. 5, 2. og 3. pkt., skal kommunen foretage et fradrag i hjælpen.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Kommunen kan foretage et forholdsmæssigt fradrag i godtgørelsen efter § 178 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller hjælp efter integrationslovens § 23 f, når deltageren uden rimelig grund udebliver fra et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. eller fra en eller flere dele af integrationsprogrammet efter integrationsloven.

§ 37. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Når en åbenlyst uddannelsesparat integrationsydelses- eller uddannelseshjælpsmodtager eller en jobparat integrationsydelses- eller kontanthjælpsmodtager booker en jobsamtale digitalt, jf. kapitel 7 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, sidestilles personens booking af en jobsamtale med en indkaldelse til en jobsamtale fra jobcenteret, og reglerne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse ved udeblivelse fra disse samtaler. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved jobsamtaler efter integrationsloven for jobparate integrationsydelsesmodtagere, som er omfattet af et integrationsprogram efter integrationsloven.

§ 40 a. ---

Stk. 2. Kommunen skal samtidig med afgørelsen efter stk. 1 give personen et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v., tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven eller anden beskæftigelsesfremmende foranstaltning, daglige samtaler eller pligt til at møde dagligt i jobcenteret. Aktiviteter efter 1. pkt. skal kunne påbegyndes samme dag, som afgørelsen efter stk. 1 har virkning fra. Personen modtager hjælp efter §§ 22, 23 og 25 for de dage, hvor den pågældende deltager i tilbud, møder til samtaler eller møder i jobcenteret.

Stk. 3-5. ---

§ 41. Hjælpen ophører, hvis en person eller dennes ægtefælle

1) uden rimelig grund afviser tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kom-

18. To steder i § 37, stk. 3, 1. pkt. og i § 82 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., og § 110, stk. 2, 1. pkt., ændres »integrationsydelses« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelses-, overgangsydelses-«.

19. I § 37, stk. 3, 2. pkt., ændres »jobparate integrationsydelsesmodtagere« til: »jobparate selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtagere og jobparate overgangsydelsesmodtagere«.

pensation til handicappede i erhverv m.v., en eller flere dele af integrationsprogrammet efter integrationsloven eller anden beskæftigelsesfremmende foranstaltning, herunder foranstaltninger som led i sygeopfølgning, eller

2) uden rimelig grund har gentagne udeblivelser fra et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v., en eller flere dele af integrationsprogrammet efter integrationsloven eller anden beskæftigelsesfremmende foranstaltning, herunder foranstaltninger som led i sygeopfølgning, og udeblivelserne har et så betydeligt omfang, at det kan sidestilles med en afvisning af tilbuddet eller integrationsprogrammet.

Stk. 2-3. ---

§ 42. En person, som modtager hjælp i form af integrationsydelse, integrationsydelse og danskbonus, uddannelseshjælp, uddannelseshjælp og aktivitetstillæg, uddannelseshjælp og barselstillæg, kontanthjælp, kontanthjælp og aktivitetstillæg eller kontanthjælp og barselstillæg på mindst 10.500 kr. pr. måned efter §§ 22-25, skal have hjælpen nedsat med 1/3 i 3 uger, hvis den pågældende mod bedre vidende.

1) har tilsidesat sin pligt til at oplyse om arbejde efter § 11, stk. 2, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område eller efter § 49, stk. 2, i integrationsloven eller

2) uberettiget har modtaget hjælp under ophold i udlandet.

Stk. 2. En person, som to gange inden for de seneste 5 år mod bedre vidende har tilsidesat sin pligt til at oplyse om arbejde efter § 11, stk. 2, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område eller efter § 49, stk. 2, i integrationsloven eller uberettiget og mod bedre vidende har modtaget integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp under ophold i udlandet, skal have hjælpen nedsat med 1/3 i 20 uger.

Stk. 3. En person, som tre eller flere gange inden for de seneste 5 år mod bedre vidende har tilsidesat sin pligt til at oplyse om arbejde efter § 11, stk. 2, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område eller efter § 49, stk. 2, i integrationsloven eller uberettiget og mod bedre vidende har modtaget integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp under ophold i udlandet, skal have hjælpen nedsat med 1/3 i 20 uger, for hver gang oplysningspligten er tilsidesat eller den pågældende har været i udlandet, og skal herudover tilbagebetale den nedsatte hjælp.

Stk. 4-8. ---

§ 43. En person, som modtager integrationsydelse efter § 22, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4, integrationsydelse og danskbonus efter § 22, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4, samt stk. 4, uddannelseshjælp efter § 23, stk. 2, nr. 2, 6, 7, 8 eller 9, uddannelseshjælp og aktivitetstillæg efter § 23, stk. 2, nr. 8, og § 24, stk. 3, nr. 5, eller § 23, stk. 2, nr. 9, og § 24, stk. 3, nr. 6, eller kontanthjælp efter § 25, stk. 3, nr. 2, 6, 7, 8 eller 9, eller §

20. I § 42, stk. 1, ændres »integrationsydelse, integrationsydelse og danskbonus« til: »selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, selvforsørgelses- og hjemrejseydelse og danskbonus, overgangsydelse og danskbonus«.

25 a, skal tilbagebetale 1/3 af hjælpen for 3 uger, hvis den pågældende mod bedre vidende.

1) har tilsidesat sin pligt til at oplyse om arbejde efter § 11, stk. 2, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område eller

2) uberettiget har modtaget hjælp under ophold i udlandet.

Stk. 2. En person, som to gange inden for de seneste 5 år mod bedre vidende har tilsidesat sin pligt til at oplyse om arbejde efter § 11, stk. 2, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område eller efter § 49, stk. 2, i integrationsloven eller uberettiget og mod bedre vidende har modtaget integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp under ophold i udlandet, skal tilbagebetale 1/3 af hjælpen for 20 uger. En person, som tre eller flere gange inden for de seneste 5 år mod bedre vidende har tilsidesat sin oplysningspligt eller uberettiget har modtaget integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp under ophold i udlandet, skal tilbagebetale hele hjælpen for 20 uger, for hver gang oplysningspligten er tilsidesat eller den pågældende har været i udlandet.

Stk. 3-6. ---

§ 44 a. Opholdskommunen kan uden forudgående samtykke fra den, der søger om eller får integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp, forlange, at en tidligere opholdskommune giver oplysninger om afgørelser om sanktioner efter §§ 36-43, hvis oplysningerne herom er nødvendige for opholdskommunens behandling af sagen. Opholdskommunen skal uanset muligheden for at indhente oplysningerne uden samtykke forsøge at få samtykke til at indhente oplysningerne.

§ 68. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Personer, der modtager ressourceforløbsydelse, jf. stk. 1, bevarer retten til ydelsen ved flytning til en anden kommune.

§ 68 a. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Har modtageren af ressourceforløbsydelsen indtægter som led i tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. eller tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven eller andre beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, ses der ved beregningen af ressourceforløbsydelsen efter § 68 bort fra 14,99 kr. (2012-niveau) pr. udført arbejdstime. Det beløb, der samlet ses bort fra, kan ikke beregnes på grundlag af mere end 160 timer pr. måned.

Stk. 4-5. ---

§ 69 j. ---

Stk. 2-9. ---

Stk. 10. Har modtageren af ressourceforløbsydelsen indtægter som led i tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven eller andre beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, ses der ved beregningen af ressourceforløbsydelsen efter stk. 2 bort fra 15,73 kr. (2015-niveau) pr. udført arbejdstime. Det beløb, der kan ses bort fra, kan ikke beregnes på grundlag af mere end 160 timer pr. måned.

Stk. 11-14. ---

§ 71. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. For revalidender, der modtager integrationsydelse efter § 22, erstatter denne ydelse revalideringsydelsen.

Stk. 6. ---

§ 74 a. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. Kommunen træffer afgørelse om retten til ledighedsydelse. Personen har pligt til at bidrage med oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, om personen opfylder betingelserne for at modtage ledighedsydelse efter stk. 2 og 3. Kan personen ikke dokumentere, at opholdskravet i stk. 5 er opfyldt, yder kommunen ledighedsydelse med et niveau svarende til integrationsydelse efter § 22, stk. 2 eller 3.

Stk. 8-9. ---

§ 82 a. Kommunen yder tilskud til betaling for tandpleje til personer, som modtager ydelser efter loven svarende til integrationsydelses-, uddannelseshjælps- eller kontanthjælpsniveau. Personer, der modtager særlig hjælp efter § 27 a, har ret til tilskuddet, hvis hjælpen inklusive førtidspension efter lov om social pension svarer til integrationsydelses- eller kontanthjælpsniveau. Personer, der modtager revalideringsydelse, ressourceforløbsydelse eller ledighedsydelse, har ret til tilskuddet, hvis de modtager en ydelse svarende til, hvad de ville være berettiget til i integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp, og opfylder de økonomiske betingelser for at modtage integrationsydelse eller uddannelses- eller kontanthjælp.

Stk. 2. ---

Stk. 3. For personer, som er fra 25 år til og med 29 år, som modtager integrationsydelse efter § 22, og som ikke modtager danskbonus efter § 22, stk. 4-8, eller som modtager uddannelseshjælp efter § 23, og som ikke modtager aktivitetstillæg eller barselstillæg efter § 24, ydes tilskud efter stk. 1 til dækning af 100 pct. af modtagerens egne udgifter til tandpleje, som årligt overstiger en egenbetaling på 600 kr.

Stk. 4-8. ---

§ 89. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Kommunen udbetaler integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp med satsen for en person, der forsørger eget barn i hjemmet og har erhvervet ret til ekstra børnetilskud, hvis det er sandsynligt, at Udbetaling Dan-

mark efterfølgende vil træffe afgørelse om, at en person har erhvervet ret til ekstra børnetilskud. I den situation udbetales hjælpen, med forbehold for at ansøgningen om ekstra børnetilskud imødekommes af Udbetaling Danmark. Kommunen skal senest ved udbetalingen af hjælpen oplyse modtageren om, at den udbetalte hjælp er foreløbig, og med hvilken begrundelse samt tage forbehold for tilbagebetaling.

Stk. 4. ---

§ 91. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Kommunen skal træffe afgørelse om tilbagebetaling af udbetalte ydelser efter kapitel 4, 6, 6 a, 6 b og 7, hvis ydelserne overstiger niveauet for integrationsydelse efter § 22, stk. 2 og 3, for den periode, der er nævnt i § 10 f.

§ 93. Kommunen kan træffe beslutning om tilbagebetaling, når der ydes hjælp

1) ---

2) fordi modtageren ikke har givet nødvendige oplysninger til andre offentlige myndigheder, private m.fl., der har betydning for modtagelse af anden offentlig forsørgelsesydelse, tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, tilbud efter kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. eller tilbud i medfør af integrationsprogrammet efter integrationsloven m.v.,

3-4) ---

Stk. 2-3. ---

§ 96 a. Hvis Udbetaling Danmark udbetaler børnebidrag forskudsvis efter § 11 i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag og bidragsbetaleren modtager integrationsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp og eventuelt aktivitetstillæg eller barselstillæg, så det samlede beløb til bidragsbetaleren udgør 14.203 kr. eller derover pr. måned, fradrager den kommune, der udbetaler hjælp til bidragsbetaleren, efter anmodning fra Udbetaling Danmark et beløb ved udbetalingen til dækning af det børnebidrag, som er udbetalt forskudsvis. I de tilfælde, hvor beløbet nedsættes som følge af indtægter, formue eller sanktioner efter §§ 36-42, foretager kommunen fradrag efter 1. pkt. Det samme gælder, hvis beløbet til en ugift person nedsættes efter reglerne i § 13 g. Kommunalbestyrelsen overfører beløbet til Udbetaling Danmark, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2-3. ---

§ 110. ---

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætte regler om, at der gennemføres forsøgsordninger, hvorefter udsatte integrationsydelses- og kontanthjælpsmodtagere kan få lempeligere fradrag for arbejdsindtægter i hjælpen. Ministeren kan efter forhandling med udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætte regler om, at det lempeligere fradrag for en udsat person efter 1. pkt. bevares ved beregningen af hjælp til et ægtepar efter § 30, stk. 1, jf. § 31, stk. 1.

§ 7

I lov om kommunale og regionale valg, jf. lovbekendtgørelse nr. 1030 af 6. juli 2018, som ændret ved § 2 i lov nr. 1739 af 27. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 1, stk. 1, nr. 4, ændres »3 år« til: »4 år«.

§ 8

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1156 af 20. september 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 124, stk. 5, nr. 2, udgår »eller er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 b«.

2. I § 124, stk. 5, nr. 4, udgår »eller 13 b«.

3. § 143 affattes således:

»§ 143. Med fængsel indtil 4 år straffes den, som under særligt skærpene omstændigheder overtræder et pålæg nævnt i udlændingelovens § 60, stk. 2. Som særligt skærpene omstændigheder anses navnlig et betydeligt antal overtrædelser over en længere periode.«

§ 9

I lov om fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1491 af 13. december 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 8, stk. 5, ophæves

§ 1. Valgret til kommunalbestyrelsen og regionsrådet har enhver, der på valgdagen er fyldt 18 år, har fast bopæl i kommunen henholdsvis regionen, og som herudover enten 1-3)---

4) uden afbrydelse har haft fast bopæl i riget i de sidste 3 år forud for valgdagen, jf. dog stk. 3 og 4.

§ 124. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder også i forhold til

1) ---

2) personer, der i stedet for varetægtsfængsel er frihedsberøvet i institution m.v. eller er varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 b,

3) ---

4) personer, der i forbindelse med fuldbyrdelse af straf uden for arresthuse og fængsler, jf. stk. 1, er frihedsberøvet på bopælen under intensiv overvågning og kontrol efter straffuldbyrdelseslovens kapitel 13 a eller 13 b eller i institution m.v., og

5) ---

§ 143 (ophævet).

§ 8. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. For dømte, der efter reglerne i kapitel 13 b er meddelt tilladelse til strafudståelse på bopælen på indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, og hvor fuldbyrdelsen ikke allerede er iværksat, iværksættes fuldbyrdelsen, når kriminalforsorgen giver meddelelse til den pågældende herom.

§ 20. ---*Stk. 2. ---*

Stk. 3. I særlige tilfælde kan fængselsstraf endvidere fuldbyrdes på

1) den dømtes bopæl under intensiv overvågning og kontrol efter reglerne i §§ 78 a-78 f eller

2) den dømtes bopæl på indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol efter reglerne i §§ 78 g-78 l.

§ 46. ---*Stk. 2-4. ---*

Stk. 5. Udgang kan, medmindre helt særlige omstændigheder undtagelsesvis taler herfor, endvidere ikke finde sted i en periode på 3 måneder, hvis

1-3)---

Stk. 6. Perioden på 3 måneder efter stk. 5, nr. 1 og 2, regnes fra fuldbyrdelsens iværksættelse. Er fuldbyrdelsen iværksat, og meddeler den dømte på dette tidspunkt, at vedkommende ikke vil medvirke til en undersøgelse af sine personlige forhold, jf. § 78 h, stk. 2, skal perioden på 3 måneder regnes fra tidspunktet, hvor den dømte meddeler dette. Perioden på 3 måneder efter stk. 5, nr. 3, regnes fra tidspunktet for overførsel til fængsel eller arresthus.

Kap. 13 b. Fuldbyrkelse af straf på bopælen på indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol.**§ 106. ---**

Stk. 2. En dømt, der har udstået straf på bopælen under intensiv overvågning og kontrol, jf. kapitel 13 a, eller som har udstået straf på bopælen på indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, jf. kapitel 13 b, har ret til erstatning efter reglerne i retsplejelovens § 1018 a, hvis den dømte uforskyldt har udstået straf i for lang tid.

Stk. 3. ---

§ 2 c. Ved en integrationskursist (I-kursist) forstås i denne lov en flygtning eller en familiesammenført, der henvises til danskuddannelse som led i et integrationsprogram efter integrationslovens § 16, herunder

1) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændinge

lovens §§ 7 eller 8,

2) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1,

2. I § 20, stk. 3, udgår »1)«, »eller«, og »2) den dømtes bopæl i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol efter reglerne i §§ 78 g-78 l.«

3. § 46, stk. 5 og 6, ophæves.

4. Kapitel 13 b ophæves.

5. I § 106, stk. 2, udgår »eller som har udstået straf på bopælen i indkvarteringsstedet under intensiv overvågning og kontrol, jf. kapitel 13 b,«.

§ 10

I lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., jf. lovbeholdning nr. 1128 af 13. oktober 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 705 af 8. juni 2017, § 2 i lov nr. 1690 af 26. december 2017, lov nr. 744 af 8. juni 2018 og lov nr. 1735 af 27. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 c, ændres »Ved en integrationskursist (I-kursist) forstås i denne lov en flygtning eller en familiesammenført, der henvises til danskuddannelse som led i et integrationsprogram efter integrationslovens § 16,« til:

»Ved en integrationskursist (I-kursist) forstås i denne lov en flygtning eller en familiesammenført udlænding til en flygtning, der henvises til danskuddannelse som led i et selvforsørgelses- eller hjemrejseprogram, jf. integrationslovens § 16, stk. 1, eller andre familiesammenførte udlændinge, der henvises til

3) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b,

4) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 eller 2, eller

5) en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 e.

danskuddannelse som led i introduktionsprogrammet, jf. integrationslovens § 16, stk. 2,«

§ 11

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2019, jf. dog stk. 2-7.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 23, træder i kraft den 1. juni 2019.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 24, træder i kraft den 1. juni 2021.

Stk. 4. Lovens § 2, nr. 2, 28, 29 og 30, træder i kraft den 1. januar 2020.

Stk. 5. Lovens § 8, nr. 3, træder i kraft den 1. juni 2019.

Stk. 6. Udlændinge- og Integrationsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 10, 11, 14 og 21.

Stk. 7. Lovens § 6, nr. 1-7 samt 9-22, træder i kraft den 1. januar 2020.

Stk. 8. Udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, får virkning fra den 1. juli 2019 for udlændinge, der allerede er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, på tidspunktet for denne lovs ikrafttræden. Er en opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, forud for lovens ikrafttræden meddelt med mulighed for varigt ophold, anses opholdstilladelsen efter den 1. juli 2019 for at være meddelt med henblik på midlertidigt ophold.

Stk. 9. Udlændinge der på tidspunktet for lovens ikrafttræden er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8, stk. 1 eller 2, samt udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har påbegyndt et ophold uden for landet forud for lovens ikrafttræden, vil fortsat efter lovens ikrafttræden kunne påberåbe sig bortfaldsbestemmelsen i udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017.

Stk. 10. En udlænding, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden har påbegyndt varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 b eller afsoning efter straffuldbyrdelseslovens kapitel 13 b, vil fortsat være omfattet af disse regler, straffuldbyrdelseslovens § 8, stk. 5, § 20, stk. 3, nr. 1, § 46, stk. 5 og 6, og § 106, stk. 2, og straffelovens § 124, stk. 5, nr. 2 og 4, frem til den påbegyndte varetægtsfængslings eller afsonings ophør.

Stk. 11. Lovens § 7 finder anvendelse for kommunale og regionale valg, der afholdes efter lovens ikrafttræden, første gang den 3. tirsdag i november 2021.

§ 12

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men lovens §§ 1 og 9 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.